

CONTRAATAC

Revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice

- apariție semestrială -

MIRCEA DINUTZ (1948-2013)

OCTAVIAN GOGA (1881-1938)

CUPRINS

1-Motto-ul revistei „ <i>Contraatac</i> ”	3
2- Cuvinte despre revista „ <i>Contraatac</i> ”	3
3-In memoriam: a – Prof. MIRCEA DINUTZ: a-Biobibliografie MIRCEA DINUTZ; b-Interviul luat de Rodica LĂZĂRESCU, lui MIRCEA DINUTZ, în revista „ <i>VATRA VECHE</i> ”/Tg. Mureș	6
4-“Doar o vorbă să-ți mai spun!”: “ <i>Am mai pierdut un prieten – MIRCEA DINUTZ</i> ” – de LIVIU IOAN STOICIU, București/ROMÂNIA.	9
5-“A fost cândva un om...”: a-“ <i>Mircea DINUTZ – așa cum l-am cunoscut</i> ”, de prof. Culiță Ioan UȘURELU; b-“ <i>Frânturi...</i> ” – de prof. dr. Florinel AGAFÎTEI; c-“ <i>MIRCEA DINUTZ – un cavaler al spiritului</i> ”, de prof. Paul SPIRESCU; d-“ <i>...Strâns, cât amintirea...</i> ” – de prof. dr. Adrian BOTEZ; e-“ <i>Pregătiri pentru a întâlni un prieten</i> ” – de Adrian BOTEZ.	11
6-In memoriam Prof. CARMEN LILIANA CIUBOTARU: a-Note biografice și comentarii; b-“ <i>Nefericiților zburători</i> ”, de Adrian BOTEZ.	16
7-Interviul revistei „ <i>Contraatac</i> ”: Interviu cu personalitatea enciclopedică a valahilor contemporani (poet, prozator, teoretician, critic literar, istoric al culturilor/civilizațiilor/religiilor, lingvist, publicist, editor și traducător) ION PACHIA-TATOMIRESCU; „ <i>Idioțimea decizională din România pseudoreformelor învățământului de dincoace de anul 1996 (...)</i> a făcut ca din <i>programele școlare << să dispară >> mai multe, nu numai Istoria României...!</i> ”	18
8-Legea Zilei Limbii Române	36
9-Semnal clujean, de la dr. DAN BRUDAȘCU: Serviciul de informații al Ungariei – de prof. dr. Dan BRUDAȘCU	37
10-“Incendiar”! – noutăți, știute, de mult, de cei drepti: INCENDIAR - Fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea: “ <i>Nu limba română este o limbă latină, ci limba latină este o limbă românească!!</i> ” - art. de Daniel ROXIN, București/ROMÂNIA; “ <i>Tatăl nostru</i> ”, în limba geto-dacilor	40
11-Comemorare OCTAVIAN GOGA (1981-1938) – 75 de ani de la trecerea la îngerii a Poetului “ <i>pătîmirii noastre</i> ”; a-Octavian Goga – exponent al naționalismului românesc – de prof. Cătălin MOCANU, C.T. “Gh. Balș”-Adjud; b-Recenzie la cartea “ <i>Goga și Francmasoneria</i> ”, a lui Dan BRUDAȘCU – de prof. dr. Adrian BOTEZ	42
12- Din inimă! – Biobibliografia (alcătuită de Mary SMITH) și versul doamnei Ligya DIACONESCU – ROMÂNIA&CANADA	55
13-ANUNȚ! – de la mănăstirea “ <i>LACUL FRUMOS</i> ”	57
14- Consacrarea tinereții: a-Valerian CĂLIN (absolvent al C.T. “Gh. Balș”-Adjud); b-Elena NICULESCU (absolventă a C.T. “Gh. Balș”-Adjud); c-Mihaela MUȘAT (clasa a XII –a E, C.T. “Gh. Balș”-Adjud)	58
15-“Porni luceafărul...” – AZI, DEBUTEAZĂ: Florentina PINTILIE (IXE, C.T. “Gh. Balș” Adjud); REVIN: a-Mihaela MUȘAT (XIII, C.T. “Gh. Balș”-Adjud); b-Mădălina DOBRE (XE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud); c-Mădălina PAVEL (XE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud); d-Oana MĂZGĂ (XE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud); e-Gabriela MIHU (IXE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud); f-Ion ȘTEFAN (IXE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud); g-Daniela ASAVEI (IXE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud); h-Ioana POPA (IXE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud)	62
16-“Voluptos joc cu icoane...”: a-Eugen EVU, Hunedoara/ROMÂNIA; b-Gabriela PACHIA, Timișoara/ROMÂNIA; c-Paul SPIRESCU, Adjud/ROMÂNIA; d-Ioana STUPARU, București/ROMÂNIA; e-George ANCA, București-Delhi/ROMÂNIA-INDIA; e-Nicolae N. NEGULESCU, București/ROMÂNIA; f-Dumitru ICHIM, Kitchiner, Ontario/CANADA; g-Camelia CIUBOTARU, Focșani/ROMÂNIA; h-Teo CABEL, Buzău/ROMÂNIA; i-Corneliu LEU, București/ROMÂNIA; j-Valeriu Marius CIUNGAN, Mediaș/ROMÂNIA; k-Ion I. DUMITRU, München/GERMANIA; l-Florentin SMARANDACHE, New Mexico/SUA; m-Florinel AGAFÎTEI, Focșani/ROMÂNIA	66
17-Debuturi târzii...: a- Ion BEJAN, București/ROMÂNIA; b-Ioan PUȘCĂȘ, Adjud/ROMÂNIA	78
18-Istoria mărturisitoare: 1-Valeriu D. POPOVICI-URSU, Paris/FRANȚA: a-“ <i>MARCUS ULPUS TRAIANUS - A-L PROSLĂVI, CUM „ȘTIINȚIFICII OFICIALI” O FAC, SAU CUM ÎN ȚARA LUI DE BAȘTINĂ, AMINTIREA LUI SE AFLĂ ÎNTR-O PUTERNICĂ AMNEZIE ISTORICĂ</i> ”; b- <i>ADEVĂRUL ISTORIC DESPRE AȘA-ZISUL POPOR TRAC</i> ; 2-istoric Emanuel IACOB, București/ROMÂNIA: <i>REZISTENȚA ANTICOMUNISTĂ ÎN ROMÂNIA, DUPĂ ANUL 1945</i> ; 3-prof. dr. Sorin LANGU, Galați/ROMÂNIA: <i>AVATARURILE UNOR DATE ISTORICE</i> ; 4-dr. Mihaela ANIȚĂ, București/ROMÂNIA: <i>DINAMICA ASIEI CENTRALE, DUPĂ DESTRĂMAREA URSS</i> ; 5- prof. Cătălin MOCANU - <i>BUCUREȘTI, 28 IULIE/10 AUGUST 1913 – PRIMA PACE FĂRĂ AMESTECUL MARILOR PUTERI</i>	79
19-Niște Români - ca pionieri mondiali geniali! - și... Francmasoneria!	98
20-Gândurile lui Ioan MICLĂU (“ <i>GEPIANUL</i> ”) de AUSTRALIA: a- <i>Limba mamei: b-Un vers al lui Eminescu; c-Steaua Bucovinei</i>	103
21-Gânditorul de la Hamangia: a- <i>Ce este HISTOCRAȚIA?</i> – de prof. dr. Adrian BOTEZ, Adjud/ROMÂNIA; b- Cultura, un temei în definirea geografiei culturale, de prof. dr. Nicolae DAMIAN, București/ROMÂNIA	105
22-Mitologie/folclor traco-dacic - și realități ...”post-mitologice”!!!: Valeriu D. POPOVICI-URSU, Paris/FRANȚA – “ <i>Semnificația anului 5.508 î.hr., la noi, români. Sfînxul din Bucegi - reprezentându-l pe zeul moș (zal-mox-is), primul conducător-rege și sacerdot al poporului român (c. 5.590 – 5.508 î. Hr.)</i> ”;	115
23-Valachica: a- Valeriu D. POPOVICI-URSU, Paris/FRANȚA : Adevăratele denumiri date de Constantin Brâncuși monumentelor de la Târgu-Jiu; b-George Liviu TELEOACĂ, București/ROMÂNIA: <i>TRIPTICUL PORȚILOR ROMÂNEȘTI</i>	120
24-Orientalia/traduceri din sanscrită: <i>MILAREPA – Din Grubum</i> , traducere de George ANCA, București-Delhi/ROMÂNIA-INDIA	125
25- Meditații asupra unor cărți și asupra unor oameni - recenzii de : a-Constantin STANCU, Hațeg/ROMÂNIA;b-ȘtefanVLĂDUȚESCU, București/ROMÂNIA; c-Elena Adriana RĂDUCAN, București/ROMÂNIA; d-Cezarina ADAMESCU	127
26-Traduceri de Gabriela PACHIA (din română în engleză), Timișoara/ROMÂNIA: a-Comemorarea “ <i>ÎNGERULUI NICHITA</i> ” (1933-1983); b- traducere din versul lui Adrian BOTEZ	136
27- Un elev “năcăjit”: <i>Supra-mega-ga-ga-galacticii!</i> – Semnat: <i>CAUTĂ-MĂ!</i>	140
28-Umor și... fericire familială!	141
29-Ultima oră/ultima oară: <i>Misiune și Neam Metafizic</i> – de prof. dr. Adrian BOTEZ, Adjud/ROMÂNIA	143
30-Revista revistelor culturale	145

Notă: Semnatarii articolelor răspund, personal și integral, de conținutul respectivelor materiale!!!

**SPONSOR UNIC (căruiua îi aducem, pe această cale, mulțumirile noastre): PRIMĂRIA
MUNICIPIULUI ADJUD**

motto-ul revistei “contraatac”

„NU EXISTĂ ALT IZVOR DE AVUȚIE DECÂT MUNCA, FIE ACTUALĂ, FIE CAPITALIZATĂ, SAU SUSTRAGEREA, FURTUL. CÂND VEDEM MILIONARI FĂCÂND AVERE FĂRĂ MUNCĂ ȘI FĂRĂ CAPITAL, NU MAI E ÎNDOIALĂ CĂ CEEA CE AU EI A PIERDUT CINEVA. Mita e-n stare să pătrună orișiunde în țara aceasta, pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații. OAMENI CARE AU COMIS CRIME GRAVE SE PLIMBĂ PE STRADE, OCUPĂ FUNCȚIUNI ÎNALTE, ÎN LOC DE A-ȘI PETRECE VIAȚA LA PUȘCĂRIE.

(...) JUSTIȚIA, SUBORDONATĂ POLITICII, A DEVENIT O

FICTIUNE. Spre exemplu: un om e implicat într-o mare afacere pe cât se poate de scandalosă, care se denunță. Acest om este menținut în funcție, dirijează însuși cercetările făcute contra sa; partidul ține morțiș a-l reabilita, alegându-l în Senat. PARTIDELE, LA NOI, NU SUNT PARTIDE DE PRINCIPII, CI DE INTERESE PERSONALE, CARE CALCĂ FĂGĂDUIELILE FĂCUTE NAȚIEI ÎN AJUNUL ALEGERILOR ȘI TREC, TOTUȘI, DREPT REPREZENTANȚI AI VOINȚEI LEGALE ȘI SINCERE A ȚĂRII. CAUZA ACESTEI ORGANIZĂRI STRICTE E INTERESUL BĂNESC, NU COMUNITATEA DE IDEI, ORGANIZARE EGALĂ CU ACEEA A PARTIDEI ILUSTRE MAFIA ȘI CAMORRA, CARE MIROASE DE DEPARTE A PUȘCĂRIE”

(cf. **MIHAI EMINESCU** – art. [Domnul Simeon Mihăilescu publică...] –

Timpul, 18 aprilie 1879).

cuvinte despre revista “contraatac”

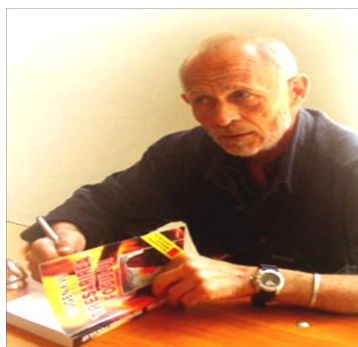
Imi vin prea multe laude in suflet, dar si mai mult vaier.

Eugen EVU

STAREA (poem inspirat de nr. 29, al revistei “Contraatac”)

Îmi vin prea multe laude din suflet
dar si mai mult vaier melodic
la ce bun patria pietrele plâng
carnea și cartea se-nghit
hesiodic

Eugen EVU

Draga Adrian,

Revista ta, “*Contraatac*”-29, **E TOT CE A APARUT MAI BUN IN ACEST AN, IN LUMEA REVISTELOR ROMANESTI.**

Efect al darului si chemarii tale de a-i primi laolalta pe cei asemeni tie si lor insile.

Te felicit si pentru minunata scoala de poezie tanara a Liceului Bals si imi permit sa felicit Primaria Adjudului/ **UN MODEL DE URMAT!**

Cu onoarea de a fi printre semnatori, **Eugen EVU, Hunedoara/ROMÂNIA**

Prea Iubite Profesore Domnule Dr. ADRAN BOTEZ,

Confirm primirea Revistei “Contraatac” cu forma definitiva si indreptare, precum si gandul cinstit al Domniei Voastre, ca nu cumva sa ma simt eu jenat de frumoasele-mi cuvinte. Prea Iubite Profesor, frate mie in Duh de Romania, astea nu sunt laude, sunt FAPTE SFINTE!

Si cum azi este ziua Sfantului Ioan Gura de Aur, (13.11.2012), prezentarea din Revista “Contraatac”, nr.29, este pentru mine o indreptare, spre a tine calea Adevarului si Luptei pentru Romania lui Dumnezeu

Sfântul si Judecatorul acestei lumi pacatoase!

Revista glasuie cu "foc de Rug", precum o facea Sfântul Ioan Gura de Aur, Arhiepiscopul creștinismului. Doamne,- Ajuta!
Toate Cele Bune Si Cu Dumnezeu Alaturi! Neamul Nostru Nu Are Sa Piara, CACI AVEM MARTORA INTREAGA ISTORIE OMENEASCA!

IOAN MICLĂU "GEPIANUL", Cringilla/AUSTRALIA

Mulțumesc muuuuuult, pentru atât de frumoasa și curajoasa revistă "**Contraatac**", nr. 29!

Vă trimit, iarăși, umilul meu gând, așezat în poemul intitulat "**LAȘ ESTE ACELA**".

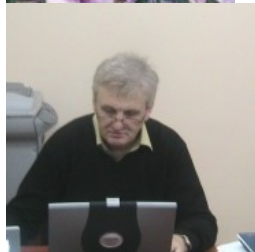
Sănătate și bucurii!

Doamne-ajută!

Cu drag și prețuire,

Ioana STUPARU, București/ROMÂNIA

Domnului Adrian Botez,

Am primit revista "**Contraatac**", pe noiembrie, în format electronic. Am postat-o pe blog. Este un număr reușit, îndrăzneț și neformalist. **UN ADEVĂRAT VISCOL ÎN LITERATURA ROMÂNĂ**. Mulțumesc pentru că textele trimise au fost inserate în revistă.

Cu prețuire,

C. STANCU _____, Hațeg/ROMÂNIA

Domnule Adrian,

Mi-ati facut o mare surpriza,va multumesc nespus.

Este o super revista si se vede cat suflet este in spatele fiecarui cuvant din ea.

O mica informatie nu este corecta, dar nu vreau sa fac nici un repros.Eu m-am nascut la Tileagd-Bihor, la o aruncatura de bat de Oradea,Liceul la Alesd,facultatea la Cluj si am devenit bucurestean in 1975.Din 1995, adica de 17 ani, sunt in SUA.

La Satu Mare am un var bun, care ma tot roaga sa ma reintorc in tara, dar nu mai am energia unei schimbari.Vreau sa raman scriitor roman, poate am sa reusesc si cateva traduceri in engleza, dar datul initial,in cazul meu, nu poate fi schimbat.Deci :

Mircea Ștefan-Satu Mare-Romania - ar putea fi Mircea Ștefan Romania ori SUA.

Sper ca nu v-am inoportunat prea mult si, inca o data, felicitari.

Mircea ȘTEFAN, Cleveland/SUA

Cum reușești, omule, de poți face o revistă așa de interesantă? Mulțumesc de exemplarul trimis. L-am citit pe nerăsuflăte. Felicitări.

I. Necula

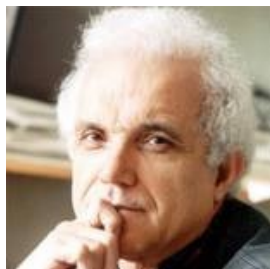
Nici nu știi ce bucurie mi-ai făcut cu acest număr de revistă ("**CONTRAATAC**"-29). M-am convins, încă o dată, că lucrul valoros poate să apară în orice colț de provincie, dacă făclierii culturali au știința lucrului bine făcut, rigoare, dăruire și discernământ. Tu le ai pe toate și te felicit sincer, pentru tot ceea ce faci. Arar se întâmplă să găsești într-un nr. de revistă atâta bogăție de informații și

varietate de subiecte.

Încă o dată, te felicit că reușești să păstrezi continuitatea unei reviste bine situată în topul publicisticii actuale.

Sunt alături de tine.

Ionel NECULA, Tecuci/ROMÂNIA

Te imbratisez. Multumesc pentru includerea in Contraatacul tau, noul numar. Publici o revista cu incarcatura sufleteasca, morala, plina de literatura si de informatii de calitate. Sincere felicitari! Cu cele mai bune urari,

LIS, București/ROMÂNIA

Stimate Domnule Botez,

Trecând prin Bacău, am găsit ultimul număr al revistei și nu pot decât să vă felicit pentru strădania de a menține „Contraatac”, nu doar pe piața presei literare, ci și la o cotă ridicată. V-

am trimis, la rându-mi, una din cărțile mele și v-am indicat și noua adresă la care pot fi găsit, inclusiv în ceea ce privește corespondența. Telefonul a rămas același, aidoma - adresa de mail. (...)

Toate cele bune,

Cornel Galben, Bacău/ROMÂNIA

Dragă Adrian Botez,

Mulțumiri din inimă, pentru urări! Mulțumiri și pentru ultima corespondență, cu revista și cartea. Admirație pentru că duci atât de convingător bătălia pentru România.

Crăciun fericit! La multi ani!

Th. Codreanu, Huși/ROMÂNIA

Prea Iubite Profesor Domnule Dr. ADRIAN BOTEZ, FRATE MIE IN DUH DE ROMANIE,

Azi, 09.12.2012 fiind aici în Australia o frumoasă zi de Duminică, dar și zi sfântă: *Zămislirea Sfintei Fecioare Maria de către Sf. Ana; Proorocita Ana, mama Proorocului Samuel*", cu plăcere încerc să vă scriu aceste rânduri, dorindu-vă **"Sarbatori Fericite, Sanatate și Împlinirea tuturor Dorintelor Dumneavoastra și ale Familiei Dumneavoastra!"**, în acest AN NOU-2013, An binecuvântat de Dumnezeu. Sperăm că bunul Dumnezeu și în Noul AN 2013, să binecuvanteze și apariția prestigioasei reviste "Contraatac"-Adjud.

Prea Iubite Domnule Adrian Botez, cu gând de iubire și respect pentru Prestigioasa Revista **"Contraatac"**- Adjud, doresc să vă trimit câteva rânduri despre mine, spre a fi cunoscute de Cititorii **Revistei de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice**". Dacă bineînțeles le găsiți potrivite!

"Eu, subsemnatul, Ioan Miclău, de origine ROMÂNĂ (n.25.12.1940, în România), din anii 1980, cetățean Australian, la intrarea mea la pensie am fost onorat, aici, de SCWC-Wollongong (South Coast Writer's Centre-Wollongong), fiind Membru al acestei Societăți literare, cu aprecierea a fi "Life Member/Membru pe viață", al Societății respective. Eram mandru și sunt și azi, pentru că stiam că-mi onorez, la rândul meu, Neamul în care m-am născut. Nu sunt omul doritor de glorie mari, așa că nici nu m-am autofelicitat!

Am plăcerea la ai mei 73 ani să reproduc onorabililor Cititori ai Revistei "Contraatac", ctitorită și condusă de Prof.Dr.

ADRIAN BOTEZ din Adjud, acea notă simplă, în baza căreia eram declarat "Membru pe viață/Life Member", de sus-numită Societate Literară:

THE SCWC THANKS

IOAN MICLAU

FOR HIS CONTRIBUTIONS TO THE LITERARY LIFE OF THE SOUTH COAST REGION AND IS PLEASED TO ACKNOWLEDGE HIM AS A LIFE MEMBER

Dar, a mai fost încă o vreme specială în viața mea scriitoricească de aici, când ziarul "Mercury"- The Weekender, al orașului Wollongong, pe data de 29 septembrie, 2001, pe o pagină de format A3, alături de poza ființei mele nota:

"Freedom in Australia and a job with BHP allowed Romanian migrant IOAN MICLAU to fulfill his childhood dream of being a writer. Now a member of the South Coast Writers Centre, he tells his story".

Deasupra textului scris de mine se afla un titlu edificator în fapt: THE ILLAWARRA MUZE. (Illawarra este numele districtului în care locuim).

Încheiere, pentru bunul meu cititor, sub poza mea ce cuprinde și împrejurimile Port Kemblei, oraș istoric la coastele de sud-est al Australiei, sta scris: "Romanian migrant Ioan Miclău's first job was at BHP Poert Kembla. 'I am proud of my first job in which I got a shovel, a broom, and a wheelbarrow'". (Adevărul din proverb: "Întai munca apoi plăcinta".)

Acest ziar din N.S.W se distribuie în toată Australia, iar eu pot mulțumi familiei mele, catorva rudeni și prieteni români ce-mi sunt apropiați, vecini, care au luat aminte de m-au binecuvântat cu un telefon sau o vorbă pe stradă!

LE MULTUMESC!

IOAN MICLAU **"GEPIANUL"**, Cringilla/AUSTRALIA

Prea Iubite Profesor Domnule Dr. ADRIAN BOTEZ,

Mare bucurie de Sfintele Sarbatori și Nasterii Mantuitorului Lumii, cu adevărat un **DAR** ceresc! Am primit coletul cuprinzând cele două Publicații: **"Normalitatea Reactionară: Sinergia scris - Faptuire - Fiintare cosmică, la Grigore Ureche, Miros Costin, Ion Neculce"** și prestigioasa **Revista "Contraatac"**, nr.29, 2012.(...) Sunt mandru de Prietenia ce mi-o acordați, Domnule Prof.Dr. Adrian Botez, fiindcă recunosc, în gândirea și activitate Domniei Voastre, Darul Daruit de Sfântul Duh pentru educarea acestei tinere și sacre generații Românești. Revista "Contraatac" da glas acestei tinere generații, căci dintre aceștia va alege Sfânta Treime, viitorii Președinți și Primi Miniștri pentru România! DOAMNE, ASCULTA RUGĂCIUNEA MEA LIBERĂ!

Cu drag și mereu ales respect, Frate mie în Duh de Românie - Ioan Miclău "Gepianul", Cringilla/AUSTRALIA

Prea Iubite Profesoare Domnule Dr. ADRIAN BOTEZ, Mare Bucurie,

A sosit **Revista "CONTRAATAC"**, Revista reindreptării culturii și moralei secolului XXI, fenomenal decazute, în acest început de mileniu! Am citit-o cu mare plăcere și deplină satisfacție! **Oameni alesi**, valorosi, de mare prestigiu, vin la această revistă eroică, pentru că își identifică idealurile lor cu orientarea pe care editorii au dat-o acestei publicații etice și de viitor! Ce frumos vorbesc despre valoarea personalității Domniei Voastre! **Domnule Profesor Dr. Adrian Botez**, ales al Logosului/Cuvantului Dumnezeuesc Romanesc, multa binefacere aduce revista "CONTRAATAC", pentru acei tineri și tinere, studenți talentați ai Liceului din Adjud, fiindcă aceștia sunt speranțele de viitor, spiritele curate ce au să îndrepte, în viitor mersul societății, al gândirii și educației, al revenirii la lumina, din întunericul în care se scufunda lumea asta de azi! Or fi având și "conducătorii" vremilor de azi gânduri "marete", gânduri ramanând însă (atata vreme cât faptele spun contrariul!), ca niciodată și pe fața hotia nu mai rusinează pe nimeni, pe fața iese diabolismul omenesc, legiferând tot ce este mai neomenesc! S-a rupt orice perdea (cât de cât!) a bunului simț, a respectului pentru muncă! Vai de zilele noastre! DAR, dacă, totuși, mai sunt Oameni de talia unei gândiri responsabile pentru viitor, așa cum sunteți Domnia Voastră, Dumnezeu ne da Nădejdea și Speranța salvării acestui Neam Sfânt al Romanilor. DOAMNE AJUTA!

**CU MARE RESPECT ȘI IUBIRE DIN AUSTRALIA AL DUMNEAVOASTRA FRATE ROMÂN,
IOAN MICLAU "GEPIANUL", Cringila/AUSTRALIA**

in memoriam...

Profesor MIRCEA DINUTZ (Ordinul „Meritul pentru Învățământ în grad de Ofițer, pentru abnegația și devotamentul puse în slujba învățământului românesc”)

LA 19 FEBRUARIE A.C., S-A STINS DIN VIAȚĂ PROFESORUL, SCRITORUL, PUBLICISTUL ȘI CRITICUL LITERAR MIRCEA DINUTZ, MEMBRU AL UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA ȘI CRITIC ȘI SCRITOR ROMÂN IMPORTANT ȘI PRIMUL COLABORATOR EXTERN, AL REVISTEI „CONTRAATAC”.

MIRCEA DINUTZ (n. 24 octombrie 1948, Bacău, plecat la îngerii, pe 19 februarie 2013), a urmat și absolvit Facultatea de Filologie de la Institutul Pedagogic (1967-1970) și Facultatea de Limba și Literatură Română (secția latină) din București (1971-1975). După mai mulți ani petrecuți în sistemul culturii, a revenit, începând cu 1986, în învățământ (Vrancea). A funcționat în perioada 1990-1997 ca profesor al Liceului „Al.I. Cuza” din Focșani, după care a trecut la Colegiul Național „Unirea”, din același municipiu, de unde s-a pensionat, din motive medicale, în martie 2009.

Activitatea didactică i-a fost încununată cu Ordinul „Meritul pentru Învățământ în grad de Ofițer, pentru abnegația și devotamentul puse în slujba învățământului românesc” (2004).

Debutul în presa culturală a avut loc în revista „Ateneu”, cu poezie (1968). A publicat mai intens, mai ritmic, după mutarea sa la Focșani în 1984, critică literară, eseuri și publicistică. A pregătit și a dat publicității patru ediții critice: M. Eminescu – *Sărmanul Dionis*, D. Zamfirescu – *Lydda* și

Viața la țară, Camil Petrescu – *Ultima noapte de dragoste. Întâia noapte de război*, cu prefață, tabel cronologic, note critice, bibliografice și repere istorico-literare, toate apărute la Galați, Editura Porto Franco, între 1991 și 1993. Redactor-șef al revistei „Pro Saeculum” (Focșani) din ianuarie 2008. Membru alUSR din martie 2008.

A publicat peste 500 de articole de critică literară, cronică de întâmpinare, eseuri, recenzii, articole de opinie, pamflete în numeroase reviste din întreaga țară („Contraatac”, „Caiete critice”, „Convorbiri literare”, „Viața Românească”, „Ateneu”, „Acolada”, „Vitriliu”, „Literatorul”, „Bucovina literară”, „Vatra veche”, „Plumb”, „Spații culturale”, „Ex Ponto”, „Argeș” ș.a.). Din 2008, a fost redactorul-șef al revistei focșănene „Pro Saeculum”.

Colaborări editoriale colective

Textul literar. Orizonturi de cultură, în colaborare cu Ecaterina Crețu, Georgeta Cosma și Lucreția Dragomir, Bacău, Editura Corgalpress (ed. I, 1999, ed. a II-a, 2000, ed. a III-a, 2003).

Virgil Huzum. Schiță monografică. Antologie de texte literare, în colaborare cu Al. Deșliu, Focșani, Editura Pallas, 2005.

Ion Larian Postolache. Schiță monografică. Antologie de texte literare, în colaborare cu Al. Deșliu, Focșani, Editura Pallas, 2006.

Confesiuni provocate (interviuri), în colaborare cu Rodica Lăzărescu, Ed. Nico, Tg. Mureș, 2013 (apărută postum, sub îngrijirea dnei prof. dr. Rodica Lăzărescu).

Volume publicate

Marin Preda. Patosul interogației (eseu), Focșani, Editura Pro Juventute, 1997.

Popasuri critice (critică literară), Bacău, Editura Psyhelp, 2001.
Florin Muscalu. Schiță monografică. Antologie de texte literare, Focșani, Editura Pallas, 2007.
Tablete de duminică (publicistică), Focșani, Editura Pallas, 2008.
Ioan Dumitru Denciu. Tablou monografic. Antologie de texte literare, Focșani, Editura Terra, 2009.
Scriitori vrânceni de ieri și de azi, Galați, Editura Zigotto, 2011.
D'ale democrației (publicistică), Editura Nico, 2012.
Anamneze literare (recenzii), Ed. Rafet, 2012.

... **Dumnezeu să-l odihnească în pace!**

MIRCEA DINUTZ

„LA FILEU SE AFLĂ PROVINCIA”

Băcăuan prin naștere, focșănean prin adopție. Profesor prin formație, critic literar prin vocație. Balanță în cartea zodiilor, dar și printre cărțile de ieri și de azi. Pensionar în hârtoagele muritorilor, mereu tânăr în catastiful eternității.

– *Vrâncian prin opțiune, vă rog, domnule Mircea Dinutz, să începem printr-o caracterizare mai altfel a județului de adopție. Așadar: Soveja sau Mărășești?*

– Mai întâi vreau să precizez că am ajuns vrâncian prin jocul hazardului. Soția mea avea repartiție în Vrancea, amândoi aveam un copil și familia trebuia să fie unită, cu orice preț!! Cel puțin, așa stăteau lucrurile atunci. Acomodarea a fost lungă și foarte neplăcută, am îndurat tot felul de vicisitudini, umilințe (trei luni am fost șomer). De-abia începând cu anul 1990, viața mea a intrat pe un făgaș normal, am revenit în demnitatea mea, după ce am luat, cu succes, concursul de competență și am devenit profesor titular al Liceului „Al.I. Cuza” din Focșani. Țin minte că am intrat pentru prima dată în sala de curs cu gândul *acum, în sfârșit, sunt acasă*.

Cât privește opțiunea mea între cele două localități vrâncene, cred că... Soveja, deși nu am fost acolo decât de patru-cinci ori!!

– *Vrâncioaia sau Miorița?*

– *Miorița, fără nicio ezitare!!*

– *Panciu sau Odobești?*

– Aș înclina spre Odobești, ce vinuri, ce buchet!! Galbena de Odobești te ajută să vezi viața în mai multe culori, dacă-ți pui mintea cu mai mult de o sticlă!! Nu sunt un cunoscător, un rafinat, dar parcă mai țin minte, din vremurile bune, ce feerică devenea fiecare clipă la o discuție literară și două pahare înălțate pe un picior privindu-ne provocator!!

– *Varlaam sau Duiliu Zamfirescu?*

– Nu există termen de comparație! Sunt două personalități copleșitoare, fiecare reprezentând un alt veac, o altă mentalitate, un alt tip de sensibilitate !!... Din perspectiva timpului, amândoi au fost ctitori de cultură!

– *Leopoldina Bălănuță sau Emanoil Petruț?*

– *Poldi! Cum altfel?!*

– *Ion Mincu sau Anghel Saligny?*

– Mă tem că nu pot să răspund. Știu despre aceștia ce știe toată lumea. Îi respect pe amândoi, dar... nu sunt la mine acasă !

– *Simion Mehedinți sau Virgil Cândea?*

– Primul are merite incontestabile în istoria învățământului românesc și a fost un român adevărat, iar cel de-al doilea a fost un erudit cu vocația sintezei.

– *George Plagino sau Gina Gogean?*

– Să zicem Gina Gogean, pentru că îmi place mult gimnastica, care ne-a adus atâtea satisfacții în decursul anilor.

– *Tudor Vornicu sau Ion Cristoiu?*

– Ar trebui să-l numesc pe Ion Cristoiu care m-a publicat în SLAST în 1986, dar... îl prefer pe Tudor Vornicu, din multiple motive.

– *„Oglinda literară” sau „Pro Saeculum”?*

– Asta e o întrebare *rea*, provocatoare. Vă așteptați să răspund că sunt un fan al „Oglinzii literare”?!!

– *Nu, nu e rea! Îmi deschide drumul spre următoarea întrebare: cât de lung a fost drumul de la „Viața studențească” la „Pro Saeculum”?*

– N-a fost deloc simplu. Pe vremea aceea știam sigur că iubesc literatura, dar nu prea eram convins că asta era vocația mea. Am plecat la drum cu multă, foarte multă neîncredere în puterile mele!! De ce așa și nu altfel?! Sunt mai multe explicații. Una dintre ele era o îngrijorătoare imaturitate ce s-a prelungit până peste limita suportabilității! Abia după 1989, când mi-am limpezit viața, renunțând la orice soi de compromisuri, mi-am oferit șansa să muncesc cu plăcere și să culeg roadele strădaniei mele, am stat pe două picioare, ținuta dreaptă și dolidora de proiecte!... Șansa de a conduce, împreună cu doamna Nina Deșliu,

destinul unei reviste prestigioase, venea – de data asta – la timp. Îmi place să cred că nu am dezamăgit pe nimeni, nici măcar pe mine.

– Cum percepeți/judecați Dvs. de aici, din curbura vrânceană, raporturile dintre centru/capitală și provincie, evident, mă refer la dimensiunea culturală?!!

– Centrul pierde, treptat, din putere și prestigiu!! Oricum, deciziile acestuia nu mai sunt primite, ca altădată, cu ființa fremătândă de venerație!! Capitala are calitățile și defectele oricărei localități urbane mai răsărite, doar că acolo acestea sunt supradimensionate, capătă proporții urieșești. Multe talente, unele împlinite, multă aroganță și suficiență, multe reviste (unele respectabile), sute de cărți onorabile, bune, foarte bune, excepționale, dar și munți de maculatură!! În provincie există, mai peste tot, o stare de încrâncenare, o dihonie fără de capăt, o extindere primejdioasă a imposturii și a veleitarismului, dar – să fiu iertat – la proporții modeste față de capitală!!! În unele centre de județ există o viață culturală foarte intensă, cu rezultate uimitoare: Satu Mare, Pitești, Constanța, Iași, Cluj-Napoca, Botoșani, Timișoara, cu nimic mai prejos față de capitală, dar cine să vadă asta?! Nicolae Breban, care nu vede dincolo de eclatantele lui capodopere?! Nicolae Manolescu, ce se consideră deținătorul unor adevăruri supreme privind literatura română de acum într-o sută de ani?! La fileu se află Provincia și sunt convins că, într-un viitor apropiat, raportul de forțe se va echilibra.

– Ați fixat cândva o tipologie a intelectualului: intelectualul-trompetă, intelectualul-hârciog, intelectualul-urs... Pe intelectualul Dinutz cum l-ați definit?

– Iată o întrebare pe care nu putea să o pună decât Rodica Lăzărescu!! Nu sunt un intelectual-trompetă și, parțial, asta explică puțină mea vizibilitate. Am, însă, ceva din intelectualul-hârciog, ceva din intelectualul-urs, dar merg pe proiecte, caut să-mi valorific munca, pe cât îmi permit vremurile despre care se spune că sunt deasupra noastră. Probabil e mai corect să spun că fac parte din a patra categorie: omul de bibliotecă, tenace și ordonat, ce încearcă onest să lase câteva semne în urma sa, fără să aștepte aplauze și recunoștință publică.

– Câtă durere simte criticul când trebuie să spună lucruri mai puțin plăcute?

– Durere?!! Aș fi ipocrit, dacă aș susține așa ceva! E o necesară operă de ecarisaj. Am doar satisfacția de a fi detectat punctele slabe ale unei cărți sau de a fi devoalat surrogatul, impostura!! Când fac pamflet, s-a întâmplat de câteva ori, sentimentele sunt amestecate: pe de o parte, plăcerea de a fi găsit expresia potrivită, tăioasă și eficientă, iar, pe de altă parte, neplăcerea de a fi lovit în celălalt!! Pamfletul nu-l scrii pentru că ar fi vreo speranță de vindecare pentru împătimitul de gunoaie literare și dejecții umorale, ci pentru a-i pune în stare de alarmă pe ceilalți. Cronica, însă, este – din start – mai generoasă!! Chiar atunci când negi, pui sub semnul întrebării, ea trebuie să fie constructivă, cu un minim respect pentru autor!! Spun asta, deși știu, din experiență, că majoritatea condeierilor nu admit să fie criticați, considerând orice rând negativ un atac la persoană!! **Nu se îndoiesc de ei înșiși** - ceea ce mi se pare abominabil!! Oare cum pot să fie artiști asemenea oameni?!!

– S-a tabloizat critica românească?! Ce înseamnă libertatea?! În sfârșit, ce a adus democrația pentru această întinsă republică a literaților?!!

– Nu m-am gândit niciodată la asta!! Eu observ că s-a cam uniformizat!! Sunt multe condeie critice bune, să recunoaștem, dar cu mult mai multe cele confecționate, mimetice, adevărate mașini de laudat!! Aici au dreptate și bucureștenii!! De foarte multe ori, comentatorii literari din centrele culturale mai fără tradiție, mai fragile sub raportul valorilor autohtone, practică lauda deșănțată, fără acoperire în operă! Situația frizează nu numai ridicolul, ci și absurdul. Democrația, din acest punct de vedere, a dat liber... la elogi, ditirambi, strigăte de entuziasm!! *Pe noi nu ne interesează Miticii din București, noi avem Valorile noastre, să ne mai scutească!!* Într-o revistă (nu o voi numi), în urmă cu doi-trei ani cineva (*nu spui ține, persoană importantă!!*) a făcut următorul raționament stupefiant: *Ce atâta Cărtărescu ?! În fiecare județ există doi-trei poeți mai buni decât Cărtărescu!* Românul are, pe lângă alte defecte, și pe acela de a-și da cu părerea despre orice și oricine!! La moartea Păunescu (televiziunile au întreținut un adevărat circ mediatic), o doamnă reporteriță a întreprins o anchetă pe cont propriu: Vasile Cireașă, Ionel Gătej, Ioana Pătrunjel, Costică Șaibă declarau, fără vreo emoție, că ăsta, Păunescu, a fost al mai mare poet după... Eminescu!

Pariez că mulți dintre ei n-au mai citit o poezie din clasele gimnaziale!! Mă rog, ce este, de fapt, un critic?! Un cititor de calitate, adică unul cu o pregătire și cu o experiență de lectură peste media cititorilor obișnuiți! Dacă are dotările necesare, inclusiv o fibră morală rezistentă, dacă este responsabil pentru afirmațiile sale și are criterii ferme, el poate risca o evaluare/ierarhizare a cărților despre care s-a pronunțat. Politica lui *cel mai și cea mai* nu a dus vreodată la nimic bun!!

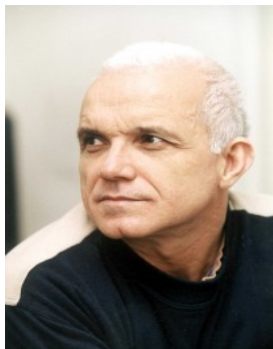
– Ce formulă, din cele propuse, preferați: carte ȘI/SAU/VS computer?

– Categorie, cartea în format clasic! Am crezut, cred și voi crede necondiționat în asta, cu toate că folosesc și eu computerul pe care am ajuns să-l prețuiesc, pentru că este un instrument ideal, dacă știi să-l folosești și dacă ești conștient de limitele sale. Eu nu citesc pe monitor decât corespondența și, eventual, presă culturală, atunci când nu reușesc să mi le procur! Nimic nu poate înlocui cartea în format clasic. Stând zeci-sute de ore în fața calculatorului, accesând informații peste informații, tânăra de azi nu realizează cât de mult are de pierdut!! Dacă nu ai suferit în viața ta pe o carte, în fața unui tablou, dacă nu ai ascultat o simfonie într-o sală de concert, față în față cu o orchestră și un dirijor, riști un deficit sufletească ce te marchează pe viață.

Interviu realizat de Rodica LĂZĂRESCU, București/ROMÂNIA, în revista Vatra Veche/Tg. Mureș, nr. 4 (21) / 2011

“doar o vorbă să-ți mai spun!”

AM MAI PIERDUT UN PRIETEN – MIRCEA DINUTZ

I-am admirat lui Mircea Dinutz onestitatea – dar de când îl cunoșteam, de fapt? Deși ne consideram prieteni, abia după moartea lui Mircea Dinutz am constatat că nu știam nimic despre viața lui personală și că n-am avut niciodată o discuție „apropiată, de inimă”, nu l-am vizitat acasă (deși m-a invitat, după ce a rămas singur, de câte ori treceam prin Focșani și el afla). Mircea Dinutz a apărut după Revoluție în viața literară vranceană, după ce eu am plecat din Focșani (și m-am mutat definitiv la București, din 1990). Am aflat după moartea lui că s-a stabilit, „din motive familiare”, la Focșani, în 1984. Încerc să înțeleg de ce, până la Revoluție, eu n-am știut nimic de Mircea Dinutz, deși locuiam în același oraș și ar fi fost normal măcar la Biblioteca Județeană „Duiliu Zamfirescu” (unde eu eram bibliotecar) să ne întâlnim, el frecventându-o, cu siguranță. Să fi trăit în lumi paralele, el nedând doi bani pe ceea ce eram eu pe atunci? Până în 1989 eu am publicat totuși patru cărți de versuri și am avut o receptare publică de excepție, să nu-l fi interesat felul meu de a fi, mai incomod public? E singurul scriitor care trăia în Vrancea, și mai ales la Focșani, pe care nu l-am cunoscut până la Revoluție, de regulă eram căutat să schimbăm o vorbă. Altfel, e drept, am observat, profesorii de la liceele la care Mircea Dinutz avea să ajungă după Revoluție (“Al. I. Cuza” și „Unirea”, îndeosebi) mă evitau, în frunte cu cei ce serveau interesele unei reviste școlare, intitulată *Revista Noastră*, „a lui Petrache Dima” – probabil că nu eram de nasul lor. Știți cum e cu elitele exclusiviste în provincie... Curios, în schimb, dacă tot veni vorba, am fost cultivat de un profesor de română de aleasă calitate morală, Ion Leu, care a inițiat o revistă de o mai mare calitate valorică decât *Revista Noastră* (limitată la producții ale liceului Unirea), intitulată *Preocupări*, editată de Liceul 1 „industrial” din Focșani, revistă deschisă și colaboratorilor din afara liceului care o edita. De altfel, trebuie să subliniez că până la Revoluție Mircea Dinutz n-a avut acces la o catedră de profesor titular la Focșani, deși din 1987 s-a axat pe învățământ: a fost *pedagog la căminele Liceului Industrial nr. 1 (actualul Colegiu Tehnic „Edmond Nicolau”), apoi profesor suplinitor la Liceul Economic (actualul Colegiu „M. Kogălniceanu”) din Focșani și la Școala Generală Doaga, comuna Garoafa (astăzi desființată), până în 1990*. Pur și simplu l-a prins Revoluția făcând naveta la o școală generală din satul Doaga. N-am altă explicație de ce nu l-am cunoscut pe Mircea Dinutz până la Revoluție, decât aceea că eram amândoi timizi și singuratici, îmi imaginez că era din fire la fel de izolat ca mine și de inadaptabil, în particular (deși aud că el a fost din 1984 până în 1986 coleg cu poetul Ion Panait la „difuzarea județeană de filme”, la Focșani, sau că a administrat la Slănic Moldova și la Onești două case de cultură din 1979 până în 1984, după ce a fost profesor la Rovinari din 1975, pentru un an și apoi muzeograf la Bacău până în 1978 – iar din 1987 a revenit în învățământ; după 1990, la Focșani, cu rezultate excepționale; vreau să spun că, public, a avut parte de „meserii cu impact în societate”). Nu insist degeaba pe acest subiect, al tinerii lui Mircea Dinutz cu capul la cutie la Focșani, după ce s-a stabilit în 1984 aici – în condițiile în care el avea vocația creației literare și ar fi meritat să fie îmbrățișat de scriitorii vrancenii (măcar atât cât a fost îmbrățișat de scriitorii băcăuani). Vocația, spun – la Revoluție, Mircea Dinutz avea 40 de ani! Totuși, el a terminat nu numai un institut pedagogic, la limbă și literatură română, la Bacău, ci și o facultate de litere la București (având colegi optzeciști care au devenit vedete, în timp), a participat la cenacluri conduse de Eugen Simion și Ovid. S. Crohmălniceanu, în anii 1971-1975 (las la o parte cenaclurile din Bacău, frecventate din 1962, pe unul l-a condus în 1970, la casa de cultură a sindicatelor, pe altul, la casa memorială „G. Bacovia”, l-a coordonat după 1976, alături de Octavian Voicu) și a semnat texte critice (dar și poezie și proză, din câte a mărturisit; de altfel, a debutat cu poezie în revista *Ateneu*) în reviste literare consacrate din țară, până la Revoluție (de la *Luceafărul* la *România literară*, *Contemporanul*, *Ateneu* sau *SLAST*), nu însă și din Focșani. Bătător la ochi, până la Revoluție a fost ignorat de scriitorii Vrancei, membri ai UR (toți dispăruți între timp: Florin Muscalu și Traian Olteanu, șefi la ziarul PCR Vrancea, *Milcovul*, Dumitru Pricop și Ion Panait; până la Revoluție, în Vrancea apărea o revistă literară cu file cretate, intitulată *Milcovia*; exista un Cenaclu al scriitorilor, subordonat UR, și o manifestare națională intitulată „Salonul literar Dragosloveni”, la care era invitată floarea scriitorimii române; Mircea Dinutz nu avea acces la niciuna). Normal ar fi fost, la 40 de ani, Mircea Dinutz să fi debutat editorial în Vrancea, să fie recunoscut ca un critic de soi. În condițiile în care în Vrancea n-

a existat până la Revoluție un spirit critic și Mircea Dinutz, orientat spre istoria literară, recenzii și eseuri (a primit Premiul I pe țară în 1978 pentru un eseu critic asupra operei lui G. Bălăiță, de pildă), ar fi fost criticul care să pună ordine în ierarhiile locale. Dar nu s-a vrut, s-a preferat bulibășeală și mediocritatea...

Ca vârstă, Mircea Dinutz e un optzecist (născut la 24 septembrie 1948; a murit pe 19 februarie 2013) – dar el a debutat editorial abia în 1997, la 50 de ani (cu o carte dedicată lui Marin Preda; alții, la 50 de ani au un raft de cărți ale lor). Pentru mine e incredibil că s-a risipit până la 50 de ani, dedicându-se învățământului, deși a meritat, e mândru că a avut elevi de excepție (unii au devenit scriitori) – de exemplu îi pomeniște în biobibliografia lui, cât a fost profesor titular al Liceului / Colegiului „Al. I. Cuza” din Focșani, până în 1997: *perioadă în care se remarcă prin rezultate foarte bune obținute la Concursul Național de Limbă și literatură română „Mihai Eminescu” prin elevii pregătiți de el: Teodora Zaharia, Premiul I, literatură română (1990), Sorina Aciocoesei, Premiul III, limba latină (1992), Tincuța Harabagiu, Mențiune, limba latină (1993), Carmen Săpunaru, Premiul II și Ionuț Corduneanu, Mențiune, limba română (1994), Carmen Săpunaru și Iulia Popovici, Mențiuni (1995), Ramona Cherciu, Mențiune (1996) și Carmen Săpunaru, Mențiune (1997)*. Sau reține că o altă elevă a sa, Ștefana Caua, obține o Mențiune pe țară la Concursul Național de Limbă și Literatură română „Mihai Eminescu” în 1998. Trebuie să subliniez, sentimental: Teodora Zaharia-Bentz (o doamnă, azi, frumoasă, cu un copil de 12 ani acasă; e fiica directoarei Bibliotecii Județene la care eu am lucrat, până la Revoluție, Liliana Zaharia) a acoperit cheltuielile (alături de profesoara care i-a luat lui locul lui Mircea Dinutz, după pensionare) la înmormântare... Din 1997, Mircea Dinutz se transferă la cealaltă mare instituție preuniversitară din Focșani, Colegiul Național „Unirea”, unde a funcționat până la sfârșitul lunii martie 2009, când se pensionează medical (BPOC, STADIUL IV), cu grad de invaliditate I. Mare lucru, apropo: Prin Decretul 1097 din data de 10 XII 2004, cu brevetul MI nr. 136, nr. crt. 83808 i se conferă Ordinul „Meritul pentru Învățământ în gradul de Ofițer, pentru abnegația și devotamentul puse în slujba învățământului românesc, cu ocazia Zilei Naționale a României”. Mai mult, în perioada 1999-2000, citez: *le face debutul, cu texte critice, Anei Maria Cornilă-Norocea (astăzi autoare a volumului de eseuri „Reverii critice”, 2006), lui Carmen Săpunaru (astăzi distins cadru universitar la Osaka, Japonia, specialistă în mitologie japoneză), Iuliei Popovici (astăzi critic dramatic, jurnalist cultural, membră UNITER, autoarea volumului „Un teatru la marginea drumului”, 2008) și Ramonei Cherciu (astăzi o apreciată specialistă în drept internațional), apărute în revista „Salonul literar”, an I nr. 7/octombrie 1998, pag. 11-12 (toate cele patru debutante prezentate de subsemnatul)*. Venirea la Liceul Unirea din Focșani îi aduce alte motive de mândrie, coordonând și asigurând apariția câtorva numere ale *Revistei Noastre*, de referință, dedicate lui Mihai Eminescu, Lucian Blaga, Ion Barbu, Marin Preda, George Bacovia, Camil Petrescu, Liviu Rebreanu. Interesant, apoi: *în anul școlar 1999-2000, „Revista noastră” a obținut Premiul I pe țară al revistelor școlare pentru nr. 11-12/1999, coordonate de prof. Toader Aioanei și pentru nr. 13-14/2000, coordonate de M. Dinutz*. Slavă cerului, după Revoluție notorietatea în plan didactic este dublată de o susținută activitate de critic literar, între 1990-1994, la *Revista V* din Focșani, fiind și unul dintre fondatorii ei, iar, mai târziu, la *Salonul literar* din același oraș, începând cu februarie 1998. În această perioadă îngrijește și edițiile critice (cu prefață, note critice, selecție, bibliografie) „M. Eminescu – Sărmanul Dionis” (1991), „Duiliu Zamfirescu – Viața la țară” (1992), „D. Zamfirescu – Lydda” și „Camil Petrescu – Ultima noapte de dragoste. Întâia noapte de război” (1993), toate apărute la Galați. Este coautor (alături de Ecaterina Crețu, Georgeta Cosma și Lucreția Dragomir) la volumul „Textul literar. Orizonturi de lectură”, Bacău (1999, reluat în 2000 și 2002). Sub coordonarea lui Dumitru Micu și împreună cu Anca Petrache, Carmen Vlad și Maria Mustăciosu, este coautor la volumul „Limba și literatura română”, manual pentru clasa a XI-a (Școli normale, licee, clase cu profil umanist), apărut la București, 2002, unde redactează capitolele: „Poezia pașoptistă. Romanticii” și „Modernismul”, manual care a primit avizul favorabil al Consiliului Național pentru Aprobarea Manualelor, dar nu a primit... aprobarea doamnei ministru (de atunci) Ecaterina Andronescu. La sfârșitul lui 2001 iese de sub tipar, la Bacău, volumul „Popasuri critice”, cu o postfață de Petre Isăchi și un tabel cronologic alcătuit de Eugen Budău. Totodată, din octombrie 2002 devine redactor-șef al revistei *Oglindea literară*. Renunță la această funcție (mai degrabă formală) începând din martie 2003, când divorțul său de revista focșăneană devine total. Începând cu nr. 6 / 2003 al revistei *Saeculum* (Focșani) devine redactor la această publicație, colaborând îndeaproape cu Alexandru Deșliu, ctitorul revistei, până la moartea acestuia, în vara anului 2007. În 2005 publică, în colaborare cu Alexandru Deșliu, micromonografia „Virgil Huzum” (Focșani), inaugurând astfel colecția „Scriitori vrânceni contemporani” (nr. 1). În 2006 apare, tot în colaborare cu Alexandru Deșliu, micromonografia nr. 2 „Ion Larian Postolache” (Focșani, la editura lui Alexandru Deșliu, Pallas). În 2007 reușește să finalizeze, în nume propriu, micromonografia „Florin Muscalu” (la Focșani) în colecția „Scriitori vrânceni contemporani” (nr. 3). În 2008 publică volumul „Tablete de duminică”, o carte de publicistică, scrisă cu instrumentele literaturii (la Focșani). De la 1 ianuarie 2008 devine redactor-șef al revistei *Pro Saeculum*. În 2009, scoate micromonografia „Ioan Dumitru Denciu”, în colecția „Scriitori vrânceni contemporani” (nr. 4), la Focșani. În 2011 publică volumul „Scriitori vrânceni de ieri și de azi” la Galați. Din 2008 a fost primit titular în USR. În 2012, Mircea Dinutz a publicat două cărți: una de publicistică, „D’ale democrației” și alta de critică, „Anamneze necesare”... Avea proiecte, lucra la două noi cărți – dar n-a fost să fie. Prin surprindere, Mircea Dinutz a plecat la fel de discret cum a apărut în lumea literară. Conform purtătorului de cuvânt al Spitalului Județean Vrancea: „Pacientul s-a prezentat la Unitatea de Primire Urgențe Focșani pe 17 februarie, fiind internat în Secția de Nefrologie. Pentru că starea sa de sănătate se înrăutățise, pe 19 februarie, la ora 10.40, a fost transferat la Secția de Anestezie și Terapie Intensivă, iar la ora 19.15 acesta a decedat. Pacientul avea multiple afecțiuni, insuficiență respiratorie, BPOC (bronhopneumopatie obstructivă cronică), cord pulmonar cronic decompensat, insuficiență renală și diabet zaharat”. Mircea Dinutz a apucat să-și doneze biblioteca și manuscrisele (era toată averea lui) la Biblioteca Județeană Vrancea... Așa arată un destin de scriitor contemporan. Mircea Dinutz s-a retras „dincolo” (predestinat, ultima lui carte se numește „Anamneze necesare”) să mediteze la *anamneză* (ana-mneză înseamnă

„înainte de memorie”), asemenea lui Platon, să explice cunoașterea prin reamintirea ideilor pe care sufletul le contemplează într-o existență anterioară.

LIVIU IOAN STOICIU, București/ROMÂNIA

a fost cândva un om...

MIRCEA DINUTZ (1948-2013)

MIRCEA DINUTZ - AȘA CUM L-AM CUNOSCUȚ....

La îndemnul d-lui Adrian Botez, un cărturar și un om cum rar întâlnim în zilele noastre, scriu câteva amintiri despre Mircea Dinutz, dispărut atât de repede și nedrept dintre noi. Iată, din nefericire, că începem să vorbim la trecut, despre o mare personalitate a literaturii vrâncene și -de ce nu?- a literaturii naționale.

L-am cunoscut pe vremea când, sosit fără voia lui, în Vrancea, lucra la Centrul Județean al Cinematografiei. Eu funcționeam ca profesor într-un sat apropiat de Focșani. Mircea a apărut într-o zi de primăvară în cancelaria școlii din Bătinești, unde-mi desfășuram activitatea, a intrat destul de timid, a salutat și ne-a spus că-l caută pe director. Am observat imediat că nu era în largul său, de aceea m-am apropiat și l-am condus la cel de care avea nevoie. Pe acesta l-a rugat insistent să vină cu toți copiii, la un film istoric...Primise ordin de la șeful său, să aducă mulți, foarte mulți elevi, pentru ca instituția respectivă să-și facă planul vânzărilor la bilete. De reușita acțiunii lui, mi-a

spus Mircea, în particular - depindea încadrarea sa definitivă pe un post. Din felul cum vorbea, cum argumenta orice afirmație și din vocabularul său ales, mi-am dat seama că nu-i un slujbaş oarecare, ci este o persoană specială, cultă și cu mult bun-simț. Sigur, toate aceste calități, observate la prima vedere, m-au atras la tânărul Dinutz, din vremea aceea și, firesc, ne-am împrietenit.

Cum avea anumite probleme în căsnicie, cum sărăcia oamenilor din cultură și din învățământ era proverbială (așa a rămas și astăzi), l-am invitat des pe la mine, am încercat să-i diminuez, pe cât posibil, lipsa anturajului de la Bacău, pe unde lucrase până atunci, am încercat chiar să țin locul familiei, care-i lipsea. Dându-mi seama cât de profund era în tot ce făcea, l-am sfătuit să intre în învățământ. Am încercat și am reușit să-i obțin un post într-o comună, de unde se putea face naveta la Focșani. Acolo i s-au dat orele rămase, după împărțirea catedrelor la titulari. Oricum, unele obiecte din catedră nu le făcuse nici la facultate, nici la liceu, așa că a fost destul de greu...Din

fericire, directorul acelei școli era bunul meu prieten, Virgil Răileanu, iubitor de carte și om de mare caracter. Dar Mircea Dinutz urma să-și dea, în curând, definitivatul...Predând materii pentru care nu avea calificare, avea, firesc, emoții. Dumnezeu care ne veghea pe amândoi a îngăduit să-i fac eu inspecția de grad. Am insistat, în acest sens, pentru a-l proteja, într-un fel, de cine știe ce “mare” inspector (cum credeau mai toți că sunt), care, sigur, n-ar fi înțeles situația unei mari personalități în devenire, ca Mircea. Prietenia noastră s-a întărit și mai mult după ce a constatat, probabil, că pe această lume există și oameni care-i vor binele. La acel timp, eu funcționeam la Liceul “Unirea” și eram redactor șef adjunct la celebra “Revista noastră”, condusă de un profesor și ziarist de notorietate, Petrache Dima. Atunci când redactorul șef mi-a propus conceperea unui număr de revistă închinat latinității, l-am rugat să coopereze în colectivul redacțional și un latinist de marcă, pe Mircea Dinutz. Le-am făcut cunoștință, iar Petrache Dima - cu flerul său deosebit - și-a dat seama cu cine are de-a face și l-a numit responsabil de număr. A ieșit o revistă de zile mari, comentariile despre ea ținând prima pagină a publicațiilor. Din acel moment, putem spune că Mircea a intrat cu dreptul, între oamenii de cultură ai județului - și a avut și mijloacele prin care a putut să ajungă la inima cititorilor. Ascensiunea acestei persoane creată, parcă, special pentru învățământ și literatură, a continuat - și, prin concurs, a ocupat o catedră de Limba și literatura română, la unul din liceele prestigioase ale Focșaniului.

Într-una din zile, mi-a adus, cu tristețe, o veste : divorțase. După câteva luni, mi-a comunicat că vrea să se recăsătorească. A găsit un om de excepție, care-l înțelege, care-și dă seama că el s-a născut pentru a scrie, pentru a face cultură....Am văzut raza de speranță din ochii lui, i-am văzut și zâmbetul, care apărea atât de rar...A urmat și rugămintea de a-l cununa. Am fost de acord...Doream mult să-l văd liniștit, să înceapă să scrie marile cărți, pe care le avea, deja, în minte...L-am și îndemnat s-o facă mai repede. Poate că atunci eu credeam mai mult în puterea sa creativă, decât el însuși... Cel puțin, așa mi s-a părut....

Până aici, cât timp eu am dat totul într-o prietenie, n-am scris cărți și n-am condus reviste, a fost bine.. Între timp, am devenit redactorul șef al “Salonului literar”, revistă care s-a născut la inițiativa lui Corneliu Fotea, Mircea Dinutz, Ion Panait, Dumitru Ioan Denciu și a mea. După ce Mircea, din motive doar de el știute, n-a mai colaborat la această revistă, a început s-o denigreze. Situația a durat câțiva ani buni, iar eu am stat în expectativă, neștiind cum să-mi explic cele ce se întâmplau. Am răspuns sine ira et studio. I-am amintit, totuși, că, de la o vârstă, toți suntem plini de boli, de sărăcie ... Ar trebui să ne vedem, în primul rând, de sănătate, și de-abia după aceea de activitățile bune sau rele ale altora. Dacă nu ne îngrijim noi să ne rezolvăm necazurile, nimeni altul n-o s-o facă. N-a dat, din nefericire, atenție avertismentului meu. Din contra, pentru a citi și a scrie, Mircea Dinutz s-a retras, odată cu pensionarea, în castelul său de fildeș, fără a da atenție bolilor sale grave. Singurii care mai puteau să-l atragă spre lume, spre discuții, pe teme fundamentale, erau marii scriitori și elevii săi, persoane de care a fost

atât de atașat. Sigur că era vorba de anumiți elevi, olimpici, de care era mândru, aceia care-l doreau dirijor în marea lor pasiune: literatura. De altfel, aceștia i-au dus și-i vor duce, spre desăvârșire, planurile sale de viitor.

În vremurile bune ale prieteniei noastre, i-am mărturisit, adesea, că, întotdeauna, am dorit să devin un om de cultură, ca el, un intelectual desăvârșit, ca el - dar graba mea și risipirea în multe direcții de activitate nu mi-au permis, cel puțin în tinerețe, să mă dedic, în exclusivitate, cărții.

Am uitat mai mereu sfatul său: *“Non multa, sed multum”*.

În ciuda unor diferențe de păreri în chestiuni literare, sau a unor atitudini diferite față de marile probleme ale vieții, Mircea Dinutz știa că, întotdeauna, l-am apreciat pentru înalta sa cultură, că l-am admirat, fără rezerve, ca pe cel mai bun profesor de Limba română pe care l-am cunoscut în cariera și în viața mea, că mi-a plăcut, întotdeauna, intelectualul, de o exigență ieșită din comun (în primul rând, cu sine), care era. Chiar și omul Mircea Dinutz m-a impresionat mereu, prin marea lui seriozitate, sobrietate... I-am reproșat doar că avea un mare și de neiertat defect: lipsa acelei mici diplomații, care ferește pe alții, iar pe tine te ferește de ura celorlalți, atmosfera, în mediul pe care-l frecvențezi, devenind suportabilă... Dacă am fi trăit într-o lume ideală, acea atitudine tranșantă a lui Mircea ar fi fost o calitate și nu un defect, dar noi trăim într-o lume atât de crudă, la care, dacă nu te adaptezi, riști să fii izolat, chiar acuzat, iar în final, ostracizat și lăsat să mori singur. Iată ce și-a asumat Mircea Dinutz și sunt sigur că n-a regretat niciodată alegerea sa.

Sper ca de acolo, dintre îngerii care l-au chemat, prietenul tinereții mele să vegheze în continuare asupra literaturii vrâncene, pe care a înțeles-o și a iubit-o ca puțini alții, să încerce exact ce încercăm noi și nu prea reușim: s-o ferească de acea izolare aducătoare de rutină, de penibil, de moarte.... Va rămâne permanent viu, în primul rând, în inima și mintea foștilor elevi, cărora le-a fost exemplu în toate, a miilor de cititori, dar și a colegilor care, chiar dacă nu i-au fost, întotdeauna, apropiați - i-au respectat opiniile și cărțile. Fără a fi un pesimist convins, afirm, cu siguranța că nu greșesc: pe cât se poate, omenește, prevedea, în secolul pe care-l traversăm, Vrancea nu va mai avea un critic literar de valoarea lui Mircea Dinutz. M-aș bucura să n-am dreptate....

prof. **Culiță Ioan UȘURELU**, Odobești/ROMÂNIA

FRÂNTURI...

Bătuse cineva în ușa redacției, destul de tare, de reușise să mă trezească; adormisem, după o noapte de muncă, în vechea tipografie a Focșanilor. Ziarul fusese la corectat, apoi la tipărit și legat. Rămăsesem până se încheiase și ultimul colet, bun de trimis la prima oră, la chioșcurile de ziare.

Se întâmpla, în prima lună liberă, după căderea lui Ceaușescu...

Eram tânăr, foarte tânăr și lipsit de experiența vieții.

În pragul ușii se afla un elev de liceu care-mi adusese o cafea mare spunându-mi, totodată, că în capătul *hall*-ului mă așteaptă cineva. Cine? -- am întrebat. Un domn care fumează, mi-a replicat tânărul, care dispăru precum intrase, adică ușor, pe nesimțite...

Țin minte că m-am ridicat, oarecum anevoie, căci era prea devreme pentru vizite, de orice fel ar fi fost ele.

În umbra din *hall* se zărea o siluetă, iar la capătul ei un fuior de fum, rotindu-se către tavanul înalt. Ieșind din conul de umbră, omul se apropie zâmbind, oarecum timid. Era mai în vârstă decât mine și ținea în mâini niște hârtii. Era distins, la costum și cravată. Se

prezentă: profesor Mircea Dinutz. Nu-l știam. Eram venit direct de pe băncile facultății și picasem în oala cu ciorbă a evenimentelor focșănene, din decembrie 1989, fără intenție...

L-am întrebat ce dorește, intrigat de tăcerea prelungă ce urmase prezentărilor reciproce. Apoi, din nou, vocea sa. Venise cu niște texte de critică literară... Dorea să le publice în ziarul abia născut, „Viitorul”. Era un ziar nou, cu aer proaspăt, de libertate...

În calitate de redactor nu refuzasem pe nimeni. Curaj nebun, căci se publicau, pe atunci, foarte multe informații fără nici cea mai mică verificare. Nu era vremea pentru așa ceva. Lumea dorea să se exprime liber, după atâția ani când fusese nevoită să stea cu călușul în gură. Și oamenii se exprimau în valuri... Luasem repede piața vechiului ziar local, într-o vreme; dar eram tineri și nepricepuți. Când a venit timpul, ziarul nostru a fost sugrumat de vulpoi din umbră, căci publicația ajunsese prea departe. Primisem felicitări chiar și de la fostul președinte american, Jimmy Carter, fapt ce ne lăsase cu gura căscată, în primul rând pe noi, redactorii, apoi concurența ce rumega cu invidie știrea. În plus, primeam Constituția SUA... cu semnătura aceluiași ex-președinte...

Mă întorc către profesorul Mircea Dinutz și-l asigur că textele dumnealui vor apărea, chiar dacă ziarul are altă factură. Mi-a zâmbit și a plecat, aprinzându-și altă țigară...

De la acel moment au trecut ani buni până să ajung a-l cunoaște mai bine pe Mircea Dinutz. S-a întâmplat după o cronică scrisă la una din cărțile mele, lucru pe care-l făcuse fără să i-o fi cerut personal; și așa s-a întâmplat apoi, cu toate câte le-a scris despre subsemnatul...

Rămâneam mirat când eram telefonat și câte o cunoștință sau un prieten îmi spunea: vezi că a scris Mircea Dinutz despre cartea ta, recentă!

Ajuns la el acasă, l-am aflat printre manuscrisele personale și ale altora. Lucra! Tot timpul lucra, avea ceva mereu pregătit, avea ceva în plan...

Și în ultimele zile, mai exact cu 10 zile înainte de a pleca dintre noi, când l-am vizitat - colaborator fiind al revistei *Pro Saeculum* - mi-a spus același lucru: că are în proiect o nouă carte; și a adăugat: „*Sunt, în schimb, foarte obosit!*”. Apoi m-a

rugat să trimit, cât de curând, ultima parte dintr-un articol ce trata comuniunea dintre limba sanscrită și limba română. Aș fi dorit o amânare, dar privindu-l cum abia respira, n-am îndrăznit să-l refuz...

Mai țin minte că a mai spus: *"Măcar acum, domnule Agafiței, pentru acest număr al revistei, apoi se va vedea!"*. Da, așa a spus: *se va vedea* și nu *vom vedea*!

Pe moment, nici nu am realizat nuanța... La câteva zile, însă, rememoram aceste cuvinte de despărțire și pricepeam că, uneori, unii oameni știu că vor pleca. Mircea Dinutz a știut! Dar n-a dat nici o clipă de înțeles nimănui acest fapt.

S-a chinuit cu boala lui fizică...

Activitatea la revistă, activitatea cu cărțile și alte preocupări specifice fenomenului livresc, i-au prelungit, neîndoios, existența, căci, altfel, ar fi suferit cumplit în singurătatea lui. Multipla lui singurătate...

Voi repeta ceea ce alții au afirmat deja, în diverse ocazii: Vrancea a pierdut un critic, dar în același timp și-a câștigat un loc în rândul acestora, prin numele lui Mircea Dinutz, omul care a știut, la rândul lui, să-și lase urmele pe acest tărâm, cu demnitate.

La despărțirea finală am fost prezent, departe însă de cele care se fac în asemenea triste împrejurări. Nu am dorit să-l văd mort pe cel cu care - doar cu puține zile în urmă - stătusem de vorbă, comentasem, schimbasem idei, opinii. Egoist, l-am păstrat în memoria mea viu, așa cum, poate, mulți alții îl vor fi păstrat, dar din cu totul alte motive.

Gândind că sfârșitul nostru nu este decât o prelungire a unei existențe într-o altă dimensiune, vreau să cred că Mircea Dinutz m-a iertat pentru acest fapt și că, acolo unde se află, își va fi dobândit liniștea eternă.

Cu pioasă amintire,

un mai vechi colaborator: prof.dr. **Florinel AGAFIȚEI**, Focșani/ROMÂNIA

MIRCEA DINUTZ – un cavaler al spiritului

Cred cu sinceritate și tărie că, dacă ar fi trăit în plină perioadă medievală, Mircea Dinutz ar fi fost cavaler și apărător al Crucii, într-atât de puternice îi erau valorile și credințele, într-atât de limpede și de curată i-a fost întreaga viață.

Trăind însă în epoca în care a trăit, pragmatică peste măsură, mocirloasă, vulgară și fără Dumnezeu, el a ales să se autoconstruiască, în deplină cunoștință de cauză, ca un adevărat cavaler al spiritului, al Binelui, Adevărului și Frumosului. Aceștia au fost singurii lui generali de armată, cărora li s-a supus cu asupra de măsură, pe care i-a slujit cu demnitate și credință, onorându-i fără precupețire și ducându-le la îndeplinire imperatiivele.

Mircea Dinutz nu era omul care să poată fi atins de compromisuri, indiferent cât de mare ar fi fost miza, indiferent dacă, din această cauză, ar fi avut numai de pierdut, atunci când ar fi putut să câștige. La câștigul material, exterior, grosier, mă refer, desigur: cel în confort, poziții sociale sau chiar cel bănesc.

A ales ca, în ultimii ani ai vieții, să se retragă în liniștea solemnă a apartamentului său și a sufletului său nobil, pentru ca de acolo să poată scruta zările și orizonturile tulburi ale prezentului și viitorului valoric al acestei lumi. Avea o neputință organică de a accepta ignoranța și, mai ales, impostura, de multe ori l-am văzut furios pur și simplu pe zecile de exemplare jalnice care, prin diverse mijloace la fel de jalnice, încercau (uneori și reușeau!!) să-și impună numele prin peisajul literar vrâncean. Tocmai de aceea, era privit cu teamă sau, în cel mai bun caz, cu reținere.

În rest, în viața de zi cu zi, Mircea Dinutz era un om blând, dar intransigent, apropiat, dar lipsit de orice naivitate, modest, dar având deplina conștiință a locului și a menirii sale.

Mi-a acordat onoarea și povara responsabilității de a mă considera printre prietenii săi; puțini la număr, e adevărat, căci sufletul său nobil nu era nici o sală de așteptare cu ușile larg deschise, nici un loc ezoteric în care să pătrundă numai marii inițiați. Mircea Dinutz cunoștea cumva dreapta măsură. Trebuia să treacă mult timp și să te cântărească de multe ori, pentru a-ți acorda un asemenea privilegiu. Vă spun sincer că, la mine, chiar nu știu ce anume o fi găsit.

Dar nu mi-a fost deloc ușor, pentru că nici prietenii lui nu erau excluși de la examenul necruțător al dreptei lui judecăți. Mircea Dinutz era incapabil să mintă și să se mintă.

Cu mai bine de o lună înainte să ne părăsească, l-am rugat să scrie o prefață pentru un volum antologic de poezie, avându-i ca autori pe Liviu Ioan Stoiciu, Adrian Botez și pe mine. Pe moment, m-a refuzat, argumentându-mi, pe bună dreptate, că o asemenea prefață nu se poate scrie într-un timp așa de scurt, așa cum am fi dorit noi. M-a rugat să nu mă supăr și chiar nu m-am supărat. Doar că, a doua zi, am primit un mesaj de la el, prin care mă anunța că a început deja lucrul la prefața solicitată, pe care ne-o va trimite chiar mai repede. Și-a ținut promisiunea, așa cum era de așteptat, fiind vorba despre el. Cartea, împreună cu prefața lui, se află deja în tipografie. Este ultima amintire pe care o am de la el!

Acum, când scriu aceste rânduri, Mircea Dinutz a mai rămas doar în cărțile lui, în cronicile lui, în tabletele lui, în revista **Pro Saeculum**, cu a cărei viață a fost consubstanțial și, desigur, în amintirea noastră, a celor care l-am apreciat și iubit cu adevărat. Abia acum simțim noi cât de mult ne lipsește.

Mi-e tare dor de tine, bătrâne prieten!

prof. **Paul SPIRESCU**, Adjud/ROMÂNIA

...STRÂNS, CÂT AMINTIREA...

criticul Mircea Dinutz!” Evlavie, parcă, și frică mistică, în răspunsul dat mie...

“O fi, o fi, o fi...” (mi-am zis eu, atunci) “*da-da, criticul Cutare*”. Și ce dacă? Doar nu-i Dumnezeu! - ce vă plecați sufețele, așa de adânc? Pe atunci, nu credeam, așa cum cred azi, în marea misiune, **sacra** misiune a criticului, de a exorciza demonii trufiei deșarte și ai obrăzniciei, fățarniciei, lipsei de măsură și de bun-simț... Probabil că oamenii aceia, de prin anii '90, încă știau să prețuiască meritul autentic și valoarea de Duh, cu frisoane interioare! Azi, lucrurile nu mai stau deloc așa... Ba, chiar, din contra!

...Și, o vreme, i-am uitat umbra, înaltă și masivă, avântată. Asta a durat până în 2003, când, scriind și editând cartea mea, “*Epopoea Atlantică*”, am produs o “*mare tăcere vrâncenească*”, în rândul celor care mă susținuseră/aprobaseră, în trecutul apropiat. Și, atunci, un amic m-a sfătuit: “*Trimite-i-o lui Dinutz. Scrie-i și vreo două rânduri, prin care să te prezinți.*

<<*Epopoea*>> *ta e prea ciudată. Dar...S-ar putea ca lui să-i placă...*”! Și, într-adevăr (după ce s-a documentat și inițiat, înverșunat, **de unul singur**, în antropozofie!), lui Mircea Dinutz **i-a plăcut** (mi-a declarat-o, atunci și mai târziu, în epistole entuziaste...). I-a plăcut mai mult decât tot ce scrisesem și decât tot ce voi fi mai scris, ulterior. Dar, datorită “*Epopoeii...*” mele, Mircea Dinutz s-a apucat, întâi din curiozitate, apoi din interes crescând, și de citirea celorlalte scrieri ale mele. N-a regretat, se pare...(cel puțin așa dă mărturie, în scrisori și cronici și cărți ulterioare acelui moment al “*Epopoeii...*” - precum, prioritar, în voluminoasa și matura lucrare dinutziană, **Scriitori vrânceni de ieri și de azi**, Galați, Editura Zigotto, 2011).

...Și, din acest an, 2003, durează, între mine și Mircea Dinutz, o amiciție epistolară, și ea, ciudată, dar foarte rodnică și...disciplinată. Stabiliserăm, ca literă de lege: o săptămână îi scriam eu, cealaltă săptămână îmi scria el. Epistole, fiecare dintre ele - ...”*cât o zi de post*”! Și deschideam, astfel, fronturi de discuție atât de diverse, de profunde și incitante (pentru amândoi!), încât, treptat, de la formula de încheiere epistolară “*Cu prețuire...*”, am ajuns, pe nesimțite, la: “*Cu caldă prietenie...*”!

...Așa s-a urmat (sau pe-aproape) și după ce am descoperit, amândoi, în vremuri mai apropiate, facilitățile Internetului (facilități aparente...pentru că nu mai puteam citi, precum o făcusem, până atunci, în slovele de mână... - sufletul și trăirile și incertitudinile și zbaterile spirituale extenuante, ale celui alt/conlocutorului: totul, la Internetul “*comunisticizant*”, se “*indiferentizează*” cinic, se aplatizează/uniformizează! - ...și trebuie să faci eforturi uriașe, uneori cu totul inutile, să ghicești, printre rânduri, sufletul viu, al conlocutorului!)

...Unii spun că Mircea Dinutz nu putea avea prieteni, nu știa să iubească, să îndrăgească, să aibă încredere în cineva. Poate că unele afirmații nu sunt neadevărate, cu totul - având în vedere ce viață zbuciumată a avut acest Duh Ales - unic, în felul lui, și, tocmai de aceea, însingurat. Având în vedere și “*stricarea caracterelor*” artiștilor vrânceni...și nu numai! Cât de labirintice i-au fost și destinul, și sufletul... Dar, eu, în niciun caz, nu pot zice, despre Mircea Dinutz, că nu avea, față de mine, afecțiune - nu pot zice că, între noi, nu a existat o iubire și prețuire reciprocă, atotînțelegătoare și atotiertătoare (deși, vorba românească, relația noastră epistolară a fost, uneori, cu...) “*năbădăi*” - ...dar până și “*năbădăile*” lui Mircea Dinutz aveau decență, civilitate, urbanism perfect...! - “*năbădăi*” de aristocrat/meritocrat, onest, asiduu cultivat, întru toate cele ale Duhului!).

Da, relația de amiciție dintre noi a fost precum aceea dintre **doi camarazi de tranșee** (oricât se “*contrează*”, verbal, în răstimpurile de liniște, dintre bombardamente - atunci când vine lupta, camarazii de tranșee se susțin, viguros, concret, fratern, cu o reciprocitate înverșunată!) - căci asta sunt și oamenii, dar, mai cu seamă, **Dascălii Lumii** (Mircea Dinutz era purtător, extrem de discret, încă din 2004, al celei mai înalte distincții, oferite dascălilor Școlii Românești: Ordinul „**Meritul pentru Învățământ în grad de Ofițer, pentru abnegația și devotamentul puse în slujba învățământului românesc**”... - ...dar nu s-a prea văzut asta, din atitudinea Primărei-Focșani, la înmormântarea trupului purtător al acestui Duh Ales - Duh plutind, acum ca și pururi, prin înălțimi celeste, extrem de rarefiate!).

... Nu era indiferent față de nimic: căuta-vedea, mereu, ceva de deasupra firii, de deasupra tuturor aparențelor. Și nici convenționalist. Foarte civilizat - dar obsedat de Adevăr (deși, de cele mai multe ori, încrâncenat de sceptic). Ne căutam, cu sete, unul pe altul. E drept, am păstrat, până la capăt, adresarea cu “*dumneavoastră*”, iar nu tutuiala: la mine, în Bucovina cea vândută Imperiului Habsburgic, mama mea i-a spus mamei ei (și bunicii mele!), totdeauna și până la moarte, cu sfințenie, “*dumneavoastră*” (și dacă nici ele nu s-au iubit, trecând prin cele mai crâncene încercări ale vieții, care ar putea fi imaginate, de cineva - apoi, nimeni nu s-a mai iubit, întru Duh, cu nimeni, în lumea asta pustiiată de duhuri rele!). Ne căutam și jinduiam după schimbările noastre de gânduri, chiar și în scurtele perioade “*reciproc-bosumflate*”, când ne ciondăneam... - ...pe idei, inevitabil, dar și pe mici tresăriri de orgolii rănite (poate, părelnice, toate aceste răni!). Recunoștea, prevenitor, că e stângaci în menținerea prietenilor, și că, dacă se va întâmpla, cumva, și în cazul meu/nostru, “*asta*” (adică, să se întrerupă “*fluxul*” energetico-amical dintre noi!) - **va fi** (zicea el...) , **cu siguranță, doar din vina lui, a frii lui “stângace” și întortocheate...**

...Ne-am văzut, “*față către față, chip către chip*”, de atunci (din 2003), nu de prea multe ori (cu câteva “*ocazii Dragosloveni*” și pe la colocviile focșănene...). Mi-a făcut, de fiecare dată, onoarea și bucuria rară de a participa la lansarea

cărților mele – fie că s-a făcut la Adjud, fie că s-a făcut pe la Focșani, **“și pe vânt, și pe furtună”** - luând cuvântul, **“în plen”**, de fiecare dată, conștiincios, teribil de profesionist, rafinat și onest (complet neinteresat de opiniile adverse și de **“curente de interese”**, externe esteticii!) – ...această conștiinciozitate, atât de necesară misiunii de critic exorcizator, i-a fost confundată, chiar de către **“ștăbî”** de la **“Centrală”**, de la București, cu **“critica didacticistă”**: sărmani cu duhul...dar nu **“a lor va fi împărăția cerurilor”**! Mircea Dinutz a fost și va rămâne, pentru îndelungă/nedefinibilă vreme, **SINGURUL CRITIC PROFESIONIST, ONEST ȘI CU “STATURĂ”, DIN VRANCEA!** Am spus-o, mereu – și, acum, o repet, cu un amendament, care se impune, de la sine: **“...și unul dintre tot mai puțini critici profesioniști, perfect onesti, DIN ROMÂNIA”!**

...A fost primul colaborator extern (pe lângă cei trei, interni/dascăli...alături de o mână de elevi inimoși, de la Colegiul Tehnic **“Gh. Balș”**-Adjud!) al, pe atunci, **strânsei/prinsei în capse** reviste **“Contraatac”**. Scria (pentru această umilă, pe atunci, fițuică!) nobil și înalt, ca pentru o revistă **“de gală”**, la modul imperial...! A ajutat mult, astfel, la creșterea, treptată, a prestigiului revistei. Pios recunoscători!

...Apoi, din ce în ce mai rar ne-am văzut. Cu durerea întipărită pe chip, dar și în scrisul contorsionat și, mereu, corectat, prin îngroșare...), îmi spunea că nu se mai poate coborî din bloc, că se sufocă tot mai des și mai mult...Știam că plămânii, cum spunea el: **“capacitatea toracică”** - i se micșorase dramatic. Se scuza, se scuza (pentru că nu poate participa nici la..., nici la...!)...dar simțeam, tot mai clar, că nu-i nimic calculat-convențional, nimic care să țină de reaua-credință! - ci că-și trăiește, cu o discreție exemplară, uluitoare, în acest județ cu prea mult exhibiționism – ultimele acte ale unei drame personale. Devenise, în ultimul timp, mai ales după pensionare, un ascet - însuflețit (mai curând, auto-galvanizat!), doar de redactarea **“Pro-Saeculum”**-ului, pe care îl iubea ca pe copilul lui cel adevărat...și, mereu, se întreba dacă se ridicase, în numărul cutare, până la ceea ce ar fi vrut sau făcut premegătorul său (întru **“direcțiune”** culturală, a revistei-fanion focșănene!), un alt **“vizionar de idei”**, Alexandru Deșliu...Mereu, postura de uriaș jurnalist, a lui Alexandru Deșliu, i-a fost lui Mircea Dinutz un stimulent teribil - dinspre acolo, dinspre **“dincolo”**! Avea un spirit de emulație de invidiat! De aici, probabil, au început și **“tabletele”** sale, de pamfletar redutabil (un satirizant amar, mai curând!) – dar nu **“arghezian”**, ci...**“dinutian”**: fără invective explicite (ori injurii și imprecății!), ci, mai curând, metaforizante! - fără tușe insuportabil (uneori) de grotești – ci doar ironie caricaturală...o ironie foarte acidă, dar care, din păcate, pentru rinocerii și hipopotamii de azi, se pare că n-a avut un prea evident efect de **“metanoia”**!

...Da, avea un extrem de dezvoltat Duh al emulației, în toți acești ultimi ani... Dar, din păcate, știa, dureros de bine, de lucid - că ultima luptă, **ULTIMUL CONCURS** - îl va pierde...! **“Să nu cadă penibil”**, aceasta era obsesia (devenită, treptat, singura!) a lui Mircea Dinutz...!

...În lunile decembrie 2012 și ianuarie 2013, îmi **“căzuse rețeaua”**, mie, de tot. Nervii (din pricini care nu-și au locul de amănunțire aici, dar pe care lui i le mărturisisem, **“de-a fir a păr”**) îmi cedaseră, cu **“tot tacâmul”**: inimă, ficat, rinichi etc. Eram prăbușit în pat, cu ochii în tavan, când...mi-a venit, așa, un impuls, jumătate lehamite travestită, jumătate curiozitate: să mă ridic în capul oaselor și să deschid, totuși, Internetul (mi se interzisese, de către medic, **CATEGORIC!**)! Ceea ce am constatat, m-a împietrit de emoție: ...în fiecare dimineață, cu precizie de ceas elevațian, Mircea Dinutz îmi trimisese (**până să deschid eu Internetul!**)/îmi trimitea (**după deschidere!**), culese de pe Internet - **“PASTILELE DE VESELIE”**, anecdote și bancuri, alese cu atâta grijă, cu un dozaj al bunului-gust/rafinamentului, pe care nu-l mai văzusem la nimeni, până atunci. M-au impresionat, până la lacrimi, aceste gesturi cald-feciorelnice, care trădau o inimă infinit mai sensibilă/delicată, decât i-o cunoșteau, mulți dintre cei care se înfoiau, prin jurul său, pe drumul său...(până și eu am avut o cvasi-revelație, cu acest prilej)! Eram doi bolnavi, ambii căzuți, pe câmpul de bătaie al vieții necruțătoare... – ...dar cel care, încă, mai avea chef de viață, îl sprijinea, dindeparte (și, totuși, parcă îl ridica, de umeri, în sus!), pe cel căruia nimic, parcă, până la acele mesaje prietenesco-vesele (doctoresco-infirmieresc-vesele!), nu-i mai dădea vreun **“rezon”** de existență terestră!

...Am o strângere de inimă, mereu: dar pe el, pe el, cel care mă ridicase din amurgul înnoptat, cine-l ajutase, în momentele lui de exasperare și sufocare și...? Eu, nu! Una, că nu puteam...alta, că nu știam ce se petrece cu el. Dar remușcarea cea tulbure tot nu-mi dă pace, nici acum, când scriu aceste biete rânduri...!

...Ultimele picături de energie și le-a scurs (după știința mea), ca într-un Potir Graal, în **Prefața la Antologia poezilor adjudeni**. Mulțumiri, Maestre! – dar antologării, oare, cum își mai pot, azi, plăti datoria, față de acest sacrificiu extrem, al domniei voastre...: **“(...) acum, după ce am terminat Prefața, puteți să trageți în mine fie și cu rachete sol-sol/sol-aer, că tot nu mă voi trezi din somn”**...? (îmi scria, mai departe – și nu numai mie! - că, după acest efort extenuant, **TREBUIA** să-și scrie și cărțile lui, rămase în proiect...).

...Vestea morții lui (pe 19 februarie 2013, cred că pe la orele 18) m-a prăbușit de tot. Nici acum nu sunt decât tot tulbure, tot singur. În biserică, la Focșani, n-am putut intra, pentru a vedea prohodirea trupului său atât de slab, acum... Laș! Dar am dorit ca, atât cât îmi va mai arde candela, să-i văd, dinaintea ochilor minții, chipul pe care i-l știam, iar nu cel pe care mi-l descrieseră un amic foșănean (care-l întâlnise cu câteva zile înainte...).

...L-am petrecut pe ultimul drum, mergând în urma alaiului funerar. Atât. Era frig, un frig de februarie scârbos... și vânt și ciori și fețe indiferente...nefiesc de rapidă **“expedierea”**, șuie, a sicriului, în groapa înghețată...!

...M-am întors acasă. Încerc, și acum, să-i adun scrisorile lui către mine, unele lungi și îndelung trudite, precum pergamentele medioevice - și, toate, fascinant-erudite. Știu că, mereu, oricât voi căuta prin ele - îmi va scăpa, **“printre degete”**, esențialul, despre această personalitate excesiv de discretă, față de acest Duh care nu și-a consumat nici a suta parte din energiile spiritului, care-i clocoteau, pe sub slăbiciunile și betesugurile trupului.

...Și mă bucur de această impotență spirituală a mea. Înseamnă că, dincolo (un **“dincolo”**, pentru care mă pregătesc, zi de zi, cu acea conștiinciozitate învățată de la Mircea Dinutz...!), vom avea să ne lămurim, asupra a toate, o veșnicie întregă...! Sunt convins că trebuie să mă pregătesc, pentru această întâlnire **“de rang suprem”**, ca pentru o sărbătoare, dar și ca pentru un examen dificil și stimulator, care mă va trezi, de tot, pentru lumină...

...Dumnezeu să-l ierte și să-i odihnească sufletul lui cel trudit, de îndoieli și de revelații incomplete! – Dumnezeu să ne ierte, pe amândoi, pe toți cei singuri cu Dumnezeu și cu ideile, pentru tot ce nu am apucat să împlinim, cu toată buna-credință și buna-voință, în această viață!

prof. dr. **Adrian BOTEZ**, Adjud/ROMÂNIA

PREGĂTIRI PENTRU A ÎNTÂLNI UN PRIETEN

in memoriam MIRCEA DINUTZ

deși în calendar e primăvară
prin bezna zilei – leneș - nori de ciori
se scurg – trăgând cu ei – ca pe-o povară
secătuierea lumilor de flori

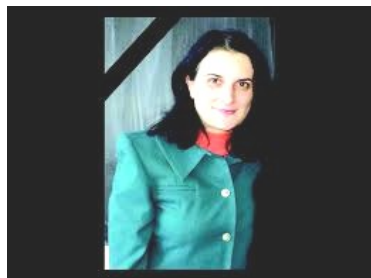
degeaba-aștept vreo vizită decentă
ori caut scrisori și gânduri: bun amic
nu lasă-n uși - din lumea inocentă
biletul-martor că nu sunt ridicul

va trece-o vreme – și-oi pleca pe cale
să-l întâlnesc iar – față către față
și duhurile noastre – la taclale

vor sta din nou – uitând de orice viață...
...îmi strâng boccea o ultimă-amintire
ofrandă pentru-un zâmbet de primire!

Adrian BOTEZ

in memoriam prof. carmen liliana ciubotaru...

CARMEN LILIANA CIUBOTARU

...PE 4 IANUARIE 2013, SEARA, SUFLETUL COLEGEI NOASTRE DE

CANCELARIE, PROF. **CARMEN LILIANA**

CIUBOTARU, ȘI-A LUAT ZBORUL, CU UN SCRÂȘNET DISCRET,
DE EXASPERARE...A plutit ca o frunză, peste toate mizeriile lumii acesteia – și și-a aflat liniștea, în sfârșit. Dar nu avea, din păcate, decât 40 de ani, roțiți pe acest pământ de glod!

“Polițiștii care au preluat cercetările au aflat că profesoara Ciubotaru avea probleme medicale și a mai avut tentative de suicid în trecut, pe fondul tristeții patologice. Din câte se știe, nu a lăsat un bilet de adio, pentru că nu a mai avut nimic de zis. <<Femeia a mai avut tentative de suicid. Suferea de depresie. Au fost găsite bilete de internare în spitale de specialitate. Aceasta s-a aruncat în gol, de la etajul patru al blocului în care locuiau părinții săi. A căzut pe terasa de la etajul unu și a murit la spital>>, a declarat inspectorul Bogdan Toader, de la biroul de presă al poliției” – cf. Salt mortal! O profesoară din Adjud s-a aruncat de la etaj, în Ziarul de Vrancea online, din 5 ianuarie 2013.

...S-a născut în Adjud, pe 24 martie 1972. A studiat în cadrul **Universității din Bacău, Facultatea de Litere și Științe** – luându-și **Diploma de licență** în sesiunea din septembrie, a anului 1998, cu titlul de **ECONOMIST**, specialitatea **MARKETING**. A lucrat ca profesor (cu grad didactic definitiv):

1-1septembrie 1998-31 august 2000, la Grupul Școlar de Chimie-Bacău.

2-1 septembrie 2000-31 august 2002, la Grupul Școlar Economic-Administrativ-Bacău.

3-1 septembrie 2002-31 august 2003 – la Colegiul Tehnic “**Petru Poni**”-Bacău.

4-1 septembrie 2003-31 august 2004 – la Grupul Școlar de Mașini – Dărmănești.

5-1-septembrie 2005-31 august 2006 – la Grupul Școlar Agricol-Adjud.

6-1 septembrie 2006-31 august 2007 – la Grupul Școlar “**Gh. Balș**”-Adjud.

7-1 septembrie 2008-31 august 2009 – la Colegiul Economic “**Mihail Kogălniceanu**”-Focșani.

8-1 septembrie 2009-31 august 2010 – la Grupul Școlar-Mărășești.

9-1 septembrie 2010-31 august 2011 – la Colegiul Tehnic “**Gh. Balș**”-Adjud.

10-1 septembrie 2012-4 ianuarie 2013 (data decesului) – la Colegiul Tehnic “**Gh. Balș**”-Adjud.

-Catedra pe care a lucrat la noi (la C.T. “**Gh. Balș**”-Adjud): **ALIMENTAȚIE PUBLICĂ ȘI TURISM**.

...A fost îndrăgită, de elevi, pretutindeni unde a lucrat. În *Ziarul de Vrancea*, în *adevărul.ro*, în *www.monitorulvn.ro*, pe forumul acestor ziare, sunt nenumărate mesaje ale celor cărora le-a fost îndrumător de viață și formator de suflet: “**Dumnezeu să o ierte și să-și găsească liniștea. Într-adevăr, a fost o profesoară foarte bună, eu îmi aduc aminte de dumneaei cu plăcere. Nu m-aș fi gândit niciodată că i se poate întâmpla așa ceva**”, scrie Oana. “**Regretăm din suflet trecerea la cele veșnice a domnișoarei profesoare Ciubotaru Carmen!**” “**Dumnezeu să-i dea odihnă veșnică și să o așeze în Împărăția Cerurilor. Cu lacrimi în ochi și cu o mare durere în suflet, cu toții ne luăm rămas bun!**”- scrie și Mihaela Moisă.

“Dumnezeu să o ierte! - a fost o profesoară foarte bună și de treabă . N-o voi uita niciodată!” - sau: “Dumnezeu să o ierte! Păcat că a plecat dintre noi , era prea tânără , era o doamnă deosebit de bună și îngăduitoare cu elevii”. “Dumnezeu să o ierte! O profesoară deosebită! – scrie Loredana. Alt mesaj, de pe forum (de la un profesor, de data aceasta): “Era o persoană plăcută și bună la suflet, pe care o regret nespun. Dumnezeu să o odihnească în pace!”...etc.etc. etc.

...Colegii din cancelarie o vor ține minte ca pe un suflet cald, care n-a clătinat/tulburat, ***“nici cu o boare”***, atmosfera de lucru, din școală (dimpotrivă, sufletismul ei ieșea la iveală, prompt, mereu, constant!) - nu s-a amestecat în nicio ***“cabală”***, ci și-a făcut, neabătut, datoria (cu maxim profesionalism!), față de copiii, încredințați ei ca elevi - mai presus de orice! Aparent, era veselă...

...Nimeni dintre noi, însă, nu i-a văzut furtunile din suflet (poate, doar, le-a întrezărit...!), și nici n-a știut (sau nu s-a ostenit să afle!) cauzele adânci ale lor...Și, ceea ce-i mai dureros, neștiind adevărul din acest suflet atât de gingaș și umbrat de discreție (poate, și de neîncredere în oameni...?), nimeni n-a putut să-i fie aproape, în acel ceas al exasperării ultime.

Iată o declarație, dată de o colegă: ***“Liliana Ciubotaru locuia cu părinții și mai avea două surori, una stabilită peste hotare, iar cealaltă în alt județ. Ea nu era căsătorită și nu avea copii, însă era o persoană sociabilă, chiar veselă, care încerca să se integreze în societate...”***.

Mda. S-a văzut unde și cum s-a ***“integrat”***... Vorba unui elev, care scrie pe forum, un fel de **memento**, pentru noi, toți, cei absurd de grăbiți și excesiv de egoiști: ***“Dumnezeu să o ierte! -... ȘI POATE CĂ AM ÎNVĂȚAT O LECȚIE CU TOȚII, ȘI ANUME CĂ AR TREBUI SĂ FIM MAI ATENȚI LA CEI DIN JURUL NOSTRU, LA CEI CARE AU NEVOIE DE AJUTOR, INDIFERENT DE CE NATURĂ AR FI. POATE VOM DEVENI MAI BUNI...”*** Poate - și tare bine ar fi...să nu mai fie atâtă rău! Dar eu, care știu mai bine ***“crugul lumii”*** ăsteia, decât, încă, bunul și idealistul elev de pe forum, nu sunt deloc sigur.

...Iată ce afirmă fosta Direcțiune: ***“<<A venit anul acesta la noi, unde a mai predat în urmă cu câțiva ani. Își făcea treaba, era conștiincioasă, iar în trecut a ținut și câ+teva ore deschise. Nu a dat niciun semn că ar suferi de ceva. Era o persoană veselă. Am remarcat doar faptul că era poate prea singură. M-A MIRAT GESTUL EI...>>, ne-a declarat profesoara Maria Bârlă, fosta directoare a Colegiului “Gh. Balș” – cf. Salt mortal! O profesoară din Adjud s-a aruncat de la etaj, în Ziarul de Vrancea online, din 5 ianuarie 2013.***

Da, ***“grijă maternă”***...cu ***“mirări”*** teribil de ***“altruiste”***, ***“responsabile”*** și ...futil-pasagere. **De vătaf!**

...Numai psihologul școlii știe, câte ceva, despre ***“cazul CARMEN LILIANA CIUBOTARU”*** - dar discreția (poate, exagerată!) a fostei noastre colege lasă, totul, într-o suspensie de neguri amare: ***“În 2006 a apelat la serviciile mele și a invocat o relație încordată cu familia. În ultima vreme, era vizibilă o anumită labilitate emoțională”***, a declarat psihologul școlii - în același articol, din același ziar.

...Dumnezeu să dea, în sfârșit, binemeritată odihnă, acestui suflet zbuciumat, de adevărat dascăl, al Școlii Românești!

...Câți dascăli, oare, vor mai trebui să ***“zboare”***, pentru ca să se știe, de către guvernanții țării și lumii ăsteia grețoase, că profesia de dascăl (atunci când este asumată cu înalt simț de răspundere! – și tocmai asta a făcut prof. **CARMEN LILIANA CIUBOTARU!**) este cel puțin la fel de grea, de uzantă nervos (**la culme!**) și delicată, precum cea de ...aviator?! Și, deci, necesită nu doar grijă medicală sporită, controale medicale serioase, iar nu formale, ***“în dorul leii”***! – ...ci merită și aprecieri (**nu doar orale-morale! – ...dar de-ar fi, măcar, și dintr-acelea!**), iar nu exasperante și sălbătice, barbare tăieri de salarii, de până la 60%... și o indiferență criminală, față de **ÎNVĂȚĂMÂNT/EDUCAȚIE** și față de **FIDELII ȘI MARTIRICII SĂI SLUJITORI!** De ce, oare, nu se acceptă, de către surzii și orbii din Guvernul României, că și dascălii, măcar cât și aviatorii, au dreptul la pensionare mai grabnică decât...odată cu moartea năprasnică?!

Adrian BOTEZ, Adjud/ROMÂNIA

NEFERICIȚILOR ZBURĂTORI

în memoria colegei CARMEN LILIANA CIUBOTARIU, profesor la C. T. „Gh. Balș”-Adjud

tot mai mulți – nefericiți – zburători
de pe cruce cad pe ramii din grădină:
prunii de zăpadă-i troienesc în zori
strălucind mai sus ca vântul de lumină
v-ați spălat obrajii de a lumii tină
ochii voștrii-albaștri – fără pic de vină
ne boltesc un cer uimind pe muritori:
gòlgota - scuipații batjocoritori

se făcură-n slavă răsărit de flori
peste răni vădite - aripi de ninsori
vă închină îngerii: în prag de rai

e-ntâlnire blândă cu cântări de nai
și cu lacrima din ochii Lui Hristos...
...n-aveți a ferire: tot e-aici frumos!

Adrian BOTEZ

interviurile revistei “contraatac”

**Interviu cu personalitatea enciclopedică
a valahilor contemporani (poet,
prozator, teoretician, critic literar,
istoric al**

**culturilor/civilizațiilor/religiilor, lingvist,
publicist, editor și traducător)**

ION PACHIA-TATOMIRESCU:

*„Idioțimea decizională din România pseudoreformelor
învățământului de dincoace de anul 1996 (...) a făcut ca
din programele școlare <<să dispară>> mai multe, nu
numai Istoria României...!”*

REPERE BIOBIBLIOGRAFICE: ION PACHIA-TATOMIRESCU

ION PACHIA-TATOMIRESCU (n. 16 februarie 1947, Tatomirești, județul Dolj), fiul Elenei (n. Florea) și al tâmplarului Dumitru D. Pachia, este un scriitor român, doctor în filologie. Este poet, prozator, teoretician, critic, istoric al culturilor / civilizațiilor, al religiilor, lingvist, publicist, editor și traducător.

A scris și publicat cca 50 de lucrări științifice și beletristice. În prezent, este profesor titular la Colegiul Național Bănățean din Timișoara, director al Editurii Aethicus, redactor-șef al *Anuarului de martie*, redactor la *Rostirea românească* și *Orient latin*. Este căsătorit cu poeta / anglista Gabriela Pachia (cu care are doi copii: Mihai Pachia, n. 1984, și Floriana Pachia, n. 1988).

BIOGRAFIA

Studii universitare / postuniversitare

După absolvirea școlii elementare din localitatea natală, Tatomirești, a gimnaziului din comuna Brădești și a Liceului Real-Umanist din orașul Filiași, Ion D. Pachia (Ion Pachia Tatomirescu) urmează cursurile Facultății de Filologie – Universitatea din Timișoara (1966 – 1971). Devine doctor în filologie – la Universitatea *Lucian Blaga* din Sibiu, cu teza *Generația resurecției poetice din 1965 – 1970*.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ...

POEZIE - APRECIERI LITERARE

De la primele-i poeme publicate în ziare / reviste, se lămurește faptul că Ion Pachia-Tatomirescu „conjugă“ întru *catharsis* «marile probleme filosofice ale existenței», eul liric fiindu-i «prezent în tot locul, ca un martor ocular și senzorial la condensarea înaltelor miracole din seva pământului» (Al. Firescu, *Înainte* – Craiova –, nr. 6.560, 2 aprilie, 1966, p. 3), ecritura sa înnobilându-se în zodia «unei muzici, a unui ecou inefabil, care este pecetea poeziei», pecete inconfundabilă, dinspre o primă *ars poetica* a paradoxismului, *Peristylum*, dinspre o limpede și foarte profundă „definiție“ a *holopoemului*, certificate chiar din toamna anului 1966, de Miron Radu Paraschivescu (în *Povestea vorbii*, nr. 7), de Ilarie Hinoveanu și Petre Dragu (în *Ramuri*, III, nr.10 / 27, 15 septembrie 1966, p. 14). Ion Pachia-Tatomirescu nu-i doar unul dintre criticii / teoreticienii paradoxismului, ci-i și creator / inventator de *SALM*, cea mai scurtă poezie cu formă fixă din istoria literaturii universale: «Într-adevăr, *salmii* întrec, necondiționat, ca întindere, economia de cuvinte a haiku-ului, fără a pierde, prin aceasta [...], echilibrul dintre brevilocvență și densitate (echilibru fin, greu de atins...). Iată câteva exemple, ca să nu ne rezumăm la afirmații: „Vie / lacrimie...“; „Fluturi / ard pe scuturi“; „Munte, / în cer, pun-te...!“ etc.»; ajungem și «la lectura cosmogonică a volumului»; fiindcă, «după cum ne informează autorul în cuvântul înainte, „eroul liric al salmului este un observator, un participant la o ordine microcosmică și, deopotrivă, macrocosmică“; nu-i de mirare, deci, că, pe prima pagină, vedem scris, într-un chenar, „Cosmografii“; aceste cristale poetice, cu nenumărate reflexe, vorbesc despre sufletul omenesc, de pretutindeni și de oricând, capabil să închidă în grăuntele său nevăzut (dar abisal), imensitatea universului» (E. Dorcescu, *Poezie și cosmografie*, în *Renașterea bănățeană / Paralela 45*, nr. 3478, 3 iulie 2001, p. 6). În ciuda micropoemului-haiku, pachiesciana „inventie“ este deja „omologată“ atât de esteticieni din Belgia, ca Paul Van Melle («*Salmes* est fait uniquement de poèmes à forme fixe de ce nom, plus brefs encore que le haïkou japonais, car ils sont fait d'un trochée et d'un tétrasyllabe; il n'est pas facile de s'habituer à ce rythme [...]») / «*Salmii*, în unicitatea lor, sunt poeme cu formă fixă, mai scurtă decât a haiku-ului japonez, pentru că-i desfășurată numai pe un troheu și un tetrasilab. Nu-i ușor să te obișnuiești cu acest ritm [...]» –, în revista *Inédit*, nr. 153 / 2001), cât și din Franța, ca Jean-Claude George («*Le Salme* est la plus courte poésie fixe de l'histoire de la littérature. Le triplement du *salme* – proche du haiku – donne *le trisalme* [...]») / «*Salmul* este cea mai scurtă poezie cu formă fixă din istoria literaturii [universale]. Triplarea *salmului* – ducând în imediata vecinătate a haiku-ului – face să rezulte *trisalmul*.» – în *Art et Poésie*, nr. 177 / 2002). *Ultimele poeme hadronice* sunt remarcate și de profesorul de românică de la Universitatea Sorbonei, Jean-Paul Mestas: «Incantation, magie des visions, le poète de Timișoara offre à lire des sonnets qui ouvrent les horizons de la Dacie et dont le chant rappelle cordialement au rêve des beautés latentes...» / «Încântec, magie a viziunilor oferă sonetele poetului timișorean [Ion Pachia-Tatomirescu], sonete care deschid orizonturile Daciei și fac să reverbereze acolo adâncimi de inimă revelatoare a unor frumuseți latente.» (în *Jalons*, nr. 73, 2002).

OPERA POETICĂ a lui Ion Pachia-Tatomirescu își relevă în priveliștea competiției valoric-estetice o bogată „corolă“, reunind paisprezece volume: *Munte* (București, Editura Eminescu, 1972), *Încânțete [Demon – Graal – Sobor]*, (București, Editura Litera, 1979), *Zoria* (București, Editura Cartea Românească, 1980), *Lilium breve* (București, Editura Eminescu, 1981), *Peregrinul în azur* (Craiova, Editura Scrisul Românesc, 1984), *Verbul de mărgărint* (Timișoara, Editura Facla, 1988), *Dumnezeu între sălbatice roze* (trisalmi și micropoeme-haiku – Timișoara, Editura Hestia, 1993), *Bomba cu neuroni* (Timișoara, Editura Aethicus, 1997), *Aforismele apei / Aphorismes de l'Eau* (aforisme / „lirosorii“ în ecuații liric-paradoxiste – Timișoara, Editura Aethicus, 1999), *Fulgerul sferic / Éclair sphérique* (Timișoara, Editura Aethicus, 1999), *Salmi / Salmes / Salmes* (distihuri superparadoxiste – Timișoara, Editura Aethicus, 2000), *Ultimele poeme hadronice*, poeme, (Timișoara, Editura Aethicus, 2002), *Compostorul de nori* (Timișoara, Editura Aethicus, 2004), *Despre fructul Curcubeului / On the Fruit of the Rainbow* (Timișoara, Editura Aethicus, 2007), *Elegii din Era Arheopterix* (Cluj-Napoca, Editura Dacia XXI, 2011) și *Comete-n cea de-a 65-a vale – oranj-poemele toamnei*, (Timișoara, Waldpress, 2012). Celor paisprezece volume de poezie li se adaugă zeci de volume „colective“, în care-i antologat cu importante grupaje / cicluri de poeme, a căror valoare a fost remarcată prompt de critica de profil: *Poarta cuvintelor* (București, 1971), *Poeți olteni* (Craiova, 1982), *Glasul Cetății* (Timișoara, 1986), *Umbra libelulei* (București, 1993), *Casa Faunului / The Faun's House / La Maison du Faune / Haus des Faunus – 40 de poeți contemporani...* (Timișoara, 1996), *The Loga Anthologies of Romanian Poetry – I – Ars Poetica* (Timișoara, 2003), *Povos e Poemas / Peuples et Poèmes* (Lisabona, 2003), *Der Blues von meinen Grossvater* (Zürich, 2006) etc.

IPT – PROZATOR PENTRU COPII. De o mai bună receptare a „criticii literare“ se bucură poveștile, povestirile și basmele lui Ion Pachia-Tatomirescu, în Europa Occidentală decât în România, grație traducerilor de înaltă fidelitate în limba engleză – *Împăratul din Munții de Azur / The Tale of the Emperor in the Azure Mountains* (versiunea engleză: Gabriela Pachia – Timișoara, Editura Aethicus, 1996) – și în limba italiană – *Povestea celor trei mustăți de fier* (Timișoara, Editura Aethicus, 2003; traducerea în italiană, din anul 2009, poartă titlul *Festina lente sed festina*, datorându-se italianului Giulio Zanette și bucareștencei Patricia Bălăreanu, în cadrul concursului *Estroverso*).

IPT – CRITIC LITERAR. Spre a-i cuprinde numai opera de critic literar „de întâmpinare“, ori „de-abis-de-creastă“, unul dintre cei mai străluciți / profunzi critici ai paradoxismului, alcătuită – între anii 1969 și 2012 – din cronicile, prefețele /

postfețele, „semnalele editoriale“ etc., „radiografiile“ la peste o mie de cărți, ar fi neceare vreo cinci-șase volume, sau „cărămizi de celuloză“, spre a-i cita o metaforă lansată în titlul unei recenzii la cel de-al cincilea volum din „urieșeasca lucrare“ a lui Marian Barbu, *Trăind printre cărți* (2008). O parte din imensa-i operă de critic literar a fost publicată în volumele: *Nichita Stănescu și paradoxismul*, Timișoara, Editura Arutela, 1994; ediția a II-a, „revăzută și adăugită“, Timișoara, Editura Aethicus, 2000; *Generația resurecției poetice*, Editura Augusta, 2005; *Tratat de melancolie*, Editura Eurostampa, 2001 (referințe critice despre Anghel Dumbrăveanu, antologie întocmită de Violeta Dumbrăveanu; la paginile 358 – 383, Ion Pachia-Tatomirescu este prezent cu cronici / recenzii, dar și cu ample studii despre poezia lui Anghel Dumbrăveanu: *Smirdarul din privescarea Logosului*, 1999 / septembrie 2000; *Poezele lui Anghel Dumbrăveanu – „imaterialele aripi ale materiei“ – sau despre receptarea spectrală a lumii și paradoxismul existențial-cromatic*, aprilie 1985 / august 2000; *Două volume despre relația râului cu lebăda: I. Cogaionul, Patria, pământul nașterii cu munții de Cozia, II. Ocultarea dinspre nord, III. Epifania dinspre sud, IV. Un est ecuatorial / tropical, V. Un „punct“ liric vest-ecuatorial / tropical, VI. Geneze, VII. Eros, Mare și Thanatos, sau despre verticalitatea bărbăției și feminitatea grațioasă de la nunta elementelor, VIII. Mitul; Aspecte ale paradoxismului în „Elegia a zecea“ de Nichita Stănescu*, în antologia de exegeze și comentarii, *Tentațiile textului*, 2, publicată sub egida Academiei Române – Filiala Timișoara – Institutul „Titu Maiorescu“, la Editura Brumar, 2005; *Avant-gardisme valaque ou modernisme extrême și Avant-garde and Paradoxism in Ioan Baba's Poetry*, în *Caietele / Cahiers / Notesbooks „Tristan Tzara“*, tom I, vol. XI – XIV, nr. 31 – 60, 2010; Marian Barbu, *Trăind printre cărți – volumul VI*, Craiova, Editura Sitech, 2012 etc. De „radiografii“ de mare fidelitate (peste o mie de cronici, recenzii, articole etc.) – deja adunate în două masive volume, sub titlul *Fulgurări și fulgerări în cerul de papirus*, dar încă neîncredințate vreunei edituri – se bucură câteva sute de autori, din toate timpurile/anotimpurile...

IPT – ISTORIC LITERAR. Fiind unul dintre cei mai profunzi și revoluționari cunoscători ai istoriei Pelasgimii > Valahimii, ai cronologiei Pelasgo(>Valaho)-Dacilor / Thracilor, și, deopotrivă, ai istoriei literaturii valahe, Ion Pachia-Tatomirescu abordează fenomenul istoric-literar dinspre o nouă și mai veridică periodizare în douăsprezece epoci (cu partea teoretică – definiții, argumente pentru extremitățile segmentelor temporale etc. – și cu particularitățile epocilor / perioadelor, în Ion Pachia-Tatomirescu, *Dicționar estetic-literar, lingvistic, religios, de teoria comunicației...*, Timișoara, Editura Aethicus, 2003, pp. 140 – 154): «(1) *Epoca arhaică (8175 – 1600 î. H.), ori perioada cogaionic-politeistă și henoteistă, sau prezalmoxiană* (este cea mai întinsă și cea mai încheșată epocă; după *subperioada 8175 – 7000, a mitotextului hierogamiei Tatălui-Cer / Samasua [„Moșul-Soare“] și Mumei-Pământ [Dachia]*, incizat pe o șlefuită falgă de cal [„sanctuar la purtător“], descoperită pe malul stâng al Dunării, la Cuina-Banat / România, se relevă o *subperioadă [7000 – 5300] a Statuetei Scrise a lui Samasua [Soarele-Moș / Tatăl-Cer] de la Ocna-Sibiului / România*, datând din orizontul anului 7000 î. H.; în această subperioadă, Pelasgo-Dacii din Alutuania / Oltenia (România) inventează *secera din corn de cerb „cu dinți de silex“*; [...] În *subperioada scriselor tăblițe rectangulare și a Tăbliței-Soare de la Tărtăria-România [5300 – 3400 î. H.]*, încep să înflorească multe centre pelasge valahe carpato-dinarice ale metalurgiei cuprului și aurului, cele mai vechi centre din întreaga lume; [...] Potrivit *Tăbliței-Soare de la Tărtăria-România și altor tăblițe cu scriere arhaic-pelasgică / valahică, Dacia are* aspectul statalității henoteist-zalmoxiene, sau al „prim-statului de tip papal“. [...] Între 5300 î. H. și 1600 î. H., anul Reformei Zalmoxianismului, Pelasgo-Dacia cunoaște 740 de regi-zei sacrificați în numele Dumnezeului de Cogaion / Sarmisegetusa, Samasua / Samos (Soarele-Moș / Tatăl-Cer). Din orizontul temporal al anului 5000 î. H. datează *Templul Nuntirii Tatălui-Cer și Mumei-Pământ de la Căscioarele-România* [pe malul stâng al Dunării, la sud de Bucurestes > București]. Din orizontul anului 4530 î. H. se datează *Statueta Moșului / Tatălui-Cer „ce stă și se gândește“ și Statueta Mumei-Pământ ca „zeiță gravidă“* [ambele din lut ars], ilustrând Perechea Primordială din „panoul central“ pelasgo-dacic de credințe [...] În *subperioada „primului mioritism“ [3400 – 1600 î. H.]*, *ritualurile funerare-eroice devin extrem de complexe*. [...] În orizontul anului 3400 î. H., orizont ce marchează începutul *subperioadei „primului mioritism“ [3400 – 1600 î. H.]*, se datează *una dintre cele mai vechi capodopere ale spiritualității universale, Corinda Păcurarului pe-ă Gură de Rai*, una dintre cele peste 1600 de variante cunoscute de colinda / balada *Pe-o Gură de Rai / Miorița*. [...] Există și alte variante ajunse la noi din același orizont cogaionic [...]; (2) *Epoca „oralității culte“ a Zalmoxianismului (1600 î. H. – 313 d. H.) și a fundamentelor Creștinismului Cosmic Pelasg > Valah [Dacoromân]* ([...] prin Reforma Zalmoxianismului se trece radical de la henoteism la monoteism [„tetric“, nu „tridic“, așa cum e monoteismul Creștinismului de azi]; sporește enorm numărul de Pelasgi-Dax / Daci, adepții noii religii, ai Zalmoxianismului, ajungând până în Capadochia [„capul Daciei“]; dar și numărul de Pelasgi-Thraci, adică de închinători la vechii zei ai Cogaionului, este destul de mare. [...] Între anii 1630 î. H. și 1555 î. H., aproximativ, trăiește Salmasua I [Salmas / Salmoș, „Zalmas-Zalmoxis“, „Salmoș I Nemuritorul“], autorul *Reformei Zalmoxianismului*, întemeietorul *Dinastiei Zalmoxienilor* [1600 – 82 î. H.]; regelui-zeu-medic al Daciei / Daco-Thraciei, *Salmasua / Salmoș I Nemuritorul* [cu domnie aproximată între orizonturile culturale / civilizatorii dacice ale anilor 1600 și 1555 î. H.], i se datorează „corpul de învățători“, dogma *Zalmoxianismului*, sau *știința Dacilor de a se face nemuritori. Literatura pelasgo-thraco-dacă stă sub pecetea „oralității culte“ a Zalmoxianismului; în toată Pelasgo-Thraco-Dacia ne aflăm într-o subperioadă homerică (1600 – 600 î. H.); în Pelasgo-Dacia, prin școlile oralității Zalmoxianismului, înflorește*

o literatură de tip epopeic turnată în ritmuri salmice, ori zalmic-genuniene – ca variantele baladelor cu versuri în măsura 5 / 6 [„stihuri perechi de câte 5 silabe“ / decasilab-salmic, alternând cu „stihuri-perechi de câte 6 silabe“ / dodecasilab zalmic-genunian]: Pe-o Gură de Rai / Miorița, Meșterul Manole, Toma Salymoș > Alimoș etc.; în Pelasgo-Thracia, în Pelasgo-Frigia, în Pelasgo-Bithinia etc., domină spiritualitatea / poezia pelasgică [belagică / valahică] Linos, Thamyris ș. a., păstrați de legendă, apoi Homer și epopeile lui, *Iliada* și *Odiseea*. În subperioada orfeică [600 – 20 d. H.], încântă *Imnurile* lui Orfeu-Thracul, poemele lui Musaiu, ale lui Olen ș. a., dar și aforismele lui Oană Carsia [numele-i grecizat e Anacharsis]; regele-poet din Dacia, Cotison al II-lea, este elogiut de Publius Ovidius Nasso, exilatul de la Roma la Tomis / Constanța-România [unde a murit în anul 18 d. H.]. În *subperioada marmurei* [20 d. H. și 313 d. H.] impresionează poezia inscripțiilor daco-romane); (3) *Epoca Renașterii Valahe din „primul Creștinism“, 313 – 105* (mai întâi, se remarcă o *subperioadă cosmografic-zalmoxiană, creștin-înnologică și dogmatic-ortodoxă* [313 – 610], sub pecetea *Cosmografiei* lui Aethicus Donares (Dunăreanu / d'Ister), a imnului întregii Creștinătăți, *Te, Deum, laudamus...*, compus de Niceta Reme-sianu în orizontul anului 370, ori a *Convorbirilor duhovnicești*, de Sfântul Ioan Cassian [360 – 435]; perioada de Renaștere Valahă se stinge o dată cu moartea lui Focea [cu numele grecizat în „Focas“, la Constantinopol, acesta fiind ultimul din seria celor 42 de împărați valahi / dacoromâni din fruntea Imperiului Roman [începând de la Aurelian]; de la breșa avaro-slavă și până dincoace de migrația ungurilor în Pannonia, începe o cumplită *subperioadă a rezistenței valahe antibarbarizatoare* [610 – 1054]. *E o „slabă literatură a inscripțiilor“, fără poezia „marmurei de dinainte de 313“*); (4) *Epoca post-Schisme Mari și literatura valahă în „sacrele limbi evmeze“* [1054 – 1600], sau *epoca Renașterii Valahe a Dinastiei Asăneștilor* (Se dezvoltă o notabilă literatură valahă religioasă în proaspăt-inventata slavonă a Ortodoxismului, replică latinei Catolicismului. O capodoperă a literaturii valahe / române în slavonă, scrisă de domnitorul Țării Românești în orizontul anului 1518, a cunoscut un mare circuit sub titlul *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie*; între orizonturile anilor 1500 și 1600, marii cărturari-mitropoliți ai Principatelor Valahe nord-dunărene, pe fondul luptei pentru răspândirea luminii tiparului, deschid și o fertilă subperioadă a luptei pentru reintroducerea limbii valahe / române în Biserică / Stat); (5) *Epoca umanismului re-Unirii Valahe de sub Mihai Viteazul și a biruințelor „Bibliei de București“, 1600 – 1711* (Se remarcă o *subperioadă a biruinței scrisului și tiparului în limba valahă / română* [„punct culminant“: *Biblia de București*, 1688] și o *subperioadă a umanismului cronicăresc și a enciclopedismului cantemiresc*); (6) *Epoca școlilor iluminismului valah, 1711 – 1821* (Grație intelectualității Valahimii / Dacoromânimii din Peninsula Balcanică, spiritul luminilor înfloarește mai întâi într-o *subperioadă a Școlii Iluminist-Valahe Antiotomane Moscopolene*, firește, ca reacție împotriva Imperiului Otoman, apoi, grație intelectualității Valahimii / Dacoromânimii din Transilvania, se înregistrează și o *subperioadă a Școlii Iluminist-Valahe Antihabsburgice Ardelene*, dar ca reacție împotriva Imperiului Habsburgic [Dacoromânitatea / Valahimea aflându-se între roțile dințate ale imperiilor evmeze care s-au îmbinat la Carpați / Dunăre]. Desigur, mai bine cunoscute sunt epocile ce stau sub pecetea curentelor literare, de la clasicism la paradoxism: (7) *Epoca simbiozei clasicism-romantismului pașoptist-unionist valah și a deschiderilor spre realism, 1821 – 1877* (cu *subperioada Rădulescu–Asachi*, cu *subperioada „Daciei Literare“* și cu *subperioada Junimii: Maiorescu–Eminescu–Creangă–Caragiale*); (8) *Epoca simbiozei parnasian-simboliste a regalității valahe, 1877 – 1918* (cu *subperioada „Literaturii“*, sau a *Școlii Macedonskiene*, cu *subperioada sămănătorist-poporanistă* și cu *subperioada „Vieții Noi“*, sau a *Școlii Densușiene*); (9) *Epoca realismului și expresionismului modernist-sburătoresc al României regale, 1918 – 1945*; (10) *Epoca „decăderii regalității“ și a „terorii republicane proletcultiste“ din România „lagărului socialist“, 1945 – 1958 / 1960*; (11) *Epoca avântului republican al modernismului resurecțional și al revoluției paradoxismului, 1960 / 1964 – 1989*; [...] și (12) *Perioada literaturii valahe / dacoromâne contemporane, sau „perioada celui de-al doilea paradoxism“, 1989 – 2002 / 2020*. Acest ultim segment temporal, de la Revoluția Valahă Anticomunistă din Decembrie 1989 și până în prezent / viitor – probabil, 2020 –, ori, „mai bine spus“, până la viitorul puternic „seism“ social, se constituie, se va constitui în „*perioada literaturii contemporane*». Alte lucrări: *Mihai Eminescu și mitul etnogenezei dacoromânești* (1996), *Generația resurecției poetice* (2005 – o impresionantă istorie a poeziei valahe / dacoromâne din secolul al XX-lea), *Întâiul dadaism – Le Premier Dadaïsme – The First Dadaism* (2009), *Argumente interne – „Te Deum laudamus...“ – Internal Arguments* (2009) etc.

IPT – TEORETICIAN LITERAR. Nucleul operei de teoretician de mare forță a lui Ion Pachia-Tatomirescu rămâne, indiscutabil, amplul *Dicționar estetic-literar, lingvistic, religios, de teoria comunicației...* (2003; pentru detalii, a se vedea studiul-postfață semnat de conf. univ. dr. Ana Muguri, paginile 290 – 296).

IPT – PELASGOLOG (THRACO-DACOLOG) / VALAHOLOG ȘI NIPONOLOG. Cf. *Despre temeuriile dacoromânești ale „micropoemului-haiku“*, studiu / „postfață“ la volumul din 1993, *Dumnezeu între sălbatică roze* (1993: «Demonstrația lui IPT se desfășoară cu superbie argumentativă în capitolele: *Despre temeuriile daco-românești ale „micropoemului-haiku“ – haiku, tanka, omoi, jo, hai-i, hai-gon, Niponologie și Valahologie > Dacoromânologie: analogii, convergențe, interferențe, Etno-insularități, Casa ca microspațiu sacru, Familia tradițională, Spre o sărbătoare a stelelor și la o nuntă cosmică, Zalmoxianism și Shintoism și Câteva forme dacoromânești de micropoem: micropoemul-monostih,*

*micropoemul-distih, trisalmul, tetrasalmul etc.»); Filosoful / exploratorul pelasgo-dac, Aethicus Donares (Ister), primul european care descoperă America, făcând ocolul Pământului cu 1057 de ani înaintea lui Magellan, studiu / „prefață“ la *Cosmografia de martie* (2009, pp. 17 – 84) etc.*

IPT – LINGVIST (ETNOLINGVIST, DIALECTOLOG, ETIMOLOGIST, LEXICOLOG, STILISTICIAN, TOPONIMIST). «Fără a mai menționa cele câteva sute de articole, studii, eseuri, prefețe / postfețe etc., abordând anticele nume pelasgo(>valaho)-dacice de plante medicinale ale Cogaionului / Sarmisegetusei, ori toponime, hidronime, oronime, onomastice etc., din anticul spațiu al Daciei, publicate în volume colective, în reviste, ziare, precizăm că șase sunt lucrările / cărțile ce con-stelează în prezent opera lingvistic-revoluționară a lui Ion Pachia-Tatomirescu: (I) *Zalmoxianismul și plantele medicinale*, vol. I, II, Timișoara, Editura Aethicus, 1997; (II) *Zalmoxianism și Creștinism în Dacia (Dacoromânia), Patria Sfântului Ioan Cassian*, postfață (de fapt, un amplu studiu de 130 de pagini) la Sfântul Ioan Cassian, *A douăzeci și patra convorbire duhovnicească*, Timișoara, Editura Aethicus, 1999; (III) *Istoria religiilor – I – din paleolitic / neolitic până în mitologia pelasgo-daco-thracică...*, Timișoara, Editura Aethicus, 2001; (IV) *Dicționar estetic-literar, lingvistic, religios, de teoria comunicației...*, Timișoara, Editura Aethicus, 2003; (V) *Filosoful / exploratorul pelasgo-dac, Aethicus Donares (Ister), primul european care descoperă America, făcând ocolul Pământului cu 1057 de ani înaintea lui Magellan – „Cosmografia“ și alfabetul pelasgo(>valaho)-dac*, în *Cosmografia de martie*, Timișoara, Editura Aethicus, 2009, pp. 17 – 84 și (VI) *La început fost-au sâga, sîgetul, siginii, apoi Sarmisegetusa...*, Timișoara, Waldpress, 2012» (Ana Mugurin, *op. cit.*, pp. 297 – 313).

IPT – ISTORIC AL RELIGIILOR. Lucrarea *Zalmoxianismul și plantele medicinale*, vol. I, II (1997), reunește „recristalizatele“ articole / studii publicate în *Renașterea bănățeană* (începând cu nr. 1342 / 23 iulie 1994, *Maebustrone – Ebustrone / Usturonie – Usturoaie – Alliaria petiolata*, și încheind cu nr. 2062 / 23 noiembrie 1996, *Mizola – Miăzorea, Măzărea, Mozula – Mozulă / Mozură, Măzără, Madzăre, Mazăre – Pisum sativum*), evident, după capitolele ce aparțin istoriei religiilor, farmaciei și medicinei de sub pecetea zalmoxiene: *Salmosianismul, sau Zalmoxianismul, „Dogmatica“ Zalmoxianismului, Zalmoxianismul și medicina, Trepanație craniană datorată unui medic dac / zalmoxian din epoca bronzului, Salmosua / Salmoș al XX-lea (Zalmas, Zalmoxis) „regele-zeu-medic“, „Călușari-tămăduitori“, „miraculoși medici populari“ la Pelasgo(>Valaho)-Daci, Farmacia și plantele medicinale în Dacia* etc. Ana Mugurin subliniază că «o mare capacitate de a defini / sintetiza, de a surprinde în câteva fraze esența unei religii, ori „resorturi“ / „argumente interne“ etc., întâlnim la Ion Pachia-Tatomirescu, atât în *Dicționar estetic-literar, lingvistic, religios, de teoria comunicației...* (2003), unde sunt abordate concepte religioase fundamentale – *Bogomilism, Brahmanism, Budism, Confucianism, Creștinism, Creștinism cosmic, Hinduism, Islamism, Mesianism, Mit, Panteism, Shintoism / Șintoism, Zalmoxianism, Zoroastrism* –, cât și în *Argumente interne – «Te Deum laudamus...» – Internal Arguments* (2009 – detalii: Ana Mugurin, *op. cit.*, pp. 313 – 319).

IPT – ISTORIC AL VALAHIMII. Cea mai mare descoperire a lui Ion Pachia-Ta-tomirescu în materie de istorie – a poporului și a limbii noastre – este aceea că noi, Valahii de astăzi, suntem urmașii direcți ai anticilor Pelasgi (în etnonimul *Pelasg*, lucrarea legilor lingvistice relevă contemporanul *Valah*), că limba valahă contemporană este rezultatul evoluției multimilenare a anticei limbi pelasge. Opera de istoric a lui Ion Pachia-Tatomirescu mai cuprinde o importantă serie de studii / cărți: *Textele sacre ale Vechii Europe, Mesaj din anul 8175 î. H., Statueta scrisă a Moșului / Tatălui-Cer de la Ocna Sibiului (mileniul VIII / VII), Încărcătura / vectorizarea semantic-sincretică în mito-textul de pe statueta Moșului / Tatălui-Cer de la Ocna Sibiului, Tăblițele de la Tărtăria, Vectorizarea semantic-sincretică a Tăbliței-Soare de la Tărtăria, Dacia politeistă, 3800 – 1600 î. H., Auritele plăcuțe de argint din Dacia Sud-Dunăreană* (în *Renașterea bănățeană*, numerele: 1992: 791 / 3 X, 797 / 10 X, 803 / 17 X, 809 / 24 X, 815 / 31 X, 827 / 14 XI, 839 / 28 XI, 844 / 5 XII; 1993: 870 / 9 I, 876 / 16 I, 948 / 10 IV), *Viața Daciei reflectată în tabelele cerate din Ardeal, Dacia și Imperiul Hittit, De la numele dacogetice plante medicinale asa / ason (Vaccinium myrtillus), la onomasticul valah / dacoromânesc Asan și la Dinastia Asăneștilor* (în *Clio*, revistă a Asociației Istoricilor Bănățeni – Timișoara, anul II, nr. 3 – 4 / martie – aprilie, 1993; nr. 6 – 7 / iulie – august, 1993; anul III, nr. 2 – 4 / 1994), *Ceramica pictată din Dacia...* (în *Renașterea bănățeană*, nr. 1193 / 29 ianuarie 1994), *Decebal – cel mai mare strateg al antichității, dintre anii 87 și 106 – regele-erou al Daciei* (în revistele: *Dacia magazin* – New York / Orăștioara de Sus-Hunedoara, nr. 35 / 2006; în revista online, *Agero* – Stuttgart, 27 iunie 2006 – [www.agero-stuttgart.de / Cultura](http://www.agero-stuttgart.de/Cultura)); *Dacia (Dacoromânia) lui Regalian / Regalianus' Dacia (Dacoromania) – The Independent State of Dacia (258 – 270), Founded by Regalianus, the Great Grandson of the Hero-King Decebalus*, Timișoara, Editura Aethicus, 1998; *Colegiul Bănățean (pagini monografice...)*, Timișoara, Editura Aethicus, 1999; etc. (lămuriri la Ana Mugurin, *op. cit.*, pp. 319 – 325).

IPT – SCRIERI DIDACTICE. Numeroase sunt și scrierile d-lui prof. dr. Ion D. Pachia / Ion Pachia-Tatomirescu, destinate învățământului liceal-filologic, ori studenților de la facultăți de litere / filologie, teologie etc., din cadrul Universității de Vest

din Timișoara, îndeosebi, studenților repartizați domniei sale pentru practica pedagogică la Colegiul Național Bănățean (în primul deceniu de după Revoluția Valahă Anticomunistă din Decembrie 1989, până în iunie 2002). În calitate de redactor la *Rostirea românească*, propune redactorului-șef, Anghel Dumbrăveanu, pentru un mai mare și de interes circuit al revistei în rândurile tineretului timișorean, rubrica de *Consultații pentru Bacalaureat și admitere în facultăți de litere, de teologie etc.*, rubrică pe care IPT o susține cu materiale de profil, din 1998 și până în decembrie 2006, când revista își încetează apariția și când rubrica este transferată *Anuarului de martie* – unde IPT este redactor-șef, pe toată durata apariției acestui periodic, din anul 2006 și până în anul 2011. În cele două periodice, Ion Pachia-Tatomirescu publică o serie de studii, de analize literare / stilistice (majoritatea celor tipărite în *Rostirea românească* intrând în cuprinsul de la *O istorie a literaturii române de la origini până azi în texte comentate*, Timișoara, Editura Aethicus, 2002, ISBN 973-85261-3-2), de la capodoperele folcloric-valahe – ce vin din „oralitatea cultă a Zalmoxianismului” –, baladele *Pe-o Gură de Rai / Miorița* și *Meșterul Manole*, până la *Omul-Fantă*, de Nichita Stănescu și până la prima dramă-capodoperă a paradoxismului, *Iona*, de Marin Sorescu. La Editura Aethicus, a realizat colecția **Biblioteca Absolventului**: Ion Pachia-Tatomirescu, *Mihai Eminescu și mitul etnogenezei dacoromânești* (1996), Mihail Kogălniceanu, *Unirea Principatelor a fost visul de aur* – cu studiul introductiv, „*Dacia literară*” – 1840 – și programul renașterii naționale în *Principatele Valahe*, și cu *Tabel cronologic*, de Ion Pachia Tatomirescu (2004); Mihai Eminescu, *Lucașul* – cu studiul introductiv *Zece „mituri esențiale” în creația eminesciană și câteva „mari teme” / „motive” romantice*, cu *Tabelul cronologic* și cu „studiul” / „postfața” *De la alegorie / simbol până dincolo de înfiorarea cosmică din era hadronică sau despre o neasemuită capodoperă a romantismului universal: „Lucașul” eminescian*, de Ion Pachia Tatomirescu (2004); Nichita Stănescu, *Omul-Fantă* – cu studiul introductiv *Nichita Stănescu și paradoxismul ontologic al limbii / Logosului*, cu *Tabelul cronologic* și cu *Anatomia textului secund: Ca seminte-stele pentru „universala boltă albastră”...*, *Profund autohtonism, Paradoxismul limitelor tragic-existențiale în „Elegia a zecea”...*, *Cuplul edenic în secunda șarpelui...*, de Ion Pachia Tatomirescu (2004) etc.

IPT – TRADUCĂTOR. Până în prezent, pentru un circuit în spațiul francofoniei – ce s-a dovedit benefic –, Ion Pachia-Tatomirescu și-a tradus în limba franceză patru cărți: *Aforismele apei / Aphorismes de l'Eau*, Timișoara, Editura Aethicus, 1999; *Fulgerul sferic / Éclair sphérique* (la traducerea unei bune părți din ciclul *Cosmia și Zoria*, IPT a colaborat cu prof. univ. dr. Chantal Signoret, de la Universitatea din Provence), Timișoara, Editura Aethicus, 1999; *Salmi / Salmes / Salms*, distihuri superparadoxiste, ediție tetralingvă (română, franceză – în tălmăcirea lui Dacian Bradua, pseudonimul lui IPT, engleză – în traducerea Gabrielei Pachia și germană – în translarea Mihaelei Gherasim), Timișoara, Editura Aethicus, 2000; *Întâiul dadaism – Le Premier Dadaïsme* (traducere în limba franceză de Eugenia Faur și Dacian Bradua, adică IPT) – *The First Dadaism* (traducere în limba engleză de Gabriela Pachia; acest studiu de istorie literară privește nașterea dadaismului în literatura valahă, între anii 1913 – 1916) Timișoara, Ed. Aethicus, 2009. Alte traduceri de Ion Pachia-Tatomirescu: din franceză în valahă (în colaborare cu Veronica Balaj), *Gilbert Stenfort, Poeme ornitologice* (1990; *Ivo Andrić, Curtea blestemată* (traducere din limba sârbă în valahă: Steva Perinaț; stilizare / „turnare” în tiparele limbii valahe literare și tabel cronologic: Ion Pachia-Tatomirescu), Timișoara, Editura Uniunii Sârbilor din România, 2005. Romancierul sârb, *Ivo Andrić*, este unul dintre cei laureați cu **Premiului Nobel** pentru literatură.

IPT – PREMII / DISTINCȚII, MEDALII DE BRONZ / AUR, DIPLOME DE EXCELENȚĂ ETC.:

-la 29 august 1991, International Writer (University of Colorado at Boulder – U. S. A.) acordă lui Ion Pachia-Tatomirescu o *Diplomă de Exceelență (Certificat for Excellence)*; ■ la 5 iulie 1998, Societatea Literar-Artistică „Tibiscus” din Uzdin-Serbia (Iugoslavia) și Festivalul Internațional „Drumuri de Spice” acordă lui Ion Pachia-Tatomirescu *Locul I*; ■ la 26 iunie 1999, Société des Poètes et Artistes de France acordă lui Ion Pachia-Tatomirescu *III-ème Prix Vitrail Francophone* (Ion Pachia-Tatomirescu intră în concursul din 1998 pentru acest premiu cu ciclul de poeme *Cosmia et Zoria*); ■ la 31 mai 2000, *Academia Dacoromână din București* acordă lui Ion Pachia-Tatomirescu *Premiul Deceneu* «pentru promovarea valorilor dacoromânești»; ■ la [24] ianuarie 2003, *Prix Colportage-2002* i se acordă de revista *Rétrovisseur*, din Lille / Franța; ■ la 30 iunie 2003, Universitatea *Tibiscus* din Timișoara – Facultatea de Jurnalism acordă lui Ion Pachia-Tatomirescu o *Diplomă de Exceelență*; ■ la 14 septembrie 2004, Festivalul Internațional de Creație Religioasă de la Timișoara decernează lui Ion Pachia-Tatomirescu *Premiul Dosoftei* (pentru opera publicată până la acea dată); ■ la 7 octombrie 2004, Colegiul Național Bănățean din Timișoara acordă lui Ion D. Pachia (Ion Pachia-Tatomirescu) *Medalia de Onoare*, bătută în bronz, «pentru recunoașterea internațională a creației sale artistice»; ■ la 27 septembrie 2005, Asociația Română pentru Patrimoniu – din București – acordă profesorului doctor Ion Pachia-Tatomirescu *Diploma de Exceelență* «pentru studiile sale de dacoromânistă și pentru activitatea sa de editor național»; ■ la 2 septembrie 2006, Biroul de Informare al Consiliului Europei în Re-publica Moldova și Salonul Internațional de Carte de la Chișinău (a XV-a ediție) acordă *Premiul pentru Eseu* cărții *Generația resurecției poetice*, de Ion Pachia-Tatomirescu (Editura Augusta, 2005); ■ la 30 iunie 2007, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului din România, conferă d-lui dr. Ion Pachia *Diploma „Gheorghe Lazăr” clasa a II-a*, «pentru merite deosebite în activitatea la catedră și rezultate remarcabile obținute în formarea și educarea tinerilor»; ■ la 15 decembrie 2007, forumurile cultural-

administrative, redacția revistei de literatură, artă, de cultură transfrontalieră, *Lumina*, și *Cercul Honoris Causa*, din Novi Sad / Panciova-Serbia, îi acordă d-lui prof. dr. Ion Pachia-Tatomirescu,

Medalia de Aur „Lumina” 1947 – 2007.

ACTIVITATEA PUBLICISTICĂ

Publicații (ziare, reviste, „pe suport de hârtie” și online), la care IPT a colaborat, ori colaborează.

Ion Pachia-Tatomirescu a colaborat / colaborează la revistele: *Agero* (revistă online, Stuttgart / Germania, 2006 – 2012; ISSN 2069 – 3397), *Albina românească* (București, 2009 – 2012; ISSN 1583 – 2546), *Al cincilea anotimp* (Oradea, 2001, 2002; ISSN 1222 – 2348), *Amfiteatru* (București, 1968), *Annales de l'Academie des Lettres et des Arts du Perigord* (Revue Littéraire et Artistique, Bordeaux / Franța, 1991), *Anotimpuri literare* (Timișoara, 1994 – 2005), *Anuarul de martie* (Timișoara, 2006 – 2011; ISSN 1842 – 0974), *Arcașul* (Cernăuți / Ucraina, 2008; ISSN 1844 – 0975), *Art et Poésie* (Pagny sur Meuse / Franța, 2002; ISSN 0518–7648), *Aurora* (București – „buletinul ilustrat bilunar al Ambasadei U. R. S. S. în R. S. România”, 1988), *Banatul* (Timișoara, 1994), *Banat* (Lugoj, 2005; ISSN 1584 – 3890), *Caietele Dacoromâniei* (Timișoara, 1996 – 2001; ISSN 1224 – 2969), *Caietele / Les Cahiers / Notebooks „Tristan Tzara”* (Moinești, 2005 – 2012; ISSN 1584 – 8825), *Cafeneaua literară* (Pitești, 2006 – 2009; ISSN 1583 – 5847), *Cetatea culturală* (Cluj-Napoca, 2007, 2008; ISSN 1842 – 4791), *Citadela* (Satu-Mare, 2010; ISSN 1842 – 8800), *Clarin* (Bilbao / Spania, 2009; ISSN 1135 – 464X), *Clio* (revistă a Asociației Istoricilor Bănățeni, Timișoara, 1992 – 1994), *Comterra* (București, 1999 – 2001; ISSN 1454 – 1325), *Constelații diamantine* (revistă online, Craiova, 2009 – 2012; ISSN 2069 – 0657), *Contemporanul* (București, 1968, 1969), *Contraatac* (Adjud, 2012, ISSN 1841 – 4907), *Contrapunct* (București, revistă a Uniunii Scriitorilor, 1991), *Convergențe Românești / Romanian Convergences* (Londra, 1985 – 1987), *Cugetul* (Craiova, 2012; ISSN 1844 – 329X), *Dacia magazin* (New York / Statele Unite ale Americii – Orăștioara de Sus / Hunedoara, Dacia / România, 2005 – 2008; ISSN 153 – 5316), *Dacoromânia* (București, 1998 – 2001; ISSN 1224 – 1350), *Destine literare* (revistă „pe suport de hârtie” și online, Montreal / Canada, 2010 – 2012; ISSN 1916 – 0623), *Dreptul la timp* (Timișoara, 1990), *Familia* (Oradea, 1971; 2005 – 2008; ISSN 1220 – 3149), *Francislettras* (Goiânia / Brazilia, 2007), *Haiku* (București, revistă de interferențe culturale româno-japoneze, 1990 – 1999; ISSN 1221 – 3160), *Heliopolis* (Timișoara, 1996; ISSN 1224–6557), *Inédit* (La Hulpe / Belgia – revue mensuelle du Groupe de Reflexion et d'Information Littéraires, 1997 – 2011), *Înainte* (Craiova, 1966 – 1969; este cotidianul regiunii Oltenia, apoi al județului Dolj, evident, după reîmpărțirea administrativ-teritorială a României, din 1968), *Înainte* (București, 1974; această gazetă de educație ostășească organizează un concurs de creație literară al armatei naționale, în anul 1973, pe când autorul efectuează stagiul militar într-o școală de ofițeri-rezervă, juriul din capitala României acordându-i *Premiul special* pentru poemul *Eroica*, publicat de gazetă în nr. 1 / 1353, ianuarie 1974, p. 2), *Jalons* (Paris / Franța, 2001 – 2009; ISSN 0184–8100), *Jornal O Capital* («Jornal de resistência ao ordinário», Aracaju / Brazilia, 2010), *Jurnalul de Timiș* (Timișoara, 1993 – 1994), *Knjževni život / Книжесви живот* (Timișoara, 2006), *Lamura* (Craiova, 2005 – 2012; ISSN 1583 – 1981), *Limba română* (Chișinău / Republica Moldova, 2009; ISSN 0235 – 9111), *Limbă și literatură* (București, trimestrial al Societății de Științe Filologice din România, 1981), *Luceafărul* (București, 1968 – 1969; 1981 – 1989; 2005 – 2007; ISSN 1220 – 627X), *Lumina* (Pančevo / Serbia, 1995 – 2012; YU ISSN 0350 – 4174), *Lumină Lină / Graciously Light* (New York, 1998 – 2010; ISSN 1086–2366), *Miorița* (Câmpulung Moldovenesc, 1991), *Miorița USA* (revistă online, Sacramento-California / Statele Unite ale Americii, anul IV, 2010), *Mouvances* (revistă online, Québec / Canada, 2006 – 2010), *Mozaicul* (Craiova, 2005 – 2007; ISSN 1454 – 2293), *Negru pe alb* (Odobești, 2007; ISSN 1843 – 0118X), *Neue Banater Zeitung* (Timișoara, 1982), *Neue Literatur* (București, 1989), *Noua ProVincia Corvina* (Hunedoara, 2012; ISSN 1841 – 4478), *Noul Literator* (Craiova, 2010 – 2012; ISSN 2069 – 3397), *Oglinda literară* (Focșani, 2005 – 2012; ISSN 1583–1647), *Orient Latin* (Timișoara, 1996 – 2012; ISSN 1453 – 1488), *Orion* (Slobozia, 1994), *Orizont* (Timișoara, 1968 – 1969; 1971; 1983 – 1989), *Orte* (Elveția / Zürich; 2005 / 2006; ISSN 1016 – 7803), *Pentru Patrie* (București, 1966 – 1969), *Poezia* (Iași, 2005 – 2012; ISSN 1582–0890), *Pro Saeculum* (Focșani, 2005 – 2007; ISSN 1583 – 1949), *Radix* («revue bilingve de culture», Mornimont / Belgia, 1991), *Ramuri* (Craiova, 1966 – 1969; 1977; 1980 – 1987; ISSN 1220–6342), *Regatul Cuvântului* (revistă online, Craiova, noiembrie, 2011 – noiembrie 2012; ISSN 2247 – 9716), *Renașterea bănățeană* (26 octombrie 1991 – 23 noiembrie 1996; 2004; ISSN 1221 – 4051), *Renașterea libertății* (Târgu-Jiu, 1990), *Rétrovisseur* (Lille / Franța, 2003; ISSN 0762 – 8986), *Rivista Internazionale di Letteratura / Revue Internationale de Littérature / International Review of Literature „Fleurs de Lune”* (La Spezia / Italia, 2000), *Rostirea românească* (Sibiu / Timișoara, 1995 – 2006; ISSN 1224 – 0478), *Saeculum* (Sibiu, 2009 – 2011; ISSN 1221 – 2245), *Scrisul Românesc* (Craiova, 2012; ISSN 2069 – 3397), *Sfârșit de mileniu* (Craiova-Bechet, 1996 – 2000), *Steaua* (Cluj-Napoca, 2002; ISSN 0039 - 0852), *Tibiscus* (Uzdin / Serbia, 1993 – 2012; YU ISSN 0354 – 3080), *Tim 17* (Timișoara, 1990), *Tomis* (Constanța, 1968),

Transilvania (Sibiu, 1983 – 1988; 2003; ISSN 0255 – 0539), *Unu* (Oradea / Târgu-Jiu, 2006), *Vatra veche* (Târgu-Mureș, 2010 – 2012; ISSN 2066–0952), *Viața de pretutindeni* (Arad, 2008; ISSN 1841 – 1908), *Vrerea* (Timișoara, 1996), *Zeit* (revistă online, Brăila, 2012; ISSN 2065 – 8885) etc.

APARTENENȚĂ LA ORGANIZAȚII PROFESIONALE

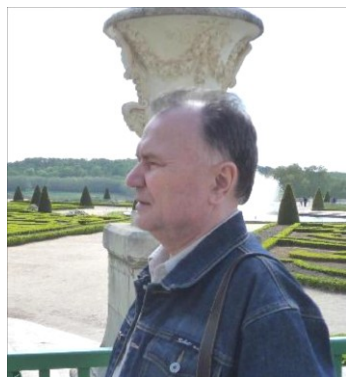
- Ion Pachia Tatomirescu este membru activ al Uniunii Scriitorilor din România (din anul 1980).
- Este unul dintre membrii fondatori ai Societății Române de Haiku (din 1990) și ai Academiei Dacoromâne din București (din 1996).
- Este membru al Asociației Istoricilor Bănățeni (din 1992).
- Este membru al Société des Poètes et Artistes de France (din 1999).
- Este membru al Academiei de Științe, Literatură și Arte din Oradea (din 2004).
- Este membru al World Poets Society / Société Mondiale des Poètes (din 2007). Etc.

(selecție din informația oferită de dna conf. univ. dr. ANA MUGURIN, în postfața la vol. de poezie, „*Comete-n a 65-a vale...*”, de ION PACHIA TATOMIRESCU, Waldpress, Timișoara, 2012).

(prof. dr. ION PACHIA-TATOMIRESCU – 2012, 12 mai – în Grădinile Versailles)

INTERVIUL LUAT D-LUI PROF. DR. ION PACHIA-TATOMIRESCU, DIN DACIA, MUNICIPIUL TIBISSIARA > TIMIȘOARA, LA 10 / 22 MARTIE 2013, DE CĂTRE D-L PROF. DR. ADRIAN BOTEZ, DIN MOLDADAVA- DACIA

I (Adrian BOTEZ, *infra*, sigla: AB) – Stimate domnule prof. dr. ION PACHIA-TATOMIRESCU, chiar dacă eu detest, cum și domnia voastră, toate „*tinichelele*” așa-zis „*moderne*” (precum este și va rămâne și calculatorul, cu Internetul cel manipulator de opinii, cu tot!) – totuși, trebuie să recunosc că, pentru mine, Internetul a făcut un lucru de excepție, cel puțin în acești ultimi ani: mi-a făcut cunoștință, „*dindeparte spre* (foarte) *aproape*”, cu excelența personalității (și creației) domniei

voastre, o personalitate enciclopedică și extrem de pătimasă / împătimită, întru Adevăr! Afirmam, nu demult, într-o recenzie admirativă, făcută uneia dintre atât de bogatele, exploziv-semanticele și numeroasele dvs. cărți de poeme cvasi-epopeice – un lucru pe care-l consider Adevăr Absolut: „*Dar (după trecerea la Arhangheli, a lui ARTUR SILVESTRI!), noi NU cunoaștem, cel puțin la ora actuală, vreun om de cultură român (din România!) mai harnic / fertil-dinamic, mai tenace, mai serios-grav, mai monumental-demiurg și mai aprig / obnubilat combativ, pentru crezuri sfinte (despre identitatea Neamului Valah-Românesc, despre estetica sacră-mitologică, despre istoria identitară valahă, despre necesitatea trezirii etnic-revelatorii a valahilor etc.) – decât pe ION PACHIA-TATOMIRESCU*”.

Știm, cu toții, că oltenii sunt dârzi, până la încăpățănare, orgolioși, ambițioși, plini de avânturi creatoare, de stări demiurgice de visătorie, precum „*colegii*” dvs. de „*BANIE*” și de...”*făptuire*” întru valahism și cosmicitate, care vă sunt (și-mi asum comparațiile, „*mutatis mutandis*”!) un Brâncuși, ori un Mihai Viteazul...

Și, totuși, am dorit, demult, să vă întreb – dar nu s-a ivit, până acum, contextul mental-ideatic-comunicațional potrivit: de unde vă vine această pasiune clocotitoare, pentru apărarea ideii de supremație mondială a PELASGIANISMULUI / VALAHISMULUI – care pasiune a ajuns să dea monumentul (interior-zgândăritor de mii de idei și revelații) lingvistic și istoric al lucrării „*LA ÎNCEPUT FOST-AU SÂGA, SÎGETUL, SIGINII, APOI SARMISEGETUSA... (monografia unui cuvânt pelasg>valah)*”, Editura Waldpress, Timișoara, 2012?

I (Ion PACHIA-TATOMIRESCU, *infra*, sigla: IPT) – Trebuie să observăm că în „deschiderea” strategică, larg-învăluitoare, a „nufărului de întrebări” – nufăr, firește, înconjurat de apa lacului romantic / realist, dar, după cum se știe („ca motiv de spirit” de la *Mahabharata* încoace), cu viguroasă rădăcină în mărul din adâncul existențial / „ființator” –, ați abordat / antrenat câteva „spinoase” acolade / hieroglife:

a) „tinicheaua“ / „carcasa-de-plastic“ modern-internetizatoare, grație căreia comunicăm bine (cu știință – dacă o avem – antimanipulatoare / antireificatoare), grație căreia comunicăm cu tangență la viteza luminii, dar vertiginos-neantizator, fără a avea „viața eternizatoare a unei cărți“ (*cartea* „testamentară-argheziană“, de așezat drept „căpătâi“, având o „perenizatoare“ viață „egală“ cu a unei țestoase / ciori, de Dacia, ori de Galapagos, în condiții de normalitate meteorologică, nu de cataclisme tectonice / sociale);

b) **tipologia admirației**, într-al cărei „panou central“ stau **admirația „exactă“** (sau admirația epoptului / specialistului), **admirația nihilist-distructivă** (a profanilor / profanatorilor asmuțiți de cei interesați), **admirația hiperbolic-distructivă** (a „autorităților“ de profil / departament aflate mai totdeauna în solda politicului dictatorial) etc.;

c) **fiirea euroregionalizatoare ca național-pandură pecete de-argint-viu al olteano-Valahimii** (cu citire cogaionic-pelasgă[>valahă] de la Dinastia Zalmoxienilor și Burebista / Regalian, până pe la Titulescu, Arghezi, Brâncuși, Petre Pandrea ș. a.);

d) **perceperea / receptarea „confuză“ a lui Ion Pachia-Tatomirescu, poetul, cel din orizontul cunoașterii metaforice, și a lui Ion Pachia-Tatomirescu, cercetătorul interdisciplinar, cel din purul orizont al cunoașterii științifice** (de la valahul filosof al culturii, Lucian Blaga, până la Ministrul Poeziei din Japonia contemporană, știindu-se că dintotdeauna primul orizont magnetizează secundul orizont și-l trage după sine, „progresiv“, pe noi coordonate întru cunoaștere);

e) **contaminarea („cancerizarea“) / dinamitarea unui concept (*pelasgism* [*pelasg-* + suf. *-ism*, prin analogie cu etnonimele *dac* / *dacism*, *francez* / *franțuzism* etc.], nu cu dublă sufixare [*pelasg/i-* + *-an-* + *-ism* – ca la substantivele proprii de la care derivarea desemnează un curent / religie – *Eminescu* / *eminescianism*, *Zalmoxe* / *Zalmoxianism*, *Confucius* / *Confucianism* etc.] > *valahism*) încă din „stadiul de fetus de luna a noua“, ori, mai exact-sinestezic spus, din stadiul „înmuguririi“ **semnificatului în semnificant** (este adevărat că atunci când pui în circuit un concept nou trebuie să ai totul pregătit ca la americanii de la NASA / National Aeronautics and Space Administration, din 20 iulie 1969, când Neil Alden Armstrong descinde din Apollo 11 și face primii pași pe Lună; din păcate, de-a lungul / latul mileniilor scurse de prin 11 august 106 d. H., când a murit regele-erou, Decebal, „lansările“ din spațiul Daciei / Valahimii n-au avut decât rareori șansa / soarta celor americane; ar fi bun un inventar al acestora întru lămurirea marilor „ratări pelasge > valahe“ dirijate de imperii prin istoriile noastre, dar nu-i cazul în această paranteză; ceea ce nu ne împiedică să observăm – inclusiv din experiență proprie – că pe când într-un domeniu „labil“ sunt create / realizate „piste de beton-armat“ întru lansări valahe în cosmosul cotidian, programat-maleficele cercuri de putere fac tot posibilul și „dinamitează“ / „bombardează“ betonat-armatele piste, atât în plan material cât și în cel spiritual; dăm în acest sens doar două exemple: [1] complexul sculptural brâncușian de la Târgu-Jiu, ridicat în cinstea eroilor valahi „căzuți la datorie“ în primul război mondial, a fost „boicotat“ încât Constantin Brâncuși a fost obligat să nu mai pună o Pasăre Măiastră – pasăre psihopompă – pe ultimul trunchi de piramidă al *Coloanei Credinței fără Sfârșit*, cunoscută și sub numele de *Coloana Infinitului*; în perioada stalinistă s-a tras „cu tancul“ / „Kirovul“ de Coloana Infinitului, fără a fi reușit s-o doboare; a doua zi după eveniment, Statele Unite ale Americii au vrut să cumpere întregul complex sculptural-târgujan, oferind conducerii stalinist-paukeriste a României câteva milioane de dolari, ceea ce a atras atenția asupra valorii ansamblului-Brâncuși, punându-se pentru o vreme capăt iureșului demolator; [2] la scurtă vreme după ce am lansat conceptul de *paradoxism*, desemnând atât estetica nouă – ce are „în nucleu“ conjugarea la moduri lirice, epice, dramaturgice a paradoxurilor lumii de dincoace de-al II-lea război mondial – cât și curentul fundamentat de *generația resurecțional-modernistă a lui Vasile / Vasko Popa – Nichita Stănescu – Marin Sorescu* între anii 1965 și 1970 / 1975, rezervația de pelicani-criticii / teoreticieni / istorici literari din România susține în locu-i un pseudoconcept, *postmodernismul* – un **semnificant** fără **semnificat** în literatura valahă –, ori pleonasticul *neomodernism*, încurajând astfel – deci cu „sprijin din Țară – și un impostor / „non-poet“, un grobian imitator și plagiator – din «Epica Magna», 1978, de Nichita Stănescu –, pripășit peste Atlantic, să se declare „mare șef de școală paradoxistă“ și declanșând „excrementizarea“ literaturii de dincoace de 1990);**

f) **fruncita** (< *frunce[a* / *fruntea*], din zicala lui George Gârda, 1879 – 1948: «*Tăt Bănatu-i frunceă...!*», + suf. specializat în desemnarea maladiilor, *-ită*) cu „spinoasă“ ei hieroglifă, *maladie europrovincială* (am în vedere „provincia“ Europa de pe marea placă terestră a Eurasiei), pe care cei interesați / „răspândaciști“ au vrut să mi-o pună în cărcă în rânduri nenumărate, desigur, o resping, lupt împotriva ei pe toate fronturile, chiar și atunci când emană de sub vreo „inocență sâgoasă“, ori când se înfiripă „elansator“ / „deturnător“ într-un lanț de **semnificanți** fără acoperire în **semnificați**: n-am spus vreodată, n-am susținut în vreo lucrare de-a mea, „ideea de supremație mondială a **pelasgi[an]ismului / valahismului**“ (*supra*), de vreme ce, profund-cercetând istoriile culturii / civilizației lumii, m-am convins la timpul cel mai potrivit de faptul / realitatea că **popoarele / rasele de pe planeta noastră s-au născut în același temporal orizont și dispărea-vor sincron** (peste niște zeci de milioane de ani, cataclismic, desigur, precum apărut-au dincoace de dinosaurime), **într-un același viitor orizont temporal** (nimeni / nimic nu poate distruge popoarele adevărate, ci, prin istorii vitrege, popoarele „neatente“ / „adormite“, ce nu-și cultivă limba, ce pot pierde vremelnice „tangență“ la Logos, sunt puse de imperii sub felurite măști semănătoare de confuzii, sunt „îmbrobodite“ / „îmbărcate“ în diverși / diversioniști „semnificanți“ – ca, de pildă: **abi / abioi, agathârși, ardeleni, balcani / blacani, basarabi, bănățeni, belachi / blachi, bessi, bolohi / bolohoveni, crișeni, dacogeți, dacoromâni / români, dynogeți / dobrogeni, geți / „goți“, istroromâni / macedoromâni, maramureșeni, masageți, meglenoromâni, moldoveni, morlaci, olași, olteni, oșeni, sarmați, sciți, țânțari, volohi, vlasi / vlazi** etc. (nu numai câteva zeci de etnonime, ci – ci după numele ținuturilor / provinciilor, adică ale „țărilor de râuri / munți“ – peste trei sute), pe de o parte, ori, pe de altă parte (reluându-se / repetându-se scenariile antice creatoare de confuzii între geți și sciți / goți), **românii** Daciei Nord-Dunărene, locuitorii României contemporane, supuși de statele occidental-europene – din 1997 încoace – unei grave confuzii cu **țigani** obligați – pe meschine căi iredentist-sorosiste chiar din orizonturile anilor 1980 / 1985 – a-și schimba numele în **rromi**, creându-se confuzia că nu India, de unde au migrat în întreaga Europă le este țara de origine, ci România –

parte a Daciei Nord-Dunărene – le-ar fi patrie etc.); și, mai la / în valea acestor rânduri, **a susține** (pe bază de documente preistorice / istorice, arheologice, osteologice, religios-rupestre etc.) **că din Omul de Neanderthal și Omul de Cro-Magnon a rezultat**, între orizonturile anilor 35000 și 30000 / 25000, **arhaic-europeanul / euro-pelasgul**, făuritorul **unității culturale și lingvistice paleolitice** de la Atlantic / Asturia la Volga / Marea Caspică (v. André Leroi-Gourhan, «Religiile preistoriei paleolitice», Paris, P.U.F., 1986), arie pe care o desemnăm prin sintagma **Euro-Pelasgia** (pe segmentul temporal dintre orizonturile anilor 30000 / 25000 și 8175 î. H.), arie în care se ivește / afirmă **Poporul Pelasg > Valah**, de albă rasă, peste neolitic (cf. *Old European Civilization*, în «Civilizație și cultură», de Maria Gimbutas, București, Ed. Meridiane, 1989), prin epocile metalelor și focului, până astăzi (cf. *Cronologie și univers, 30000 – 8175: Euro-Pelasgia, 8175 – 5300: Pelasgia de Centru...*, în «Istoria religiilor», I, de Ion Pachia-Tatomirescu, Timișoara, Ed. Aethicus, 2001, pp. 26 – 123; ori *Pelasgii > Valahii – „marii anonimi” prin imperii / istorii*, în lucrarea «La început fost-au sâga, sîgetul, sîginii, apoi Sarmisegetusa...», de Ion Pachia-Tatomirescu, Timișoara, Waldpress, 2012, pp. 59 – 108), nu înseamnă a pleda pentru vreo „idee de supremație mondială a pelasgi[an]ismului / valahismului” (*supra*), ci a milita (în cel mai înalt spirit justițiar) pentru afirmarea adevărului istoric, a istoriei veridice a Valahimii, evident, până la apariția acelor documente / lucrări ce muta-vor științific problematica prezentă într-un orizont nou.

Și abia acum, după ce s-au lămurit – cred – cele de mai sus, fie-mi îngăduiți a răspunde cu cea mai mare exactitate la precisa Dvs. întrebare (din alineatul ultim – *supra*).

Lucrarea mea, *La început fost-au sâga, sîgetul, sîginii, apoi Sarmisegetusa...* (din anul 2012), este rod a patru decenii și mai bine de cercetare interdisciplinară, cu o pandură conștiință a jertfei zidirii de sine întru veridică istorie a Pelasgimii > Valahimii (cercetare interdisciplinară a cărei flacără – de patimă / pătimiri, de pasiune, ori, mai exact spus, de patos lucid, dacă poate fi îngăduită oximoronzarea –, flacără aprinsă în mine, prin anul 1966, de dascălii mei din studenție, prof. univ. dr. Gabriel Manolescu și prof. univ. dr. Gheorghe I. Tohăneanu, flacără ce mi se intensifică înalt-justițiar apoi, prin ani, după ce mi se încorolează semantic-sincretic, îndeosebi, două sintagme-simbol privitoare la poporul nostru Pelasg > Valah, puse în circuit de Mircea Eliade: [1.] *creștinism cosmic*, prin studiul «Mioara năzdrăvană», din 1962 / 1969, și [2] *„Marii Anonimi” ai Istoriei*, prin «Istoria credințelor și ideilor religioase» [178], din anul 1978).

II (AB) – Există, la Craiova, o editură / un grup editorial (Editura Obiectiv), condus/ă de **Eugen Delcea**, care merge, și el/ea, pe drumul afirmării, fără rețineri, a ideii de superioritate spirituală și de pre-eminență terestră a **pelasgianismului**. Cel mai important lucru, realizat de *„grupul Delcea”*, este (după mine) re-publicarea, în 2003, a *“Daciei preistorice”* (cu subtitlul *“Biblia românilor”*) a lui Nicolae Densușianu. Ce părere aveți despre acest grup editorial craiovean și despre făptuirea sa, din 2003?

II (IPT) – Sunt binevenite editurile, grupurile editoriale serioase, cu conducători-specialiști, adică filologi, în adevăratul sens al cuvântului, ori – dacă directorii-s „ingineri”, „economisti”, „medici veterinari” ș. a., adică „nespecialiști” într-ale științelor editării de carte – cu colegii de redacție alcătuite din „consilieri”, absolvenți de facultăți de litere, inițiați în științe și în literatura națională / universală. Mă bucur s-aud – dinspre un doctor în filologie ca Dvs. – că un tezaur de documente / informație cum este cel din *Dacia preistorică*, de Nicolae Densușianu, cunoaște o nouă reeditare în anul 2003 – după toate rigorile științifice. Ca pandur de la piramida extraplată a Timișoarei, firește, aș dori să aud chiar mai mult – dacă nu în prezent, cel puțin peste câțiva ani – că **editorial-grupul-Delcea** (ori, de ce nu, Editorial-Grupul *Scrisul Valah*) din contemporana Craiovă, și-a propus noi străluciri în spiritul tradiției de a se edita carte craioveană, cu temeiniciri de la sfârșitul secolului al XIX-lea, prin frații Ralian și Ignat Samitca, prin magnifica operă a lui Lazăr Șăineanu (autor, între altele, și al celebrului *Dicționar universal al limbei române*, din 1896, cu vreo șapte-opt ediții până la izbucnirea secunde conflagrații mondiale) etc.

III (AB) – La ora actuală, în România, noul (și, totuși, destul de vechiul! – ...până și Petru Maior, în *Disertație...*, exclama: *“LIMBA ROMÂNEASCĂ E MAMA LIMBII CEI LĂTINEȘTI!”*) curent al redării **ADEVĂRULUI ȘI DEMNITĂȚII VALAHILOR / ROMÂNILOR**, prin lucrări acribios documentate, al afirmării originii noastre spiritual-celeste – este nu doar marginalizat, ci, pur și simplu, **RIDICULIZAT!** – iar cei care-l susțin (printre care mă număr, cu smerenie, și eu...) sunt numiți, cu ton agresiv-insultător și cu o suficiență imbecilă: *“comuniști protocroniști”*?

Vă rog mult să aveți bunătatea și generozitatea (pentru cititorii noștri – care sunt, mulți dintre ei, elevi de liceu și studenți – dar și pentru ceilalți români, dintre granițele României și din Diaspora Românească, pentru că există / se induce o stare de năuceală și de indiferență generală, față de orice identitate națională terestră, **DAR, MAI CU SEAMĂ, FAȚĂ DE IDENTITATEA VALAHĂ!!!**) să insistați, dacă se poate, asupra principalelor argumente, ce-i fac deosebit de suspecti, pe acești *“domni”* care vor, cu orice preț, să se *“tragă”* din învinși, din sclavi, cică... *“romanizați”*!!! – ...iar nu dintr-un **Neam Demiurg** (în plan înalt-spiritual, dar și istoric!) al Planetei Binecuvântate – **TERRA...**!

...De ce se acceptă (ba chiar se stimulează, luciferic!), de către **TOATE** guvernele postdecembriste (cu **INTENS** sprijin dinafară, tip **George Sörös!!!**), aneantizarea ruinelor glorioase ale Sarmisegetuzei ?

III (IPT) – Îngăduiți ca poseidonic- / neptunian-tetradentul semnelor dvs. de interogație să fie vectorizate în spațialitatea lui patru, cea cardinal-clasică:

1) **iluministul Petru Maior**, înzestrat cu o logică istoric-lingvistică excepțională, vede „unitatea” – în secolul al XVIII-lea –, în plan istoric-lingvistic, dinspre o „corespondență”, în plan istoric-archeologic, cu „unitatea” *Old European Civilization* observată (detaliată) / dovedită, de Marija Gimbutas (de la Universitatea din Los Angeles / California) – dar în cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea –, „unitate” / adevăr cu exprimare printr-o familie de limbi în care intră și limba latină, având ca limbă-mumă *pelasga* > *valaha*; este *pelasga* > *valaha* vorbită în neolitic, de la Alpi, peste întregul bazin al Dunării, peste întregul peninsulelor Italia, Balcania și Anatolia, până la Don / Volga și Marea Caspică; ar trebui verificat dacă în manuscrisul *Disertației...* lui Petru Maior scrie „negru pe alb” *limba valahă*, nu (cu sinonimul) *românească*, de vreme ce iluminiștii Gheorghe Șincai și Samuil Micu scriu / tipăresc în 1780: *Elementa linguae daco-romanae sive valachicae* / *Elemente de limbă daco-română sau valahică*, de vreme ce, în anul 1791, iluminiștii ardeleni semnează *Supplex Libellus Valachorum Transilvaniae* / *Charta Revendicărilor Valahilor din Transilvania*;

2) **protocronismul** s-a ivit din vecinătatea pseudoconceptelor (rezultat neinspirat – semnificând „anteriorul / întâiul timp-ism” – din elementul formant *proto-* < *protos*, în neogreacă: „anteriorul” / „întâiul”, „primul”, + *-cronism* < *Cronos* – „zeitate a timpului”, „timp”, + suf. *-ism*), între care, de pildă, **postmodernismul**, aproape ca un *semnificant* fără *semnificat*; și dacă (potrivit dicționarului explicative la acest termen, mai toate „semănătoare de confuzii”, ca și în cel cu „definiția” următoare) **prin protocronism se înțelege un «curent de idei preocupat să pună în valoare elementele de prioritate în afirmarea unei idei, a unei teme etc., în istoria culturii (la nivel universal)»** (DEX, 1998, p. 862), în **sintagma** născocită de o grobiană / veninos-diversionist-incultă *mass-media*, „*comuniști protocroniști*”, nu se poate constata decât un politic „absurd-ionescian”; în ultimă instanță, o ordine cronologică a ideilor / temelor dintr-o literatură / cultură ține de istoria acestora, ori, dacă se vrea, chiar de preistorie, nicidecum de capitalism (capitaliști), socialism (socialiști) / comunism (comuniști) etc.;

3) în „sufocarea” / „anihilarea” identității noastre național-valahe, în distrugerea, ori în haotizarea sistemelor din România (sistemul de învățământ, sistemul sanitar, cultural etc.) sunt „mobilizate” – în contemporaneitate, întru imperialități de tip evmezic, ori de nou tip (economic, globalizator, de la lozincarismul de factură „Proletari din toate țările, uniți-vă!” și de la stalinismul îngemănat cu hitlerismul secolului al XX-lea, la neostalinismul, / neofascismul / neohortismul maghiaro-secuiesc din această „deschidere întristătoare” a secolului al XXI-lea –, așadar, sunt antrenate mai toate scursorile imperiilor în Patria Noastră de azi, în Dacia Noastră de azi, în spațiul ei edenic de azi, „scursori” cu chip „terorist-minoritar” ce corup anumite categorii sociale în frunte cu tot mai numeroasa „categorie a *mancușilor*” din sânul Valahimii, „scursori” ce au atras și continuă să atragă de partea lor cercuri mafioate, teroriste, de spionaj etc.

4) **acțiunile anti-Dacia, anti-Sarmisegetusa, de distrugere a valorilor / memoriei naționale** etc., sunt orchestrate de „scursorile cu chip de hiene ale imperiilor” sprijinite de „cozile de topor” din Valahime, „scursori” ajunse în Guvernul / Parlamentul României și chiar în Parlamentul Uniunii Europene, pe căile „democrației jungliere / obscure”, pe căile „politicului” ivit prin „susținere de lucrări plagiate” de absolvenți ai unor facultăți-uzine-de-diplome, „sistem politic” format prin promovare de nonvalori, de semianalfabeți, de „certați cu legile” etc.; și astăzi pare firească „frica” popoarelor – ce și-au aflat ogor de etnogeneză / întemeiere atât în Dacia Nord-Dunăreană, cât și în Dacia Sud-Dunăreană (prin voința imperiilor, nu prin „luptă dreaptă”, căci nu există vreun imperiu care să se poată fâli prin istorii cu vreo cucerire a întregului spațiu / popor al Daciei); niciodată aceste popoare – albanez, austriac, bosniac, bulgar, ceh, croat, grec, macedonean, muntegrecan, rus, sârb, slovac, sloven, turc, ucrainean, ungar / maghiar etc. – nu vor privi vreodată „cu ochi buni” o reînviere a Daciei (fie ea și ca „nucleu peren / etern” al Uniunii Europene), ori o „trezire la realitate” și o creștere a conștiinței naționale a Valahimii, sau o reînviere a Sarmisegetusei – capitala Daciei; apoi, nu numai ochii acestor popoare, ci mai ales privirile popoarelor ce-au format odinioară imperii și s-au învățat să sugă sângele popoarelor „slabe” / „mici” sunt ațintite asupra bogățiilor, asupra aurului Daciei / României de la Roșia Montană; numai aurul din Carpații Apuseni ai Daciei – dacă ar avea o conducere veridic-valahă, necoruptă, înțeleaptă etc. – ar putea transforma România, pe durata doar a unui deceniu, într-un „super-Dubai”...

Însă aneantizarea ruinelor glorioase ale Sarmisegetuzei, cum cărlavian și bine spuneți, mai exact, zidurile „decopertate”, multimilenare, de piatră, *murus dacicus*, distruse de buldozere pentru a se face o parcare turistică, în vremea ministrului udemerist, Kelemen Hunor – în afara celor relevante mai sus – nu s-ar fi produs: (a) dacă Guvernul / Parlamentul României nu ar fi promovat impostura / nonvaloarea; (b) dacă Guvernul / Parlamentul României nu ar fi încredințat cultura țării unui simplu medic veterinar ungar (cum, de altfel, același Guvern / Parlament al României a procedat și cu un alt politruc ungar / maghiar, pus ministru al sănătății, din ordinul căruia „au fost desființate / închise 273 de spitale din România”); c) dacă Guvernul / Parlamentul „Căpușărimii” din România ar fi pus ca ministru al culturii un om de aleasă știință și conștiință valahă, un veritabil bărbat cu o profundă cunoaștere a reliefului spiritual-național al Valahimii.

IV (AB) – De ce numiți Timișoara, orașul muncii și al ctitoriilor spirituale ale domniei voastre – „*piramidă extraplată*” ? Adică, de ce vă urmărește ideea (nu antică, ci...eternă!) a **PIRAMIDEI**?

IV (IPT) – Pentru că este încă, într-adevăr, o **piramidă a câmpiei** dunăreano-mureșene, ca și piramida câmpiei olteano-dunărene, a Bărăganului / Bucureștiului, pentru că-i o **piramidă de grâu cu vârful în jos**, multimilenar-

holocenic, sub sacul fluvial al Daciei – și ambele – cu îngemănare de frunți între rădăcinile muntelui mare al Cogaionului > Gugu[ion]...

V (AB) – Ce părere aveți despre planul de regionalizare, pe criterii așa-zis „*economice*”, raportat la România? Nu este, oare, dincolo de orice aparențe și propagandă, o încercare de atentat, mai grav decât toate încercările de până acum, de a distruge, total, existența național-statală și de identitate spirituală, a valahilor, urmași ai **SFINȚILOR PELASGI**?

V (IPT) – **Absolut-inutila regionalizare (pe vreme de criză mondială) a României de azi** (dar o regionalizare pentru care militează ca „vârf de lance” maghiarimea / ungurimea „udemeristă” de peste două decenii) **urmărește** – „sub presiunea” / „în orchestrarea” țărilor ce-au fost odinioară imperii și-s azi „centre ale puterii dictatoare” în Uniunea Europeană – **dezmembrarea României, cel mai mare stat din Peninsula Balcanică și de la Dunăre / Carpați** (chiar dacă nu reprezintă decât **zece la sută din teritoriul anticei Dacii strămoșești**);

sfârtecarea Țării Noastre în opt / zece bucăți, adică în opt / zece „euroregiuni” (evident, „facilitând” nu numai „fonduri financiar-economice”, ci și, în plan spiritual – căci „dirijorii UE” au „grijă” de toate, atâta vreme cât le sunt servite meschinele interese – așa-zisa **cultură transfrontalieră**, ori, cu o sintagmă și mai „deșănțat-lăpușneniană”, **multiculturalitate**), în actualul **război economic mondial, permite țărilor-imperii euro-transatlantice (Anglia-Canada, în primul rând) o mai lejeră înrobire (colonizare) / „încăpușare mascat-democratică”** (a respectivelor euroregiuni – cu bogățiile / aurul terestrului și subpământului);

o mai mare / cumplită exploatare a bogățiilor României de către marile puteri euroatlantice se așteaptă prin această artificială / dictatorială euroregionalizare a României ce amintește, prin / peste istorii, de sclavagism și de același scop avut – în urmă cu aproape două milenii – de împărțirea administrativ-imperial-romană a **Daciei Nord-Dunărene / Sud-Dunărene – cu Dacia Porolissensis, Dacia Apulensis, Dacia Malvensis, Dacia Ripensis, Moesia, Sciția Minor** etc. –, administrație imperial-romană ce a sărit în țandări, în anul 258 d. H., când Regalian, nepotul regelui-erou, Decebal, declară / făurește **Statul Independent al Daciei (Dacoromâniei: 258 – 268 / 270 d. H.)** și când s-a revenit urgent la arhaica administrație dacic-zalmoxiană, la provinciile / „țările” de râuri și de munți ce se păstrează și astăzi: **Oltenia < Alutuania, Crișana < Crissiana, Maramureș < Maramarisia, Ardeal < Arutela** (nu Transilvania – „peste pădure / păduri”, toponim „absurd-semantic” născocit de cancelariile evmezice european-occidentale), **Moldova < Moldadava** etc.;

împărțirea administrativ-teritorială a României din anul 1968 a însemnat: **a) înlăturarea administrației impuse României** imediat după al II-lea război mondial **de Imperiul Ruso-Sovietic-Stalinist** (în locul județelor românești, administratorii staliști de la Moscova au înființat „raioane”, ca în U. R. S. S. / Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, au format **Regiunea Stalin** – a cărei reședință / „capitală” a fost **Brașovul** de azi, dar sub numele de **Orașul Stalin, Regiunea Autonomă Maghiară** – pe care vor s-o refacă udemeristii astăzi sub numele de „ținut secuiesc”, fără a ști că apelativul **secui** provine din valahul **săgui**, desemnând „insul / locuitorii de la săgă / săgi, sau „stânci” / „lespezi”, apelativ ce a fost atribuit de Valahime amestecului / „ghiveciului” etnic format de mercenarii evmezici recrutați dintre polonezi, maghiari, germani, sârbi, bulgari ș. a., puși între valahii de la trecătorile din Carpați Răsăriteni spre a nu permite intrarea tătăro-turco-mongolimii în Statul Valah-Medieval al Transilvaniei – etc.); **b) președintele României din 1968, Nicolae Ceaușescu** – arătându-și astfel și „ostilitatea” / „independența” față de capitala mondială a socialismului, Moscova, încât a atras asupra-i aprecierea / simpatia Europei Occidentale și a Statelor Unite ale Americii (cum n-o făcuse până atunci vreun alt lider comunist) – **a înlocuit raioanele cu tradiționalele județe ale României și a eliminat regiunile ca unități administrativ-teritoriale – intermediare și inutile – dintre județe și „Centru” / Guvern, restabilind suplețea administrativ-teritorială a ordinii valahe interbelice a țărilor**; după cum bine ați subliniat, toată această inutilă „euroregionalizare” vine din principul imperial-latin / romanic, **divide et impera** (devenit și, «dincolo de orice aparențe și propagandă», rămâne indiscutabil «o încercare de atentat, mai grav decât toate încercările de până acum, de a distruge, total, existența național-statală și de identitate spirituală» a Valahimii / Dacoromânității).

VI (AB) – Poezia mondială se obișnuise cu formele ei nipono-esențializate (ale **hai-ku**-ului, ale poeziei **tanka**...), poezia română se obișnuise cu monoversul pillatian... iar domnia voastră ați stărnit „**Revoluția SALMULUI**”. De ce ați simțit nevoia să ctitoriți / inovați, și în acest sens / în acest domeniu, al poeziei fixe?

Inovația domniei voastre este deja „*omologată*”, în plan european, atât de esteticieni din Belgia, ca Paul Van Melle («*SALMES est fait uniquement de poèmes à forme fixe de ce nom, plus brefs encore que le haïkou japonais, car ils sont fait d'un trochée et d'un tétrasyllabe; il n'est pas facile de s'habituer à ce rythme...*» –, în revista **Inédit**, nr. 153 / 2001), cât și din Franța, ca Jean-Claude George («*LE SALME est la plus courte poésie fixe de l'histoire de la littérature; le triplement du salme – proche du haiku – donne le trisalme...*» – în **Art et Poésie**, nr. 177 / 2002).

VI (IPT) – Înainte de a vă răspunde la întrebarea „bine blindată”, așa cum „strategic” / „măiastru” ați pus-o, între fraza de „deschidere” și fraza de „închidere”, exact sub numărul (6 / VI), îmbumbitor de priveliște a Ființei prin nuntirie cosmic-zodiacală a Soarelui-Idee cu cele șase constelații descrescătoare / crescătoare, **vă rog să-mi îngăduiți farmecul contradictoriului dinamic vizavi de aserțiunea potrivit căreia «poezia mondială se obișnuise cu formele ei nipono-esențializate...»**; eu zic, firește, că nici nu s-a obișnuit vreodată cu micropoemul **haiku, tanka** etc., nici nu este pe cale

de-a se obișnui și nici nu putea-se-va cândva așa-ceva, pentru că **astfel de forme fixe de poezie sunt în cristalul lor dintâi literatură națională – și cu cât sunt cristale de mai mare adâncime națională, cu atât se relevă mai de neîntrecut în zenitul literaturii universale** (ori în alte arii spirituale / literare, unde nu pot fi decât „produse-mimesis“);

și tot pentru **farmecul contradictoriului dinamic**, permiteți-mi să vă [re]amintesc – citând un capitol (pe care puteți să-l amputați, dacă nu-i spațiu tipografic în *Contraatac*-ul Dvs., privitor la strămoșul nostru pelasgo[>valaho]-dac, Aethicus Donares, aprox. 421 – 500 d. H.) dintr-o lucrare mai veche a celui intervievat, atât pentru Dumneavoastră, Valahul din provincia **Moldadava** > **Moldova** a Daciei Nord-Dunărene, cât și pentru „studentii“ Dvs. – doar spre a putea percepe / măsura tradiția nipon-amaterasuiană:

«**Poporul „poeziei senine“, al micropoemului tanka, din Insulele Gadaronte / Arhipelagul Nipon.** Din „halta borrică“ numită **Chormacinata / Kamchatka**, Aethicus Donares (Ister) ajunge cu echipajul său într-un arhipelag din marginea de nord-est a lumii, situat în Cercul de Foc al Pacificului Asiatic, arhipelag cuprinzând patru insule mari – **Hokkaido, Honshu, Shikoku, Kyushu** și încă vreo câteva mii de insulițe pe lângă acestea, cu un relief muntos – cei mai mulți munți vulcanici depășind altitudinea de 3000 de metri –, cu puține câmpii etc., locuit de numeroase neamuri gadarontice, sau „de margine de lume“ nord-estică, din care, cele cu mai numeroși poporeni își spuneau deopotrivă și **Ainu**, și **Nipponi** – ori, mai exact, **Nihoni**, adică **oamenii Zeiței-Soare, Amaterasu-omi-kami** –, constituindu-se într-un popor distinct, inteligent, talentat și harnic, cu credințe religioase (în „panoul central“ cu **Shintoismul**) destul de asemănătoare celor din Dacia (**Zalmoxianismul** și **Creștinismul**), având chiar și o viersuire a cărei atmosferă sfântă era ca a baladei **Pe-o Gură de Rai**, din Cogaion / Carpați.

În darea acestui nume de loc – apelând la efectul unei „ușoare antiteze“ – inspirația provine din faptul că geografii din Europa vremii sale n-aveau cum să poată concepe că Pământul este rotund – ca Zalmoxienii –, restul europenilor (în afară de Daci) considerându-l o masă „dreptunghiulară“ / „paralelipipedică“, plutitoare pe Atlantic, având în colțul sud-vestic: **Gades** (sau **Coloanele lui Hercule**). Ducând **diagonala NE – SV** a „dreptunghiului“ / „paralelipipedului“, din **Gades** (ca „margine a lumii“), Aethicus Donares (Ister) nu putea ajunge decât în **Gadarontae Insulae / Insulele Gadaronte (Japan / Insulele Zeiței-Soare, Amaterasu)**, toponimul donaresian evidențiind radicalul **Gadar-** „Gadeira“ / „Gades“ („Coloanele lui Hercule“) + augmentativul sufix **-onta(e)**, gândit și format nu în latină, ci, prin analogie, în pelasgo-dacă / valahă: **-oanță** / (f. pl.) **-oanțe** – cf. **-a->-o-; -o->-oa-; -t->-ț-; -a->-ă - : Catarontă / Gadarontă – C->G-> Cotoroanță / Gadarooanță**.

Prin transsimbolizare, mai exact spus, sintagma **Insulele Gadaronte** (lat. **Insulae Gadarontae** / ac. **Insolas Gadarontas**) înseamnă **superlativul absolut al răului cauzat de vulcani / cutremure în insulele Japoniei**.

Perioada în care ajunge în Gadaronta / Japonia (Japan) marele explorator pelasgo-dac / valah, Aethicus Donares (Ister), se numește **Kofun (300 – 538 d. H.)**, împărat al majorității insulelor fiind **Yūryaku (456 – 479)**, ce se relevă a fi (până în prezent) cel mai luminat dintre toți conducătorii de popoare de pe Pământ, pentru că este primul ce oficializează cultivarea orizontului cunoașterii metaforice, baza tuturor revoluțiilor din orizontul cunoașterii științifice. Și asta se atestă prin informația din **Catalogul lămuritor** (din orizontul anului 463 d. H.), **Catalog...** „transferat“ – în cea mai mare parte – în **Cosmografia** (alcătuită, pe baza **Catalogului...**, pe la anul 466 d. H.). În ciuda faptului că benedictinul cenzor, Ieronim de Freising-Bavaria, „din ordinul Romei“ și al altora, a amputat cu o uriașă iresponsabilitate majoritatea paginilor privind Gadaronta / Japan, taxându-le / hașurându-le (spre a nu fi în atenția scribitorilor), aneantizându-le, ca pe atâtea alte zeci / sute de pagini ale lucrării donaresiene, motivând „că n-ar fi utile pentru tinerii Creștinismului de Roma“, totuși, se subînțelege că **Aethicus Donares (Ister) și suita lui de Cavaleri ai Zalmoxianismului, din componența echipajului ce făcea ocolul Pământului, au avut o primire călduroasă la Palatul Imperial al lui Yūryaku (în orizontul de vară al anului 463 d. H.)**, așa cum fost-au primiți peste un an și ceva, când au ajuns în Golful Persic, și la Curtea Regală a regelui persan, Perozes I (cf. AethK-93, 235). Și la Palatul împărătesc **al lui Yūryaku**, europenii din Dacia asistă la un spectacol de înaltă ținută, realizat / regizat de maeștri ai artelor / muzicii, în care se remarcă atât cântăreții din fluiere „de aramă / alamă împodobite“, ritualic-shintoist, „cu frunze“ (fluierul fiind instrument-emblemă și la Pelasgo-Daci / Valahi), cât și poezii / barzii, întrecându-se în poeme „promovate în masă / popor, împărătește“, încât determină pe Aethicus Donares (Ister) să noteze (în **Catalogul lămuritor / Cosmografia**): **[În Gadaronta / Japonia se cultivă], «...în măiestria muzicii de fluiere de aramă, sau de alamă, scoase la paradă, împodobite cu frunze verzi, și poezii necunoscute dincolo, de alte neamuri, în așa fel, încât să promoveze în imensitate a lor mulțime de poeme senine»** (AethK-93, 125).

După cum cum certifică istoriile literaturii nipone, prima specie de poezie senină, **tanka**, se cultivă prin grijă împărătească, din secolul al IV-lea încoace (avem în vedere aserțiunile istoricului / teoreticianului nipon, Sono Uchida – cf. VBPOe, 61); forma fixă a acestui micropoem „de masă“ înseamnă turnare a materiei estetic-sensibile în tiparul a cinci versuri, nedepășind, la însumare, 31 de silabe, respectând cu sfințenie schema: **5 – 7 – 5 – 7 – 7**; din **tanka**, peste câteva secole, s-au desprins primele trei stihuri (**5 – 7 – 5**; suma obligatorie a silabelor din tristih: **17**), considerându-se un nou tip de poezie senină, micropoemul **haiku**.

Poeziile / poemele senine, tanka, despre care Aethicus Donares (Ister) relatează că au puterea de a propulsa eternitatea clipei din sufletele noastre în imensitățile cosmosului cotidian, se prezintă ca un fenomen al secolului al V-lea d. H., surprins a trece de la tradiție la instituționalizare, poate chiar prin decret al împăratului Gadarontei / Japoniei, **Yūryaku (456 – 479)**, de vreme ce, sub Egida Împărătească, până la împăratul Achihiho, din zilele noastre, anual, sunt organizate în popor concursuri de creație de **tanka / haiku**, premiate mai totdeauna la Anul Nou („nippon“). Mai mult, se spune că Gadaronta / Japonia ar fi singurul stat din lume care are și un Minister al Poeziei.» (pentru detalii, pentru bibliografia de sub sigle, a se

vedea *Filosoful / exploratorul pelasgo-dac, Aethicus Donares / Ister, primul european care descoperă America, făcând ocolul Pământului cu 1057 de ani înaintea lui Magellan*, de Ion Pachia-Tatomirescu, studiu introductiv la *Cosmografii de martie*, Timișoara, Editura Aethicus, 2009, pp. 17 – 84; pentru răsfoirea versiunii online a lucrării: http://www.banaterroa.eu/romana/files/0022012_29_aug_pt_banaterroa_cosmografii_de_martie_2009.pdf).

Să reamintim Distinsului Receptor și ce se spune despre **salm** de mai bine de un sfert de veac: «**Salmul** este cea mai scurtă formă fixă de poezie cunoscută în istoria literaturii universale, constând dintr-un distih în care **versul prim are măsura 2, un troheu**, fiind stilul **un-doi-rii (undoirii / îndoirii)** Întregului, și **versul secund, măsura 4, o zalmoxiană pereche de trohei**, considerându-se „viersuire“ a primelor patru conducătoare (după structura tetrică / tetrică a Zalmoxianismului): >_ _ (v-1, m-2) (a) / >_ _ >_ _ (v-2, m-4) (a); din **triplarea** salmului rezultă **trisalmul**...; eroul liric al salmului este un observator, un participant la o ordine microcosmică și, deopotrivă, macrocosmică“ (Ion Pachia-Tatomirescu, *Dumnezeu între sălbatice roze*, Timișoara, Editura Hestia, 1993, p. 76; *idem*, *Bomba cu neuroni*, Timișoara, Editura Aethicus, 1997, p. 36 sq.; *idem*, *Salmi – Salme – Salms, distihuri superparadoxiste, sau teletexte*, Timișoara, Ed. Aethicus, 2000, p. 5 sq.; *idem*, *Dicționar estetic-literar...*, 2003, p. 367 sq.). Între timp, **tipologia salmului** s-a îmbogățit cu **micropoem-distihul din trei iambi**, sau **dintr-un iamb / troheu** – pentru primul stih – și **dintr-un coriamb**, ori **dintr-un peon** în „reverberare“ cu troheul / iambul, așadar, însumând șase silabe; mai rar, poate fi și **din două versuri-dactili / amfibrahi / anapești**, micropoemul desfășurându-se pe același număr – șase – de silabe).

Iar acum, lăsând pentru altădată, ori pentru alții, și „**revoluția salmului**“ (generoasa Dvs. sintagmă apreciativă), și „omologarea europeană“ a **salmului** pachian, și cultivarea **salmului** în literatura valahă ([daco]română, moldoveană etc.), să răspund printr-un „trident semantic-sincretic“ la chestiunea **de ce am simțit nevoia de a citori / inova și în acest domeniu al poeziei cu formă fixă**:

(1) pentru că, dincoace de **Revoluția Valahă Anticomunistă** din Decembrie 1989, volumele de așa-zise micropoeme haiku îmburuienaseră, erau gata să sufocă sfânta noastră poezie; sinestezic vorbind, avalanșa de scuipătoare hiene și de mâțe canceros-autorlăcite se credea (avalanșa) pe / peste plaiurile liricii noastre drept cumuluși de flori de cireși japonezi;

(2) pentru că, din supărarea-mi pe acești lătrători / miorlăitori de micro-texte, **am oferit o „lecție“ / „meditație“ de formă fixă de „micro-poezie“**, adunându-mi, prin decembrie 1992 – ianuarie 1993, mai toate micropoemele (scrise de prin 1966 – când, ca student-filolog, descoperisem și această „uimitor de liric-brevilocventă formă fixă de poezie“ – și până în acel anotimp), sub titlul *Dumnezeu între sălbatice roze* și cu subtitlul *trisalmi* (deși peste jumătate se constituise din micropoeme-haiku), adăugându-le „postfățuitor“, un studiu de Niponologie și Valahologie (Dacoromânologie), *Despre temeierile dacoromânești ale „micropoemului-haiku“*, încât manuscrisul dactilografiat, la 11 februarie 1993, era deja predat Editurii Hestia din Timișoara (al cărei patron era și este poetul și criticul literar Lucian Alexiu) și, odată cu înflorirea cașilor celui an, a ieșit prompt de sub teascurile luminoase ale Imprimeriei de Vest din Oradea; așadar, în „postfață“ la *Dumnezeu între sălbatice roze* (1993, p. 76), scriam: «Un superb distih zalmoxian, în nouă silabe (m-2 / m-7): „Tu mori / Și mireasa-și pune flori“ (descoperit în antologia de *Proverbe românești*, de George Muntean, Buc., Ed. Minerva, 1984), poate fi egalat în „capacitatea de sublim“ de un altul, tot zalmoxian, desigur, dar însumând doar 6 silabe (m-2 / m-4): **Naltă / cât o daltă...!** [...], cu „deschidere lirico-semantic-sincretică, spre „cele șase constelații crescătoare“ ale Solului / Mesagerului Celest ca „Soare-Tânăr-Războinic“ întru încrețirea Genunii...»;

(3) pentru că, eu, astăzi, să vă pot dăruia nu „psalmi“, cum spun grăbiții sprafetelor, ci **salmi** (< *Salmos* / *Salmas*, [ori] *Zalmas* [1380, în *Analele lui Suppiluliuma*, din **Cap-à-Dacia / Capadochia**], *Salumasua* [5300 î. H., în „*Tăblița-Soare*“ din **Dacia-Ardeal-Tărtăria**]), micropoeme ca niște flori de cais, lipindu-se de neuroni, de memorie imediat (după prima rostire / citire), de parcă le-ar fi petalele de scoci / scotch (de adeziv-transparentă bandă, nu de vreun scoțian whisky): **Dinții / rod părinții...**; **E-albă / ca o naltă...** („Mireasă“); **Luna / mișcă pruna...**; **Marea / scuipă sarea...**; **Cer, nea – / sepie-stea...** (atenție și la „inducția lirico-semantic-sincretică de pe „ligamentare“: *cernea*...) etc. (Și trebuie să deschidem aici „un parantez“. Poetii-mărtani-elicoïdali, nici măcar liricoïdali, autoproclamați „șefi“ de școli ale paradoxismului, poezii-hiene-elicoïde, deloc liricoïde, plagiatori ai lui Nichita Stănescu, Marin Sorescu ș. a., ori grobieni, de-aici și până dincolo de Atlantic, fără cultură inițiativ-poetică, la care, din greșeală, în 1993, ajuns-a al meu *Dumnezeu între sălbatice roze*, n-au înțeles nici ce-i **salmul** – „cea mai scurtă formă fixă de poezie din istoria liricii universale“, confundată cu strofa –, scoțând și ei – vorba testamentar-arghezieană – „ramura obscură“, canceros-autorlăcită, în vârf cu „ciorchinul de negi“ al „distihurilor paradoxiste“, prin care tot porcăluiesc / profanează paremiologia valahă)...

VII (AB) – Ce înseamnă, pentru domnia voastră, **PARADOXISMUL**?

VII (IPT) – Dați-mi voie să vă răspund, nu prin întreaga mea teză de doctorat, *Generația resurecției poetice...* (lucrare ce a văzut lumina tiparului abia în 2005, la Editura Augusta, din Timișoara, grație finanțării Ministerului Culturii din România), ci numai prin capitolul *Diversificarea principiului poetic și estetica paradoxismului*: «Ca izvor primordial, ori fundament al liricii, **principiul poetic**, reînviat – dincoace de epoca proletcultistă, dincoace de orizontul anului 1960 – de generația **Labiș-Stănescu-Sorescu**, a cunoscut – avându-se în vedere și „lucrarea“ de la „curtea“ **principiului redundanței** – o diversificare fără precedent, dinspre **autentică estetică resurecțională, către / într-o nouă estetică, estetica paradoxismului**, cristalizată între anii 1960 / 1965 și 1970 / 1975, ca reacție la paradoxurile sociale din România regimurilor de tip totalitarist-comunist, ca reacție la limitele tragic-existențiale ale **ens-ului uman** prin istorii, sau ca reacție la reificarea ființei umane, ca reacție împotriva literaturii șablonarde, aservită dictaturii, ca reacție la „filosofia“ / „dialectica marxist-leninistă“, ori la curente literare / filosofice anterioare anilor 1960 / 1964: „realismul socialist“, „umanismul socialist“ (puse

„în slujba făuririi unui *homo sovieticus român*“) etc. **Estetica paradoxismului** se relevă în: 1) conjugarea – în primul rând, la moduri lirice, apoi la cele epice / dramatice – a paradoxurilor existențiale ale umanității; 2) dinamitarea miturilor (îndeosebi, a celor fundamentale), sublimarea / rafinarea mitemelor, relevând o „nouă demiurgologie“, cu *omul* în centrul „genelor“ / „universurilor“ (cosmosului), eroul liric (epic / dramatic) substituind ori „punând în plan secund“ Demiurgul (Atoatecreatorul / Atotștiutorul, Divinitatea Fundamentală); 3) revolta / „revoluția“ *semnificantului* împotriva *semnificatului*, operând predilect cu *semnificantul născător de semnificat*, decretând „biblic“, „anti-marxist“, că *materia decurge din Cuvânt / Logos*, întrucât cuvântul este „materie“ (*informaterie*, de fapt), întrucât și cuvântul are o structură similară structurii atomului, «repetând structura materiei» (Nichita Stănescu); 4) „spargerea“ infinitului limitelor tragic-existențiale prin forța / puterea metaforei (sinesteziei) / simbolului (viziunii), cultivând chiar și *ne-Cuvântul* (dacă materiei i „se cuplează“ cuvântul, atunci antimateriei, indiscutabil, i se „asociază“ *necuvântul*), spre a se înregistra „saltul“ gândirii poetice din liniar (dichotomic) în neliniar / polidimensional („disipativ“, dar „vectorizat“); 5) reliefaarea unei noi geografii / cosmografii a poeziei / literaturii române și a unui nou autohtonism, știindu-se că autohtonismul se constituie în cea mai puternică și originală direcție spre universalitate dintr-o literatură națională și că numai prin autohtonism o „republică interioară“ devine republică spirituală în „proiecție universală“, acordându-se șanse de „afirmare“ tuturor ariilor spirituale („mari“ și „mici“) întru varietatea armonică a Logosului, cunoscând «ritmice „altoieri“, înfloriri și reînfloriri pe secțiunea de aur decisă de raportul *tradiție – inovație*, distingându-se în primul rând prin obiectivarea „imagnarului“ și prin reflectarea stărilor / tensiunilor din noile realități ale lumii (politice, economico-sociale, culturale / civilizatorii etc.), din noile „adevăruri“ științifice („pulsând“ în orizontul cunoașterii metaforice, apoi „propulsând“ acest orizont), din „priveștiștea Ființei“ (Platon); 6) cultivarea limbii materne ca „sacră limbă“, ca „vehicul“ spiritual „indestructibil“ / „invulnerabil“, „inalienabil“, „incontestabil“ și „indiscutabil“, al existenței unui popor prin istorii, lupta împotriva „exploatării“ unei limbi naționale de către limbile „imperiale“, militarea împotriva „monopolului“ studierii limbii ruse în școli / facultăți (în România, ca și în alte țări socialiste, «limba rusă devenise, din 1948, limbă obligatorie, fiind predată din clasa a IV-a, deci de la vârsta de 10 ani, și până în anul III de facultate, fiind deci „învățată“ timp de 10 ani» – Vlad Georgescu, *Istoria Românilor...*, 1992), căci *limba maternă – sfânta Limbă Valahă* – este *Patrie* («Limba română este Patria mea» – N. Stănescu); 7) polidimensionarea / „diseminarea“ *eului poetic* la scara întregului macrocosm / microcosm și cultivarea holopoemului, aria lirosufiei fiind, desigur, macrocosmosul și microcosmosul, unde poetul reinstituie înaltul spirit justițiar al lumilor / universurilor; 8) abordarea „fără opreliști“ a viabilelor structuri literare clasice, moderne și ultramoderne, evidențiate în timpii literaturii de la origini până azi, crearea de noi structuri, dacă este necesar, cu buna respectare a echilibrului, a raportului sacru *tradiționalism – modernism*, din interiorul tuturor genurilor / speciilor literare; 9) cultivarea versului liber – dacă servește punerii în evidență a unui autentic, „inedit“ relief sufletesc –, dar și a poeziei cu formă fixă, „clasică“ ori nou-creată „formă fixă“, dacă reverberează mai profund gustul, spiritul, spațiul spiritual / literar contemporan, antrenarea, revitalizarea, din estetica tuturor curentelor literare precedente / sincrone, a celor mai rafinate tehnici, elemente de prozodie, resurecționarea acestora – unde este solicitată, chiar revoluționarea –, numai în spiritul *catharsis*-ului; 10) desfășurarea „fără frontiere“ a poeziei / artelor în spații științifice, numai întru mutarea orizontului *cunoașterii metaforice*, penetrând limite, „magnetizând“, atrăgând întotdeauna după sine *orizontul cunoașterii științifice*; 11) rafinarea semnificat-semnificantilor până în „absoluta nuntire“ a vocabulei „tridimensionale“ cu necuvântul „polidimensional“, până la obținerea „absolutei“ lamuri poetice; 12) înregistrarea saltului de la poezia ca *senzualitate / sexualitate cosmică* (Ion Barbu), ori ca *orgasm abisal al materiei* (I. Miloș), la poezia ca sublimă știință a emisiei / stării „erotic-fonice“.» (pp. 259 – 261). Desigur, diversificarea principiului poetic, grație generației resurecției din 1960 / 1965 – 1970 / 1975, este mult mai complexă, relevându-se și în capitolele dedicate „portretului de grup“, ori poeziilor-emblemă, sau celor peste „treizeci de teritorii poetice“ din lucrarea noastră.

VIII (AB) – În volumul domniei voastre, „*COMETE-N CEA DE-A 65-A VALE (ORANJ-POEMELE TOAMNEI)*“, volum apărut în 2012, la Editura Waldpress, din Timișoara, spuneți: „*ASTĂZI, POEZIA MEA VALAHĂ ESTE DE GARDĂ / ÎN INSULA ȘERPILOR, în vreme ce Ahile își strânge / ghintuitu-i chimir lat, peste buric, prinde toarte / imensului cazan de cupru – plin cu miere de rășină – / și toarnă chilimbarul fluid în marele-i sarcofag / din vârful modestei, dar SĂGOASEI LUI PIRAMIDE, / apoi strigă de-mi reverberează tot cerul de malachit: / „– Să mă ningi cu poeme-fulgi, neîncetat, până-azi / cum foșnește nemurirea, în creștetul Cogaionului / părintesc, apoi să-mi lansezi norul de ciocârlii / pentru-al nouălea cer, ca dintr-al zecelea, și Dumnezeu / să-nceapă a mă ninge cu egretele-îngeri – un desant / fără frontiere – peste toate tancurile cu țevi-tulnice, / alinate, în plaiurile de-aur-glaspapier ale Daciei noastre, / peste care flutură-nalt, STEAGURI TRICOLORE CU CAP DE LUP...!*“ (cf. «Șapte izometalice – I», p. 10).

Bineînțeles, o primă problemă care s-ar ridica, din mesajul stilului pachian-tatomiresc, este chiar aceea legată de originea eroului Ahile, care are mormântul în Insula Șerpilor.

Altă problemă care s-ar pune, de data aceasta, în plan politico-luciferic: problema suspectei pseudo-negocieri a diplomației românești, în legătură cu Insula Șerpilor (a se vedea cazul diplomatului / avocat Bogdan Aurescu, creditat, în 2009, cu...o „*VICTORIE*“ [???], prin care ne-a lipsit de... însuși subiectul / obiectul negocierii: „*Bogdan Aurescu, avocatul care a câștigat Insula Șerpilor pentru România*“ – cf. revista online „*AVOCATURA – Justiția fără secrete*“, <http://www.avocatura.com/bogdan-aurescu-avocatul-care-a-castigat-insula-serpilor-pentru-romania-in-anul-d-56130.html#ixzz2NGTW8VD4> - !!!) – și problema pierderii **REALE**, de către România, a acestei **Insule Sacre** (să nu uităm că acești „*mahalagi*“ tereștri, ucrainenii, ne cunosc mult mai bine Mitologia Sacră Zalmoxiană, decât ne-o „*bâjbâim*“ noi, majoritatea „*valahilor sacri*“ – din moment ce au trimis, chiar la finele iernii lui 1990, niște marinari cazaci, care, pe Brațul Sulina, și-au sabotat barja, **PLINĂ CU BARE DE FIER / FIERUL ÎNTUNERICULUI!!!** – cu scopul magico-antispiritual de a rupe legătura mistico-valahă, dintre Lumina Solară a Templului lui Apollon, de pe Insula Șerpilor – și Lumina Lunară, a

lui Selene-Sulina... **ANULAREA HIEROGAMIEI COSMICE / URANICE!!!...ȘI NICI PÂNĂ AZI, ÎN 2013, ACESTE BARE N-AU FOST SCOASE, DE PE CANALUL SULINA!!!**.

...Dar vine și o altă problemă, de data aceasta, de ordin spiritual-religios: de ce, oare, creștinismul valah-ortodox (prin B.O.R.) nu încearcă să re-creeze **PUNTEA SACRĂ** între cele două religii – cea veche, a lui **ZALMOXE-ÎNVIATUL**, și cea nouă, a lui **HRISTOS-ÎNVIATUL**?!

După opinia mea, dacă s-ar realiza această apoteotică lucrare întru Duh, s-ar înregistra o mare victorie a spiritualității ortodoxe (**valahe, dar și mondiale!**)! – ...dar, repet, numai și numai dacă s-ar reface, **CU TOATĂ OSÂRDIA ȘI CU BUNĂ-CREDINȚA**, puntea spirituală (dintre aparent **“vechiul”** și aparent **“noul”** din spiritualitatea valaho-mondială de fapt, **CALEA ETERNĂ!**), vorba lui Vasile Lovinescu: prin **“înstituirea de COLLEGIA FABRORUM”** valahe...!!!

VIII (IPT) – Aveți aici – la numărul opt, al mausoleicului octogon stelat, al „primelor patru conducătoare“ (ce, însumate, dau decada de aur: $1 + 2 + 3 + 4 = 10$), firește, în perspectivarea „dublului zalmoxian“ obținut prin „chirurgie androginică“, ori, mai exact spus, prin „un-doi-ire“ (> „unduire“ de **Apă** primordială, de Dumnezeu de Cogaion, de Samoș / Zamoș, sau „Soare-Moș“, în ultimă instanță), „transformare“ a lui **Unu**, „sacru întreg cosmic“, prin înjumătățire, în **Doi**, („multiplicare în sine“), în perspectivarea perechii lor sacre de [patru-conducătoare de] **tare** și [de patru conducătoare de] **moale** – o adevărată pueție de întrebări, o constelație de interogații-pui-ai-Cloștii-de-Aur.

La primul conducător de interogație. Ahile, homericul – ca și autorul epopeii «Iliada» – este Pelasg > Valah și își are mormântul / templul său de Cavaler al Zalmoxianismului în Insula Șerpilor, în pământul nașterii lui, nu al vreunor Elade / Grecii, Ucraine etc.

La secundul conducător de interogație: Aveți dreptate în tot ce spuneți despre rapacitatea balauresc-stalinist-cujmaniană a masonilor Ucrainei exercitată asupra valah-moldavei Insule a Șerpilor, însușită (fraudulos), „cu acte în regulă“, semnate de sobolașii-masoni severineano-auricioși ai României, în urmă cu un deceniu și ceva... Pe acest „tronson“, **ar fi bine să nu pro-jetăm în mitologia pelasgă > valahă**, în „fierul întunericului“ (vedeți că există și **cerul de fier** – al patrulea –, între cele zece, din **axis mundi**, cosmicul Brad Pelasgo>Valaho-Dac), în „hierogamie“ etc., **toată neputința – soră cu neștiința – din România haotizat-hienizată a ultimului sfert de secol**, amândoi neavând puțința / șansa de a alunga prostia cât Vlăsia din România, amândoi – ca alte mii din disipativ-grup – interogându-ne / conversându-ne copleştiți de-al lucidității patos, în moștenire camilpetresciană, ori în bacoviană izolare, în „golul istoric“, reverberator de „plâns al materiei“ etc.

La al treilea conducător de interogație. Când abordăm aceste lucruri / adevăruri sângeros de sacre, trebuie lăsată pana poeziei în pronaos. Puntea pe care au fost cărate în majoritatea lor tezaurele (Daciei, în ultimă instanță), pe care au curs conținuturi sacre, dintr-o parte, în cealaltă parte, din partea Zalmoxianismului, în partea Creștinismului, odată distrusă (până-n profunzimea pilonilor / urmelor), nu se mai poate reconstrui în vecii-vecilor; mai ales că sângerosul război dintre Zalmoxianism și Creștinism a durat mai mult de o jumătate de mileniu (cf. **Zalmoxianism și Creștinism în Dacia / Dacoromânia, Patria Sfântului Ioan Cassian**, pp. 55 – 188, studiu „postfațator“, în volumul **A douăzeci și patra convorbire duhovnicească**, de Sfântul Ioan Cassian, Timișoara, Ed. Aethicus, 1999). **Creștinismul valah-ortodox** – asupra căruia ici-colo se mai face grăire – **se relevă admirabil la Micrea Eliade, în metafora „Creștinism Cosmic“**, evident specific doar Valahimii. Dar marele cunoscător de profunzime al religiilor lumii se oprește în sensul giratoriu al metaforei „Creștinism Cosmic“ și nu spune nimic mai mult. Și vă rog să nu mai faceți confuzia între regele-zeu-medic din Cogaion / Sarmisegetusa, reformatorul, întemeietorul Zalmoxianismului și al Dinastiei Zalmoxienilor, cu Dumnezeul Pelasgo>Valaho]-Dac, Singurul Dumnezeu, Unul, Sacru Întreg Cosmic, din care **ens-ul Daciei se credea parte** („și dacă **partea-i** pură, sănătoasă, atunci și Întregului / Dumnezeului [„metaforic-simbolic“, **Unilă**] îi merge bine“) – confuzie pe care am făcut-o și eu, luându-mă după cele spuse de „istoricii de paie ai Valahimii“, până când am ajuns la cercetarea directă a izvoarelor, începând cu Herodot; și să nu uitați că **Solul / Mesagerul Daciei la Dumnezeu** (dar numai până în Cerul al Nouălea), aruncat, ritualic / inițiat în trei sulite / țapi, fusese deja substituit de Iisus Hristos, în orizontul anului 370, după cum dovedește capodopera imnologiei creștin-universale, **Te Deum laudamus...**, de Sfântul Valah Niceta Remesianu (cf. **Argumente „Interne“ – «Te Deum Laudamus...» – Internal Arguments**, de Ion Pachia-Tatomirescu, Timișoara, Editura Aethicus, 2009, versiunea online: http://www.banaterra.eu/romana/files/pachia-tatomirescu_ion_te_deum_argumente_inter-ne.pdf).

La al patrulea conducător de interogație. Cu telescopică aplicare la «această apoteotică lucrare întru Duh», cum frumos spuneți, la această «mare victorie a spiritualității...», adică la **puntea aceea spirituală (supra)** – e rândul meu să vă interoghez: **Sunteți pregătit să mânuiți arme-laser, meteorologice-arme, seismic-tectonice arme, constelații-arme, aveți strategia unei veritabile victorii, ca să declanșăm Noul Război de Cinci Sute de Ani al Zalmoxianismului Împotriva Creștinismului și a Religiiilor-Hiene...?** Măcar ca împăratul valah, Iulian „apostatul“... Firește, răspunsul receptor-emițătorului se poate distihui „lejer-folcloric“, astfel: **Foaie verde meterez / eu, din tine, mă crispez / te adun și disipez ...!**

IX (AB) – Ce se-ntâmplă și, mai cu seamă, ce credeți / întrevedeți (în calitatea domniei voastre, de spirit enciclopedic și vizionar!) că se va întâmpla, oare, cu lumea de astăzi, proiectată în consecințele viitoare ale faptelor ei actuale - din moment ce:

a (AB) – grija pentru **ELITELE LUMINII** (eu le-am numit, în cărțile mele: **ELITELE ALBE!**) a dispărut (înlocuită de grija foarte...**“maternală”**, pentru cocoloșirea crimelor monstruoase, genocidice și terracidice, ale **ELITELOR NEGRE** – elitele finanțelor/**“WALL STREET”**! ...să ne amintim de strigătul protestatar, teribil de repede înăbușit: **“Occupy Wall Street / OWS”**);

b (AB) – grija pentru expresia umană, prin **LIMBĂ, EDUCAȚIE, CULTURĂ** (la toate popoarele Terreii!) dispare...înlocuită fiind de indolență, indiferentism față de Duh și egoism feroce, rapacitate, insensibilitate...**DE UN NOU**

ATEISM, MULT MAI AGRESIV DECÂT CEL COMUNISTO-BOLȘEVIC (e drept, **comunismul** și **liberalismul** au aceeași rădăcină: Revoluția Franceză din 1789 – **DEICIDĂ** și **REGICIDĂ!**); tot ce este bine – degenerază „**programat**”, sub o atență supraveghere – tot ce este rău, proliferază (tot „**programat**”), sub aceeași supraveghere, de la nivel extrem de...”**înalț**”!!!

c (AB) – ...din **Programa școlară** din România a dispărut...**ISTORIA ROMÂNIEI!!!** – înlocuită cu fel de fel de chichițe avocațești, **TOATE** mincinoase, privind fie „**holocaustul românesc**”, fie „**Victoria deplină a Uniunii Europene**”...?! – ...dar falsificările istoriei **ÎNTREGII** lumi / planete duc, pentru cei care încearcă să mediteze destinal (asupra viitorului „**planetei albastre**” – devenită tot mai otrăvită, mai jerpelită și mai...neagră!), la înlocuirea **TRAGEDIEI** cu ...**BÂLCIUL** (**cinic, penibil, ba chiar bestial!**), la înlocuirea spiritului cosmic, cu (**EXCLUSIV!**) interesele negustorești (...ne-am întors la premisele revoluțiilor din veacurile XVII și XVIII, prin care toate crimele abominabile și-au întemeiat „**dreptul**” pe desființarea taxelor, pentru negustoride azi...și **JAFUL GENERALIZAT ȘI DEMENT, AL PLANETEI, DEVENITĂ “COLONIE TERESTRĂ”, “DOMINION” AL UNEI GĂȘTI “GLOBALIST-MONDIALISTE”!**)...?!)

IX (IPT) – E drept că „**spiritul enciclopedic**” / **enciclopedismul (umanist-sacru)** a însemnat – și trebuie să însemne și astăzi – **lucrarea profundă întru epopție a Spiritului Veacului în umanul ens** (> **ins**), drum („cale inițiatcă”, „dao / tao”) și apoi „locuire” în raiul / sfera epoptului, chiar cum înțelegeau pelasgo(>valaho)-dacii Zalmoxianismului, prin ceea ce „se conține” în sintagma **Țara / Împărăția-Tineretii-fără-Bătrânețe-și-Vieții-fără-Moarte**. Generoasa, măgulitoare sintagmă, „spirit enciclopedic și vizionar”, poate tulbura umanul **ens**, înșurubatul în Priveliște. Ce se va întâmpla cu întregul lumii, al cosmosului nostru cotidian, deja se vede în fiecare dintre noi ca **parte infinit-sacră**, fără a cuprinde într-un newtonian binom și „infinit-profana parte”; după algebra timpului nostru, însumate (părțile), dau zero, **dau „starea de zero”** (din care pleacă și **Dao > Tao** – minus **-ism**), **cea născătoare de univers / comos în cunoscutele-i „deplasări” spre roșu / albastru**:

a (IPT) – pentru că nu există adevărată grijă pentru **Elitele Luminii** (ori **Elitele Albe**, de vreți, deși ele trebuie lăsate în calcarul / „coaja” lor Dintâi); pentru **Elitele Negre**, vă rog să-l întrebați pe Făt-Frumos, că el fu – până alaltăieri – în misiune, pe tărâmul lor;

b (IPT) – pentru că au fost sistematic haotizate (iertat fie oximoronul și de data asta...!) și profund hienizate toate sistemele – de **învățământ**, de **sănătate** etc. (după cum s-a mai spus) – din România și Europa-i Unită, ca și pe toate continentele ce încep cu litera A (inclusiv, ultimul, al coruptelor colonii de pinguini: păcat de gheața de sub ei, de zăpada de-i îngroapă și pe ei...!); în vectorii acestei aerodinamice rândunici-răspuns, a se mai observa doar că **ateismu-i pretutindeni** și, pare-se, **avut-a misiunea de-a elimina prostia umană** (nu-l mai citez pe Ion Creangă), fără a reuși mare lucru;

c (IPT) – Idioțimea decizională din România pseudoreformelor învățământului de dincoace de anul 1996 (**pseudoreforme „la infinit”** – deși se știe de când Lumea că nu există „reforme fără bani / capital” – **vectorizate** – de programele scursorilor imperiilor din Dacia și, mai ales, din afara Ei – **în abis anentiazator, în zeroabisalitate**) a făcut ca din **programele școlare „să dispară” mai multe, nu numai Istoria României**; chiar și **prin „Zvonland-secuire”**, ca în mai toată Dacia, între „vestite” manuale **de Geo-istoriografia Zongorismului, de Istoria Manelismului, de Istoria sex-bombismului și a violurilor telecomandate** etc., circulă deja „temeinice manuale” despre „civilizatoare istorii apostolic-ungare / maghiare” (deși se știe că în sacra noastră Dacie, astfel de „hoarde civilizatoare” sunt în realitate **hoarde distrugătoare / anentizatoare de civilizație Creștin-Ortodoxă, sprijinite „logistic” / „financiar” de Roma / Vatican-Papalitate**), ori alte „discipline” predate „în mod strălucitor” de noile promoții de dascăli, licențiați – tot din 1995 încoace, drept rod al „reformelor curriculare” – la F.U.D. / Fabricile Universitare de Diplome; dacă **în timp** de sistem de învățământ nu ne-am priceput și nu ne pricepem a ne releva / promova autohtonele valori, nu mai are vreun rost să abordăm / privim tezaurele minții **din toate spațiile subcelestului, pământului și subterestrului** (inclusiv „**Spațiul Schengen**” al Raiului de Vest).

X (AB) – ...Ca urmare, pentru cine vă / ne scrieți / scriem, de acum încolo, cărțile? Oare cei ce se mai preocupă de cele ale Duhului nu au devenit / devin...”**nebunii**” țării / planetei (a se observa că „**political correctness**” îi face, pe mulți dintre amicii noștri comuni, jurnaliști, să fie cuprinși de „**teroarea terorilor**” și...să refuze orice material care afirmă **ADEVĂRUL CEL CRUD**, dar izbăvitor – și nu-i slăvește pe criminalii Europei / Planetei Terra? – ...asistăm, acum, în plină așa-zisă „**civilizație**” a secolului XXI, la o groază de „**morți civile**”, precum aceea a Eminescului, din veacul al XIX-lea!!!). Merită ca...”**nebunii**” să lupte pentru a rămâne ...**nebuni**”!

...Mai întrevedeți Victoria Luminii / a **ELITELOR ALBE** cândva?

...Nu cumva mulți dintre colegii noștri, profesorii (care au un rol decisiv în **EDUCAREA FIINTELOR UMANE TERESTRE!**), devin, din lașitate ori / și comoditate (unii, puțini, poate și din ticăloșie ...”**continuată**”!), **COMPLICII ACESTOR TRĂDĂTORI DE DUH UMAN** – ai oribililor criminali „**mistici**”, naționali sau / și mondiali?!

X (IPT) – **1) Scriem (și ne scriem partea-trup / ens-de-cretă până la ultimul atom, pe tabla de celestă sticlă), în primul rând, pentru noi, cei ce mai știm să (ne) citim, apoi, pentru indestructibilul nucleu de aur al posterității** (nu al prosterității nonvaloros-creatoare...!)... Cei ce scriu / lasă în urmă-le o operă de aur, rezultat al neuronilor de aur, în masa agresiv-grobiană a lumii, în progresie geometric-mancurtizată și hienizată (și, de-aici mai la vale,-n Genune), n-au fost și nu vor fi vreodată „**nebunii**” țării / planetei”, ci, dimpotrivă, **înțelepții / geniile** Daciei / Țării, și astfel, ale Planetei.

2) Dintotdeauna-i Victoria Luminii, a albelor sfere (ca să mă laud și eu cu o metaforă-simbol din anii tinereții sublim-romanticului revoluționar...!)

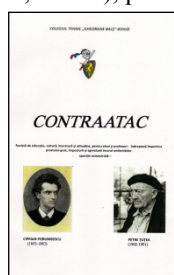
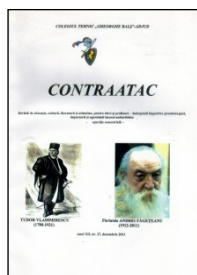
3) Pentru că ai noștri colegi netrădători, veritabilii Dascăli / Profesori („Maeștri” – ghilimelez, întrucât Instituția Maestrului Dac a dispărut odată cu Școlile Oralității Culte din Zalmoxianism), se împuținează vertiginos în

fața expansiunii canceroasei tumori a nonvalorilor din sistemele societății umane (neavând tăria diamantului spre a-și însuși în întregime „microasa” lecție a albinelor), în fața avalanșei «oribililor criminali [„mistici”, naționali sau / și mondiali» (ca să vă mai citez o dată).

XI (AB) – Eu știu cât de frumoase aprecieri ați formulat, despre revista noastră, „*Contraatac*”, în lucrarea domniei voastre, „*18 REVISTE DE CULTURĂ / LITERATURĂ ÎN CRONICA DE IARNĂ (2012 – 2013)*” – dar, pentru cei care n-au avut bucuria să vă citească inspiratele rânduri, am marea rugăminte (pe care am adresat-o, de ani buni, fiecărui „oaspete” interviuat, al revistei noastre...), să vă exprimați, mai pe îndelete, opinia despre rostul acestei reviste, al revistelor, de soiul ei, în general!

Pentru că, fiți sigur, criza de identitate (națională și mondială) este dublată, mereu, și de criza încrederii în forțele sădite, în noi, de divinitate! Și, mereu, avem nevoie de luminători și de vizionari de bună-credință, cum v-ați dovedit a fi, mereu, domnia voastră – pentru a ne dovedi, nouă înșine, că merită a face sacrificiile, prin care, lăsând dăre de sânge pe urme, ne continuăm drumul...dar și pentru a le dovedi și tot mai multilor / înmulțiților noștri detractori, că...nu facem chiar degeaba „*umbră pământului*”...și nici nu suntem niște „*Gică Contra*” absurzi, niște nihiliști descreierați!

XI (IPT) – Pentru cei ce n-au citit *Cronica de iarnă 2012 – 2013 a revistelor de cultură / literatură*, unde am acordat „un capitol” și valorilor estetico-literare / culturale din *Contraatac* (deși distinșii receptori pot fi invitați a face lectura întregii noastre cronici în „pagina de front” a admirabilei reviste online, din Stuttgart-Germania, *Agero* – www.agero-stuttgart.de – chiar și în această zi din cea de-a 12-a săptămână de echinocțiu de primăvară-2013, ori, mai târziu, deschizând arhiva-i de la rubrica de *Cultură*, la IPT), permite-ni-se a oferi și-aici „platoul textului” nostru:

„*Contraatac* (Adjud, ISSN 1841 – 4907; director / redactor-șef: prof. dr. Adrian Botez) este o semestrială „revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori, îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-artistice”, ce apare de-aproape un deceniu și jumătate, sub egida Colegiului Tehnic „Gheorghe Balș” din Adjud-Vrancea. Și ultimele trei numere ale revistei

Contraatac – nr. 27 / decembrie 2011 (anul XII; pagini A-4: 143), nr. 28 / mai 2012 (anul XIII; pagini A-4: 159), nr. 29 / noiembrie 2012 (pagini A-4: 157) – îmi certifică nu numai o neasemuită „învolburare” / „erupție” spirituală a îngerușilor Carpați de Oriental-Curbură, ci și angajarea unor naționale zboruri de Pegași „hergheluiți”, strategic („de *contra-atac*”) și cu multă măiestrie, de directorul / redactorul-șef, prof. dr. Adrian Botez, cel ce, cu multă diplomatie reușește să atragă destoinici colaboratori, și de pe toate reliefurile neuronale din Țară (dr. A. Tuluș – din Galați, Corneliu Leu – din București, George Anca – tot din Capitală, Eugen Evu – din Hunedoara, Constantin Stancu – din Hațeg, Dan Brudașcu – din Cluj-Napoca, Gabriela Pachia – din Timișoara, Nicolae N. Negulescu – din Craiova), ori de pe continentul nostru (Baki Ymeri – din Albania, Valeriu D. Popovici-Ursu – din Franța), dar și dintre reliefurile de cuget valahofon de pe alte continente (Ionuț Caragea și George Filip – din Canada, Vavila Popovici – din Statele Unite ale Americii, Ioan Miclău – din Australia). În cele trei numere de pe anii XII și XIII – în afară de cele consacrate „poeziei oaspeților planetari” / „poeziei liceenilor condeieri adjudeni”, „didacticii noi” etc. – se remarcă efortul / bucuria redactorului-șef în „permanența” / „ordinea” / „cristalizarea” rubricilor: *aniversări / comemorări* (în nr. 27 / 2011: „Centenar Tudor Vladimirescu [...] la 190 de ani de la Revoluția din 1821”; „...Nicolae Iorga, 1871 – 1940”, „Fănuș Neagu, 1932 – 2011”; „Părintele A. Făgețeanu, 1912 – 2011”; în nr. 29 / 2012: „Cristea Sandu Timoc”, „Romulus Vulpescu”), *Interviuri „Contraatac”* (în nr. 27 / 2011: „Constantin Stancu și Constantin Marafet, în dialog”; în nr. 28: „Se impune o *dictatură a virtuții*” – interviu acordat de Maria Diana Popescu), *cronici / recenzii* (de Adrian Botez, Cătălin Mocanu, Constantin Stancu ș. a.), *traduceri* (Gabriela Pachia, Baki Ymeri Voka ș. a.), *Ultima oră / ultima oară* (rubrică susținută cu înalt spirit justițiar / polemic de Adrian Botez: „Călcătorii de Constituție și făcătorii de sfinți”, în nr. 27, pp. 130 – 137; „Trădare, nesimțire, prostie, ticăloșie... sau, din toate, câte ceva? Cerem pedeapsa cu moartea, cel puțin pentru trădarea de Țară”, în nr. 28 / 2012, pp. 145 – 155; „Misiune sacră și neamul metafizic. Românii *traianici* și românii *aurelianici*”, în nr. 29, pp. 148 – 151), *Revista revistelor culturale* etc.».

Ca oaspete, vă mulțumesc și pentru epitetul „distins”; și vă pun pe masă opinia-mi: **de a face (și de a pregăti contemporaneității / posterității) un *Contraatac* în hieroglife / pagini de aur...**

Cât privește opinia distinșilor invitați: **ea contează doar dacă vine dinspre profesioniști și dacă este în stare să spargă rugină / orizonturi spre a se ajunge la esența elementelor oxidate și spre a li se reda, astfel, „strălucirea dintâi”.**

Același, dintotdeauna, este „rostul revistelor” (fie că-s pe „suport clasic, de hârtie”, fie că-s pe „suport ultramodern”, online); însă, între rosturi, cel preferat de mine rămâne – și pe nivel / treaptă de *Contraatac* – doar acela ca al romantic-pășoptistei «Dacii literare», poate, și din convingerea-mi că **secolul al XXI-lea nu este al globalizării, ci al cristalizării conștiințelor naționale ale tuturor popoarelor – profunzimea / profunditatea dând, în directproportionalitate, ca dintotdeauna, universalitatea strălucirii de zariște, ori, în ultimă instanță, de „priveliște a ființării”...**

(AB) – ...Vă mulțumim, cu adâncă prețuire, pentru că ați acceptat să ne fiți amfitrion și bună, curată la suflet călăuză, întru idei! Vă rugăm să ne rămâneți, și de acum încolo, de-a pururi, invitat de onoare și, de ce nu (vă cunosc, de acum, generozitatea!), colaborator de onoare și de elită!

A întrebat și consemnat: Adrian BOTEZ (la 10 / 22 martie 2013).

legea zilei limbii române!!!

A FOST PROMULGATĂ LEGEA ZILEI LIMBII ROMÂNE

Monitorul Oficial al României, nr145/19 III/2013, partea întâi, publică LEGEA PRIVIND INSTITUIREA ZILEI LIMBII ROMÂNE și decretul pentru promulgarea ei semnat de Președintele României, încheindu-se astfel un demers pe care, de mai multe legislaturi, societatea civilă românească, prin instituții ale ei de utilitate publică precum „Mișcarea pentru Progresul Satului Românesc” și „Asociația Comunelor din România”, ca și prin decizii ale unor Consilii locale și ale unor organizații culturale din țară și ale românilor de pretutindeni, îl face pe lângă Parlamentul României.

Cu acest prilej, reiterăm comunicatul nostru de presă privind apariția unei reviste **dedicate zilei limbii romane, care anunță că:** „...O nouă publicație românească adresată și dedicată tuturor celor care vorbesc, citesc sau scriu românește: „**CREȘTEREA LIMBII ROMÂNEȘTI**” - a fost lansată pe portalul internet www.cartesiarte.ro Apariția publicației este încurajată de faptul că, exact în această perioadă, Parlamentul României face ultimele demersuri pentru promulgarea Legii privind ZIUA LIMBII ROMÂNE, care se va sărbători anual, **LA 31 AUGUST**, aceeași dată la care este sărbătorită de scriitorii, publicațiile literare și cititorii lor de la Chișinău.

Această apariție este inaugurată prin articole preluate de la Dimitrie Grama, Nicolae Dabija, Corneliu Leu, din opera lui Marin Sorescu, din revistele „Armonii culturale” și „Pagini românești în Noua Zeelandă”, precum și de un studiu semnat de ION PACHIA-TATOMIRESCU, care prezintă, într-o amplă *cronică a revistelor*, edițiile de sfârșit-început de an ale celor mai imporante publicații de cultură în limba română care apar pe mapamond, de la „A” la „Z”, după cum urmează: „**AGERO**”- publicat la Stuttgart, „**CAFENEUA LITERARĂ**” -la Pitești, „**CENACLUL DE LA PĂLTINIȘ**”- la Sibiu, „**CONTRAATAC**” - apărând la Adjud, „**CUGETUL**” - la Craiova, „**DESTINE LITERARE**” - apărând la Montréal, „**JURNAL LIBER**” - la Winnipeg-Manitoba, „**LAMURA**” - la Craiova, „**LUMINA**”- la Panciova, „**LUMINĂ LINĂ – Gracious light**” la New York, „**NOUA PROVINCIA CORVINA**” - la Hunedoara, „**NOUL LITERATOR**” - la Craiova, „**OG Linda LITERARĂ**”- la Focșani, „**ORIZONT**”- la Timișoara, „**POEZIA**” - apărând la Iași, „**REGATUL CUVÂNTULUI**” - la Craiova, „**VATRA VECHE**”- la Târgu Mureș...

„**CREȘTEREA LIMBII ROMÂNEȘTI**”, revistă fondată în anul promulgării Legii ZILEI LIMBII ROMANE, mulțumește tuturor confrăților care au consemnat apariția ei, anunțând că așteaptă colaborări prin care, număr de număr, va consemna publicațiile și acțiunile culturale, care contribuie la slujirea limbii noastre, la dezvoltarea culturii care se manifestă prin ea, la afirmarea spiritualității românești în lume.

CORNELIU LEU, București/ROMÂNIA

Comunicat: ZIUA LIMBII ROMÂNE

LEGE nr. 53 din 14 martie 2013 privind instituirea Zilei Limbii Române

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1

(1) Se instituie ziua de 31 august ca Ziua Limbii Române.

(2) Ziua Limbii Române poate fi marcată de către autoritățile și instituțiile publice, inclusiv de reprezentanțele diplomatice și institutele culturale ale României, precum și de către alte instituții românești din străinătate, prin organizarea unor programe și manifestări cultural-educative, cu caracter evocator sau științific.

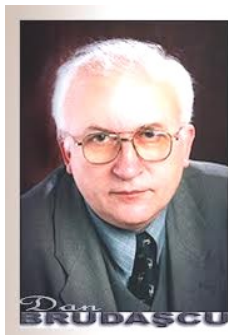
Art. 2

(1) Guvernul și autoritățile administrației publice centrale și locale vor lua măsurile necesare pentru ca în această zi drapelul României să fie arborat, în conformitate cu prevederile Legii nr. 75/1994 privind arborarea drapelului României, intonarea imnului național și folosirea sigiliilor cu stema României de către autoritățile și instituțiile publice.

(2) Autoritățile administrației publice centrale și locale pot sprijini material sau logistic organizarea și desfășurarea manifestărilor prevăzute la art. 1 alin. (2).

(3) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, în calitate de servicii publice, pot include în programele lor emisiuni culturale ori aspecte de la manifestările dedicate acestei sărbători.

* cf. Monitorul Oficial, cu numărul 145, din data de 19 martie 2013

semnal clujean, de la dr. dan brudașcu!

SERVICIUL DE INFORMAȚII AL UNGARIEI

Datele și informațiile deținute de Serviciile Secrete ale țării noastre dovedesc penetrarea de către Serviciile de Informații ale Ungariei a structurilor de decizie românești, la toate nivelurile. Acțiunile acestora sunt subsecvente planului de integrare treptată a Transilvaniei în Ungaria, prin acțiuni lente, dar ferme, în toate domeniile, dar în special cel economic, pe care îl consideră fundamental în realizarea țintei vizate.

Informațiile obținute de Serviciile Secrete românești în urmă cu câțiva ani, după vizita incognito efectuată în România de șeful Serviciilor Secrete maghiare de la acea dată, atestau faptul că Ungaria, prin concernul MOL, spre exemplu, pregătea o politică agresivă, în vederea dobândirii unei poziții dominante pe piața carburanților din România, prin înființarea a peste 200 de stații de distribuție în principalele orașe ale țării și pe traseele și în zonele considerate strategice.

De altfel, informații și date despre activitatea Serviciilor de Informații (de spionaj) maghiare îndreptate împotriva intereselor politice, economice și militare românești s-au deținut cu mult înainte de 1990 și toate aveau ca punct de pornire Consulatul ungar din Cluj.

Documentarea lor a necesitat o activitate intensă din partea organelor de contraspionaj românești, iar munca acestora s-a concretizat în cursul anului 1988, când Ceaușescu, pus în fața unor probe indubitabile, a ordonat desființarea oficinei de spionaj respective. După 1990, acțiunile spionajului maghiar au fost reluate cu și mai mare forță și, favorizate de inacțiunea Serviciilor Speciale românești, determinată de complicitatea factorului politic, au reușit să penetreze structurile de decizie ale Statului Român, atât la nivel de Guvern, cât și la nivel de Președinție. Într-un singur caz, contraspionajul românesc și-a mai spus cuvântul, în anul 1993, când fostul ministru de Externe în Guvernul Văcăroiu, Teodor Meleșcanu, i-a prezentat omologului său ungar, Gyula Horn, date despre activitatea de spionaj a unui cadru activ al serviciilor maghiare.

De atunci, cu toate că acțiunile au luat amploare o dată cu cooptarea la guvernare a UDMR în Guvernul CDR, orice date, informații, acțiuni ale spionajului maghiar au fost trecute sub tăcere de către factorii politici, ceea ce a facilitat desfășurarea de forțe ostile maghiare în toate domeniile de activitate și de decizie ale Statului Român.

În timpul guvernării CDR-iste, la nivelul unității românești de contraspionaj economic, începuseră să fie de notorietate acțiunile cadrelor de spionaj maghiare de la ambasadă, care acționau pe față pentru culegerea de informații cu caracter economic care să-i ajute să obțină evidente avantaje materiale pentru țara lor de origine, mai ales în domeniul privatizărilor.

Cazul cel mai relevant a fost cel legat de vicepreședintele FPS la acea dată, Victor Eros, evreu maghiar, care, fără nici o teamă, începuse să furnizeze date despre intențiile de privatizare ale guvernanților români, atât telefonic, cât și prin intermediul secretarei și al șoferului său chiar direct, consilierului economic al Ambasadei Ungariei la București.

Erau folosiți în acest timp ca „prieteni” în afaceri frații Andrei și Sorin Dimitriu, stimulați cu diverse atenții, inclusiv concedii și petreceri în Ungaria, zona Lacului Balaton. Același tratament l-au aplicat și succesorului acestuia la fotoliul de președinte al FPS, clujeanul Radu Sârbu, momit să intre în afaceri de Zoltan Arpad Paszkany. Acest Paszkany a devenit, într-un interval extrem de scurt, din dealer de mașini second hand, un prosper om de afaceri, care deține reprezentanțele locale ale firmelor Opel și Chevrolet, precum și cel mai important imobil de birouri din Cluj, Sigma Center, este administratorul companiei Polus și reprezentant în România al holdingului TriGranit Fejlesztési RT din Budapesta. La Cluj, Paszkany este unul dintre cei mai tari jucători din domeniul imobiliar, ca urmare a asocierii dintre Consiliul Local și Polus.

Afacerea POLUS a intrat în atenția organelor speciale române încă din 1998, atunci când un teren proprietate publică a statului, de 34 hectare, aflat în imediata apropiere a Municipiului Cluj-Napoca, a intrat în posesia firmei respective prin contribuția directă a fostului prefect de Cluj, Alexandru Farcaș, și a lui Radu Sârbu. Afacerea POLUS a început în timpul Regimului Constantinescu, care, de altfel, a primit vizita celebrului congressman american de origine maghiaro-evreiască Tom Lantos, anume venit în vizită pentru a ușura investiția lui Paszkany, Polus Center. După Cluj, Firma Polus vizează pătrunderea în București și în câteva dintre orașele mari ale României, intenționând implementarea a 7 mari investiții, de peste 2,5 miliarde de euro. Corporația pe care o reprezintă Arpad Paszkany este TriGranit, cu baza în Canada – un centru al iredentismului maghiar, care este și o sursă de finanțare a Serviciului de Informații ungar AVO – și subsidiare în Marea Britanie, Ungaria și România și ale cărei investiții vizează Ungaria și țările din jur, cu minorități maghiare semnificative. TriGranit are, printre acționari, Fondul de Investiții Immoeast, un puternic investitor pe piața imobiliară românească, precum și pe Nathaniel Rothschild, copreședinte al Fondului de Investiții Atticus Capital, descendent al cunoscutei familii de bancheri evrei din Marea Britanie.

De altfel, Paszkany și-a creat imperiul financiar prin infuzii dubioase de capital din Ungaria și SUA, provenite de la lobby-ul maghiar, antiromânesc prin definiție. Este foarte interesant cum acest Paszkany, cercetat în mai multe dosare penale,

între care și unul pentru instigare la șantaj și sprijinire a unui grup infracțional organizat, el fiind un cunoscut cadru activ al spionajului maghiar în România, este lăsat liber, să-și desfășoare în liniște afacerile, să-și organizeze și să-și dirijeze rețeaua pe teritoriul țării, fără măcar să fie cât de puțin deranjat.

Nimeni nu se întreabă cum de este posibil ca acesta să finanțeze, nestingherit, cu banii spionajului maghiar de la Budapesta, echipa de fotbal CFR Cluj. Potrivit apropiaților, el are la dispoziție sute de milioane de euro, din care, în următorii ani, în CFR Cluj se vor investi aproximativ 100 milioane de euro. Fugit și revenit în țara atunci când i s-a promis că nu va păți nimic, acest spion are ca sarcină să câștige Campionatul în România tocmai pentru a influența mai puternic zona de nord a țării, acolo unde, în lipsa altor echipe competitive, echipa clujeană este percepută ca una fanion.

Preluarea de către Zoltan Arpad Paszkany a celui mai vechi club de fotbal din România, CFR Cluj, nu a fost însă întâmplătoare. Întemeiată în anul 1907, în Cluj, echipa era percepută ca fiind a maghiarilor, în timp ce Universitatea Cluj, întemeiată în anul 1919, era considerată a românilor. Această delimitare provine din anul 1940, când nord-vestul Transilvaniei a fost cedat Ungariei horthyste prin Diktatul de la Viena, iar Universitatea din Cluj s-a refugiat la Sibiu și, o dată cu ea, și echipa de fotbal a studenților. CFR Cluj a rămas în oraș și chiar s-a înscris în campionatul de fotbal al Ungariei în perioada 1940-1944, act considerat de români o trădare fățișă.

Prin echipa de fotbal „ungurească” din Ardeal, Paszkany vizează un control simbolic al zonei, deoarece el controlează și un „grup regionalist” – „Eureka”, acesta acționând sub comanda Budapestei și având ca obiectiv regionalizarea României. Membrii acestui grup au relații inclusiv în Poliție și în Serviciile Secrete. Liviu Man, unul dintre oamenii de încredere ai omului de afaceri maghiar, este apropiat de Vladimir Tismăneanu, ca și de alți membri de vârf ai GDS-ului, promotori ai tezelor Budapestei, pe filiera Soros.

Grupul „Eureka” este, oficial, o organizație „non profit”, care se ocupă însă și de afaceri (prin societățile Group Eureka SRL și Eureka Media SRL) și al cărei lider politic, la vedere, este fostul ministru al Comunicațiilor, Zsolt Nagy. Liderul informal al grupului „Eureka” este tot Paszkany, iar organizația sa, conectată puternic la mediul de afaceri maghiar din Transilvania, susține financiar UDMR-ul. Prin același Zsolt Nagy, echipa de fotbal CFR Cluj a beneficiat de un contract de publicitate cu Poșta Română, companie căreia Paszkany i-a mai vândut, fără licitație, 8 autoturisme, prin firma Ecomax General Investments SRL. Numitul Paszkany este și principalul sponsor, cu sume uriașe, al campaniei electorale din iunie 2004 a lui Emil Boc pentru câștigarea Primăriei Clujului, ca și al Alianței DA în județul Cluj.

Tot el este personajul pe care șeful statului, Traian Băsescu, l-a dat ca exemplu de civism în ședința de bilanț a Ministerului Public din 6 martie 2007, afirmând că a primit un memoriu de la „un om de afaceri clujean”, în care se face referire la fapte grave de corupție ale unor oameni politici și de afaceri. Pe Paszkany îl regăsim și alături de premierul Tăriceanu și de Dinu Patriciu, asociați, printre alții, în selecta lojă a Clubului Vinului SRL, înființat în 11 noiembrie 2004 de avocații Ernest Popovici, Florian Nițu și Sorin Alazăroaie, de la Casa „Popovici&Asociații”. La nici o lună de la constituire, în Club au intrat 31 de noi asociați, printre care Tăriceanu și Patriciu. Un alt nume strâns legat de cel al lui Călin Popescu-Tăriceanu este Rudas Erno, fost șef al agenturii maghiare în România. Cunoscut drept spion, diplomat, dar și om de afaceri de succes în România, Rudas Erno are legături și în Voivodina, unde se află o semnificativă minoritate maghiară, ca și în Croația și în Transcarpatia, în spațiul ucrainian.

Rudas Erno a intrat în atenția Securității încă din 1982, când folosea valiza diplomatică pentru a introduce în România materiale antiromânești pentru o revistă coordonată de Laszlo Tokes și Szocs Geza. În 1988 a fost retras de la post, pentru a nu fi expulzat. În 1989 a fost retrimis în România ca să coordoneze implicarea Ungariei în „revoluție”, prilej perfect pentru scopurile sale revizioniste. A coordonat difuzarea de manifeste în București, o mașină a Ambasadei Ungariei fiind reținută de către organele de Miliție în timp ce împrăștia pe raza Capitalei materiale cu conținut antiromânesc. După 1990, pentru meritele sale deosebite, este repus în funcția de ambasador al Ungariei la București, continuându-și activitatea de spionaj. Chiar dacă în 1993 a fost retras din funcție ca urmare a înțelegerii dintre miniștrii de Externe român, Teodor Meleșcanu, și cel maghiar, Gyula Horn, Rudas Erno a continuat să-și exercite calitatea de spion, de data aceasta sub acoperire comercială. În noua postură de om de afaceri, în baza informațiilor obținute, Rudas Erno s-a îndreptat spre Călin Popescu-Tăriceanu, un candidat cu mari șanse la fotoliul de premier. Este posibil ca Tăriceanu să fi intrat în atenția Serviciului de Spionaj ungar și prin prisma faptului că tatăl său adoptiv, Dan Amedeo Lăzărescu, cunoscut mason, beneficiind de contacte la nivel internațional, fusese angrenat de fostul DSS (Departamentul Securității Statului) în supravegherea activităților iredentiste maghiare.

Ca în multe alte cazuri, a apărut suspiciunea că bătrânul ar fi putut fi „întors”, adică transformat în agent dublu, iar fiul său adoptiv n-ar face decât să-i urmeze calea. De fapt, Lăzărescu scria în 1990 în ziarul „Liberalul” că „federalismul este unicul drum pe care România trebuie să meargă”, aceasta fiind, după cum se știe, una dintre temele predilecte ale discursului public al UDMR. Cert este că, speculând pasiunea lui Tăriceanu pentru motociclete, în 2003 Rudas Erno i-a propus o asociere, și astfel a luat naștere, în septembrie același an, firma H-D Clasic Motorcycles SRL.

Potrivit Registrului Comerțului, obiectul de activitate este „comerț cu motociclete, piese și accesorii aferente; întreținerea și repararea motocicletelor”, iar acționari ai societății sunt cetățeanul ungar Rudas Erno (50% din capitalul social) și Automotive Trading Services SRL - ATS (50%), firmă care îi aparține lui Călin Popescu-Tăriceanu, în proporție de 90%, conform propriei Declarații de Avere. Rod al „aproprierii” continue a premierului Tăriceanu de Budapesta, perioada 2005-2006 a fost marcată de o efervescență în „colaborarea” româno-ungară la nivel guvernamental – ședința comună a guvernelor român și ungar la București, în luna octombrie 2005, consultări regulate, realizarea unor „proiecte comune”, între care deschiderea Consulatului maghiar de la Miercurea Ciuc, inaugurarea cursei aeriene directe între Târgu Mureș și Budapesta, înființarea Camerei de Comerț româno-ungare –, susținute și promovate, evident, de premierul Tăriceanu și omologul său Ferenc Gyurcsony.

Folosindu-se de „bunăvoința” lui Tăriceanu, spionajul maghiar a reușit să planteze în domenii-cheie ale guvernului său la agenții aflate în subordinea acestuia personaje cu ajutorul cărora obține informații de o importanță excepțională privind

siguranța națională a României și dirijează, totodată, anumite decizii ale Executivului de la București în favoarea țării de origine. Unul dintre acestea este Dezsi Iosif Zoltan, președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat (ANRS), organism aflat în subordinea Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

În această instituție se concentrează secrete de stat de o importanță excepțională atât pe timp de pace, cât și pe timp de război, despre rezervele de stat și strategia cu privire la acestea, ca resursă internă de securitate, prin constituirea stocurilor de produse și bunuri de strictă necesitate necesare intervențiilor operative pentru protecția populației, a economiei și siguranței naționale în situații excepționale, determinate de calamități naturale, epidemii, epizootii, accidente industriale sau nucleare, fenomene sociale sau economice, conjuncturi externe sau acțiuni asimetrice nepremeditate.

Prin numirea acestui evreu maghiar în fruntea ANRS s-a realizat cea mai „legală” formă de transmitere de informații clasificate unei puteri străine. Un alt punct sensibil îl reprezintă Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informațiilor, a cărui misiune este asigurarea condițiilor de trecere la societatea informațională, care presupune implementarea coerentă și generalizată de sisteme informatice integrate.

Faptul că organizațiile, oricare ar fi ele, depind de rețelele de comunicații electronice și de sistemele și serviciile informatice face ca acestea să fie mult mai vulnerabile la amenințările de securitate, astfel că sunt evidente importanța și sensibilitatea acestui domeniu în ecuația siguranței naționale. Cu toate acestea, prin algoritm politic, el a fost atribuit UDMR-ului, astfel că lui Zsolt Nagy i-au urmat la șefia ministerului Iuliu Winkler și apoi Borbely Karoly, fost consilier parlamentar al lui Iuliu Winkler între 2000 și 2002 și angajat al Societății Ungare de Interes Public pentru Promovarea Investițiilor și Comerțului în intervalul 2002-2005.

Un alt domeniu strategic în care s-a infiltrat agentura maghiară este cel al pădurilor, domeniu folosit pentru acumularea de resurse financiare necesare alimentării unor activități specifice. Cu alte cuvinte, prin politica pe care o promovează în subramura economică respectivă, din informațiile deținute pînă în prezent se evidențiază faptul că secretarul de Stat din Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale Istvan Toke nu reprezintă interesele României, ci interesele unui grup economic condus de Verestoy Atilla, care acționează la comanda Budapestei.

Pentru a sprijini afacerile derulate de acest grup pe spațiul maghiar cu lemnul exploatat din pădurile județelor Covasna și Harghita este folosit Istvan Toke, care a repartizat prin HG nr.1262/2007, numai la nivelul unui singur județ din cele două, 15% din volumul total de lemn pe picior aprobat spre recoltare în anul 2008, ceea ce înseamnă o suplimentare cu 30% a cantităților aprobate în anii precedenți.

În acest mod, după județul Suceava, care primește de drept cea mai mare cantitate de masă lemnoasă pe picior ce trebuie exploatată, calculată în funcție de suprafața de teren împădurită, județul Harghita se situează pe locul doi la repartitie, înaintea altor județe cu suprafețe împădurite mult mai mari, cum este Caraș-Severin. În concluzie, Istvan Toke favorizează afacerile colegului său de formațiune, care astfel va suplimenta exporturile de material lemnos pe spațiul Ungariei, exportând, practic, venit național din România către Ungaria, în conformitate cu obligația unanim cunoscută a oricărui Serviciu Special al unei țări de a contribui la alimentarea bugetului acesteia prin așa-numitul aport valutar special.

Se afirmă, îndeobște, că orice Minister de Externe reprezintă principala centrală de spionaj a unei țări, fiind de la sine înțeles ce înseamnă implantarea unui cadru de informații al altui stat în propriul tău fief informativ. De aceea, analiștii Serviciilor Speciale române apreciază că un fapt de o gravitate excepțională, numirea cu bună-știință a unui cadru sau agent, dovedit sau suspectat, al unor Servicii de Informații străine în Ministerul Afacerilor Externe al țării tale.

Cu toate acestea, ascuns sub umbrela unui nume românesc, Anton Niculescu, fost purtător de cuvânt al UDMR, desfășoară o intensă activitate informativă din poziția de secretar de Stat în ministerul menționat. Născut la Târgu Mureș, la 6 mai 1964, are o fișă profesională de invidiat, care-i relevă pregătirea sub auspiciile uneia dintre cele mai bune școli de spionaj din lume, CIA.

Astfel, deși a studiat și a obținut o licență în Chimie Industrială în 1991, el nu a profesat nici un moment în acest domeniu, îndreptându-se încă din 1990-1991 către zona mass-media, ca redactor la săptămânalul „Valosag” din București și corespondent al postului Europa Liberă, în 1992. De aici a intrat direct în sfera politicului, începând cu decembrie 1991, ocupând succesiv sau concomitent posturi de consilier politic (la Fundația „Friedrich Naumann”, București, 1991-1993, și la cabinetul președintelui UDMR 1993-1997), expert parlamentar (aprilie 1995-mai 1997) și guvernamental (mai-iunie 1997) pentru care a fost pregătit intens printr-o serie de cursuri și programe speciale: Seminarul „Introducere în drepturile omului”, Academia Internacional Liberdade Desenvolvimento – Lisbon Youth Meeting, Sintra, iulie/august 1992; Programul PHARE Democracy în Marea Britanie (partide politice, administrație locală, Parlament), Belgia (NATO, Parlamentul European), Germania (Parlament), aprilie 1994; „Managementul conflictelor inter-etnice” la Centrul Berghof, Berlin, iulie/august 1994; „Administrațiile locale și de stat” în SUA, iunie/iulie 1995, la Agenția de Informații a SUA (USIA); „Administrații publice locale”, Belgia, Spania și Danemarca, martie 1997, în cadrul European Union Visitors Programme; Eisenhower Fellowship, SUA, februarie-mai 1999.

Pregătirea i-a fost desăvârșită în intervalul mai 1999-iunie 2001 în cadrul Ambasadei SUA la București, unde a fost încadrat ca „specialist politic”, după care a mai urmat un stagiul ca director de program pentru integrare europeană al Fundației pentru o Societate Deschisă (iunie 2001-ianuarie 2002).

În paralel, începând din 1997, a fost plasat în funcții în interiorul Executivului român, ca secretar general adjunct, aprilie 1997-mai 1998, apoi ca secretar de Stat la Departamentul pentru integrare europeană, mai 1998-februarie 1999. În intervalul 2000-2004, la intervenția Serviciilor Speciale române, a fost ținut în afara sferei Executivului, dar a revenit în forță odată cu intrarea la guvernare a UDMR-ului alături de PNL, ca secretar de Stat pentru afaceri globale și relații interinstituționale în Ministerul de Externe, din iulie 2005.

Dacă se mai adaugă și faptul că actualul director al Serviciului de Informații Externe și fost ministru al Afacerilor Externe, Mihai Razvan Ungureanu, a fost semnalat, la rândul lui, de contraspionajul românesc cu legături suspecte în mediul Serviciilor Speciale de la Budapesta, avem tabloul complet al penetrărilor care s-au produs la nivelul sistemului decizional românesc. Specialiști în munca de contraspionaj apreciază că asocierea în afaceri a unor politicieni cu putere de decizie cu cadre sau agenți ai Serviciilor de Informații sub acoperire diplomatică sau comercială s-a dovedit a fi o cale fără întoarcere pentru cei dintâi.

cf. spyology.myforum.ro

incendiar: noutăți...știute, de mult, de către cei drepti!

INCENDIAR - Fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea: **“NU LIMBA ROMÂNĂ ESTE O LIMBĂ LATINĂ, CI LIMBA LATINĂ ESTE O LIMBĂ ROMÂNEASCĂ!!!”** - **afirmație din 2012**

Secretele Vaticanului încep să iasă la lumină. Într-un interviu acordat postului de televiziune TVR Cluj, Miceal Ledwith, fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea, fost decan al Sf. Petru Diocesan College din Wexford, fost președinte al Conferinței șefilor de universități irlandeze și fost membru al Biroului de conducere al Conferinței Rectorilor Universităților Europene (CRE), face o declarație șocantă:

“CHIAR DACĂ SE ȘTIE CĂ LATINĂ ESTE LIMBA OFICIALĂ A BISERICII CATOLICE, PRECUM ȘI LIMBA IMPERIULUI ROMAN, IAR LIMBA ROMÂNĂ ESTE O LIMBĂ LATINĂ, MAI PUȚINĂ LUME CUNOAȘTE CĂ LIMBA ROMÂNĂ, SAU PRECURSORUL SA, VINE DIN LOCUL DIN CARE SE TRAGE LIMBA LATINĂ, ȘI NU INVERS. CU ALTE CUVINTE, NU LIMBA ROMÂNĂ ESTE O LIMBĂ LATINĂ, CI MAI DEGRABĂ LIMBA LATINĂ ESTE O LIMBĂ ROMÂNEASCĂ. AȘADAR, VREAU SĂ-I SALUT PE OAMENII DIN MUNȚII BUCEGI, DIN BRAȘOV, DIN BUCUREȘTI. VOI SUNTEȚI CEI CARE AȚI OFERIT UN VEHICUL MINUNAT LUMII OCCIDENTALE (LIMBA LATINĂ)”.

Oare această declarație făcută acum câteva luni, de o personalitate occidentală, care nu are interese personale în România, să aibă legătură și cu faptul că Papa Ioan Paul al II-lea a spus, cu ocazia vizitei în țara noastră, din anul 1999, că România este **“GRĂDINA MAICII DOMNULUI”**? Ce știu cei de la Vatican iar noi nu știm? Ce documente secrete se ascund în buncărele Vaticanului? S-ar putea răsturna multe dintre lucrurile pe care le știm noi despre istoria umanității, dacă acestea ar fi făcute publice? Cu siguranță că da! Din ce în ce mai multe dovezi ne arată că spațiul carpato-danubiano-pontic este Vatra Vechii Europe...Despre faptul că istoria este falsificată sau prost înțeleasă au vorbit multe personalități în decursul timpului. Haideți să vedem ce ne spun și alții despre limba română și limba latină, despre pământurile Vechii Dacii...

- „**Colhii și dacii mă cunosc, ei vorbesc o limbă barbară, de idiomă latină**” (Horațiu, marele poet roman (65 î. Chr. – 08 î. Chr.) - **Odele**, I, 20 (afirmație făcută cu aproape un secol și jumătate înaintea cuceririi unei părți din Dacia). - „**Civilizația și**

istoria au început acolo unde locuiește azi neamul românesc.”(W. Schiller, arheolog american)- **“Limba lor [românilor] n-a putut fi extirpată deși sunt așezați în mijlocul atâtor neamuri de barbari și așa se luptă să nu o părăsească în ruptul capului, încât parcă nu s-ar fi luptat atâta pentru viață cât pentru o limbă.**”(Antonio Bonfini)- **„Latineasca, departe de a fi trunchiul limbilor care se vorbesc azi, s-ar putea zice că este mai puțin în firea celei dintâi firi romane, că ea a schimbat mai mult vorbele sale cele dintâi și dacă nu m-aș teme să dau o înfățișare paradoxală acestei observații juste aș zice că ea e cea mai nouă dintre toate, sau cel puțin a aceea în ale cărei părți se găsesc mai puține urme din graiul popoarelor din care s-au născut. Limba latinească în adevăr se trage din acest grai, iar celelalte limbi, mai ales moldoveneasca, sunt însuși**

acest grai.”(D`Hauterive, **Memoriu asupra vechii și actualei stări a Moldovei**, Ed. Acad., p 255-257, 1902)- **„Locul acesta unde este acum Moldova și Țara Muntenească este drept Dacia, cum și tot Ardealul și Maramureșul și cu Țara Oltului. Aste nume mai vechi decât acesta, Dacia nu se află, în toți câți sunt istorici.**”(M.Costin:1632-1691, **De neamul Moldovenilor**)

- „**De aceia, măcar că ne-am deprins a zice că limba română e fiica limbii latinești, adeca acei corecte, TOTUȘI DACĂ VOM AVEA A GRAI OBLU, LIMBA ROMÂNEASCĂ E MUMA LIMBII CEI LATINEȘTI.**”

(Petru Maior, **Istoria pentru începutul românilor în Dacia**, p 316, 1812)

- „*Acești volohi nu sunt nici romani, nici bulgari, nici wölsche, ci vlahi, urmași ai marii și străvechii seminții de popoare a tracilor, dacilor și geților care și acum își au limba lor proprie și cu toate asupririle, locuiesc în Valachia, Moldova, Transilvania și Ungaria în număr de milioane.*”

(Schlözer, **Russische Annalen**- sec XVIII)

- „**DACHII PREA VECHIE A LOR LIMBĂ OSEBITĂ AVÂND, CUM O LĂSARĂ, CUM O LEPĂDARĂ AȘA DE TOT ȘI LUARĂ A ROMANILOR, ACEASTA NICI SĂ POATE SOCOTI, NICI CREDE...**”(cf. Constantin Cantacuzino, 1639-1716)- „*Românii despre care am mai spus că sunt daci.*”(Bocignoli, 29.6.1524, la Ragusa). Iată doar câteva citate ce ar trebui să-i pună pe gânduri chiar și pe cei mai incompetenți istorici români sau să le dea un pic de fiori celor care ne falsifică istoria sau se fac complici la falsul istoric. Adevărul va ieși la lumină! **IAR ADEVĂRUL ESTE CĂ NU SUNTEM URMAȘII ROMEI ȘI CĂ LIMBA NOASTRĂ ESTE MAI VECHIE DECÂT LATINA VORBITĂ DE INVADATORII ROMANI!**

un articol de Daniel ROXIN, București/ROMÂNIA

TATĂL HARULUI (TATĂL NOSTRU), în limba geto-dacilor

HAR TIOS

Alta Unsar Thu In Himinia Veihnai Namo Thein
Vimai Thiu Dinasus Theius, Vairthai Vilga Theius,
Sve In Himina Gai ana Airthai
Hlaif Unsar Ana Thana Sinteina Gif Uns Himina Daga

Gah Aflet Uns Thati Skulan Biganima
Gai Veis Thay Skulan Unsaraim
Gai Ni Brigais Uns In Frainstubru

Gah Akh Lausei Uns Af Thama
Ubilin Aunte Theina Ist Tindagardi
Gam Machs, Gah Vultans In Aivim

TATĂL HARULUI

Tatăl nostru , Tu care ai locul Tău în Lumină
Sfânt ești Tu și Numele Tău
În Cer și pe Pământ
Aștept Darul Înălțării Tale în mine
Sfântă e Voința Numelui Tău în inima mea
În Cer și pe Pământ

Primesc Darul Harului Tău în fiecare zi
Dă-ne Darul Luminii Tale și azi,
El e Pâinea noastră în fiecare zi

Harul Tău sa ne dea Puterea Sfințeniei Sufletului
Dă-ne nouă Puterea Luminii Numelui Tău

Tată Sfânt, Prin Puterea Harului Numelui Tău

Sufletul nostru cere să primească
Bindecuvântarea Luminii Tale
În Inima Întunecată și
În Inima care Întunecă

TATĂ SFÂNT

aducem Mulțumire Focului Inimii Tale
care ne duce Bindecuvântați în Cerul
în Puterea și în Sfințenia Ta.

AMIN!

comemorare octavian goga

OCTAVIAN GOGA (1881-1938): 75 DE ANI DE LA PLECAREA SA, ÎNTRE ÎNGERI...!!!

CASA DE CULTURĂ
- a municipiului Cluj-Napoca -

C.U.I. 4847513 Piața Lucian Blaga nr.1-3, et.3, tel. 0040-264-595322; fax: 0040-264-595309
e-mail: cmc_up@yahoo.com, www.casadeculturacluj.ro

COMUNICAT

Anul acesta, la data de 7 mai, se vor împlini 75 de ani de la moartea neașteptată, prin otrăvire, a celui ce a fost o importantă personalitate a vieții politice românești interbelice, luptător neînfocat pentru realizarea unității național-statale a României și „poetul pătimirii noastre”. După cât se știe, Octavian GOGA, potrivit propriei dorințe testamentare, își doarme somnul de veci în mausoleul de la Ciucea, construit de soția sa, Veturia GOGA.

Poetul și omul politic Octavian GOGA a fost „Cetățean de onoare” al municipiului nostru, Doctor Honoris Causa al Universității Daciei Superioare și Profesor „de jure” al acesteia.

Pornind de la aceste considerente, Casa de cultură a municipiului Cluj-Napoca, în parteneriat cu alte instituții de cultură, științifice, universitare și academice din municipiu, preconizează marcarea celor 75 de ani scurși de la trecerea în neființă a poetului, prin organizarea unui ciclu de manifestări care beneficiază de sprijinul Primăriei și Consiliului local, precum și al Consiliului județean Cluj.

Preconizăm organizarea unor:

expoziții foto-documentare, cu materiale inedite din arhivele CNSAS. Expozițiile vor fi organizate la Cluj-Napoca, la Complexul Memorial „Octavian GOGA” de la Ciucea, precum și în județele Brașov, Harghita, Vâlcea, Sălaj;

editarea unui album foto cu titlul „**Chipul arestat al poetului**”, de 500 de pagini, cu acest prețios

și inedit material, util în cercetările documentare viitoare despre viața și activitatea poetului și omului politic;

- lansări de carte cu și despre Octavian Goga;
- organizarea unui simpozion științific, în cursul lunii mai a.c., la Cluj-Napoca și la Ciucea, cu participarea unor specialiști din țară, pentru a evalua modul în care este receptată opera și activitatea lui Octavian GOGA la trei sferturi de veac de la moartea sa;
- organizarea unei expoziții de grafică semnată de Luminița VLAȘIN (Cluj-Napoca) și Cosmina OLTEAN (Miercurea Ciuc), inspirată de creația lirică a poetului;
- organizarea unor conferințe și expuneri privind opera și activitatea celui omagiat, începând cu data de 23 martie a.c., prezentate la Ciucea și în Cluj-Napoca, precum și în județele menționate;
- Organizarea, în data de 7 mai a.c., ziua decesului lui Octavian GOGA, la biserica de lemn și la Mausoleul din Ciucea, cu participarea Înalț Prea Sfinției Sale Andrei Andreicuț, Mitropolitul Clujului, a unui **Te Deum** în memoria marelui om politic și poet patriot. În aceeași zi, la teatrul de vară din cadrul Complexului Memorial „Octavian GOGA”, va avea loc un spectacol muzical – artistic cu participarea unor formații ale Casei de cultură a municipiului, ale altor instituții de cultură clujene, precum și a unor artiști consacrați.

La ultimele două manifestări își aduc contribuția Consiliul local și Primăria comunei Ciucea și Muzeul Memorial „Octavian GOGA”.

Solicităm tuturor cercetătorilor preocupați de studiul și cunoașterea „poetului pătimirii noastre” să ne contacteze la tel: 0264/595309 sau e-mail: cmc_up@yahoo.com spre a-i invita să participe la simpozionul preconizat.

Adresăm, totodată, tuturor celor interesați, din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, precum și din celelalte județe menționate mai sus, să onoreze cu prezența lor aceste manifestări, dedicate „**poetului pătimirii noastre**”.

**Manager (director general),
Dr. Dan BRUDAȘCU**

OCTAVIAN GOGA

(n. 1 aprilie 1881, Rășinari — d. 7 mai 1938, Ciucea) a fost un poet român,

ardelean, politician, prim-ministrul României, de la 28 decembrie 1937 până la 11 februarie 1938. Membru al Academiei Române, din anul 1920.

PRIMII ANI

Octavian Goga s-a născut la 1 aprilie 1881 în satul Rășinari, de pe versantul nordic al Carpaților, în ulița Popilor nr. 778, fiul preotului ortodox Iosif Goga și al soției sale, Aurelia, învățătoare (și colaboratoare în tinerețe la ziarul *Telegraful român* și la revista *Familia*). Între anii 1886-1890 Goga a urmat școala primară din satul natal, avându-l învățător pe Moise Frățilă, intelectual patriot, prototipul posibil din poezia *Dascălul*, așa cum sora sa, Victoria, stinsă din viață de timpuriu, a fost prototipul din *Dascălița*. Cea mai mare parte a vacanțelor, așa cum povestește autorul în diverse texte autobiografice, le-a petrecut în satul natal al tatălui său, Crăciunelu de Sus, jud. Alba. Satul se află pe Târnavă Mică, astăzi fiind parte a comunei Cetatea de Baltă; circa 20 % din familiile din sat poartă numele de Goga. Poetul spunea: "*Viața țăranilor de pe delnițele Crăciunelului mi-au fost sursă de inspirație pentru PLUGARII ȘI CLĂCAȘII*". În 1890 poetul s-a înscris la liceul de stat din Sibiu (astăzi Liceul *Gheorghe Lazăr*), ale cărui cursuri l-a urmat până în 1899, când s-a transferat la liceul românesc din Brașov. La absolvirea liceului, în 1900, s-a înscris la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Budapesta, continuându-și apoi studiile la Berlin și încheindu-le în 1904.

DEBUTUL PUBLICISTIC

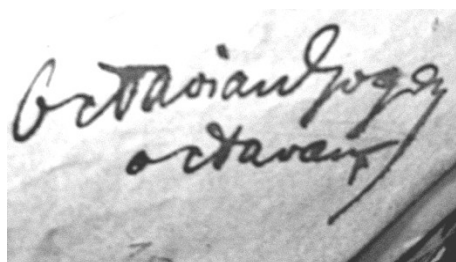
În numărul de la 12-24 decembrie (nr. 275, p. 1098) ziarul *Tribuna* (Sibiu) i-a publicat prima poezie, *Atunci și acum*, semnată „Tavi”. Ion Pop-Reteganul de la *Revista ilustrată* (Bistrița) i-a scris la poșta redacției: „Ai talent, tinere amic, cultivează-l cu diligență, că poți deveni mare. Ziua bună de dimineață se arată. Nu cumva să neglijezi datorințele de student.” După aceste încurajări i se publică pe o jumătate de pagină poezia *Nu-i fericire pe pământ*. Goga, elev la liceul cu limba de predare maghiară din Sibiu, încă nu împlinise șaptesprezece ani.

Următoarele poezii pe care le-a publicat în revista *Familia* a lui Iosif Vulcan (Oradea, an XXXIV, 1898, nr. 44, p. 13, noiembrie) și în ziarele *Tribuna* și *Luceafărul* (nr. 11, 1 decembrie 1902, nr. 14 - 15, 1 august 1903) au fost semnate, cu precădere, tot „Octavian” și apoi „Nic. Otavă”.

Abia la 15 septembrie 1903 a semnat, în *Luceafărul*, prima poezie (*Sfârșit de septembrie*), cu numele „Octavian Goga”.

La 1 iulie 1902 a apărut la Budapesta revista *Luceafărul*, publicație pentru cultura națională și unitatea politică a românilor din Transilvania, unde Goga și-a publicat majoritatea poeziilor. Înființarea revistei s-a datorat studenților români care activau la

Budapesta în cadrul Societății „Petru Maior”: Al. Ciura, semnatarul articolului „În loc de program” din primul număr, și Goga, cel care în 1933 a afirmat că titlul revistei „era înrudit cu starea sufletească și cu conștiința literară din acele vremi”. Majoritatea creațiilor incluse de Goga în volumul *Poezii* (1905) au apărut în revista *Luceafărul*, în paginile căreia poetul s-a afirmat ca talent literar autentic.

În 1904 a apărut în *Luceafărul* (an III, nr. 4, 15 februarie, p. 91 - 92) cunoscuta poezie *Oltul*, apoi în nr. 7, din 10 aprilie, p. 151, poezia *Dascălița*, semnată „Nic. Otavă”, iar în 1905, poeziile: *Plugarii*, *Lăutarul*, *Dascălul*, *Rugăciune* și *Clăcașii*.

APRECIERI CRITICE REFERITOARE LA DEBUTUL EDITORIAL

Goga a intrat în publicistica literară cu recomandări din partea lui Ilarie Chendi, Sextil Pușcariu, Nicolae Iorga, Ion Gorun, Vasile Goldiș, Eugen Lovinescu.

În 1905 a apărut la Budapesta volumul *Poezii*, reeditat apoi de editura „Minerva”, la București în 1907 și la Sibiu în 1910. După acest debut editorial, devenit un *adevărat eveniment literar*, poetul a intrat tot mai mult în conștiința opiniei publice. Criticul literar Ion Dodu Bălan aprecia că volumul lui Goga „înseamnă începutul unei noi epoci pentru sufletul nostru românesc”, pentru că „nimeni n-a întrecut la noi vigoarea, puritatea și muzica limbii, bogăția colorilor, originalitatea ideilor, seninătatea concepțiilor, candoarea expresiilor și fondul sănătos național, ce se concentrează în aceste poezii”. Poeziile din

acest volum sunt socotite „creațiuni geniale” și cei mai valoroși critici „înțeleg rosturile sociale, naționale și estetice ale acestei apariții în istoria literaturii românești”.

După critica din *Familia*, Iosif Vulcan revine, cu ocazia publicării poeziei *Așa a fost să fie*, cu aprecierea că Goga este „un talent original inspirat numai de sufletul poporului”, iar poezia, „un eveniment literar”. Volumul *Poezii* a fost primit cu entuziasm de critici și scriitori.

Titu Maiorescu și-a revizuit într-o bună măsură teoria estetică din 1866 („Politica este un product al rațiunii; poezia este și trebuie să fie un product al fanteziei - altfel nu are material: una, dar, exclude pe cealaltă”). În noțiunea de politică, mentorul *Junimii* includea și patriotismul „ca element de acțiune politică”, recunoscând până la urmă că „patriotismul a devenit unul din izvoarele poeziei lui Goga și-l inspiră în modul cel mai firesc. Dovada stă în aducerea și descrierea unor figuri obișnuite din viața poporului, care însă câștigă deodată - pe lângă valoarea și menirea lor normală - o însemnătate, am putea zice o iluminare și strălucire extraordinară, ce nu se poate explica decât din aprinderea luptei pentru apărarea patrimoniului național.”

Alte aprecieri de prețuire au formulat Sextil Pușcariu, I. L. Caragiale, George Coșbuc, Alexandru Vlahuță, Eugen Lovinescu, Barbu Ștefănescu Delavrancea, George Panu. Considerat poet al neamului, pe ambii versanți ai Carpaților, poetul s-a bucurat, la numai 25 de ani, de un prestigiu literar remarcabil.

MOARTEA

Octavian Goga și soția sa, Veturia

Retras într-o apăsătoare singurătate la Castelul de la Ciucea - soția sa, Veturia, a preferat să rămână la București - Goga a suferit un accident vascular cerebral cu hemiplegie la 5 mai 1938, în parcul conacului și a intrat în comă. A decedat după două zile, pe 7 mai 1938 la ora 14,15, la vârsta de 57 de ani. Regele Carol al II-lea a dispus să i se facă funeralii naționale care, datorită sărbătorii de 10 Mai, urmau să înceapă la 11 mai. Prin fața catafalcului din Ciucea, duminică 8 mai și luni 9 mai a continuat pelerinajul oamenilor care l-au iubit și i-au prețuit opera. Marți, 10

mai, trenul mortuar a pornit spre București. Sicriul a fost așezat miercuri, 11 mai, în rotonda Ateneului, unde a stat până sâmbătă 14 mai, când s-au desfășurat funeraliile naționale. Conform dorinței sale menționate în testament nu s-au rostit cuvântări iar pe corpul neînsuflit a fost depusă o zvastică nazistă.

Goga a fost înmormântat la București, la cimitirul Bellu. Ulterior, trupul poetului a fost reînhumat la conacul său de la Ciucea, conform dorinței acestuia.

ACTIVITATEA CULTURAL-POLITICĂ

ACTIVITATEA DE GAZETAR

Începuturile ziaristice ale poetului au fost legate de revista *Luceafărul*, înființată, din inițiativa sa, la 1 iulie 1902, la Budapesta, alături de Al. Ciura și Oct. Tăslăuanu. Goga s-a menținut succesiv, ca redactor responsabil sau director, până în 1912. Apariția revistei *Luceafărul* s-a confundat în bună măsură cu preocupările și durerile unor tineri studenți, animați de aceleași visuri: „*Revista noastră, ca organ al tinerimii, are menirea de a ne prezenta publicului mai de-aproape, de a stabili apoi o legătură mai strânsă între public și tinerime.*” (O. Goga).

Acești tineri ardeleni de la Budapesta știau că au datoria să apere idealurile unei întregi colectivități.

„*Cu un asemenea bagaj de idei, mărturisește Goga, s-a fondat revista Luceafărul de la Budapesta la 1902. Vreo patru ani cât am stat acolo și un an la Berlin noi am mers înainte, afirmând ideea unității suflărești.*”

Luceafărul a apărut la Budapesta, la 1 iulie 1902, din inițiativa și cu sprijinul material al lui A.P. Bănuț, susținut de un grup de studenți români patrioți. „*Era de lipsă și pentru Ardeal, afirma Goga, o revistă literară în ale cărei rânduri să se imprime caracterul local cu toate deosebirile lui de alte părți ale neamului nostru.*” Contribuția lui Octavian Goga la ascensiunea *Luceafărului* a fost imensă: „*Octavian Goga, scria Ion Chinezul, a mai scris și la alte reviste, a întemeiat chiar unele; numele lui e legat de Luceafărul.*”

Cu activitatea sa în cadrul *Asociației transilvănene pentru literatura română și cultura poporului român-Astra*, preocupările publicistice s-au intensificat cu trecerea timpului, dezvăluind încă o latură a talentului său literar. Sub conducerea sa a apărut, de la 1 ianuarie 1907, revista *Țara noastră*, care a înlocuit temporar revista *Transilvania*. Goga, care a condus efectiv acest săptămânal, a apărut mai întâi cu titlul de redactor, apoi și de proprietar - editor. În primul număr a publicat editorialul intitulat „*Către cărturarii noștri*”, în care a afirmat că își propune să redacteze: „*o gazetă cuminte. O gazetă ridică punte între sufletele cărturarilor și ale țăranilor care o slovesc duminica pe genunchi. Toți cărturarii, care simt în sufletul lor răsunetul datoriei ce cere împlinire, își vor spune cuvântul pe această hârtie, ale cărei foloase vor fi folosul așezământului nostru cultural.*” Revista *Țara noastră* a apărut săptămânal la Sibiu până la 5 decembrie 1909. A reapărut apoi la Cluj (1922 - 1931), având ca director

pe Octavian Goga, și apoi la București (1932 - 1938). Numărul din 29 mai 1938 a fost închinat memoriei întemeietorului său, decedat la 7 mai.

Până la declanșarea primului război, Goga s-a impus ca ziarist strălucit prin articolele publicate în revista *Țara noastră*, ziarul *Epoca*, *Adevărul*, revista *Flacăra* și revista *România*, proza sa jurnalistică fiind comparabilă, stilistic și tematic, cu a celei eminesciene. Articolele i s-au apropiat de valoarea operei unui prozator de vocație. Scrierile în proză (cuprinse în volumul *Precursori*) au fost fie discursuri ținute în ședințele Academiei, fie cuvântări aniversare sau pur și simplu omagii aduse unor personalități ori prieteni ai scriitorului. Considerate piese antologice într-o posibilă istorie a portretului, T. Vianu l-a dedicat un semnificativ capitol în *Arta prozatorilor români*.

Goga și-a axat publicistica pe problemele „românismului” (originea românilor, continuitatea neîntreruptă în vatra de formare a poporului român, ideea unităților tuturor românilor, idealul unirii într-un stat național, lupta împotriva asupririi austro-ungare). Prin revista *Luceafărul* a reușit să-și întărească legăturile culturale cu România, spre unirea politică de mai târziu. Și revista *Țara Noastră*, axată pe ideologia lui Goga, și-a întărit legătura cu oamenii de la sate, fiindu-le sfătuitor, dar și un factor capabil să le rezolve nevoile spirituale și materiale.

ACTIVITATEA DE DRAMATURG

Biroul de lucru al lui Octavian Goga

Deși puțin numeroasă, inegală și aflată sub nivelul realizărilor din poezie, dramaturgia lui Goga, mai ales prin *Domnul notar*, (publicată la editura Institutului de Arte Grafice din București), a fost un reper urmat mai târziu. Premiera piesei a avut loc la Teatrul Național din București, la 14 februarie 1914. Piesa analizează repercusiunile pe care le au în relațiile de familie și în poziția din obștea satului tranzațiile și concesiile făcute de anumiți indivizi, ca rezultat al politicii de atragere a unor elemente românești în sistemul de deznaționalizare și oprimare a românilor. Acțiunea se petrece într-un sat ardelean (Lunca) de la începutul secolului, aflat sub dominație habsburgică. Revolta în timpul căreia a fost sancționat renegatul Traian Văleanu, a restituit dramei individuale adevăratele dimensiuni sociale. Notarul, ca și candidatul Blezu, erau uneltele dominației străine. La alegeri, dorințelor obștii li s-a

opus coaliția renegaților, bazându-se pe forța coercitivă (jandarmii) și pe elementele descalificate (Mitruță), chiar pe infractorii de drept comun (Hopârtean).

Prin *Meșterul Manole*, reprezentată în 1927 și publicată în 1928, Goga a încercat să adapteze vechiului mit la drama psihologică, reabilitând artistic vechea intrigă a timpului conjugal prin dezvoltarea și examinarea motivațiilor erotice.

Personajul principal era un artist, cinic, fermecător, călător înveterat, mare amator de experiențe erotice pasagere.

Goga a lăsat, sub formă de proiect, și două piese într-un act (*Sonata lunei* și *Lupul*), sceneta *Fruntașul*, un articol dialogat din 1911 și traducerea *Tragedia omului*, de Madách Imre.

Biblioteca lui Octavian Goga

ACTIVITATEA DE TRADUCĂTOR

Adversar al politicii transilvane a guvernelor maghiare, Goga a fost, în același timp, un prieten adevărat al marilor scriitori ai literaturii maghiare clasice și moderne. A studiat încă din anii de liceu de la Sibiu și apoi ca student, la Universitatea din Budapesta, opera lui Petőfi și Imre Madách, și a fost prieten cu unii din cei mai de seamă scriitori maghiari ai timpului și a fost apropiat de Ady Endre. Madách l-a atras pe Goga din tinerețe, primele încercări de traducere din *Tragedia omului* datând din anii de școală. După câteva tablouri și scene din *Tragedie*, publicate în *Luceafărul* în (1903) sau în *Țara noastră* (1909), apariția *Tragediei omului* în volum, în traducerea lui Goga, s-a produs în 1934, primită ca „o strălucită creație poetică având aceeași valoare ca și originalul”. A doua ediție românească (1940) a apărut revăzută de

autor.

Tudor Vianu scria că *Memento mori* și *Tragedia omului* sunt „poeme ale omenirii văzute prin speranțele, înfrângerile și luptele popoarelor”. G. Călinescu a observat că traducerea lui Goga e făcută într-o românească ce se apropie de perfecțiunea și frumusețea limbii lui Eminescu: „E limba de și chiar stilul lui Eminescu potrivit vremii noastre și e tocmai interesant să se vadă un poet clasic care izbutește să fie plastic prin vorbe, pentru ureche, nu prin colorism”.

ACTIVITATEA POLITICĂ

Activitatea literară a lui Octavian Goga a fost dublată de o susținută activitate politică-socială. Goga a devenit, la începutul secolului al XX-lea, mesager al aspirațiilor naționaliste ale românilor transilvăneni.

În septembrie 1906, Goga a fost ales secretar literar al *Asociației transilvane pentru literatura română și cultura poporului român (ASTRA)*, urmând ca, împreună cu Octavian C. Tăslăuanu, să politizeze activitățile celui mai important așezământ cultural din Transilvania. Prin articole publicate în revista *Țara noastră*, a adoptat o poziție critică față de exploatarea la care erau supuși țărani din România și față de guvernarea de atunci. Ca o consecință a acestor atitudini curajoase, Goga a fost deținut, în iarna anului 1911, timp de o lună, în penitenciarul din Seghedin, unde a fost vizitat de Caragiale, care a protestat, în articolul „Situație penibilă”, împotriva arestării. După doi ani, în 1913, Goga a fost din nou arestat la Seghedin.

După izbucnirea primului război mondial, Goga s-a stabilit în România, continuând de acolo, cu tenacitate, lupta pentru întregirea română, prin alipirea Transilvaniei la România și pentru desăvârșirea unității statale române. S-a lansat într-o amplă

campanie publicistică în ziarele *Adevărul* și *Epoca*, pentru lămurirea opiniei publice din România asupra situației fraților de peste Carpați, supuși la persecuții. A semnat, alături de Octavian Tăslăuanu, Onisifor Ghibu și Sebastian Bornemisza, scrisoarea ziariștilor ardeleni refugiați în România (*Epoca*, 15 iunie 1915), cu scopul de a continua activitatea publicistică în vederea alipirii Transilvaniei.

La 14 decembrie 1914, s-a desfășurat *Congresul extraordinar al Ligii Culturale* (președinte V. Lucaciu, vicepreședinte: Barbu Ștefănescu Delavrancea, secretar: Nicolae Iorga). Goga era membru al comitetului, ca reprezentant al Transilvaniei.

La întrunirea organizată de *Liga politică a tuturor românilor*, la București, în ziua de 15 februarie 1915, declara:

„Pentru jertfa de mâine am trecut granița, să venim în Țara Românească. Noi ne-am pierdut țara, noi ne-am pierdut patria, dar avem încă capetele noastre. Vi le dăm dumneavoastră, faceți ce vreți cu ele. Ele pot să cadă, Ardealul nu poate cădea”.

Din cauza activității sale politice în România, guvernul maghiar de la Budapesta i-a intentat lui Goga - ca cetățean austro-ungar - un proces de înaltă trădare, fiind condamnat la moarte în contumacie. S-a înrolat în armata română și a luptat ca soldat, în Dobrogea. La încetarea ostilităților și semnarea păcii de la București, Goga a fost nevoit să părăsească România, plecând în Franța. În vara anului 1918, s-a constituit la Paris *Consiliul național al unității române*, forum de presiune asupra marilor puteri pentru obținerea unității statale românești. La începutul anului 1919, Goga s-a reîntors în România reîntregită.

OMUL POLITIC

Guvernul prezidat de Goga (28 decembrie 1937 – 10 februarie 1938), demis după 44 de zile, a fost creat de Partidul Național Creștin, rezultat din fuziunea la 14 iulie 1935 la Iași a Ligii Apărării Național Creștine (condusă de Alexandru C. Cuza) și a Partidului Național Agrar (condus de Goga).

Ca o condiție sine qua non de recunoaștere a noilor sale granițe, România s-a obligat solemn să acorde cetățenia deplină și egalitatea în drepturi tuturor minorităților dintre aceste granițe. În această privință, la 9 decembrie 1919, guvernul român (prim-ministru fiind Alexandru Vaida Voievod, 1 decembrie 1919 - 20 ianuarie 1920), a dat ordin generalului Constantin Coandă (fost ministru de externe al României) să semneze cu *Puterile aliate și asociate* «Tratatul asupra minorităților», anexa la Tratatul de pace cu Austria, tratat pe care predecesorul său, prim ministru al României, Ion I.C. Brătianu, refuzase categoric să-l semneze, părăsind, în semn de protest, lucrările Conferinței de Pace de la Paris, în mai 1919. Prevederile tratatului minorităților au fost legiferate, ulterior, prin Constituția din 29 martie 1923 și legea din 25 februarie 1924, prin care toți locuitorii, foști cetățeni ai Imperiului Austro-Ungar și ai Rusiei țariste,

care aveau domiciliu administrativ în Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, la 1 decembrie 1918, în Bucovina la 28 noiembrie 1918 și în Basarabia la 9 aprilie 1918, dobândeau cetățenia română, cu drepturi depline.

Pentru că, între anii 1918 și 1924, în România s-ar fi infiltrat, clandestin, evrei din fostele imperii, Austro-Ungaria și Rusia, guvernul prezidat de Octavian Goga a publicat, la 21 ianuarie 1938, Decretul nr. 169, privind revizuirea cetățeniei, în virtutea căruia evreii cetățeni români erau constrânși să-și dovedească, cu acte, dreptul la cetățenie, în conformitate cu legea din 25 februarie 1924, în termen de 20 de zile de la afișarea listelor în comune și orașe. În baza acestui decret, a fost revizuită situația a 617.396 de evrei, dintre care 392.172 (63,50%) și-au păstrat cetățenia română, iar 225.222 (36,50%) și-au pierdut-o. Evreii cu cetățenia pierdută au primit certificate de identitate valabile pe un an, cu posibilitatea de prelungire și au fost considerați, pe drept cuvânt, *străini fără pașaport*, supuși regimului juridic ca atare.

Într-un interviu acordat în ianuarie 1938 ziarului britanic „*Daily Herald*”, regele Carol al II-lea și primul ministru Goga dădeau cifra de 250.000 și respectiv 500.000 de evrei considerați „ilegali”. Dacă regele respingea ideea expulzării, negându-le în schimb orice drepturi, Goga vorbea de 500.000 de „vagabonzi”, pe care „nu-i putem considera ca cetățeni români”.

Octavian Goga propunea deportarea în Madagascar (concept cunoscut sub denumirea „Planul Madagascar”) a celor 500.000 de evrei, în timp ce Istrate Miclescu, ministrul de externe din guvernul Goga-Cuza, declara: „*Este urgent să ne măturăm curtea, căci este inutil să tolerăm la noi toate aceste gunoaie*”.

GOGA ȘI MASONERIA

Pașoptiștii, *bonjuriștii* și alți români cu studii în străinătate au importat moda masoneriei, la care a optat - cu un entuziasm și o fidelitate inegale - fruntea intelectualității românești. Deși investit ca mason, Goga nu a înțeles idealurile confreriei. În aprilie 1929, neștiind sau neținând cont că masonii sunt, practic, niște ateii și anti-creștini turbați, Octavian Goga militează pentru... fondarea **BLOCULUI CREȘTIN FRANCMASONIC**...!!! Octavian Goga, care, deși era mason „*cu acte*” (convins să se înscrie, în Masonerie, de însuși Scotus Viator!), habar n-are de rostul francmasoneriei, căci și-a „*permis*” să vorbească, în lojă, despre creștinism – greșeală pe care masonii nu i-o vor ierta niciodată. Goga a mers așa de departe cu naivitatea sa, încât a propus ca Loja Națională să se numească... **LOJA CREȘTIN-NAȚIONALĂ**...!!!

ALEGEREA LA ACADEMIA ROMÂNĂ

Prin acordarea la 21 martie 1906 a Premiului „Năsturel-Herescu” pentru volumul de debut, creația poetică a lui Octavian Goga a primit consacrarea Academiei Române. Raportul către plenul Academiei Române, pentru premiera volumului *Poezii*, a fost prezentat, în februarie 1906, de (masonul cu grad 33!) Titu Maiorescu.

În 1920, Goga a fost ales membru al Academiei, discursul de recepție fiind intitulat *Coșbuc*. În 1924, poetul a primit *Premiul Național de poezie* și premiul Mihail Sadoveanu, pentru *proză*.

Opera poetică

Poezii (1905), *Ne cheamă pământul* (1909), *Din umbra zidurilor* (1913), *Cântece fără țară* (1916).

CRONOLOGIE

- 1881 - La 1 aprilie se naște Octavian Goga, în Rășinari, județul Sibiu.
- 1892 - Este înscris la Liceul unguresc din Sibiu.
- 1897 - Debutează în *Tribuna* din Sibiu cu poezia *Atunci și acum*.
- 1899 - Se mută la Liceul românesc din Brașov.
- 1900 - Își trece bacalaureatul la Brașov și se înscrie la *Facultatea de Litere și Filosofie* a Universității din Budapesta.
- 1904 - Moare sora sa, Victoria.
- 1905 - Apare *Poezii*, primul volum de versuri, la Budapesta.
- 24 decembrie - Moare tatăl poetului, Iosif Goga.
- 1906 - Pe 14 octombrie se căsătorește cu Hortensia Cosma, fiica cea mică a lui Partenie Cosma, directorul Băncii „Albina” din Sibiu, influent om politic ardelean, considerat unul dintre cei mai înstăriți români din Transilvania. Ceremonia are loc la Catedrala mitropolitană din Sibiu, nași fiind Alexandrina și Alexandru Vlahuță.
- 1907 - Apare la Sibiu, apoi la Cluj, revista lui Goga, *Țara noastră*.
- 1909 - Apare *Ne cheamă pământul*, al doilea volum de versuri, editura Minerva, București.
- 1911 - Apare la Arad culegerea de articole *Însemnările unui trecător. Crâmpoie din zbuciumările de la noi*.
- 1913 - Apare *Din umbra zidurilor*, al treilea volum de versuri, editura Minerva, București.
- 1914 - Apare în volum piesa *Domnul notar. Dramă în trei acte din viața Ardealului* și se joacă la Teatrul Național din București.
- 1915 - Apare la București culegerea de articole *Strigăte în pustiu*.
- 1916 - Apare volumul de versuri *Cântece fără țară*, editura C. Sfetea, București, cu un cuvânt înainte al autorului. În același an ia parte la primul război mondial și scrie ciclul de versuri *Război*.
- 1918, 1 decembrie - Realizarea unității de stat. Poetul face parte din diferitele guverne care s-au succedat la cârma țării. A fost ministru al Instrucțiunii și Cultelor, ministru al Cultelor și Artelor, ministru de stat, ministru de interne și prim-ministru.
- 1919 - Văduva poetului maghiar Ady Endre îi oferă, printr-o scrisoare, spre vânzare, proprietatea de la Ciucea. Prima călătorie la Ciucea cu Hodoș și alți prieteni, apoi, toamna, a doua vizită la Ciucea, cu Veturia Goga.
- 1919 - 1923 - Refacerea castelului de la Ciucea.
- 1920 - Pe 30 mai este ales membru al Academiei Române. Discursul de recepție (1923) este dedicat lui George Coșbuc.
- 1921 - Se căsătorește cu **Veturia** Triteanu (născută Mureșan), cântăreață de operă.
- 1924 - Apare volumul *Poezii*, la editura Cultura Națională, București. Primește *Premiul Național pentru poezie*.
- 1927 - Apare la București culegerea de articole *Mustul care fierbe*.
- 1928 - Apare piesa *Meșterul Manole*.
- 1930 - Apare la București culegerea de articole *Precursori*.
- 1931 - Sărbătorirea a 50 de ani de la naștere. Facultatea de Litere și Filosofie din Cluj îi acordă titlul de *doctor honoris causa*. Pe diplomă, la locul rezervat pentru indicarea profesiei, s-au înscris cuvintele: *Priceps Poetarum Pro Unitate Totius Daco-Romanicae Nationis Eluctatus*.
- 1934 - Prima ediție a poemului *Tragedia omului* de la Madách, tradus de Goga.
- 1935 - La 14 iulie se formează la Iași Partidul Național Creștin, rezultat din fuziunea Ligii Apărării Național Creștine (A.C. Cuza) și Partidului Național Agrar (Goga).
- 1937 – 1938 - Între 28 decembrie 1937 – 10 februarie 1938 prim-ministrul Goga conduce guvernul Goga-Cuza. A fost demis după 44 de zile.
- 1938 - La 7 mai Octavian Goga moare la Ciucea. Este transportat la București și depus la Ateneu, apoi este înmormântat la Cimitirul Bellu.
- 1939 - Corpul poetului este reînhumat la Ciucea.

Conacul lui Goga, de la Ciucea

CÂTEVA POEME, DE-ALE LUI OCTAVIAN GOGA, CE VOR STRĂPUNGE VEACURILE...

NOI

La noi sunt codri verzi de brad
Și câmpuri de mătăasă;
La noi atâția fluturi sunt,
Și-atâta jale-n casă.

Privighetori din alte țări
Vin doina să ne-asculte;
La noi sunt cântece și flori
Și lacrimi multe, multe..

Pe boltă, sus, e mai aprins,
La noi, bătrânul soare,
De când pe plaiurile noastre
Nu pentru noi răsare...
La noi de jale povestesc
A codrilor desigur,
Și jale duce Murășul,
Și duc tustrele Crișuri.

Și tata, și feciorul.
Sub cerul nostru-nduioșat
E mai domoală hora,
Căci cântecele noastre plâng
În ochii tuturor.

Spun că din lacrimi e-mpletit
Și Oltul, biet, bătrânul...

La noi nevestele plângând
Sporesc pe fus fuiorul,
Și-mbrățișându-și jalea plâng

Și fluturii sunt mai sfioși
Când zboară-n zări albastre,
Doar roua de pe trandafiri
E lacrimi de-ale noastre.
Iar codrii ce-nfrății cu noi
Își înfioară sânul

Avem un vis neîmplinit,
Copil al suferinții,
De jalea lui ne-am răposat
Și moșii, și părinții...
Din vremi uitate, de demult,
Gemând de grele patimi,
Deșertăciunea unui vis
Noi o stropim cu lacrimi.

DE DEMULT...

Tot mai rar s-aud în noapte clopotele de la strungă...
Patru inși la popa-n casă țin azi sfat de vreme lungă.

Într-un sfeșnic ard pe masă două lumânări de ceară,
Plin de grije, peană nouă moaie popa-n călimară:

„Patru juzzi din patru sate, de la Murăș mai la vale,
Cu supunere se-nchină astăzi înălțimii-tale,

Luminate împărate! Scriem carte cu-ntristare,
Ne-au luat pășunea domnii, fără lege și-ntrebare...

Semne-avem, și-n miezuine1 le-au fost pus de mult
bătrânii,
De pe când în țara asta numai noi eram stăpânii...

Nu mai sunt acum pe câmpuri, toate le-a sfărmat
dușmanul,
Și pe Ionuț al Floarii ni l-au prăpădit, sărmanul.

Ne mor vitele-n ogradă și ni-e jale nouă foarte
Și,-nălțate împărate, noi n-am vrea să facem moarte!

Dar ne vrem moșia noastră, vrem și pentru mort dreptate!
Ale înălțimii-tale slugi supuse și plecate,

Am trimis această carte și, precum ca să se știe,
Scriș-am eu, popa Istrate, în ziua de Sfânt-Ilie.

Iar noi patru juzzi cu toții nu știm slova și scrisoarea,
Punem degetul pe cruce și-ntărim și noi plânsoarea.“
.....

La fereastră-s zori de ziuă și pătrund încet în casă,
Juzii, treji de gânduri grele, stau cu coatele pe masă.

O nădejde luminează fețele nemângâiete;
A-ntărit scrisoarea popa: la tot colțul o pecete.

Moș Istrate se ridică și, cu mâna tremurată,
Pune cartea în năframă, de trei ori împăturată...

Înțolit de drum, jitarul Radu Roată se ivește,
Vechi căprar din cătănie, știe carte pe nemțește.

El așază-n sân răvașul și sărută mâna popii,
Juzii strâng o dată mâna, le mijesc în gene stropii.

Stau cu popa-n pragul porții, ochii lor spre drum se-ndreaptă
Când, cu traista subsuoară și toiagu-n mâna dreaptă,

În sclipirea dimineții, care rumenește satul,
Radu Roată pleacă-n lume, cu scrisoare la-mpăratul.

RUGĂCIUNE

Rătăcitor, cu ochii tulburi,
Cu trupul istovit de cale,
Eu cad neputincios, stăpâne,
În fața strălucirii tale.
În drum mi se desfac prăpăstii,
Și-n negură se-mbracă zarea,
Eu în genunchi spre tine caut:
Părinte,-orânduie-mi cărarea!

În pieptul zbuciumat de doruri
Eu simt ispitele cum sapă,
Cum vor să-mi tulbure izvorul
Din care sufletul s-adapă.
Din valul lumii lor mă smulge
Și cu povața ta-nțeleaptă,
În veci spre cei rămași în urmă,
Tu, Doamne, văzul meu îndreaptă.

Dezleagă minții mele taina
Și legea farmecelor firii,
Sădește-n brațul meu de-a pururi
Tăria urii și-a iubirii.
Dă-mi cântecul și dă-mi lumina
Și zvonul firii-ndrăgostite,
Dă-i raza soarelui de vară
Pleoapei mele ostenite.

Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frânge,

FĂRĂ ȚARĂ

Eu sunt un om fără de țară,
Un strop de foc purtat de vânt,
Un rob răzleț scăpat din fiară,
Cel mai sărac de pe pământ.
Eu sunt un mag de legea nouă,
Un biet nebun, orbit de-o stea,
Ce-am rătăcit să v-aduc vouă
Poveștile din țara mea.

Eu sunt o lacrimă târzie
Din plânsul unei mii de ani,
Sunt visul care reînvie
La vetrele celor orfani.
Sunt o muștrare călătoare
De pe tărâmurii fără glas,

De ce m-ați dus de lângă voi,
De ce m-ați dus de-acasă?
Să fi rămas fecior la plug,

Și dintr-o lume care moare
Sunt strigătul ce-a mai rămas.

Eu sunt oftatul care plânge
Acolo-n satul meu din deal,
Sunt țipătul muiat în sânge
Al văduvelor din Ardeal.
Sunt solul dragostei și-al urii,
Un visător de biruinți,
Ce port blesteme-n cerul gurii,
Drept moștenire din părinți.

Eu m-am desprins dintre morminte,
Din cripte umede și reci,
De unde-aducerile-aminte

BĂTRÂNI

Să fi rămas la coasă.

Atunci eu nu mai rătăceam
Pe-atâtea căi răzlețe,
Și-aveați și voi în curte-acum
Un stâlp la bătrânețe.
M-aș fi-nsurat când isprăveam
Cu slujba la-mpăratul,
Mi-ar fi azi casa-n rând cu toți...

Și de durerea altor inimi
Învață-mă pe mine-a plânge.
Nu rostul meu, de-a pururi pradă
Ursitei maștere și rele,
Ci jalea unei lumi, părinte,
Să plângă-n lacrimile mele.

Dă-mi tot amarul, toată truda
Atâtor doruri fără leacuri,
Dă-mi viforul în care urlă
Și gem robiile de veacuri.
De mult gem umiliții-n umbră,
Cu umeri gârbovi de povară...
Durerea lor înfricoșată
În inimă tu mi-o coboară.

În suflet seamănă-mi furtună,
Să-l simt în matca-i cum se zbate,
Cum tot amarul se revarsă
Pe strunele înfiorate;
Și cum sub bolta lui aprinsă,
În smâlț de fulgere albastre,
Încheagă-și glasul de aramă:
Cântarea pătimirii noastre

Țin strajă unui gând de veci.
Și cu fiorul care poartă
Pe cei încrezători în frați,
V-am plâns la fiecare poartă
Durerea morților uitați.

Azi simt cum noaptea se coboară
Pe dimineața mea de ieri,
Cum cântul meu se înfășoară
În giulgiul veșnicei tăceri...
Și printre voi îmi duc povara
Stropit de răs și de noroi,
Căci vai de cine-și pierde țara
Ca să și-o ceară de la voi...

Cum m-ar cinsti azi satul...

Câți ai avea azi dumneata
Nepoți, să-ți zică: "Moșu..."
Le-ai spune spuză de povești...
Cu Împăratul Roșu...

.....

Așa... vă treceți, bieți bătrâni,
Cu rugă la Preacurata,

Și plânge mama pe ceaslov,
Și-n barbă plânge tata...

APOSTOLUL

Ca o vecernie domoală
Se stinge zvonul din dumbravă,
Pleoapa soarele-și închide
Sus, pe-o căpiță de otavă.
Norodul a cuprins podmolul
Lângă frăgarul din uliță -
De cârjă sprijinit răsare
Bătrânul preot la porțiță.
Cu genele tremurătoare,
Aprinși, feciorii strâng prășeaua
Cuțitului din cingătoare.

Atâtea patimi plâng în glasul
Cuvântătorului părinte,
Și-atâta dor aprind în inimi
De clipa răzbunării sfinte.

Bătrânul mag înalță fruntea,
Ce sfânt e graiul gurii sale:

Moșneag albit de zile negre,
Așa îl pomenise satul,
Pe pieptărelul lui de lână
Purtând un ban de la-mpăratul.
Domol, în mijloc se așază,
Și sprijinind încet toiagul,
Clipind din genele cărunte,
Din el va lumina norocul
Acestui neam sfârșit de jale!

Același dor tresare-n piepturi,
Când glasul strigător răsună,
Și gemăt înfioară firea
Prelung și greu, ca o furtună.
Frăgarul își îndoaie coapsa,
Iar de prin văi purcede vântul,
Prin largul albelor văzduhuri,
Să ducă cerului cuvântul.

Începe-a povesti moșneagul.

Întreg poporul ia aminte,
Ascultă jalnica poveste,
Și fusul se oprește-n mână
Înduioșatelor neveste.
Moșnegii toți fărâcă lacrimi

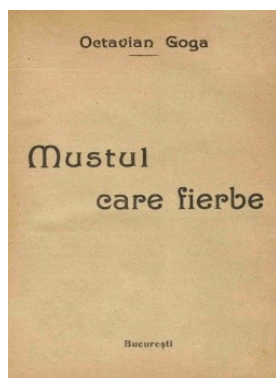
Din cetățuia strălucirii
Coboară razele de lună,
Pe-argintul frunții lui boltite
Din aur împletesc cunună.
Cuvine-se hirotonirea
Cu harul cerurilor ție,
Drept-vestitorule apostol
Al unei vremi ce va să vie!

(selecție de texte biografice și poetice, precum și de imagini foto, făcută de **Adrian BOTEZ**)

MEDALION ISTORIC

OCTAVIAN GOGA (1881-1938) – EXPONENT AL NAȚIONALISMULUI ROMÂNESC

Anul acesta se împlinesc 75 de ani de la trecerea la cele veșnice a poetului Octavian Goga. În buna tradiție, revista „Contraatac” prezintă aspecte semnificative din viața și creația lui Goga.

Personalitate multilaterală a culturii române, Octavian Goga a desfășurat o activitate politică ce se înscrie în direcția naționalismului românesc din prima parte a secolului trecut. Dacă evoluția sa politică a avut nuanțe ușor contradictorii, gândirea politică, în schimb, gravitează în jurul ideii naționale.

Ideile politice ale lui Octavian Goga pot fi urmărite în discursurile parlamentare, în volumul de discursuri rostite în afara Parlamentului și în culegerile *Mustul care fierbe* (1927) și *...aceeași luptă: Budapesta-București* (1930), acestea din urmă cuprinzând o selecție din articolele pe teme social-politice apărute îndeosebi în revista „Țara Noastră”.

Axul central al gândirii politice îl constituie ideea națională. Goga consideră că ea a caracterizat permanent aspirațiile poporului român, marcând și orizontul intelectual al poetului: „Ideea dezrobirii noastre naționale și a identificării granițelor etnice cu cele politice într-un act independent a trăit întotdeauna la noi. Înainte de a deveni doctrină, a fost un instinct de conservare, care a patronat copilăria și adolescența unui popor” (*Discursuri*, „Cartea Românească”, București, p.40).

Poetul și omul politic român a receptat ideile naționale prin prisma satului românesc: „Am privit satul și l-am despicat programatic, dându-mi seama că e cel mai mare izvor de energie națională; am crezut de la început, prin transmisiunea strămoșilor și părinților mei, în ideea de rasă; am crezut deci în sat, fiindcă satul era sinteza care reprezenta înaintea mea marile tot: Neamul” (*ibidem*, p. 11).

Pentru poetul Goga din primii ani interbelici, naționalul era o parte componentă firească a universalității, modalitatea specifică de manifestare a universalității la fiecare popor: „Am crezut de la început în specificul național,... am crezut că nu se intră în universalitate decât pe poarta ta proprie. Am crezut în dreptul de a trăi al valorii autohtone ca o completare a principiului de universalitate” (*ibidem*, p. 21). Ideea națională era pentru Goga „luntrea în care plutim și din care dorim să

înregistrăm curente mari de simțire universală... vreau să plutesc în plin umanitarism – cu o singură condiție: să fiu în luntrea mea și să iau toate măsurile să nu mă înec“ (*Ideea Națională*, Cluj, 1923, p.15).

În linii generale, în primul deceniu interbelic, O. Goga s-a situat pe o platformă democratică în problema raporturilor cu minoritățile naționale, în primul rând cu cea mai numeroasă, minoritatea maghiară. „La 1923 – nota mai târziu – eu eram mai larg în concepțiunile mele... Noi, cu toții, credeam atunci... că vom putea încadra în ideea noastră de stat minoritățile, printr-o politică de generozitate, chiar largă“ (*Afirmarea ideii național-creștine*, Tipografia ziarului „Universul“, București, 1936, p. 38). În acel an, cu contribuția decisivă a lui Goga, Partidul Poporului, al cărui membru era, a încheiat la Ciucea un pact cu Partidul Maghiar, prin care acesta din urmă se angaja să sprijine P.P. și să formeze un grup parlamentar unic. Deși pactul a fost ulterior denunțat de Partidul Maghiar, el a avut meritul de a atenua autoizolarea populației maghiare.

În 1926, Goga își exprima convingerea că „problema minoritară este o problemă internă a statului român, o problemă care nu trebuie să aibă repercursiuni peste graniță, ci trebuie să se rezolve local, negăsindu-se centrul ei de greutate nici la Geneva, nici la Londra, ci aici la București, în parlamentul țării“. Peste câțiva ani, în 1929, relua aceeași idee: „Cred într-un spirit de toleranță și de conciliațiune“ (*Discurs rostit la 15 ianuarie 1929*, idem, p. 23).

Goga a semnalat și criticat manifestările de ostilitate și autoizolare ale minorității maghiare: „Maghiarimea din Ardeal – scria el în articolul *Problema maghiară*, inclus în cartea *Mustul care fierbe* – stă încă sub sugestiunea Budapestei... compatrioții noștri de la unire încoace sunt într-o atitudine de izolare..., foarte multe ziare de-ale lor au tendințe provocatoare în timpul din urmă. Motivele acestei atmosfere de înstrăinare crescândă sunt a se căuta mai întâi în hipnoza permanentă a Budapestei și apoi în credința că slăbiciunile pot îngădui acest lux al unei separațiuni evidente de aspirații între cetățenii aceleiași țări... Răceala și neîncrederea societății conducătoare maghiare din Ardeal nu poate avea alte consecințe decât resuscitarea unui legitim egoism... la noi. O mână onestă de prietenie noi nu vom refuza niciodată, dar nici nu vom admite ca toleranța noastră civilizată să fie confundată cu neputința“ (*Mustul care fierbe*, pp. 320-321).

Politician aflat în căutarea unei baze de masă și similitudinea unor puncte de plecare teoretice l-au determinat pe Goga să se apropie de timpurii de grupările de extremă dreaptă, asociindu-se cu părintele spiritual al Gărzii de Fier, profesorul ieșean A. C. Cuza. Laitmotivul discursurilor politice ale lui Goga din această perspectivă îl constituie referirile la progresul ideilor naționalismului extremist în unele state occidentale: „Dincolo de frontiere – susținea el în 1933 – pretutindeni revirimentul național e în floare. Peste tot ideea patriotismului integral revine în centrul tuturor acțiunilor“ (*Discursuri*, pp. 55-56). Într-un discurs parlamentar din 1934 argumenta necesitatea creării unei noi concepții de stat, „grefată pe principiile autorității și ale naționalismului integral... Rând pe rând au căzut alcătuirile lumii vechi, înfrânate de valul acestei ideologii proaspete și cotropitoare“ (*Roadele democrației românești...*, p. 9).

Și în România, constata poetul, ne aflăm „în fața unui val nou, puternic, primejdios aproape: este valul ideii naționale. Acest val... vine de jos, se degajează din cadrul instinctelor popular. Două din cele mai primordiale, cele mai puternice instincte se pun la contribuție astăzi...: instinctul diferențierii de rasă de o parte, instinctul religios de altă parte. Sufletul poporului nostru simte astăzi... că el este o entitate organică, în care nu se încadrează străinii și simte nedreptatea provocată de către această invazie de străini“ (*România a românilor*, discurs rostit în Camera Deputaților în ședințele din 5 și 9 decembrie 1935 de Octavian Goga, președintele Partidului Național-Creștin, Tipografia „Săteanului“, Sibiu, 1936, p. 39). Concluzia pe care o desprindea era: „Cândva, nu de mult, urmărind frământarea sufletească a poporului meu am afirmat că trăim vremuri prerevoluționare. Astăzi, afirm că am intrat în faza revoluției naționale. **Revoluție înseamnă transformarea bruscă a psihologiei unui popor** (subl. ns.)“ (*Discursuri*, p. 56.).

Ideile de dreapta veneau să întărească vederile și atitudinea profund anticomuniste ale lui Octavian Goga, care, în 1936, considera că „în toate colțurile societății noastre și în toate fibrele noastre pătrunde, încetul cu încetul, această ofensivă comunistă“, declarând, totodată, că „noi nu admitem o asemenea mișcare comunistă în această țară“ (*Afirmarea ideii național-creștine*, pp. 51-54). În același spirit s-a pronunțat împotriva ideii de front popular, lansată de comuniști și care realizase unele succese în alegerile parțiale din 1936 (inclusiv contra Partidului Național-Creștin): „Voi lupta împotriva unei asemenea rețete și mă declar gata... să merg la pușcărie dacă un asemenea guvern se va face în România“ (*Ibidem*, p. 32).

În noua etapă a evoluției sale politice, Goga a accentuat, în spiritul ideilor autoritar-totalitariste, critica regimului democratic-parlamentar din România: „Așa-zisa democrație ne-a prăvălit într-o dislocare haotică... Votul universal în forma lui actuală, exercitat de o populație fără pregătire, a devenit un obstacol pentru dezvoltarea și întărirea țării. Concepția naționalistă a fost înlocuită cu preocupările sociale și cu lupta de clasă... Parlamentarismul născut din fărădelege și practicat prin incompetență a devenit o caricatură lărmuitoare și costisitoare, o mașină de legi grăbite...“ (*Roadele democrației românești...*, pp. 7-8).

În principiu, Goga propunea modelul unui regim politic totalitar: „Setea de autoritate..., nevoia unui comandament unic..., închegarea tuturor forțelor națiunii într-o nouă partitocrație productivă... au început de jos în sus și se afirmă cu o tărie neobișnuită“. De aceea, „noi, astăzi, trebuie să avem o concepție totalitară a energiilor naționale“, deoarece „numai un program totalitar, care să închege întreg organismul național într-o singură tabără, poate să fie garanția pentru existența noastră de stat“.

prof. **Cătălin MOCANU**, C.T. „*Gh. Balș*”-Adj. d

PATRIOTISM ȘI TRAGEDIE ISTORICĂ ROMÂNEASCĂ

Prin noua sa carte, **GOGA ȘI FRANCMASONERIA** (prefațată, meritat elogios, de Miron Scorobete), Dan Brudașcu ne oferă șansa (și depinde numai de noi, cititorii, pentru ca șansa să se transforme în autentică Revelație...) – de a asista la un eveniment editorial. La un adevărat regal de cultură, printr-o documentare de excepție, exhaustivă(într-o lucrare de 148 de pagini – sunt 296 note de subsol! – „subsolul” „înghițind”, de multe ori, aproape întreg “solul”...), asupra vieții și activității culturale și politico-patriotice, ale unei personalități de excepție (care, din păcate pentru destinul acestui Neam Românesc, a devenit, în istoria trecută și în cea contemporană, una extrem de controversată, ba chiar, mult mai rău: voit ignorată!), OCTAVIAN GOGA, personalitate care și-a epuizat “exhaustiv” viața și minunatele haruri, pentru împlinirea unui vis, mai frumos între toate cele frumoase : România Cea Întreagă.

Cum mărturisește autorul încă din Avertismentul de la pagina 9 – “alegerea titlului a avut rațiuni exclusiv comerciale. El are prea puțin – înafara capitolului pe această temă – de a face cu problematica propriu-zisă a cărții de față”. Lucrarea lui Dan Brudașcu se vrea – și reușește să și fie! – recuperatoare a adevăratului chip, teribil de frământat, devorat de patima Trupului și Spiritului Patriei, tragic și martiric, al personalității ardelen (devenite, la un moment dat, UN SIMBOL ROMÂNESC!) care a jucat, probabil, cel mai important rol, la făurirea României Mari – punând în joc nu doar harul poetic, ci și pe cel oratoric, extraordinara sa autoritate moral-spirituală (și Dan Brudașcu re-amintește uitucilor de istorie, indecent de mulți în zilele noastre! – despre “Pactul de la Ciucea – 23 octombrie 1923, semnat la București - , document politic realist, extrem de important pentru eliminarea tensiunilor în relația clasei politice românești cu elita politicienilor maghiari și asigurarea participării acesteia, într-un climat firesc, legal, la viața social-economică și politică a României Mari” – p. 103): chipul lui Octavian Goga – despre care președintele Academiei Române de atunci, Alexandru Lepădatu, vorbea, cu deplină îndreptățire, în deschiderea ședinței din 13 mai 1938, la 6 zile după moartea, prin asasinare-otrăvire, a Poetului “pătimirii noastre”: “Avem mângâierea că Octavian Goga s-a stins în România întregită a visurilor sale, îndrăznește și avântate, din tinerețe și a credințelor sale, neclintite și nebiruite, din epoca marilor lupte pentru realizarea acestei Românie(...). Octavian Goga este și va rămâne, în această privință, un ante-mergător sau, după cum însuși și-a numit figurile eroice ale trecutului nostru, a căror personalitate și rol ni l-a înfățișat în chip așa minunat, un precursor, un mare precursor al acestei Românie ce va să vină neapărat. Precum deci el a știut să așeze în cadrul lor istoric și în lumina lor aureolată pe atâți din înaintașii ce i-a considerat, în toate domeniile vieții naționale, ca atari precursori, se va găsi, desigur, la acest neam, atât de bogat în valori spirituale și intelectuale, scriitorul de merit și talent care să zugrăvească mâine – tot așa de călduros și de frumos – și strălucita personalitate a lui Octavian Goga”(cf. subsolul paginii 84). Putem zice că abia acum, în 2007, Goga și-a găsit “**scriitorul de merit și talent**”, care să-i zugrăvească, nu doar “**călduros și frumos**”, ci cât mai aproape de adevărul și complexitatea realității - chipul – și anume, pe Dan Brudașcu. Un Dan Brudașcu mai meticulos ca oricând – care, după ce începe cu trecerea în revistă a “ratărilor” șansei de a se înscrie în galeria zugrăvirilor autentici ai lui Goga, din partea lui Maiorescu, Beniuc, Ion Dodu Bălan (ratările se fac din motive oarecum diferite, la cei trei... - ultimii doi fiind senin-tributari viziunii comuniste, care exclude rolul personalității, în determinarea momentelor cruciale ale istoriei...) – se întreabă, văzând că Goga nu este recuperat, spiritual, cultural și politic, ci, dimpotrivă, parcă mai mult decât oricând – IGNORAT, și după 1989: “a fost/este Octavian Goga un <<poet maudit>>?”

Nu credem asta: credem că Neamul Românesc trece printr-o perioadă blestemată, care ține cam de mult și nu știm când se va sfârși: după ce dictatura lui Ion Antonescu îl interzicea pe Goga, trecându-i opera la index, alături de acelea ale lui Crainic, Mircea Vulcănescu etc.) – manualele alternative ale anilor postdecembriști repetă “figura”...și acuzația mascată rămâne aceeași – pornită cât din ignoranță, cât din rea-credință: “**un scriitor fascist**”...Gabriele D'Annunzio a fost, însă, CU ADEVĂRAT FASCIST, dar Italia îl consideră, cu bune argumente, “geniu național”...Una e opera, alta – politica...Și, mai ales, această actuală stupidă și revoltătoare “correctness political”... - prin care se pângărește tot ce au mai sfânt Neamurile Pământului!

Goga a fost “fascist”, cum a fost și...”**mason**”: din rațiuni strict patriotice, pentru a determina toate autoritățile eficiente, de atunci, ale lumii, să-și concerteze forțele, pentru izbăvirea României!!!

De aceea/de aici, și “**făcutele de ne-făcut**” ale lui Goga, odată intrat (la o dată ne-menționată de nimeni și nicăieri, prin îndemnul și promisiunile de ajutor dat “**ascensiunii sale spre demnități guvernamentale și parlamentare**”(cf. p. 100), spre a avea puterea de a ameliora destinul României, de către R.W.Seton-Watson-“**Scotus Viator**”) - în Francmasonerie: a propus “ca Loja Națională să se numească Loja Creștin Națională” (cf. p. 94), a demisionat din...Masonerie – gradul 30!!! (de parcă ar fi fost...postul de portar...!!!), în noiembrie 1933!!!!...

Să ne întoarcem, însă, la structura riguroasă a lucrării lui Dan Brudașcu. După introducerea interogativ-retorică: Octavian Goga – un “**poet maudit**” – sau poetul sub trei dictaturi (literare: ale lui T.Maiorescu, M.Beniuc și I.D-Bălan – în legătură cu monografia, atât de trâmbitată, a ultimului, afirmându-se, cu argumente irefutabile, că “**e un demers critic și istorico-literar ratat, util azi doar din perspectivă documentară**” – cf. p. 20 – în partea a doua – Traectoria unei existențe, capitolul I – În legătură cu numele primit la naștere – se insistă, pe bună dreptate, asupra năpastei căzute pe capul românilor din Imperiu, aflați sub “**privegherea**” (de calvar...) maghiară, care a determinat apariția, în Budapesta anului 1881, a Societății pentru maghiarizarea numelor...motiv pentru care conducătorii politici ai românilor ardeleni îndemnau ca românii “**să dea nume latine copiilor lor, la botez**”(cf. p. 30).

¹ -Dan Brudașcu, **OCTAVIAN GOGA ȘI FRANCMASONERIA**, Editura Sedan, Cluj-Napoca, 2007.

Urmează, în capitolul al II-lea, **Originea sa sud-dunăreană?!** – o cercetare foarte acribioasă, trecută prin textele lui Tache Papahagi, Theodor Capidan, Victor Eftimiu (dar și prin ineptiile lui Gh.I.Bodea, care confundă Pindul cu...Crâmul/Crimea... - cf. p. 34) - dar nu cu rezultate definitive, și nici cu "target" real", ci doar cu o concluzie perfect logică și adevărată: **"Dar opera sa, caracterul ei profund național, este dovada elocventă și incontestabilă că, indiferent care ar fi putut fi originea strămoșilor săi, el s-a simțit român în toată ființa sa, dăruind exemplar slujirii intereselor neamului lui"** (cf. p. 39).

Apoi, un capitol al III-lea cvasi-nediscutat, dar și cvasi-necunoscut, de către mulți dintre istoricii literari români: activitatea lui Goga la "Societatea Mica" (auriferă!) de la Brad... - unde **"întregul capital plasat (...) era românesc, iar beneficiul a rămas în țară"**(cf. p. 40) – și acest beneficiu a fost folosit de Goga pentru investiții extrem de judicioase și necesare, dar și pentru opere de largă respirație umanitară și culturală (burse, biblioteci pentru mineri, susțineri de scriitori - **"indiferent de naționalitate"**!!! - , conferințe ținute, în zonă, de personalități naționale, precum Crainic, Onisifor Ghibu etc.) – averea lui Goga, la finalul vieții sale, înregistrând...datorii...

Capitolul al IV-lea, Octavian Goga și Clujul Universitar – subliniază atât autoritatea culturală a lui Goga, în România interbelică (fapt ce a determinat mediul universitar să-i acorde titlul de Doctor Honoris Causa al Universității clujene - cu scopul, nemărturisit cu toată gura, de a-l avea la o catedră universitară - nu prea avea importanță la care! - pe cel care se dorea nu, în primul rând, dascăl de Estetică , ci **"profesor de simțire românească"**! – și prin care s-ar fi îndrumat "tineretul într-un sens dorit de ideea consolidării noastre ca stat", după cum conștientizează însuși Goga – cf. p. 57) – dar și furtunile politice, care l-au împiedicat pe Goga să-și onoreze, cum ar fi vrut, postul universitar...

Capitolul V – **Octavian Goga la Academia Română** – subliniază, printre altele (în primul rând, realizări de excepție, de tipul premiilor instituite, proiectelor **"demarate"**, Consiliul Național de Cercetări și Asociația care va să vină în ajutorul Științei Românești...etc. – sunt înșirate pe aproape o pagină întreagă - pagina 82 - numai comisiile pentru decernarea acestor premii și proiecte!!! – dar și uimitorul și sabotatul/blocatul, până în zilele noastre: **"<<Institut Român pentru cercetări istorice>> - care să aibă de scop principal explorarea și exploatarea științifică a materialului istoric aflat în arhivele de la Viena"**) - neșansa României și a lui Goga de a fi ratat postul de președinte al Academiei – prin care **"poate nu ar mai fi ajuns în efemera funcție de prim ministru al României și, cu certitudine, nu și-ar fi irosit energia și sănătatea în sterile și inutile bătălii politice. În plus, cunoscându-i apetitul față de demnități și măririi, funcția de președinte al Academiei Române i-ar fi dat satisfacția de care avea, se pare, nevoie sufletul său neobosit"** (cf. p. 65) – dar tot Dan Brudașcu recunoaște, imediat: **"E adevărat că Goga n-ar fi renunțat definitiv la viața politică"** – pentru că era făcut dintr-un aluat de luptător, sau, cum potolit spune autorul cărții: **"era în structura ființei sale adânc impregnată această pasiune față de politică"**. Încă ceva: Academia Română este condamnată, pe drept cuvânt, pentru lașitatea , "uneori chiar indiferența crasă, dovedite față de necesitatea scoaterii de la index și recuperării operei literare integrale a lui Octavian Goga. Nici în prezent lucrurile nu stau cu mult diferit". Așa este! Și ne întrebăm, firese: DE CE?!

Asupra capitolului **Octavian Goga și Francmasoneria** nu insistăm, nu doar pentru că însuși autorul ne-a mărturisit că este prezent în carte din rațiuni **"exclusiv comerciale"**, ci și pentru că Goga nu are prea multe în comun cu lumea masonilor... - toate legăturile stabilite de Goga cu masonii și masoneriile europene (inclusiv cu cea rusească...) având drept scop întărirea pozițiilor de negociere ale României, cu privire la pământurile/teritoriile și drepturile ei europene...Regretăm că Masoneria Română (în primul rând, MLNR-ul...) de azi nu-și propune/autoimpune, constant și exclusiv, scopuri similare. Dar nu putem trece cu ușurință peste un subsol în care se face comparația între modul cum au fost tratați, în istorie, masonii români, patrioți autentici și neșovini, de felul lui Avram Iancu sau Goga, sau Ion Antonescu – despre care nu se știe precis dacă a aparținut masoneriei - (supuși prigoanei și exterminării...) – și cum au fost tratați masonii maghiari, super-șovini și vinovați de crime grave, față de umanitate: Lajos Kossuth, vinovat de **"uciderea a peste 60.000 de români, ca și de distrugerea completă a sute de sate românești în Ardeal...salvat și ajutat de francmasonerie să emigreze în SUA"** - sau Horthy Miklos, "vinovat de atâtea nenorociri și crime (...) - nu numai că nu a fost arestat și condamnat vreodată de o instanță de judecată, dar i s-a permis să plece și să trăiască fără griji de ordin material în străinătate, iar, ulterior, a fost reabilitat și considerat chiar un fel de erou național"...Din păcate, Goga și românii sunt născuți, în primul rând, **"poeti"**...iar nu masoni...

Cam aceasta ar fi și concluzia capitolului VII – **Otrăvit din ordinul lui Carol al II-lea** – în care sunt amănunțite diferitele alianțe ale lui Goga, în plan politic intern românesc– toate, cu scopul de a salva țara, de a orienta România pe cel mai favorabil culoar de soartă, într-o Europă cuprinsă de isterie/nebunie, și într-o Românie condusă de un rege criminal – Carol al II-lea – din ordinul căruia Goga a (re)primit nu...postul de prim-ministru, ci porția de otrăvă...(mai fusese, se pare - după mărturia Veturiei Goga - o tentativă de otrăvire, cu câțiva ani în urmă...) – după toate indiciile, la Cluj (mâna ucigașă ar fi fiind aceea a lui Moruzov, șeful Serviciului Secret Românesc...dar nu iese total din discuție nici numele lui **"Sebastian Bornemisa, fostul primar al Clujului și membru în guvernul lui Goga"** – cf. p. 118.).

Este evident că Dan Brudașcu lucrează cu toate documentele pe masă – folosind nu doar **"hârtia"**, ci și Internetul...Ceea ce am avea să-i reproșăm n-ar fi, în niciun caz, deci, lipsa de documentare - despre care putem spune, fără rezerve, că este excelentă!!! – ci șovăiala (nu neștiința!) de a trage concluzii corecte, din aceste documente...Poate să fie vorba de prejudecăți, sedimentate de-a lungul intensei propagande anti-legionare (dinainte și de după 1989)...poate să fie teama de sancțiunile asupra celor ce nu urmează, azi, linia lui **"correctness political"**...dar nu este, totuși, firese ca azi, în 2007, să se mai bage **"la grămadă"** - legionarismul cu nazismul și fascismul... : **"El a fost om politic de dreapta, cu convingeri național-creștine. Dar nu legionare sau naziste"**(s.n.)...Când știi, cu **"acte în mână"**, că legionarii au avut CEL PUȚIN 17 % (sunt documente că ar fi fost 19%...) din voturile Românilor, fiind pe locul 3, în alegerile din 1937, fără a avea alte mijloace de propagandă decât...vocea sufletelor... și Căpitanul-Codreanu a ordonat susținerea gogiștilor național-creștini...e superfluu să iei în mână cartea unui Olimpiu Matichescu, care aberează despre **"cutezanța Gărzii"** care ar fi **"antrenat sute de cadre înarmate"**...Suntem în cu totul altă epocă (această indistinție între epoci omoară credibilitatea istoriei!!!) - și decât cea viitoare, a lui Horia Sima, și decât cea trecută-veterotestamentară, a deciziei Căpitanului/Codreanu de a riposta, cu arma în

mână, față de provocările exasperant/disproporționat de violente ale regimului carlist... - suntem, cu anul 1937, în epoca mihaelică-neotestamentară, a lui Codreanu (remarcată și de rabinul-șef David Șafran) : **“Urmați linia Sfințelor Evanghelii!”** ...La fel, nu poate fi amestecată/asimilată sărăcimea nevoiașă evreiască, cu Atotputernica...” **Comunitate Evreiască**”, deținătoarea puterii politice statale prin finanțe: **“Luând în considerare doar cele de mai sus (n.n.: prietenia admirativă a câtorva intelectuali evrei, de felul rabinului șef I.Niemirrower sau a scriitorului I.Peltz, arătată față de Goga), în pofida disputelor între reprezentanții comunității evreiești și politicianul Goga, respingem categoric ideea implicării acesteia în asasinarea lui”**...Chiar și atunci când dețineți articolul, din reproducerea americană dintr-un ziar iudeu, apărut la Cairo, la 5 ianuarie 1939, cu **TEXTUL COMPLET (!!!)** al lui Herenger/Haranger, stimate domnule Dan Brudașcu...?! Încă ceva: dacă Hitler a acceptat, în discuțiile cu Carol al II-lea, asasinarea celor doi patrioți (Goga și Codreanu), asta demonstrează, de la sine, cât de mult îi simțea de aproape Hitler, pe cei doi, de interesele naziste...și înțelegem de ce a optat Führerul pentru un militar țepăn, cum a fost Ion Antonescu (încă o dată: îi admirăm onoarea militară, patriotismul, dar nu și...vizionarismul...), iar nu pentru doi spiritualiști...

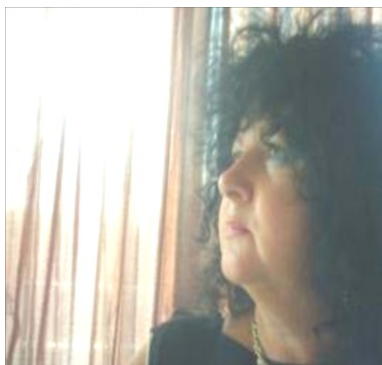
Textele de încheiere a cărții sunt grupate sub titlurile de **Miscellanea** și **Anexe**, și conțin precizări asupra “moștenirii Goga”, în sensul cel mai concret – numită **“donația Veturia Goga”** - nu doar denunțând feluritele pretenții și minciuni ale feluritelor rude **“din vânt”** ivite – ci, mai cu seamă, deplângând și avertizând asupra suspectei stări de delăsare și asupra părăginirii/prăbușirii fizice a **“amintirii de la Ciucea”**/Muzeul-Casă Memorială (a căruia încă-ființare se datorează inclusiv demersurilor energice ale lui Dan Brudașcu, până în 2000): castelul, casa Ady Endre, mausoleul, obiectele prețioase (nu doar sentimental...), fondul de carte etc.: **“Astăzi, turiștii ce trec pe aici sunt în pericol real de a-și rupe mâinile și picioarele, fie pe scările alunecoase și distruse, cu dale lipsă etc. – fie căzând în gropile ce se înmulțesc și largesc de la an la an”** - precizându-se, în final :”**Singurul deținător de drept al Castelului și întregului patrimoniu cultural de la Ciucea trebuie să rămână Statul român. Retrocedarea sa către alte persoane, care nu au făcut niciodată nimic pentru memoria lui Octavian Goga sau a soției acestuia, deși rudă îndepărtată a acesteia din urmă, ar aduce atingere însăși voinței poetului și memoriei sale”**.

Ce să zicem? O mai mare empatie, între un scriitor și obiectul scriiturii sale (în cazul nostru, Poetul-Martir Octavian Goga) nu se poate concepe...Este absolut uimitor, pentru zilele noastre de vinovată/iresponsabilă indiferență față de valorile spirituale și materiale ale neamului nostru – cum poate apărea o astfel de carte de excepție. Dar, tocmai din pricina excepționalității acestei cărți, ne îngrijorează problema fundamentală : **RECEPTAREA EI**, de către un popor/populație, sleit spiritual-energetic, prin hărțuirea continuă cu anti-educație spiritual-patriotică, cu arătări de telenovele, kitsch-uri etc. - și prin dezagregarea forței sale de concentrare, cu fleacuri mărunte și cu săcăitoare nevoi și lipsuri cotidiene...

Oricum, **“cinste cui te-a scris”**, o , Carte despre un Erou de Legendă al Epopeii Naționale Românești: un Autentic/Onest Profesionist al Istoriei Literare, a scris despre un Autentic Patriot Român...Este, cum am declarat de la început – **O PREMIERĂ/EVENIMENT EDITORIAL** (cel puțin pentru ultimii 17 ani...) – ceea ce este un cuțit cu două tăișuri, în aceste vremi, atât de scăzute în Duh...

...Aflăm că a ieșit, zilele acestea, ediția a II-a a cărții. Mare bucurie pentru autor și cititori, mare câștig spiritual, pentru Neamul Valahilor!!!

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

din inimă!

Ligya DIACONESCU – Rm.Vâlcea / ROMÂNIA & CANADA

Jurnalist, poet, scriitor, publicist, economist, maestru Reiki

- Este născută în 14 iulie 1960, la Bicaz, Neamț. Deși plecată des din România, îi place să spună că este româncă și locuiește, când nu se află peste ocean, într-unul dintre cele mai frumoase orașe ale lumii, plin de cultură, dintr-o zonă preponderent turistică, zona Vâlcei.

- **ESTE**

- director general al S.C. Starpress SRL Râmnicu Vâlcea și al Asociației Internaționale de Cultură și Turism, STARPRESS.

- Proprietar al revistei internaționale „româno-canado-americane „STARPRESS”- www.valcea-turism.ro (cu redacții în România, Canada, USA, Israel, Italia și corespondenți în întreaga lume).

- proprietar al Centrului de Informare și Promovare a Turismului Românesc „Starpress”.

- membru al Clubului de Presă Transatlantic.

- membru fondator al "Association des mass-médias et journalistes d'expression roumaine sans frontière"- 24 sept.2011/ Toronto-Canada.

A FOST :

- proprietar (1996-2004) al publicațiilor „Speranța” și al ziarului „Sportul Vâlcean” și coproprietar al cotidianului „Ora” din Craiova .

- în perioada 1995- 2004 - președinte al Fundației „Kamala” .

- director și producător al Festivalului Național „Miss Regina Turismului Românesc” (edițiile 2002 / Călimănești și 2003 / Baile Govora) organizat în colaborare cu T.V. România Internațional, Radio România Internațional și Ministerul Turismului.

- director general al Radio Metronom - Râmnicu Vâlcea (1994 - 2000).

- producător a numeroase emisiuni pentru televiziune la T.V. Etalon și T.V. Vâlcea 1 (2000- 2006).

- coproducător la T.V. România Internațional și Radio România Internațional (2002- 2011).

- producător al Concursului Internațional de Poezie Pentru Românii din Întreaga Lume „STARPRESS 2010”- ediția a II-a

- producător al Concursului Internațional de Poezie și Proza Pentru Românii din Întreaga Lume „STARPRESS “ 2012 (organizat de Revista Internațională „Starpress” al cărei proprietar și director general este, în parteneriat cu Radio România Internațional și în colaborare cu mass-media din țară și diaspora).

-**ESTE terapeut și maestru REIKI din anul 2010**, alinând trupurile și sufletele prietenilor din țară și din străinătate (luând durerea ...cu mâna), cum îi place să spună buna sa prietenă din Toronto, Elena Buică, care a simțit efectul tămăduitor al tratamentului direct și de la distanță.

SCRIITOR:

- **Cărți publicate:**

“Sărutul iubirii” - volum de versuri ; -, „Jurnalismul - între adevăr și minciună; ”Prințisorul Roboțel”- povești , “Drum”- versuri; *Amintiri* – Poeme într-un singur vers (ediție bilingvă, română-engleză).

- **ANTOLOGIA SRIITORILOR ROMÂNI CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME, STARPRESS 2011**, ediție bilingvă **română – engleză**, reușind să reunească scriitori români talentați din întreaga lume, colaboratori ai revistei internaționale STARPRESS www.valcea-turism.ro.

-Primul volum al Antologiei a fost primit cu mult drag și interes de românii din întreaga lume , având loc lansări de carte în California / USA , Nurnberg / Germania, Madrid / Spania , Londra / Anglia, Paris/ Franța ,Montreal / Canada, Olănești, Rm.Vâlcea, Govora - Băi, Călimănești, Mangalia, Mamaia, Constanța, Bistrița, Iași – România.

-**ANTOLOGIA SRIITORILOR ROMÂNI CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME, STARPRESS 2012**, volum bilingv **română – franceză** care, ca și primul, s-a bucurat de un real succes.

-**ANTOLOGIA SRIITORILOR ROMÂNI CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME, STARPRESS 2013**, bilingvă, **română – germană**. - **Românii sunt deștepti, elevați și talentați**, bilingvă, **română-engleză, 2013**.

- **Cărți în curs de apariție :** „ Cristaloterapia - Pietrele care vindecă ”, “Reiki, calea adevărului prin lumină ”, „Viorela” – povești pentru copii, “

Poezii pentru copii :- ABC-ul... Abecedarului “, “Poezia numerelor ”, "Zilele Săptămânii"; proză “ Să facem haz de necaz!”.

-**Începând din 2011**, pune bazele înființării în Toronto / Canada, împreună cu bunul său prieten și colaborator, Eugene Roventă, (președintele Asociației Profesorilor Universitari din Canada - de origine română) prima bibliotecă de carte

- românească și un centru de Informare și Promovare a Turismului Românesc.
- Cu ocazia lansării **ANTOLOGIEI SCRITORILOR ROMÂNI CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME, STARPRESS 2012** la Rm. Vâlcea, Ligya Diaconescu a primit din partea **Asociației Profesorilor Universitari din Canada, ACRUPO**, titlul și **diploma de membru de onoare** al Asociației, înmănată de președintele ACRUPO, profesorul universitar Eugene Roventă din Toronto .
 - **A obținut numeroase premii și diplome naționale și internaționale, inclusiv diploma de excelență în domeniul cultural (2011) oferită de Liga Scriitorilor din România**, prin președintele acesteia, scriitorul Alexandru Florin Țene. **În 2012 a obținut Premiul Ligii Scriitorilor 2011, pentru ANTOLOGIA SCRITORILOR ROMÂNI CONTEMPORANI DIN ÎNTREAGA LUME, STARPRESS 2011.**
 - **ZIARIST - proprietar și director general al Revistei Internaționale STARPRESS** / româno-canado-americane, cu corespondenți în întreaga lume. Colaborator a numeroase ziare și reviste din țară și străinătate, din care amintim: Gaândacul de Colorado / USA, Phoenixmission – USA, Agero-Stuttgart / Germania, Așii Români / Germania, Candela / Canada, RomanianVip / Australia, Saltmin / USA etc.
 - Începând din luna mai 2011, la invitația **CLUBULUI DE PRESĂ TRANSATLANTIC**, Ligya Diaconescu și Revista STARPRESS fac parte din acesta ,acceptând cu multă plăcere propunerea făcută de Clubul de Presă Transatlantic.
 - Este **membru fondator al AMJRF- Asociației Mondiale a Jurnaliștilor Români de pretutindeni -"Association des mass-médias et journalistes d'expression roumaine sans frontière"**, înființată la 25 septembrie 2011, la Toronto / Canada.
 - **Ligya Diaconescu** este partener prin revista STARPRESS www.valcea-turism.ro - pe care o conduce, în proiectul internațional FEM21 PROJECT. About the project FEM21 - the project FEM21-Women's Voices and Ways of Perceiving Them in Europe via Culture, Traditions, Diversity and Friendship is a EU Grundtvig project organized by ARIADNA-Romanian Women Journalist Association, Connexion Roumanie Association France and Romania Society ,Great Britain, during 2011-2013, funded by Grundtvig programme.

biografie de **Marry SMITH / CANADA**

POEME DE LIGYA DIACONESCU

CALEA MEA (DRUM)

Când am venit aici, am stat puțin...
Că nu știam de lume și dureri.
Dar le-am simțit din mac, cu sânge plin
Și mi-am urat „drum bun” și multe veri,

Am căutat în față, împrejur,
Și am intrat pe una dintre porți,
Era deschisă larg, sculptată dur,
Cu flori din care cumpăram noi toți.

Unii au luat o sută, mulți deloc,
Și s-au întors așa cum au venit,

Erau aceia care n-au noroc,
Și care au răsărit la asfințit.

Eu mi-am purtat departe pașii grei,
Prin locuri unde focul-vieții-i stins,
M-am regăsit prin florile de tei,
Am răs și printre hohote, am plâns!

Plecasem iar, fiindcă-am uitat să mint,
M-am mai întors, dar poarta s-a închis,
Și auzind de dincolo un cânt
Am suspinat plângând și-apoi am răs.

MI-E DOR DE TATA

Când n-ai putut să pui căpăstrul iepei albe,
Eu n-am știut ce e, ce va urma,
Erai frumos și tânăr, dragă tată,
Că boala, încet, încet, te măcina
Nu te-ai văitat o dată, tată dragă
Și ne chemai ca să ne vezi mai des.
Pe semne, bănuiai că pleci de aicea
Cât ne-ai iubit, acum am înțeles
Vă dau și bani de drum,

Când îmi îndrept spre tine privirea mea bolnavă,
Ca muribundul ochii spre cel ce drag i-a fost,
Mi-e inima un crater și sângele o lavă,
Gândul e, heruvimul urcându-se spre slavă
Iar graiul, o podoabă fără rost.

Veniți acasă, la țară, unde aveți rădăcini
Cât vă iubesc, nu puteți ști acum
Dar sufletu-mi vă cheamă , v-așteaptă azi, în drum
Aș vrea acum, să ne aștepți azi, dragă tată,
În casă, fără tine e pustiu.
Cu toate astea simt că-mi ești aproape,
Ai sufletul curat și cald... ș

EFEMER

Nesățioasă-adeșea să văd în tot, frumosul,
Adânc mister ca oaza ce-adoarme orice chip,
Umblam oriunde-n lume, mă întorceam cu visul,
Cu mintea ...îmi durasem din viață, Paradisul,
Învesnicit prin harul tău divin.

Și-atuncea când în suflet mă chinuia amarul
De-a fi dorit zadarnic o cupă de culoare,
Veniși precum norocul ce e adus cu zarul

Să reînvii speranța-mi spre ce-i frumos cu harul
Frumuseții tale neîndurătoare.

GERMINAȚIE

Ascultă cum răsare grâul
Cum printre sălcii trece râul
Cum crește iarba dimineța
Și curge- n stropi de rouă, viața

Ascultă cum se plămădește
Un prunc, din lacrimi de iubire
Și din “ seminți ” de nemurire
Când dragostea ne contopește

Ascultă cum o larvă plânge

Născând un flutur, ce minune !
Și cum sămânța germinează
Și se transformă grâu’ - n pâine

Ascultă cum un ied se naște
Și trandafiru -mbobocește
Cum rodul vieții “ izbucnește “
Și seva cerne - o nouă viață

Ascultă glasul nemuririi ,
Sămânța care-n veci nu pierde ,
Cum crește viața , grâul, pruncul ,
Din dulcea taină a ... durerii.

LIGYA DIACONESCU, Rm.Vâlcea /ROMÂNIA &CANADA

anunț!

Mănăstirea **LACUL FRUMOS** angajează BUCĂȚAR

STARPRESS
(valcea-turism)

bărbat, om cu, credință în DUMNEZEU , nefumător , nebăutor, care să respecte legile creștinești.

CERINȚE: Fără obligații, cu disponibilitate de a locui în incinta mănăstirii, poate proveni din șomaj (chiar și un om singur, fără locuință și venit) dar cu dorința de a sluji Bunului Dumnezeu și semenilor.

Relații la telefon: 0747 415 466, Ieromonah GALACTION ZELIG

Mănăstirea **LACUL FRUMOS** din comuna Vlădești sat Pleașa, județul Vâlcea,

angajează BUCĂȚAR,

****consacrarea tinereții*

VALERIAN CĂLIN, Adjud/**ROMÂNIA** - absolvent (2012) al Colegiului Tehnic

„*Gh. Balș*”-Adjud, membru al Cenaclului revistei „*CONTRAATAC*”, condus de prof. dr. Adrian Botez

Șiroind să ne prindem crusta
de piatră
În care să ne împletim
amândoi

Tu poți fi pasărea lichidă albastră
Eu pot fi cerul curgând în șuvoi

Dezmembrându-ne somnul , visele fine
Strigătul tainic , neauzit...
Luna albastră crește în tine
Privindu-mi undă înmărmurit

Sălcii cu brațe lungi languroase
Îți mângâie trupul dezmembrat
Locuindu-ne-n sânge sălcii pletoase
Peste un mal transfigurat.

Și îmbinați de o undă târzie
Să mângâiem nisipul fin
Desenând constelații de ambrozie
Peste un cer aflat în declin

Să ne reciclăm de sus până jos
Cu metamorfoza unui cuvânt
Subtil
Reumplând nespusele
dar simțite neliniști

Păsările să le frângem în două
Savurîndu-le ermetic inima magnetică
Plină de energie statică
Zborul

Colivii aurite cinetic
Se desprind din opace ziduri

Atâtea ramificații
Depărtările
Clone

NEDISIMULAT VERBUL

Nedisimulat verb
pe orizontală
pe coastele livide
ale Ușpanişadelor

HOLOGRAMELE SUFLETULUI

Să mai dezmoșim un pic din inimă
Un impuls
Fulger orbitor
Pedeapsă metalică diurnă

Ca să traversăm până la colțul străzii trebuie să plătim o
taxă de trecere
Pe care o vom pune la inimă
Ca să privim la măiestria unui tablou
Nu ne costă nimic

Dar dăruim de la noi
O bucată din trup

Uneori rupem o prezentă în două bucăți egale
Atârând-o de colțul privirii
Și ferind-o uneori
De transparența

În care ne vom pune inima....

Ne vom desperechea unii de alții
Cu atâtea tăceri de fum

Focul va deveni o metaforă
Iar Prometeu va îmblanzi vulturul
Apreciindu-și savoarea carni .

Ne iubim în neorânduială
Smulgând din arbori seva aurie

Inflamându-ne sufletele

În aripa căzută
De înger.

Cocon de flux cristalizat
Eroii Epopeilor
nocturni strigoi
se tulbură somnul
la răspunsul semiluni

vegetând.

....de unde atâta flux continuu
de unde atâta expansiune
în cursul izvoarelor

urmând ecoul
reîntoarcerii?

Aripa îngerului
pe claviatura unui pian

albastre note muzicale
umezind aerul
tristelor zile

stea căzătoare
la apogeul transformării

STRAUSS cântând
Dunărea Albastră.

PRUNCII

Pruncii nu pot încă a vorbi
Le cresc îngerii în coltul gurii

PĂSTRĂTORII

....urme de pași
destrămând vechile ninsori
ruga Apașului

rechemând concentric strămoșii
într-un autentic dans
al ploii

STRAUSS

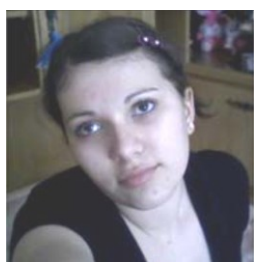
Lupii au început să se îmbulzească
la fântână
de unde ies , curate
fecioarele
dezmembrându-le apoi
cu urlet prelung

E o lună sângerie
plină de fantomele
păsărilor de noapte.

Gângurind durerea dinților de lapte
În parfumul dulce al prescurii....

Vechi păstrători
al formelor
originilor sacre

Mimetică translucidă
solară refracție
pulsul.

ELENA NICULESCU, Pufești/ROMÂNIA, absolventă
(2012) a Colegiului Tehnic „*Gh. Balș*”-Adjud, membră a Cenaclului revistei
„*CONTRAATAC*”, condus de prof. dr. Adrian Botez

NI SE SPUN ADESEA

Ni se spun adesea,

Vorbe cu tâlc
Misterioase și pline de adevăr
Le citesc nu au culoare
Mânjite fiind de falși scriitori

Și slove aurite dumnezeiești par a fi
Dor, moarte, fețe ascunse
Tablouri pictate într-un ascuns visător...

Să vă cred pe cuvânt că vreți Frumusețea?
Și adevărul în lume să-l vestiți?
Să vă cred pe voi cei care
Pătați scrisori și sunteți “mari iubitori”?

Nu îndrăzniți să aruncați zaruri
Când voi nu știți fațetele lumii
Creionate de marii noștri bocitori
Îndrăgiți scriitori...

DE-AȘ ȘTI CĂ NU MAI AM DECÂT O ZI

De-aș ști că nu mai am decât o zi,
Lăsată de Domnul drept favoare -
Aș călători printre fluturi zâmbind,
Bezmetic aș călca frunzele-n picioare

Aș risipi ce nu prea mult am strâns
Aș cere iertare și o ultimă strigare
Aș alerga neîncetat măcar un ceas,
În viața asta, etern de trecătoare...

NICI DUREREA

Nici durerea nu-mi vindecă
Sufletul rănit de un albastru dor
Rătăcind prințe flori uscate de vreme

Mă întreb:
La ce folos toate dacă
Mor?

O PERDEA DE PLOAIE

O perdea de ploaie
Mă desparte de drumul lung și obosit
Prin ploaia de aștri mătur haină drumul

Perdeaua dispare
Dar eu tot uitată de lume
Rămân

GÂND DE ROUĂ

Gând de rouă aduc în soare -
Peste-un cald decor
Măturând aievea

Lacrimile-mi care numai
Mor...

MĂ PREFAC

Mă prefac că închid în mine clipele nedormirilor
Mă prefac că mă las pradă odihnei și visului ce-mi
invadează
Rațiunea grea de iluziile zilei de mâine

A îngerilor ce-mi tulbură simfonia de seară

Mă las invadată de gânduri sihastru
Dorind să le alung
Mă răpune amintirea dureroasă

Vreau să alung orice urmă ce ar putea
Să-mi strivească mărunț lacrima mea
...Cade pe obraz și-n tăcere îmi cere
Să o las să-și urmeze căderea
Fără mângâiere...

LACRIMI DE DOR PE AL NOSTRU HOTAR

Lacrimi de dor pe al nostru hotar
Se întind nemărginit
Și mi se pare

Cum vântul agale își rotește în mână
Un scut biruitor...

ÎN VREMEA CÂND

În vremea când ne vor conduce profeții
cuprinși de mahnire și durere,
când secole se vor scrie povești

închinare oamenilor fără glas și putere
când toți vom purta pecetea răului în lume
mă sacrific să găsesc
SLAVĂ ȘI PUTERE!

MĂ PRIND ÎNTR-UN DANS AL CUVINTELOR DE SEARĂ

Mă prind într-un dans al cuvintelor de seară
Un dor mărturisit îngână un poet
Se sparge de un vis și începe să zboare – sau

de pe-o scară
cuvinte gândite zadarnic sar
pe-o coală de caiet...

Se sparge de un ciob de sticlă
O ramură de suflet atinsă de-un har

Mă strânge de mână
Și apoi îmi zice:
"Nu alerga - totu-i zadar!"

E GREU PĂMÂNTUL SUFERIND SUB APE

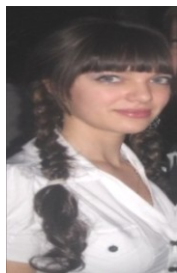
E greu pământul suferind sub ape
E grea și pâinea ce-o cerșim
Cerem speranță - vrem lumina,
Muncim zadarnic într-un colț tremurător,
Vorbim c-un sihastru c-un înger în zbor
Mă doare și trupul
Răpit îmi e gândul și sufletul mahnit în decor

Nu vreau cuvinte deșarte, ascunse,
Aștept, doar un cântec, o lacrimă adusă
De voi, dragi ființe
Țesute și scrise
De mii de ani de El
UNICUL ȘI SINGURUL
AUTOR!

PENTRU CINE SĂ ÎMPARTI ZÂMBETE, LACRIMI, FURIE ȘI URĂ

Pentru cine să împarti zâmbete, lacrimi, furie și ură
Când ești un biet nemuritor
Vinzi suflete și îngâni la alții silabe celeste de zor
Cerșești și gândul obraznic de dor
Ce faci tu când soarta te arde -

Când plângi și te zbați între minciună și
Umbrit adevăr...?
...Cu greu - tot mai greu te atrage
O rază de soare
Și-un vis trecător...

MIHAELA MUȘAT, clasa a XII-a E, C.T. „*Gh. Balș*”-Adj. membră a
Cenaculului revistei „*CONTRAATAC*”, condus de prof. dr. Adrian Botez
PRIMĂVARĂ APĂSĂTOARE

cer pustiu și fără glas
cer de primăvară-apăsătoare:
copacii sunt pete negre-n păduri de
blestem
păsările dau din aripi în zadar

mamă lumină
de durere plină
mamă a păsărilor de zi
poruncește – și
vom zbura și
vom fi!

SOARE DE PRIMĂVARĂ

inocența zilelor de primăvară
zidește parfum de fericire

soarele – în sfârșit! – scos din fire
luminează - o, ce zănatic! - povești de iubire...

VIZIUNE

Totul e misterios și sfânt în lumea asta. Iar noi, oamenii, ne facem văzuți, simțiți, știuți, doar prin puterea noastră de a distruge...! Faptelor noastre le-au crescut gheare – și, fără visare, se dovedește cât de adânc sclavi am ajuns: sclavi ai propriilor noastre pustiiri.

Visează, omule, visează, hai, începe o dată! – clădește viață, sărută viață, îmbrățișează viață - și dă suflu, din suflarea ta, tuturor ființelor, tuturor celor create-n lumină! Altfel, din sânge nu ies decât corbi și cadavre, cadavre călărite de corbi, întunerici în spume!

CĂUTAREA ARTEI

căutarea artei în pământul sec
și vorbe goale, ce mereu ne-ntrec!
atât ți-a mai rămas, oare, din dor
omule ctitorit pe-un nor...?
lumina – o amintire pierdută
într-un ochi de suflet al Păsării:

surzenia albă a unui colț de batistă
îți face semne că ești doar
bocitoare de vise -
...dar când vei tresălta din somnul bolnav
și să arzi lumânarea lui Dumnezeu
ca artistă?

“porni luceafărul...”

AZI, DEBUTEAZĂ:

FLORENTINA PINTILIE, clasa a IX-a E, Colegiul Tehnic
“*Gh. Balș*”-Adjud

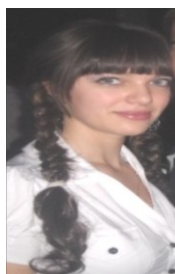
UN GHIOCEL

lumină ce doare
strânsă-ntr-o floare!

din noian de frig
din zăpezi pustii
din raze cârlig
cea mai vie dintre vii
răsări pe glee -
duminica de văzduh
floarea ce-o aștepți în duh:

un ghioc
cu noroc
mi-a ieșit în drum și-n
loc: om fără de rând
om cu mîl în gând
dacă știi
hai să fii
cel ce Domnul – în țării
de multe vecii
te așteaptă ca să fii:
primăvara celor vii!

...ȘI REVIN:

MIHAELA MUȘAT, clasa a XII-a E, C.T. „*Gh. Balș*”-Adjud

POSTERITATE RATATĂ

am fost arsă pe rug
din mine curg torente de cenușă
dar eu năzuim – cândva - spre
înlănțuiri solide
acumulate – dinspre răsărit spre spate

să mai rămână ceva și pentru
posteritate!

...din păcate – ce-a fost va mai fi
și nu e decât ceva vomitat de adâncuri
de smârcuri
...raze monstruoase – acum desprinse de pe oase
sparg valurile cetății
adună-n cer morții
apoi îi părăsesc – în albul pustiu

VIZIUNI DE PRIMĂVARĂ

izvoare spun povești în ploaia de lumină
pădurea – chiar fără să fie foarte atentă – suspină
o flare silabisește – pentru prima dată

vorbele sfinte despre iubirea eternă...
să ne iertăm unii pe alții
în fața altarului-cer!

MINCIUNA CARE PUTEA ÎNTEMEIA

am mințit durerea
m-am transformat în piatră
am strigat durerea
să-i pot termina de măturisit – măcar o dată

neadevărul întreg
...dar știu că eu voi renaște strigând
dar tot nedesăvârșit întru
minciună - mințind

SE FACE FRIG

se face frig – și iarăși
valurile visării se sparg la maluri – ca odinioară...
pulbere de lumină roșiatică iese – rușinoasă – de sub
poalele diamantelor...

...zугrăvesc cu vorba oglinda casei
pictez cu tăcerea vânățul amurg
...e târziu – și toate din suflet se scurg

NERVI TRUDIȚI

lacrimi primitive adunate-n neștiință
drumuri lungi – prea lungi – pentru ființă
istoria începe să se umilească
nervi trudiți apasă pe razele dimineților
cerul – făcut din trei silabe – stinge

treptat - luna și soarele
...prizonieri ai viselor fără căpătâi
ne culcăm pe preșuri murdare de
lumină

MĂDĂLINA DOBRE, clasa a X-a E, C. T. “Gh. Balș”-Adjud/ROMÂNIA

NELINIȘTI

sunt doar lumini ce vin și pleacă
picături ce tulbură liniștea lacului
cenușiu
nu sufla nici măcar praf de diamant –
peste

sentimente!

ești în stare să scufunzi în marea albă
rădăcina firavă a iubirii eterne?

ȚIPETE

mă opresc la mijloc de tunel: mă așez în patru labe și
țip cât mă ține gura
renunț să mai înaintez prin ceață
îmi fac sicriu din cuvintele-ascuțite
ce-mi stau înfipte în piept de un
celebru ucigaș cosmic
și intru în pauză de masă...

RÂURI

sunt un poet pierdut printre
fiarele înstelate: am îndeplinit – imperial
greșeli și dorințe – tuturor
la grămadă!
sunt departe de tot ce-i real
sunt departe de istorie – departe de
mine – de tine – de el
...râurile curg pline de sângele care mi-a

JOC CELEST

îngerii valsează – lent – exasperant de
lent - cu demonii
păcatul nu mai e păcat
ridic ușor trupul din pat
e fragilizat de
atâtea răni ale închipuirii
...liniștea întoarce priviri pe dos – ca o
primadonă:
e începutul sfârșitului de azi și de

TIMPURI PARANOIA

roata cosmică a uitat să se mai învârtă
florile au uitat să se mai deschidă

ești în stare să uiți măcar de o singură stea
care a pălăvrăgit – fie și o noapte – cu tine?
...scheletele dramatice ale copacilor
unduiesc lingușitor în fața
vântului: scurt moment
apocaliptic – apoi
antracul de o veșnicie

apoi – când aud pe altul țipând
mă ridic – tremurând – și-mi doresc să
trăiesc – la orice
masă - dimpreună cu toate aceste
tremurătoare - jalnice
țipete

trecut – vreodată – întrebător
prin vene
râurile curg pline de anii în care mi te-am închipuit
milioane de râuri trebuie să trec
pentru a putea să reintru în normalitatea
curgerii vieții mele
...dar sunt pe cale să fac o letală
hemoragie de poezie!

mâine – nu și de poimâine – când
soarele înghețat va lumina
exclusiv sufletele bolnave – iar
pe cele grețos de sănătoase – o să le
lase în grija
lunii tuberculoase
...toate se topesc – între fericirile
paradisului îndoliat!

azi soarele a îndrăznit să apună – dar n-a pus afiș dacă
și mâine va repetafigura

...nimeni – din toată imensa populație
 îngerească – nu mai vrea să
 rămână de pază!
 ...timpuri paranoia – oameni turbați
 câini scăpați din lanț – fraze dure scuipate cu incredibilă
 senzațională ușurință:
 s-au dezbrăcat îngerii de fracuri

MĂDĂLINA PAVEL, clasa a X-a E, C. T. “Gh. Balș”-Adjud/ROMÂNIA

ADMIRAȚIE MUTĂ

cât de frumoasă e o stea în Carul Mare
 plutește peste cer – admir
 mi-aduc aminte

IGIENA SUFLETEASCĂ

gânduri peste șervetul cu vise curate

degete albe – pe potirul de raze...
 voi – care totul batjocoriți și vindeți
 voi – care unul pe altul vă-mprumutați
 de-o țigară stinsă
 voi – cei dintr-o lume imensă – dar cu

S-A FĂCUT VREMEA

s-a făcut vremea când uiți de un suflet:
 îl arunci între scânduri de cer
 presari – peste lumina soarelui – câțiva
 trandafiri de hârtie - și
 uiți complet de
 ploile și de razele și de

demonii – de smokingul alb al dreptății
 ...pe străzi aglomerate
 gloata cască gura la acest dezgustător
 spectacol – și chiar se face chetă
 să-i plătească pe
 cabotini și impostori
 ...a venit vremea să mori!

...dar mi-am uitat pe masă
 primele cuvinte!

atât de puțini oameni:
 dacă plec eu – mă veți regreta
 măcar și pentru că – pe aici
 numai eu păstram – neîncetat și
 cu dârzenie - igiena
 sufletească

clipele în care te jucai – cu el - de-a Dumnezeu!
 ...învață să adori pașii unui dans de vals
 altfel – mâine dimineață te vei trezi
 cântându-ți toată viața
 fals!

OANA MÂZGĂ, clasa a X-aE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud

DRUM

merg – de una singură – haihui - pe-o
 cărare:
 nimeni nu cunoaște locul și casa
 desăvârșirii

...la sfârșit: lumina
 toți vom ajunge
 chiar dincolo de lumină

LACRIMI DE CER

ce să cer
 lacrimilor din cer?
 îmi cad stele ude în păr
 îmi cad stele ude pe pleoape
 Dumnezeu e așa de aproape
 încât aud șoapte
 îngerii și stele

ÎMI ADUC AMINTE

îmi aduc aminte de primul drum început
 de primul vis al meu pierdut
 îmi aduc aminte cum mulțimi de oameni mă înconjurau
 îmi aduc aminte – apoi - cum stam singură – la
 un colț de fereastră umilită:
 uneori ne simțim ai nimănui și
 de niciunde
 alteori – ne răsăfătam - îngropați în

lacrimi și stele
 păsări albe și păsări-dantele
 ...e așa de înalt
 încât adorm – și
 ca-n brațele mamei
 e cald

vise și-n prea multe speranțe
 ...îmi aduc aminte cum cineva îmi striga
 peste gardul care mă-nvecinează cu
 cerul: “*privește viața cu ochi de învingător!*”
 ...și râdeam – și eram supărată
 până când am trecut drumul
 pe partea cealaltă...

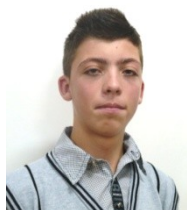
GABRIELA MIHU, clasa a IX-aE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud

LUMINĂ

dacă privesc spre cer – orbesc
dacă privesc spre flori – plâng
dacă privesc spre păsări ori
spre îngeri – încep să visez febril și

fără leac

un cuib de lumină mi-e inima
un cuib unde se va naște Fiul Iubirii

Doar spre lipsa ce doare:
Unde-s cuvintele de rugă, oare?
Spulberate prea ușor

ION/NELU ȘTEFAN, clasa a IX-aE, C.T. “Gh. Balș”-Adjud

IERTAREA

Cuvintele-n cumpănă azi stau
Și-un mare semn de întrebare
Însetat de adevăr și iertare
Își aștește priviri-luminare

Zboară vorbele ce dor
Dar nu pot rosti icoana
Ce îmi tot lărgeste rana!
În lumina de mohor
Nu e vis – nu e nădejde
Doar păcatul crește – crește...!

PRIVESC IN ZADAR

privesc de dincolo de ziduri înalte
privesc de dincolo de uși greu de deschis
nevăzute sunt zările - nevăzute și alte
dintre câte zânele mi le-au promis...

...privesc – dar voi sparge apoi
tot ce mă împiedică să trec din mine
în VOI!

DANIELA ASAVEI, clasa a IX-a E, C.T. “Gh. Balș”-Adjud

TRECEREA TIMPULUI

timpul ți se scurge – parcă – pe
umeri – în plete lungi
tot mai lungi
și-n jos – tot mai jos

ochiul o ține bine sub cheie
va curge doar timpul
durerea și lacrima – însă - vor zăcea:
se simte clar un dor de vreme rea...

degeaba chem lacrima

O VIAȚĂ AM

o viață am - și nu știu s-o trăiesc

o pierd - cu ziua și cu ceasul
oricât lumina-și 'nalță glasul!
oricât grădini florile-și vestejesc

oricât fântânile – adânc – se sfătuiesc...
...va trece vara iarăși – printre umbre
și nu rămân decât regrete – gânduri sumbre...

PRIMĂVARĂ

gene fine de mărar
ochii de mărgăritar
chipu-i – chipul din altar
păsări vâslesc cerul - rar

cercei de cireșe
fluturi roșii pe măceșe
...atâta dimineată
că te ceri - mereu - la viață!

IOANA POPA, clasa a

CLIMATUL

Păsări alungate prin ceață.
Întrebat, vreodată, de ce plâng

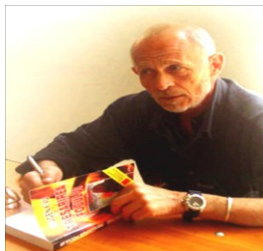
IX-a E, C.T. “Gh. Balș”-Adjud

ÎNTREBĂRILOR

Copaci care strigă a frig. Un nor deasupra caselor. Plânge norul. Te-ai
norii, și vântul de ce plânge, și păsările – și de ce nu se-ndură cineva,

nici de nor, nici de vânt, nici de păsări - nici de gândul meu, hărțuit între bine și rău, între noapte și zi, între mine și mine? Nu, cine să se întrebe, pe-așa vremuri de ciumă a luminii...?!

“*voluptos joc cu icoane...*”

EUGEN EVU, Hunedoara/ROMÂNIA

EXILUL HERMENEIC

DAIMON/ΔΑΙΜΩΝ

dedicație Enza Conti și lui Aurel Pantea

Nicăieri ca aici exilul n-a fost
Este încă
Mai fructuos decât în interior
În memoria sferică
În autocenzură
Privighetoare cu ochii scoși
- cea din palma Mnemosynei-

Nicicând mai actual
E prea- multa lumină
Electrică nu se vede
Clarul de clarobscur
Extramurros ghimpat
Înflorim printre grilaje baroce:
Ah, le susținem !

AMURG

Rumoarea verde-n stingere venea
Dinspre pădurea fără cer în ea
Era o ancestrală suferire
Multiplă prin nervuri și cimitire
Suspînul doar, al mierlei, o ghicea

Ființe fără ochi trăiesc în ea
Nu li s-a dat ce n-aveau cum să poarte
Văzut din nevăzut se-mpreuna
Sieși misterul orb, cel fără moarte.

Lumina trup cerea. Însă departe.

BLUES CU FIARĂ

Amintirile frumoase
Mor duios, mai cu iuțeală,
Cu asprita lor mătase
Purpură transcendentală

În sărmanul corp se-nfruntă
Carnea și cu oasele
Care-o țin prin oarba nuntă

Arderilor, sus și joasele

Între zodii și prozodii
Sufletul neștind să moară
Alegorizează-n dodii
Râde plânsul lumii, fiară..
Râde plânsul lumii,
Fiară.

AMURG

Rumoarea verde-n stingere venea
Dinspre pădurea fără cer în ea
Era o ancestrală suferire
Multiplă prin nervuri și cimitire
Suspînul doar, al mierlei, o ghicea

Ființe fără ochi trăiesc în ea
Nu li s-a dat ce n-aveau cum să poarte
Văzut din nevăzut se-mpreuna
Sieși misterul orb, cel fără moarte.

Lumina trup cerea. Însă departe.

LUI HADRIAN

...Pesemne printre semne
Îngreunarea vs levitația,
virtualitatea, stihialul...

Ar trebui, să ne rugăm invers,

cum fac cei ce știu
pe fâșiile de frontieră,
lasă urme inverse !
conexiuni
perverse ?

TELEPOEMA

Stăm în Mișcare,-ai stigmei culpei prime,
Captive- n rotativa primei crime
Ce nu ne aparține, știe Nime.

Din remanența teleEmpatiei ?
Ca Matria Ființei, încă viei,
Să ne-o resoarbă Sinea Lumei unde

A îndurării cosmice secunde,
Fractalică pe sine se pătrunde...

Astfel să-nvie ciclic ce se-ascunde
Prin sacrificiu-n operă, fecunde,
Eonice spirale-aici, niciunde.
Fosila moarte-i surdă, nu răspunde.

EXPERIMENTUL CONTINUU

Ramuri de neamuri
sub hramuri
hamuri
sub epitalamuri

interstelarele geamuri
sferice-n jocuri himerice

ramuri de neamuri
în ochiul compus
fractalic- divinul
sieși ascuns
aniluminul.

Gabriela Pachia

GABRIELA PACHIA, Timișoara/ROMÂNIA

ALGOMETRU

Ce miros înțepător emană realul
dinspre mare,
când algele discordante putrezesc
răbdătoare,
– legănare spre stânga, legănare spre

dreapta – ,
iar aricii-de-mare agită lanternele-lui-Aristotel,
când chiuiesc vâslașii, retezând rostul răchitei,
când păreriile ghimpoase învârt roțile solare,
când toamna nazală dă fiori unui triceratops,
iar, din câmpiile nescrise, sinteticul stă mereu la pândă... !
Glodificarea-i în toi, lucrează în trei schimburi,
măldărește, pripite, ultimele păstăi genetice,
vânează fisurile privirii – puhave vopseluri pentru nimburi
– ,
spârцуiește hainele de piele, de blană, gulerele opulente,

lecuiește onduleurile semeței gherghine literare,
iar noi, acar trubaduri, acar lei-de-mare,
furați de răspântii, de iarba-surpăturii, de grafologie,
tot reglăm algometre, șirul lui Fibonacci, pentagrama
trandafirului, concepția scaieților despre perfecțiune,
meloapele turbinelor toroidale, ciorchinii de lăudători,
foarfecile spiritului și plinul de sine, pralinele belgiene,
unghia retractabilă a invidiei, hârbăriile lăcrimărilor
și rimele sămânțoase, haosul de unică folosință,
lapalisadele deceniilor smintit suture, dar mai ales
șamota, însilozările, meremetiselile, setea de nimic...
Acupuncturală, dimineața sosește întotdeauna la timp...
Doar seara intersiderală se lasă descântată platonice
înspre lunga noapte pseudointelectuală... Ding-dong !
Împreună tăiem cordonul ombilical al amintirii.

Martie – Aprilie 2013

PRIMORDIALĂ

– Nimic nu-i al tău, roști, primordială, cupa de tristețe !
Nimic, nimic din asimetriile limanurilor nu-i al meu,
nici timpul răsunător, nici spațiul crestat,

nici misterele cu care îmi pigmentez pulsul,
nici albastrul care îmi privește identitatea
din vârful copacului, nici răsăritul de cuiburi,

nici fragii ce s-au împăcat cu cercurile de foc,
 nici arcurile de triumf, nici crengile sunetului,
 sau gâtlejurile morilor, măștile buruienilor,
 nici porțile de fier ale fabricii de poeme,
 nici centrul istoric al ființei, al fosforului,
 nici spada amintirilor sau parcurile inocenței,
 nici șerpașii ce-și așteaptă sufletele rarefiat-verzurii
 să-i ajungă din urmă, nici coordonatele carteziene,
 nici zumzetul semințelor, nici mărgelile ostenirilor...
 Oare m-aleg doar cu neliniștea fumegândă ?
 Cu jumătatea cauterizată a adevărului,
 cu plictisul digurilor, cu tălpile cuvintelor de travertin,
 cu frunzele – victorii telurice pe frânghiile sângelui – ,
 cu ochii deschiși, pribegind printre dorințe policrome,
 cu înserarea roasă de pești, cu singurătatea sirenei,

cu pânda nisipului, cu vrejuiri de bine, vrejuiri de rău,
 cu harta supraviețuirii pe planele improvizate
 ale exilului – iradiante încurcături de corzi – ,
 cu nota de plată pentru fluturi trucați și ape apocrife,
 pentru întremătoare infuzii de infinit ?
 Te-am văzut umblând umil sub privirea țepăună a zeilor.
 Eu încă alerg cu albul curiozității spre vâlvătaia zorilor.
 – Nici moartea nu-i a ta, au tunat marinarii vântului !
 Sfârșiturile, ca și începuturile, te iau prin surprindere...
 Dobânda-i pălăria de sărbătoare a rugăciunii !

9 – 10 martie 2013

PAUL SPIRESCU, Adjud/ROMÂNIA

POVESTE DE DRAGOSTE

Doamnei mele, Phaevronia

Era așa de frumoasă că se-ncrețea scoarța pământului din mine

la o simplă vedere – nevedere a ei
 și se formau munți uriași, cu frunțile înalbite de nouri
 și mările se adunau în oceane volburoase, ehei

își mlădia pașii vapoși , lăsând urme vapoase, stabile
 prin nisipurile constelației, iubitoare și calme
 fluvii eterne își schimbau cursul să-i mângâie tălpile

vulturi pleșuvi coborau dimineața să-i ciugulească din palme

era așa de frumoasă că până și oasele mele bolnave
 o adora și-i ridicau îndelungi osanale, ehei
 și Calea Lactee se oprea o clipă din deplasarea spre roșu
 și luna - nebuna, deodată căpăta chipul ei...

ADAGIO

bordel de lux. largi coridoare înmiresmate. parfumuri scumpe.
 imperativul categoric se dedă desfrâului. desfătare a simțurilor.
 care simțuri? - mă întrebi. putrezește vederea-n orbitele ochilor.
 auzul, ce să mai vorbim? sunetele devin un fel de săgeți înțepenite între corzile arcurilor. războinicilor multisecolari.
 multimilenari, zici? fie ca tine! doar să ne alegem și noi cu ceva

din toate aceste răsfațuri.
 rațiunea doarme sforăind sub masa portocalie
 ca și cum și-ar visa propriul ei vis.
 rațiunea e și ea o săgeată otrăvită.
 hai totuși să ne înfruptăm și noi puțin
 din această splendoare
 mocirloasă
 chiar dacă vremea noastră încă n-a venit
 și poate că nu va veni
 niciodată!

INIMĂ ÎN FORMĂ DE LIRĂ

Dăruiesc această liră hodorogită
 fratelui meu de dincolo de hotarele lumii
 cu care am fost împreună

într-o vară toridă și destrăbălată
 să adunăm fluturi de tracțiune
 pentru caleașca de aur a poeziei.

ÎNVĂȚĂTURI DE BUNĂ CUVINȚĂ

1
 Iată ce se întâmplă dacă trăiești prea mult:

până la urmă carnea ta scorjită și în adormire
 începe să se dezghioace de pe mădule

încet-încet
cu şuier strident de viforniță și de aducere-aminte.
Începi să rămâi din ce în ce mai puțin
și din ce în ce mai singur
tot așa cum toamna pădurile
se dezgolesc de frunze
încet-încet
în acordurile simfonice
aiuritoare
ale destrămării
2

Iată ce se întâmplă cu frunzele pădurii
dacă se înverșunează să trăiască prea mult:
dintr-o dată se satură și ele de copacii lor
adoptivi
se satură chiar și de ele însele
își fac reverența obișnuită
se roagă la bunul Dumnezeu
să se termine odată mascarada aceasta
ce mama dracului atît de multă existență Doamne
mai lasă-ne odată la vatră.

IOANA STUPARU, București/ROMÂNIA

LAȘ ESTE ACELA

Laș este acela
care pentru păcătoșenia lui
dă vina pe Adam și Eva

Amândoi căzuți în păcat
fie din neștiință
fie din curiozitate
dar mai ales
din încercarea la care
i-a supus Dumnezeu
iar ei nu au făcut față

Pentru a le fi iertate greșelile
s-ar cuveni să ne rugăm
cu toții
Ca să fie stârpit păcatul
chiar de la rădăcină

Astfel am împlini unele dintre
poruncile Lui Dumnezeu
de a ne respecta părinții
de a ne ierta unii pe alții
de a ne iubi unii pe alții

ÎMBINARE DIVINĂ

Trupul meu,
Sufletul meu,
Pământ și Cer,
Verigi diferite îmbinate măiastru,
Miracolul este la Dumnezeu.

Trupul meu,
Sufletul meu,
Săgeată cu două vârfuri
Plămădită de Dumnezeu
În „ziua a șasea”.
Un vârf sărută Cerul,
Celălalt este legat de Pământ pe vecie.

Sufletul meu,
Zbor ce nu cunoaște hotare.
Trupul meu,
Fir de grâu semănat într-o țarină
Năpădită tot mai mult de neghină.

Căznesc să-mi păstrez
Sfânta Lumină primită din „Începuturi”,
Parcă aş fi mereu în Vinerea Mare
Din Săptămâna Patimilor,
Când cânt plângând Prohodul,
Răstignirii Lui Iisus Hristos pe Cruce!

GEORGE ANCA, București/ROMÂNIA-New Delhi/INDIA

țipătul oaselor

țipătul oaselor dezbobocite
familii în scris ambulanță
închinăciunea precupeței

petunii arse mirosiți-mă
faluni zvântați de interdicție
păunii roată nepotu-așteaptă

veverița pe nisip spre stejar
uitat spărgătorul de capete
Platon pe tine nu te plesnea

voce d'arhitect colinzi canasta
Fâstici Dodona dulău în dodii
Nae Ionescu de Mircea Vulcănescu

Stagira lângă Thessaloniki
intensitate vastitate miroase-i
tatălui pâinea iertării semene

vale Valeriu arabi în chioșc
scris cu verde altor cazărmi
fără parafă se insinuă puhoi

între două uși străine de-a ta
ne și împingea sora afară
stând jos îmi închipui că da

nu tuși per nepotino singspiel
apelul tău de la distanță ce se
alege de mușchii virginității

ce s-o alege și de epics partenza
sudezi cupola altarului era noapte
oftași la cuvântul literatură

pe ce traversă mă preferi
femeie retezare de genunchi
unde ne ducem atâtea scrisul

ari valuri

ari valuri ariei boeme te restaur
trup mantiei nici abur mal malaur
malaria plămâni lui Gib slovacă
Gosh cromozom Calcuttei nicio vacă

recoltă arsă mână-mă în Maramureș
din Vama Veche toată noaptea ureș
pe corzi nu raze nici de-o aderență
bandoneon arcanul profirență senză

scump la teatru zburate picturi
rugină treflată da cumnate
Nana cerută de mama pe mobil

dublă seducție pe vreme frumoasă
sus la Cașin limbaje conșpicioase
ghindele secetei verbiaj netranscris

vorbind în versurile altora
ciori în cer ciori pe pământ
în pluș plus puls a adormi

ajung la timp de m-ai suna
va fi trimis tatăl lui Valeriu
romanele tașca vidă fără marți

pe buclă nici melc ne dăm peste
cap între șinele tramvaiului
ce mă fac ce te faci ce ne facem

m-am supărat mă doare piciorul
fac așa să se mai miște sângele
despărțitele oase a le lega cu ceva

pânze albe umbră de eoliană verse
floarea soarelui spre astru nu mai merse
ce zar în saramură crap șalău

ne binecuvântează marțea cocărău
cum nou-născuți din Indii vers
citez prin Albion tournir ci cavalers

NICOLAE N. NEGULESCU, București/ROMÂNIA TRANSCENDENȚII GALACTICI

Mi-am întâlnit viața
pe Sferele Proteilor
din oglinda galactică
Le-am pipăit cu ochii
fețele

și învelișul sufletelor
Ei purtau în palme
oul luminii,
iar eu, doar fulgerele
renașterii cuvintelor

LACRIMA CUNOAȘTERII

De la nașterea sunetului
se vede pe sine
raza lacrimii cunoașterii
domolind furtuna sufletelor;
de la chemarea zărilor
din farmecul creației

mîngăiate de aprinderea
cuvintelor zburătoare
din spații;
de la zumzezul
nemărginirii elementelor...

UN ALT OCHI

După toate
tresăririle vieții

îmi înstrăinez
durerea

din flacăra văzutului;
și fac din mine
un alt ochi ceresc

MUCENICIE

Vreau să scap steaua
oglindirii lumești
din cruzimea
ghearei vulturului
Nu mai las scufundată
în ochii lui amețitori
nici aura pământului
Cu mărgăritarul
lacrimilor
îi ademenesc ciocul
pierzaniei
care străpunge luna

pentru sihăstria
infinită

Îl hrănesc
din sihăstria învelișului
meu muritor
biciuită de ramurile
vântului
Pentru nemărginirea voastră
fraților
dau repede
chiar furnicarul gândurilor
uranice
ascuns sub candela cuvântului

pr. DUMITRU ICHIM, Kitchener, Ontario/CANADA

CÂNTECUL DE LEBĂDĂ

- Tu, cine ești? - m-a întrebat
olarul
râvnindu-mi lutul bun de tors pe
roată.
- Eu sunt amarului amarul

din care noaptea cucuta se adapă.
Mi-e inima rudenie de ceapă,
bulb de otrăvuri groaznic de amare.
Eu lebedei, din ultima-i cântare,
îngân doar începutul -
sfășietor de alb când se adună
din spuma răsăritului de lună

ce-și curge către timp amarul.
- Dă-mi inima, continuă olarul.
- Nu-i vremea încă;
Omul din Grădină
mi-a hărăzit paharul
spre dubla sete a durerii,
sărutul prea amar ce reciproc se bea
cu buze de lumină
'naintea Învierii.

... și a plecat olarul
spre roata din cântarea mea.

ÎN DRUM SPRE EHIPET

Cum moțăia în drumul spre Ehipet,
parcă lovit din cer,
Bătrânul Iosif scoase-un țipet:
"Marie, coroana...
Coroana de la magi, de Împărat,
ce I-o aduse-n cutia de gomer,
sculptată ca sipet,
în graba mare am uitat!"

Maria nu răspunse.

Privea departelui departe...
A șovăire, lacrima prelinsă -
curgea din ochii ei senini
durerea gândului nespus.
Îl strânse-n brațe pe-Iisus
și-L sărută pe frunte,
exact pe locul unde va purta
coroana Lui de spini.

SINGURĂTATEA ÎNGERULUI

Singurătatea îngerului
e un suspin albastru și greu.
O singură dată
i-am gustat amarul netors
și-nfricoșat m-am întors
la poarta Olarului meu

cerșindu-mi brațele-napoi.

Sărmanul înger!
Născut greșit cu aripi,
niciodată nu a putut zbura
măcar o singură îmbrățișare
ca noi.

Întâi am fost amintire,

apoi în frământec
am devenit același cântec
cu formă de lut.

Îți amintești de podul palmei Lui?

SINGURĂȚĂȚILE PIETREI

Singurătățile pietrei
numai vidul le
absoarbe genunea
născătoare de stea,
dar tu, molidule -
geamăn de-aceeași oglindă -
ce vrei să faci
cu umbra mea?

De multe ori,
tu mi-o răpești fără să știu
și din tristețea mea și vină

Ce cald era,
când peste umăr ne pândea
primul sărut
luna rodită pe ram de gutui!

tu lăcrămezi pe coajă cu rășină,
dar înlăuntrul tău
o fi la fel ca-n mine de târziu?

Și mi-a răspuns
singurătății, fratele molid:
Din umbra ta s-a zămislit
tot ce n-ai fost și n-ai cântat.
Lumina ta amară
o simt cum crește-n lemnul meu
nespovedita formă de vioară

CAMELIA CIOBOTARU, Focșani/ROMÂNIA

DAR DIN DAR – MÂNCA-NE-AR RAIUL

dor – izvor - și-o voce crină
ruga iarăși se anină
icoană după icoană
și la Maica noastră Doamnă

să nu-l ia, să nu ni-l mute
în ceruri, să ne asculte,
pe cel ucenic la greu
ucenic de Dumnezeu

chiar de dracul s-a băgat
și noi gândul i-am aflat
gând ascuns și neștiut
care inima ne-a rupt

sufletul ne-a sfâșiat
și de-ncredere-am uitat
și-am învățat, vrând-nevrând,
că oamenii n-au cuvânt

și-nvelesc Cuvântu-n tină
de inimă nu-L anină
spun cuvinte potrivite
doar de buze meșterite

iar la prima încercare
nimic greutate n-are
tot ce-a fost și s-a rostit
cu-n "delete" s-a isprăvit

pe talger n-a atârnat
tot ce-a fost, doar s-a uitat,
când de Bacchus instigat
gânditorul a strigat

un cuvânt neadevărat
care rău ne-a ndurerat-
și am plâns, am plâns, am plâns
către Domnul nost' Iisus

pân' *deasupra de lumini*
că-i doar drag și nu sunt vini
că-i doar rugă și curat
pentru cel *ce-a luminat*

îngerescul ghem știut
ce-a luminat prin cuvânt...

TEO CABEL, Buzău/ROMÂNIA

VAPORUL NOPTII

Vaporul nopții
Taie câmpul lucernit.
Dincolo de hubloul galben,
umbrele.
Norii îi dă ca pe o spumă

deoparte, ferit,
Ca pe visele toate necoapte, deșarte.

Vaporul nopții trece
Spre țărnul de cafea

Acolo unde, o să pun piciorul, pe mal,
De acolo, în viața mea, pe- un alt val

O scară rulantă de clipe.

În așteptare
Aud inima poemului

Orizontul e doar o eșarfă

EVA PERECHEA LUI EV...

A început cu tine
timpul și, deasemenea, prima consoană.
Tânguirea a fost în zadar, (zidul nemuririi
dărâmat) nu ținea loc de cărămidă-n ruine
Prima femeie ai fost
Eva, prima mamă.

*

Ochi albaștri ca cerul,
verzi ca primăvara,
negri ca perlele...
Picături de lumină, același alambic,
misterul.
Fără tine
orele aleargă vărgate ca zebrele,
ziua este un drum prin mărcini,

noaptea, o plapumă de întuneric.
Florile, grădini în piatră.
Un nebun, răcnind pe coclauri,
fiorul... estetic.
Zâmbetul, un sloi retezat de raza soarelui.
Dragostea?
Cine a auzit de ea?!

Nimic nu-i la locul său,
Nici durerea nu este adevărată,
fără tine
Femeie,
Iubită,
Mamă!

CORNELIU LEU, București/ROMÂNIA

AGRESIUNEA ASUPRA CULTURII ROMÂNE

„Pe ei, măcar, îi agresează presiunile imperiale și ale slugoilor celor care i-au dominat; asupra culturii noastre, însă, agresiunea vine din partea celor cărora le-am căutat în coarne”...

Cam asta e concluzia cu care m-am întors de la o încărcată și plină de duh manifestare culturală mizileană, unde cei ce semnăm în mai multe publicații bucureștene, ne-am întâlnit - și-am înflorit idei, și-am petrecut, și-am râs, și-am plâns împreună – cu confrății noștri care publică în frumoasă limbă română publicații din Chișinău și Cernăuți.

Am schimbat idei cu veselie, în virtutea convingerilor noastre că omul vesel este și fecund și creator; și am deplâns starea de agresiune asupra culturii noastre care produce o situație paradoxală. Deoarece, cu toate că este vorba de o cultură unică și unitară, agresiunea împotriva ei se manifestă din două motive, vine din două direcții și are, implicit, două categorii de dușmani.

Și, fiindcă în ultimă instanță a fost vorba de un festival de umor și poezie, ne-am dat drumul și ne-am spus năduful; unii mai liric, alții mai înțepător, dar simțind cu toții intelectuală răspundere de a ne opune acestei agresiuni. Fiindcă, printre confrății cu care am petrecut se

aflau chiar și cei care, în zilele de 29-31 august 1989 deveneau eroii deștelenirii soartei limbii noastre pentru o bună parte din români; cei care au organizat marile proteste și manifestări împotriva deculturalizării prin presiuni imperiale și au reinstaurat „limba vechilor cazanii”.

Pentru ca acum la aproape un sfert de veac, datorită fățarniciilor politice, încă să se mai confrunte cu cei care dușmănesc asta, încă să-și simtă agresată cultura care, de fapt, înseamnă însuși viitorul. Da, aceeași cultură pe care o simțim agresată și noi dar, din păcate, neavând nici măcar mândria de a ne înfrunta cu niște tendințe imperiale. Ci, doar cu cele mai meschine acte de politici așa zis culturale, de la ploconirea în fața comercialului de import și până la gratuitatea interesată a televiziunilor care dezbat în aceste zile problemele legii presei, dar cultivă ele însele aceleași nuliități degradante a căror fotogenie grețoasă sfidează nu numai elementarul culturii, ci orice urmă de bun simț. Astfel, fenomenul de becalizare se multiplică mereu și-n diferite sfere, pesemne prin regăsirea cărturărească pe care și-o află cei care-l mediatizează. Și-l mediatizează căutându-i în coarne, încurajându-l în prostie, în loc de a-l ține cât mai ascuns, ca pe-o rușine națională atunci când deschide gura.

Olimpian, cu înțeleaptă senectute, academicianul Solomon Marcus trecea peste acest sentiment degradant, punând totul pe seama umorului involuntar. Domnia Sa și-a dezvoltat nu numai crezul didactic al cultivării deșteptăciunii prin simțul umorului, dar a evoluat într-o splendidă diatribă asupra umorului totalmente involuntar, același ca pe vremea tradiționalelor lupte ale intelectualilor cu ciocoi: umorul pe care-l produc politicienii avizi ce s-ar dori potențați, alături de potențații stupizi ce se doresc politicieni.

Dar întrebarea care se pune oriunde, numai la Consiliul Audiovizualului nu, întrebarea celor care ne-am săturat să luăm în răs atacurile subculturii agresive, ar trebui să fie: Oare, dacă umorul poate fi involuntar, poate fi involuntară și prostia

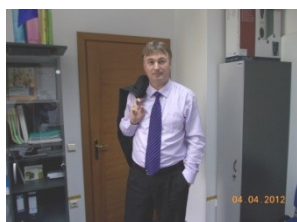
agresivă?!... Umorul, fie el și involuntar, poate trezi reacția sănătoasă a râsului în batjocură: „*ridendo castigat mores*”; în vreme ce agresivitatea e altceva. Ea poate fi considerată forțare a deculturalizării societății și dorință de a impune cu forța un model de om acultural, faptă ce ar trebui pedepsită prin lege, drept „*crimă împotriva afirmării naționale*”.

Spun asta cu toată tăria pentru că modele, precum cei cu blaturile din fotbal care erau preferații tuturor prim-secretarilor, ștabilor de partid, conducătorilor de mari întreprinderi finanțatoare ale fotbalului „muncitoresc-socialist” și eroi ai ziarului „Sportul popular”, sunt încă pernicioase devenind sechele ale corupției bolșevice. Cândva, la niște alegeri, când un președinte de ligă își cumpărase un post de parlamentar, l-am văzut lăudându-se la televizor cu faptul că „el n-are facultate; ce, doar n-a fost prost să piardă patru ani degeaba!”. Și, neavând cum să fiu supărat pe el, m-a indignat reporterul care nu s-a simțit deloc lezat în propria-i cultură. Așa că zilele trecute, când l-am auzit pe altul că „vrea să facă parte din Comisia Juridică, fiindcă are trei ani de drept”, nu m-a mai deranjat reportera care, și ea, pesemne că „*avea profesionala la bază*”.

Și ne mai mirăm de degingolada tinerei generații, când e plină televiziunea de asemenea modele!

Din pricina aceasta făceam comparația (din punct de vedere cultural absolut în favoarea lor) cu fermitatea confrăților noștri de la Chișinău, spunându-mi că, imperială sau mahalagească, agresiunea împotriva culturii, mai ales când e vorba de una și aceeași pe care o vedem lovită din ambele părți, este întotdeauna la fel de periculoasă, impunând uneori momente când n-ar trebui numai să râdem.

Ci, cel mult, dacă ținem la umorul nostru, să râdem eradicând.

VALERIU MARIUS CIUNGAN, Mediaș/ROMÂNIA

SISIF PE CASA SCĂRILOR

urcam pe casa scărilor,
și parcă nu se mai sfârșea,
vopseaua insalubră, de

ulei, striată pe betonul mizerabil, rece,

cu becuri sterpe, imbecile, muribunde,
halucinând din două în două etaje
tăcutul martor era balustrada plastic infinită
(scurt circuite isbucneau în negre, umezi, filamente)
la îndrăznețele-mi viraje

era o lumină-absență, chioară,
becuri de patruzeci
frumoasă cum știam

spoiala varului, anume nedesăvârșită,
o cenușie umbră nedesăvârșită însoțea

urcam pe casa scărilor,
te așteptau pe casa scărilor (și n-ai trecut)
să treci

urcam pe casa scărilor
var pe manșete, pe genunchii altruști, înțelepți, spre casă,
și rezemat contemplativ lângă tabloul de contoare
părea ca urc (urcam ?) și poate chiar urcam
o scară nesfârșită, tot mai naltă, mai frumoasă

ION I. DUMITRU, München/GERMANIA - n.27.08.1937, Boteni, județul Muscel, actualmente județul Argeș - marinar și ofițer-secund - în navigația fluvială, poet, scriitor, jurnalist și editor. A urmat doi ani cursurile f.f. ale *Facultății de Geografie-Geologie* din București, pe care datorită meseriei le-a abandonat. În 1959 este avansat în funcția de *ofițer stagiar fluvial*, iar după examenul de Brevet pentru funcția de *ofițer fluvial*, lucrează în calitate de *secund* pe acelaș traseu. (decembrie 1960- august 13, 1961).

La 13 august 1961, solicită azil politic în Republica Federală Germană, care i se acordă în ianuarie 1962, când se stabilește la München. Din august 1962 până în mai 1963 este angajat la compania de navigație *Rhenania - Rheinschifartsgesellschaft AG*. Duisburg, în navigația Rhinului, între Basel - Rotterdam - Anvers, etc. și pe râurile și canalele navigabile

din Germania. În iunie - septembrie 1963 se află la Freiburg cu intenția de a-și continua studiile la Universitatea din localitate. În acest răstimp, cu promisiunea unei burse, ajută voluntar la *Biblioteca Română și Institutul Român de Cercetări* din localitate, operă a exilului român. În toamna lui 1963, se întoarce la München, unde se stabilește definitiv. Lucrează mai întâi ca muncitor necalificat la fabrica de bere *Löwenbreu* - München, și apoi ca recepționar de noapte la *Hotel am Hofgarten*, München, perioadă în care se înscrie la un curs de germană, la Universitatea din München, și totodată își definitivează și publică primul volum de versuri *Flori din furtună*, München, 1964. Din iunie 1964 și până în iunie 1992, este angajat ca redactor de știri radio, în calitate de monitor, senior monitor și ajutor de șef de secție la *News Department, Romanian Monitoring Section, Radio Free Europe* - Munich, Germania (16 iunie 1964-iulie 1991); apoi în training ca speaker și producător la *Departamentul Românesc de la Europa Liberă* (octombrie 1991); și în final secretar, inginer de sunet și manipulator tehnic la secția *comunicări și recepții* a *Departamentului Românesc de la Europa Liberă* (Noiembrie 1991-iunie 1995), când este concediat, odată cu mutarea acestui post de radio la Praga. În perioada iulie 1995- iulie 1997, este șomer. Din august 1997 este pensionar și locuiește ca rezident - cetățean român - cu sejur permanent la München. La 15 octombrie 1976 I.D. fondează la München ceea ce se va afirma ca *Jon Dumitru Verlag*, (adică Editura Ion Dumitru) în cadrul căreia creează,

între alte colecții, și *Colecția „Apoziția”*, ca parte a susnumitei edituri, al cărui finanțator, responsabil și garant personal a fost. În acest cadru își continuă și editarea revistei „*Apoziția*”, începând cu nr. 4-5/1976-77.

Jon Dumitru Verlag a funcționat timp de 22 de ani, editând peste 80 de titluri de cărți și publicații. Tot la *Jon Dumitru Verlag* – München s-a editat și primul săptămânal românesc din exil, „*Săptămâna Muncheneză*”, cu apariție în fiecare Joi, (decembrie 1975 - decembrie 1978); Director, administrator și redactor responsabil: Ion Dumitru; Editor: *Jon Dumitru Verlag*, München.

În 1995, I.D. a fondat la Snagov și București firma „*Mediana- Edit*” s.r.l., cu profil editorial și casă de difuzare, desființată în 2005, unde, între altele, a apărut – în coeditare cu JDV, volumul de editoriale Vlad Georgescu, *România anilor 80*, antologat de Gelu Ionescu, și cinci numere din ghidul cultural „*Bucureștiul actual*”.

Ion Dumitru a fost membru activ, membru fondator și membru în conducerea mai multor organizații care au activat în exil și diaspora precum: *Asociația Românilor Liberi din Germania*, *Asociația Românilor din Sudul Germaniei*, *Acțiunea Creștin Socială Română*, *Asociația Românilor din Sud-Vestul Germaniei*, *Uniunea Mondială a Românilor Liberi*, *Fondul de Ajutor al Românilor din Germania (FARG)*, *Liga Românilor din Exil – în Germania- pentru, drepturile omului*, membru la *Uniunea Jurnaliștilor din Bavaria*, *Asociația româno-germană a scriitorilor din München și Bavaria*, membru al *Institutului de cercetări - Biblioteca Româna din Freiburg i.Br.*, membru fondator al *Asociației Alianța Civică München*, iar din 2003 membru în *Uniunea Scriitorilor din România*. Începând din octombrie 1997, odată cu jubileul de 20 de ani ai editurii *Jon Dumitru Verlag* – Muenchen, împreună cu Doamna Lucia Soreanu, Aachen, este inițiatorul și organizatorul edițiilor din 1998, 2000 și 2002 ale concursului pentru premiul de poezie „*Ion Țigariu*” de la București, în urma cărora, în 2005 a elaborat „*Antologia participanților la concursurile pentru premiile Ion Țigariu*”, apărută la editura „*Memoria*”, București. În 2006, sub titlul: „*Din vremi împărătești*”, i-a apărut la Editura „*Fundația Memoria*” – București, primul volum din trilogia „*La început de patimi și de joc*”- Epos subiectiv al unei copilării – Poeme; în 2008, la aceeași editură, volumul II din aceeași trilogie, „*Decriptând mirajele iubirii*”, -Poeme-, Partea I din ciclul cu același nume; și tot în 2008, tot la Editura „*Fundația Memoria*”- București, i-a apărut a doua parte din ciclul „*Decriptând mirajele iubirii*”, intitulată „*La baștina fiului rătăcitor*” cel de al treilea volum din trilogia „*La început de patimi și de joc*”- Epos subiectiv al unei copilării-Poeme.

În 1990, a primit premiul Academiei Româno-Americane (ARA), pentru întreaga sa activitate în slujba afirmării libertății cuvântului, democrației și drepturilor omului. În 2004, a fost cooptat ca membru în Consiliul de Garanție Morală al Institutului Național pentru Memoria Exilului Românesc, București, iar în 2005, în cadrul festivalului de poezie „*Antares*”, de la Galați, a primit distincția de „*Cavaler al Ordinului Danubian*”.

S-A RĂSTURNAT DEJA TOT FRONTUL...

S-a răsturnat deja tot frontul
Din Răsărit și din Apus,
Și-așteaptă țara cu-ncredare,
Verdictele ce-i vin de sus.
Se-aude că-a căzut Odessa,
Și rușii vin spre Chișinău,
Să joace iarăși kazaciocul
La Iași, Suceava și Bacău...

Se mârâie pe orișunde
Și toți se-arată pricepuți,
Cum se înfige-o baionetă,
Cum poți cu piatră s-o ascuți !
Și-n fiecare zi la vatră,
Se-ntorc feciorii invalizi,
Fără-un picior sau fără-o mână,
Schimbați din fluturi în omizi !

Alaltăieri, în mare grabă,
Plângând, ne-a părăsit Ivan,
Ce ni l-a-ncredințat armata,
Ca ajutor, de-aproape-un an.
Rănit în lupta de la Balta,
Și luat de noi prizonier,
După ce-a stat un timp în lagăr,
Ne-a fost trimis „sezonier”.
Și ne-ajuta-n diverse treburi,
Așa cum el se pricepea,
La câmp, acasă și-n ogradă,
Și-ades în compania mea.
În multe zile, cu mîgală,
Mi-a meșterit din lemn de tei,

„Cloșca cu pui”, prinsă-ntr-un talger,
Ce-l ciuguleau, sub ochii mei.

El mi-a făcut, cu-ndemănare,
Mai multe alte jucării...
Dar era trist, lăsase-acasă,
Nevastă, rude și copii...
Și-adesori, când era seară,
Sub nuc, sta singur, și cânta,
Sfășietoar... o melodie,
Din lumea lui, ce n-o uita...

L-am întrebat atunci pe tata:
„De ce nu a rămas la noi ?”,
Și mi-a răspuns: „Băiatul tatei,
Așa e-n viață și-n război
De vin încoace bolșevicii,
Chiar dacă e nevinovat,
Va fi luat precum mulți alții
Și fără milă împușcat!”.

Ieri am aflat că Nenea Cucu,
Cu mulți din camarazii lui,
Sunt luați prizonieri, departe,
De ruși, în țara nu știu cui...

Și-un popă grec, sau un călugăr,
Venit în sat, de patru luni,
Ne-a prevestit sfârșitul lumii,
Și toți l-ascultă ca nebuni.

Le sfătuiește pe lelițe,

Și pe țărani mai avuți,

Să-și scoată-n grabă gologanii,
Ascunși prin lăzi sau pe sub buți,

Bijuterii și-orice podoabe,
Salbe de aur, cocoșei,
Tacâm, veselă, porțelanuri,
Nimicuri scumpe de femei,

Și să le dea pe toate danii,
Cu-averi și case și pământ,
La Sfântul Munte sau la Athos,
Prin testament și jurământ,

Căci doar așa la judecata,

Din urmă-și vor afla alint,
Și nu c-un vraf de tinichele,
De platină sau de argint...

Îl ascultăm prostiți cu toții,
Și-aleargă babele la popi,
Și-n timp ce iar se dă alarma,
Fugim prin pivniți și prin gropi

O mamă stă și-și face cruce,
Și-n sân își scuipe blestemând,
Pe când copilu-i plânge-alături,
Prăjit de soare și flămând.

Desigur, asta e sfârșitul!...
Chiar Mama mea s-a lămurit,
Și-i dă călugărului broșa,
Zălog la ce-a *păcătuit*!...

München 1981-2005

prof. univ. dr. **FLORENTIN SMARANDACHE**, New Mexico/SUA
(**CTITORUL PARADOXISMULUI MONDIAL**)

STAREA LITERATURII

Domnule Rotaru,

Ați murit?
Și nici măcar nu m-ați anunțat-
Să particip la funerarii?
Nici un cuvânt
De la Dvs.,
De luni de ani.
Din ce cauză?
Ce se aude cu
Jurnalul?

Vă salut!
(indiferent unde
Vă găsiți
În momentul de față).

PS.
M-am înscris
La doctorat
În algebră/
Teoria numerelor.

Phoenix, 13.02.1991

FLORINEL AGAFIȚEI, Focșani/ROMÂNIA

PRIMA ZI

Nu mai scrisese de multă vreme; avusese o perioadă în care inspirația curgea ca apa de la robinet când se strică o garnitură; pur și simplu, nu era moment al zilei, să nu-i vină câte un gând minunat și să nu-l treacă în carnețelul personal purtat, mai tot timpul, într-o geantă din piele neagră.

Scrisese destul într-o perioadă scurtă, de numai cinci-șase ani și, probabil, de aceea canalul inspirației secătuisese. Nici o idee, nici un moment divin, de plonjare în inefabila lume a marilor idei dătătoare de speranță; în plus, viața lui zilnică, devenită tot mai searbădă, nu-i mai oferea prilej de bucurie.

Înainte, dacă vedea un fir de iarbă șters de roua dimineții, era de ajuns pentru a-l face să vibreze; acum, picătura de apă diamantină i se părea o simplă împreunare a unor elemente chimice. Nimic mai mult! Devenise ca personajul din cartea lui Jules Verne, **RAZA VERDE**, care nu mai avea în el pic de romantism, de trăire sentimentală; era rece, pierdut departe, aidoma icebergurului încorsetat în calota polară...

Fusese trimis la mare de Uniunea Scriitorilor cu bilet gratuit o lună de zile, conform înțelegerilor având, în schimb, obligația de a scrie bună parte din romanul al cărui proiect îl depusese la centru, adică la București.

Pornise către mare cu un oarecare entuziasm, în ideea că va fi departe de toți și toate, de problemele domestice, cotidiene, de lumea nebună, sperând că va fi doar el cu marea, chiar dacă în juru-i vor mișuna destui turiști gălăgioși.

Trenul îl zdruncinase suficient dar, într-un târziu, se văzu cu valiza pe peronul gării marelui oraș. Dincolo de aerul acru al terasamentului căii ferate, peste clădirea înaltă trecea mireasma sărată a mării. În urbe, de cum pătrunse, agitație, de la prima oră a dimineții. Obişnuirii localnici - cu cheițele în mâini - îi ofereau loc de cazare ieftin, garantat. Le zâmbea tuturor, trecând prin mulțime, strecurându-se anevoie, căutând un taxi. Nu-i fu greu, căci în fața gării, puzderie de mașini se ofereau să-l poarte în orice direcție.

Se aruncă într-un automobil și rosti numele stațiunii. Șoferul zâmbi mulțumit pentru că nimerise de cu zori un client generos, care nu se uită la bani când vine vorba de distanța parcursă. Doar la vilă să ajungă, să facă un duș și să iasă pe plajă. Atât își dorea...

Taximetristul porni în trombă; mașina avea aer condiționat,

iar tânărul șofer arăta spilcuit. În plus, avea muzică de calitate. La un moment dat, se făcu auzită vocea unui cântăreț pe care nu-l mai auzise de foarte mult timp. Se chinuia să-și aducă aminte cine este, dar nu reușea. Primi ajutorul șoferului: J. D., cântărețul irlandez, stins din viață cu doar un an în urmă. Cum? Murise?! Nu știa... Taximetristul dădu din umeri, surprins de ignoranța celui din spatele său. La rândul lui, își întoarse privirea admirând peisajul, rușinat de neștiința sa. Și doar, în tinerețe îl ascultase pe irlandez, la

nesfârșit. Avea o voce caldă, învăluitoare. Melodiile sale, în mare parte, cântau iubiri avute, consumate dramatic...

Taxiul opri. Ajunsese la destinație. Dădu banii tânărului și stabili, după ce-i luă numărul de mobil, să se mai întâlnească, atât timp cât va mai sta în stațiune. Șoferul se bucură că-și mai făcu rost de un client fidel pentru o lună de zile. Porni repede, către o nouă comandă. Își luă bagajul și pătrunse în stațiune căutându-și vila. Aleile erau pustii; doar câțiva pescăruși săgetau aerul cu țipete triste. Trăgându-și povara pe roți, ajunse la recepție, iar de acolo, în cameră. Ca de obicei, avea privire la mare. Era cazat la etajul I.

Un duș fierbinte, o haină nouă, proaspătă, acestea-i fuseseră gândurile, pe când pătrundea în *hall*-ul răcoros. Apoi, o ieșire pe plajă. În câteva mișcări, se dezechipă de duș. Afară însă, se întunecă brusc. Ca din senin, porni o furtună groaznică; cerul se împreuna cu pământul, iar fulgerele cădeau în mare dorind, parcă, să o pedepsească.

S-a dus ziua, s-a dus plimbarea, gândi, pornind abătut spre duș. Nici măcar o palidă rază de soare, mai gândi, deși meteorologii nu anunțaseră fir de ploaie, scamă de nor. Dar ce știi ei? În fine, voi dormi bine, iar după masă, poate, voi vedea marea de la țărmul ei...

O rază de soare se strecura printre perdelele vechi ale camerei, atingându-l fin, ca o blândă mângâiere de fluture. Se trezi brusc. Privi ceasul; era ora unu, pe la prânz. Cerul se prezenta limpede, fără nici un nor...

Parcă nu călătorise atâtea ore cu un tren mizerabil și nici nu fusese obosit... drumul străbătut în atâtea ceasuri lungi părea să fi avut loc cândva, demult, într-o altă existență. Se trezise complet altul, cu poftă de viață, cu speranța că, posibil ceva bun i se va întâmpla, în sfârșit, după atât amar de

vreme. Avea o presimțire ascunsă pe care n-o putea defini, fără a ști de unde-i încolțise în inimă.

Poate marea, ce-și întindea chemător brațele albastre pe nisipul alb, invadat de scoici, să fi fost de vină. Habar nu avea, dar asta nu mai conta. Se grăbi să se schimbe și să iasă; abia nimeri papucii, minunându-se de entuziasmul ce-l stăpânea, pentru că nu era în firea lui așa ceva; cobori treptele câte două deodată, riscând să se împiedice, să cadă de-a berbeleacul, dar se descurcă onorabil, gândind că un antrenament fizic, sănătos, zilnic, nu i-ar strica.

În sfârșit, drumul până la plajă îl parcurse printre câteva sălcii cu frunze albe și niscaiva ierburi ce se încăpățâneau să stea prinse de nisip; se adăuga adierea vântului sărat, briza întârziată și amânată de furtuna de acum câteva ceasuri. Pe plajă, nimeni!

Oamenii stăteau, probabil, prin camere,

neîncumetându-se a ieși, crezând că furtuna răcise apa, iar nisipul era ud. Cu atât mai bine, își spuse, va fi liniște; doar eu și marea...

Ajunse la țărm și, descălțându-se de șlapi, se lăsă udat de apa ce nu era foarte rece. Porni către digul din depărtare. Merse un kilometru, hotărând să se oprească între niște dune înalte, de nisip. Soarele începu să lovească din plin, în vreme ce deja era întins pe nisip.

Se lăsă purtat de gânduri. Închise ochii, înainte de a mai privi o dată cerul. Adormi brusc. Vântul îl alinta cu degetele-i fine, invizibile, făcându-i somnul lin. Visa. Se făcea că era sub o cascadă uriașă și că trecea pe sub ea în căutarea unor comori.

Numai că apa îi picura teribil pe cap, lovindu-l peste față, biciuindu-l.

Se simți tras de nas.

Ei, drăcie, gândi, cum pot să visez și, în același timp, să mă simt tras de nas? Așa ceva este anormal; ori visez, ori mă trage cineva de nas...

Se trezi, dar nu deschise ochii; stătea cu ei închiși, pentru a sesiza dacă se mai agață cineva de nasul lui. Visul dispăruse; auzea, acum, pescărușii, marea cu valurile sale deci, era treaz.

Când, deodată, o mână fină, udă, îl trase iar de nas.

Prima tentație fu să deschidă ochii, să vadă despre ce e vorba; apoi, gândi: sigur e vorba de vreun copil rătăcit care-și bate joc de el. L-a văzut dormind și vrea să-l trezească; în același timp, simțea un puternic parfum dulce, de ambră, substanță pe care o adulmecase cândva, în Orient. Se simți apucat de nas, din nou, cu finețe și o anumită blândețe. Privi ușor, printre gene, fără a deschide ochii complet, doar atât, cât o geană. Rămase interzis; lângă el era o fată de o frumusețe dumnezeiască, cu păr negru și ochi de un verde-albăstrui intens, scufundând în ei tristețea mărilor depărtate.

La gât avea un șirag de scoici; alge proaspete îi acopereau sânii, conturați frumos, rotund, pulsând ritmic în ton cu respirația. Încremeni; așa ceva nu se putea petrece decât în vis, pentru că nu era posibil ca o ființă atât de frumoasă să se găsească lângă el, chiar din primele ore ale sosirii în stațiune...

Nici dacă ar fi stat o lună întreagă, dar ce o lună, un an, și o asemenea apariție nu i-ar fi răsărit în cale; apoi, dacă i-ar fi răsărit, ce folos?

Sigur visează, se încurajă, nevrând a deschide, totuși, ochii, pentru că-i plăcea s-o privească pe fata cu ochii triști, cu zâmbet aparte, ce părea să arate că poate să se și bucure de viață, dacă dorea.

Din nou se simți tras de nas. Realiză că ființa de lângă el se joacă, pur și simplu, că visul nu mai e vis, că trebuie să deschidă ochii, să aibă un dialog cu ea, s-o ia la întrebări, s-o interogheze: cum de-și permite așa, tam-nesam, să se agațe de oamenii de pe plajă care dorm? Dorea să-i facă o morală, de să-i meargă fulgii...

Și, pentru asta, deschise ochii deodată, surprinzând-o pe necunoscută tocmai când vroia să-l mai prindă o dată de nas. Mut de uimire, privind cu tot irisul, constată că are în față o ființă venită din alte lumi. Ființa îl privea, la rândul ei, curioasă, zâmbind în continuare.

Deși era cald, iar soarele își făcea din plin datoria, fata era umedă, rece. Îl trecură fiorii. Simți transpirații glaciale pe șira spinării. Privirea ei nu-l lăsa în pace; îl înălțase, părănd să afle răspunsuri în ochii lui, de care nici el însuși nu știa. Nu avu nici o reacție, dovedindu-se neputincios, căci nu mai văzuse așa privire, nu mai simțise asemenea răcoare.

Se uită peste dunele mici. Nu zări țipenie de om; erau doar ei doi, iar realitatea îi demonstra că se pot întâmpla lucruri pe care mintea obișnuită cu rațiuni științifice, nu le poate atinge sensul subtil; că există, la urma urmei, ceva în Univers, ce poate da peste cap teoriile știute.

Fata îl mai trase de nas, de data aceasta, ca și cum ar fi vrut să-și ia la revedere, privind impacientată spre mare.

Sesiză precipitarea din gesturile ei și deschise, pentru prima dată, gura:

— Cine ești?

Fata nu-i răspunse, lăsându-și privirea să alinte orizontul, curbat ivoriu, peste mare.

Nici nu vru să conceapă așa ceva; cum adică, e venită din mijlocul mării?!

Nu, așa ceva nu se poate, e imposibil! Povestea cu sirenele de pe vremea lui Ulysse, reprezintă o seducătoare manevră literară introdusă de Homer, în Odiseea, acolo, când și unde trebuie, nimic mai mult...

Sirene nu există, cum nu există nici amazoane sau alte ființe fabuloase ce-au bântuit mințile anticilor... Privea, totuși, la fata de lângă el și nu-i putea da o vârstă; rațională că va mai fi având ceva până la anii maturității...

Pe neașteptate, auzi un plescăit puternic, aproape de țărm; privi și crezu că are ceață pe ochi.

Ca din spatele unui văl de borangic magic, ieșiră până la brâu, din valurile albe, trei sirene (!) țipând ușor la fata de lângă el.

Aceasta se ridică brusc; privindu-l trist, fugi către țărm; înainte de a se arunca în apă, în dreptul stâncilor, se opri. Căută repede după niște pietre. Apoi dispăru în valuri, alături de celelalte, nu înainte de a mai face cu mâna scriitorului, care uitase să închidă gura de uimire...

Total se petrecuse fulgerător; nu avusese timp de nici o reacție. Se ridică tulburat, refuzând, în continuare, să creadă că e adevărat ce i se întâmplă.

Pe drumul către vilă își aminti de toate cărțile citite ce tratau despre asemenea apariții; nu se putea, totuși, ca ele să existe în realitate! Era o chestie anormală; de ce nu puteau sirenele să existe, nu avea nici un argument serios, științific, menit a-l mulțumi; pur și simplu, respingea o asemenea variantă!!!

Ajuns în cameră, se duse la baie să-și ia medicamentul; avea probleme cu tensiunea, iar pastila zilnică trebuia să fie luată, altfel risca foarte mult, practic, viața. Medicul îl avertizase, în acest sens, spunându-i că va trebui să înghită pastile până când va închide ochii, să se ferească de stres, emoții etc...

Bazaconii... de parcă aș fi robot; cum adică, să n-am emoții, trăiri, cum adică, să nu mă enervez, să nu mă stresez? Dar ce, sunt făcut din circuite electrice, din fiare? Sunt om, iar în carne încă-mi pulsează sânge, încă mai bate o inimă pândalnică...

Și, gândindu-se la cordul lui, dădu pastila peste cap.

În fața oglinzii, își privi nasul; duse ușor mâna spre el. Simți parfumul fetei, mai intens.

Se cutremură; ceva nelămurit se năștea în aceeași inimă pe care o credea înghețată; simultan, realizează că are porniri pe care nu le mai cunoscuse demult...

Se uimi de toate. Ieși pe balcon, privind în zare: marea era limpede, dreaptă. Părea să nu aibă valuri.

Căută din priviri necunoscuta care îl trăsese de nas, dar, nimic!

Se panică; de ce se dusesese cu gândul la ea? De ce se gândea atât de intens la ea?

Strivitor...

Cum de nu-și putea scoate din minte imaginea ei tristă? Ce anume îl frământa intens, în adâncul pieptului?

Râsul ei cristalin, de la urmă, înainte de a apărea celelalte surate, îi picura în urechi dulce, seducător, învăluitor...

Își trase două palme, să-și revină...

(va urma)

Florinel AGAFIȚEI, din romanul "*VILA TENDRESSE*", Editura Zigotto, Galați, 2012

debuturi târzii...

Au trimis materiale, la redacția revistei noastre, și domni care debutează la o vârstă care-i face, să zicem așa, ceva mai prevăzători, ceva mai precauți, mai sceptici... Adică, la peste 40 de ani. Mai exact, unul dintre ei, domnul **ION BEJAN**, din București (B-dul 1 Decembrie 1918, nr. 47, bloc 40, ap. 122, București, sectorul III, Of. Poștal nr. 72, cod 032485), este un debutant ... "*in revenire*", pentru că domnia sa a mai publicat, în revista noastră, câteva poeme, iscusite și cu har, acum

câțiva ani.

În schimb, domnul **IOAN PUȘCAȘ**, profesor la C. T. "**Gh. Balș**"-Adjud, actual director adjunct al respectivului colegiu, din prea mare timiditate, a ajuns, abia acum, să îndrăznească "**a bate la ușa redacției**" și a ne încredința, spre publicare, un text!
Deci, pe rând – **întâi, musafirii!**

ION BEJAN, București/ROMÂNIA

RUGĂ

Îmi bate-n geam senilitatea
Și mă tot strădui s-o ignor,
Deși mă dă de gol etatea
Și-ncheieturile mă dor.

Îmi bate-n geam senilitatea
Și tot încerc să n-o aud,
Dar nu sfidând normalitatea,
Că-abia atunci aș fi zălud.

SUB PIATRA CRAIULUI

Edenic peisaj sub vârf de munte,
La poala unor codri verzi de brad,
Acolo, unde-s crestele cărunte,
Iau seama, cum pâraiele mărunte
Se împreună într-un ritmic vad!

Stau mut în fața măreției Tale,
Te binecuvântez și mă înclin,
Cântând înflăcărare osanale,
Că ești semn Însuși mărețiilor din vale,

IOAN PUȘCAȘ, Adjud/ROMÂNIA

Au ieșit cam șifonați
Dup-o scurtă-ncăierare,
Pentru-o fată din Galați,
Oarecare.

Cu un zâmbet i-a vrăjit
Și a crezut, fiecare,
Că el este cel iubit
Cu disperare...

Cu cadouri și atenții,
Amândoi au încercat

12 februarie 2013

Pios, implore divinitatea
Să-mi țină zilele-ndestul,
Să-mi pregătesc eternitatea,
Nici când, de dragoste sătul!

Mă rog să-mi țin seninătatea
Gândirii, ca supreme odor;
Să-mi pot păstra luciditatea
Și-n ziua când va fi să mor...

Atoateziditorule divin!

N-aș turbura eternal-ți meditare
Și aș păși tiptil spre "citadin",
De n-aș râvni sublima desfătare

A nopților fără asemănare,
Cu zimți de cetini pe un cer senin
Și Luna, priveghind din depărtare...

TRATAMENT PENTRU IUBIRE

Să-nlăture concurenții –
Ce păcat!

N-a trecut o săptămână
Și, pe rând, ea le-a cedat –
Fiecare-având să spună
Că-i bărbat!

...Împăcați sunt, acum, oare,
La medic făcând control,
Fiindcă iau la șase ore
Sinerdol?!

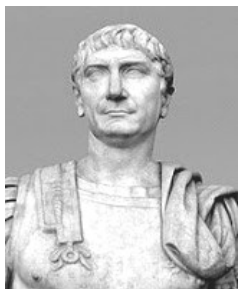

istoria mărturisitoare

Valeriu D. POPOVICI-URSU, Paris/FRANȚA

MARCUS ULPIUS TRAIANUS

A-L PROSLĂVI, CUM „**ȘTIINȚIFICHII OFICIALI**” O FAC, SAU CUM,
ÎN ȚARA LUI DE
BAȘTINĂ, AMINTIREA LUI SE AFLĂ ÎNTR-O PUTERNICĂ
AMNEZIE ISTORICĂ

Marcus Ulpius Traianus (18 septembrie 53 – 9 august 117) împărat al Imperiului Roman între anii 97 și 117.

Despre împăratul Traian au aflat românii, în școală și la facultate, multe neadevăruri și puțin din ADEVĂRUL istoric. Din manualele și cursurile de Istorie antică se știe că, în anii 101-102 d.Hr. și 105-106 d.Hr., au avut loc două mari războaie între armatele Imperiului Roman conduse de împăratul Traian și armatele dacilor, în frunte cu regele Decebal. După al doilea război, Traian a ocupat o mică parte din Dacia (circa 17%) și de atunci a început procesul de formare a Poporului Român și a Limbii Române. Din doi bărbați, Decebal și Traian, s-a născut Poporul Român și, în 165 de ani, s-a format Limba Română, care este o limbă latină.

Imperiul Roman a luat o parte din bogățiile Daciei, dar a adus cultură și civilizație, lăsându-ne drumurile romane. Acestea sunt, în esență, informațiile ticluite de către „științificii oficiali” (cum îi numește prof. univ. dr. G.D.Iscru) în legătură cu împăratul Traian. Pe baza unor informații trunchiate și a ascunderii ADEVĂRULUI istoric s-a ajuns să fie creat în România un mit fals al împăratului Traian, să fie atribuit numele său unor localități, piețe publice, bulevarde, străzi, școli și licee ș.a.m.d. Pentru a amâna puțin aflarea ADEVĂRULUI pentru Poporul Primordial, Limba Primordială, Religia Primordială, Scrierea Primordială, Cultura și Civilizația geto-dacilor, acești „științifici oficiali” (academicieni, profesori universitari, și profesori din învățământul preuniversitar), împreună cu asasinii politici post-decembriști, blochează înființarea unui Institut Național de Dacologie, propus de către Dr. Napoleon Săvescu, președintele Congresului Internațional de Dacologie. Între timp, numai în ultimii 10 ani, din Bugetul Statului Român s-au cheltuit peste 1 miliard de dolari pentru operațiunile defășurate de militarii români în războiul din Afganistan, numit oficial „teatru de operațiuni”.

ADEVĂRUL istoric a ieșit și iese la suprafață, mai ales în ultimele două decenii, fiind pus în valoare de către „haiducii științifici” (ingineri, medici, preoți, militari, economiști, profesori, ziariști, poeți, ș.a.) în numeroase cărți și în lucrările prezentate la Congresele (anuale) Internaționale de Dacologie.

Într-o carte recent apărută la Fundația „Gândirea”, cu titlu „Valah”, autorul Gabriel Gheorghe demonstrează, folosindu-se de descoperirile arheologice și de lucrările multor specialiști din Europa și U.S.A., numeroase ADEVĂRURI dintre care am selectat doar câteva și anume:

- „*Cel mai vechi spațiu locuit al Europei este cel carpatic, getic/valah.*”
- „*Dintre multe cercetări de nepus la îndoială ale unor universități celebre sau ale unor savanți de prestigiu rezultă că geții sunt poporul matcă al Europei, strămoși ai grecilor, și italicilor, ai germanilor și englezilor, ai francezilor și spaniolilor ș.a.m.d.*”
- „*Universitatea din Cambridge dovedește pe bază de studii și cercetări că „nu există decât o arie, în Europa, de unde au plecat arienii din India și Persia, grecii antici, latinii, celtii, germanii și slavii.*”
- „*Spațiul primordial al Europei, cel getic, carpatic, numit de unii autori antici hiperborean.*”
- „*Oracolul din Delfi a fost fondat de hiperborei, după mărturia unanimă a întregii Antichități grecești.*”
- „*În mileniul V î.Hr. Spațiul Carpatic (getic) era singurul locuit din Europa, realitate confirmată de Universitatea din Cambridge.*”
- „*Realitatea că geții se găseau din Peninsula Iberică până la Marea Caspică se găsește în surse care n-au fost puse la îndoială sau contestate niciodată.*”
- „*După Universitatea din Cambridge, Spațiul Carpatic, Getic, Valah a reprezentat în străvechea antichitate OFFICINA GENTIUM, a alimentat cu populație și civilizație: India, Persia, Grecia antică, Italia, Franța, Anglia, Germania și Spațiul zis Slav.*”
- „*Cu toate că cercetarea Universității din Cambridge publicată începând din 1922, în 6 volume a cca. 800 p. este fără reproș, la noi nimeni nu i-a acordat atenție și lucrurile au rămas în „statu-quo ante.”*”
- „*Vedele, cele mai vechi monumente literare ale umanității, create în centrul Europei, înainte de mileniul III î.Hr., nu sunt opere indiene. Vedele au fost aduse în India, nu sunt create pe pământul Indiei.*” Fostul prim-ministru al Indiei, Jawaharlal-Nehru a scris că: „*Vedele sunt opera arienilor care au invadat bogatul pământ al Indiei.*”
- „*Herodot îi numea tessalieni și originari din acest ținut pe pelasgii care au colonizat Italia. Este evident că urmașii pelasgilor care locuiesc cu sutele de mii în munții ce-au fost leagănul rasei lor străvechi, ai celor care populează vechea Dacie, vorbesc și acum limba națională care, în Italia, a dat naștere latinei.*”
- „*Vlahii Daciei și ai Turciei europene aparțin străvechii familii a pelasgilor: ei nu sunt descendenții colonilor romani ai lui Traian.*” (s.n.)
- „*România nu are nimic, în arta sa, care să evoce Roma, nici măcar civilizația romană.*”
- „*Savanții Universității din Cambridge ajung la concluzia că grecii antici, ca și restul populațiilor europene, provin din Carpați.*”
- „*La 1842 marele geograf german W. Hoffmann în celebra sa operă Beschreibung der Erde/Descrierea pământului, scrie despre valahi: „Acest popor, unit și ridicat prin instrucție la cea mai înaltă civilizație, ar fi apt să se găsească în fruntea culturii spirituale a umanității. Și ca o completare, limba sa este atât de armonioasă și bogată că s-ar potrivi celui mai cult popor de pe pământ.*”

„Haiducii științifici” români au ajuns la câteva ADEVĂRURI istorice pe care „științificii oficiali” sunt așteptați ca să le contrazică în mod public, respectiv:

1. Când geto-dacii aveau cea mai avansată și strălucitoare Civilizație și Cultură din Europa, cu peste 10.000 de ani înainte de Hristos, romanii nu existau.

2. Geto-dacii au avut primul alfabet din lume! Când geto-dacii scriau, inclusiv pe plăci de aur, cu multe mii de ani înainte de Hristos, când ei citeau, romanii și limba romană nu existau.

Aceste ADEVĂRURI istorice și multe altele despre Mitologia și Istoria Poporului Primordial le știa genialul Mihai Eminescu, inclusiv de la Nicolae Densușianu, care le va scrie în cartea sa „Dacia Preistorică”. În anul 1866, tânărul Mihai Eminescu a fost găzduit câteva zile la Sibiu de către Nicolae Densușianu, iar apoi, începând cu anul 1877, s-au reîntâlnit și au colaborat la București. La vârsta de 24 de ani, genialul Mihai Eminescu i-a mărturisit Veronicăi Micle, într-o scrisoare că: „Trecutul m-a fascinat întotdeauna ... Trecutul țării dar și al omenirii.” Genialul Eminescu a fost interesat de Istoria primordială și de civilizațiile antice, mai ales civilizația indiană veche.

Niciunul dintre istoricii români, „științificii oficiali”, nu au curajul, nu au argumente logice și nu răspund românilor la, cel puțin, următoarele întrebări:

- Ce limbă vorbeau geto-dacii înainte de războaiele cu împăratul Traian?

- În ce limbă au scris geto-dacii, pentru prima dată în lume, cu 6000 de ani înainte de Hristos pe tăblițele de la Tărtăria și pe plăcile de aur de la Sinaia?

- Care popor liber și-a abandonat limba strămoșească, în cazul geto-dacilor Limba Primordială, și a învățat fără profesori și fără internet o altă limbă necunoscută în țara ei de baștină?

- De ce până acum, în multe mii de ani, nu s-a schimbat limba niciunui popor de la un secol la altul sau de la un mileniu la altul, cu excepția Poporului Român, urmaș al Poporului Primordial?

- Când au venit romanii conduși de împăratul Traian, strămoșii noștri geto-daci aveau Cultura și Civilizația lor milenară (așa cum a scris și a susținut Constantin Brâncuși) sau nu?

- ***De ce în facultățile de istorie din Italia studenții învață că strămoșii italienilor de astăzi sunt geto-dacii, iar în România elevii și studenții sunt învățați viceversa, adică strămoșii românilor sunt romanii?*** (s.n.)

- De ce nu spun ADEVĂRUL istoric și de ce nu contribuie la redarea demnității Poporului Român, urmaș al Poporului Primordial, al geto-dacilor?

- De ce susțin în mod fals și neadevărat că Istoria Poporului Român începe cu cucerirea Daciei de către Imperiul Roman, în timpul împăratului Traian?

- ***De ce ascund Poporul Român că geto-dacii aveau un cult al strămoșilor și nu al cotropitorilor***, așa cum s-a încercat și s-a impus după anul 1944 de către comuniștii evrei, iar după decembrie 1989 de către democrații evrei din România? (s.n.)

- De ce admiteți ca unii din falsificatorii ADEVĂRATEI Istoriei a Poporului Primordial, a geto-dacilor, să înceapă demersurile pentru a-l declara pe împăratul Traian sfânt și mare mucenic?

- De ce nu spuneți și nu scrieți ADEVĂRUL despre cele două campanii militare ale împăratului Traian în vestul Daciei sau Getiei care au fost finanțate de către strămoșii marilor bancheri de astăzi, care au urmărit două obiective importante: distrugerea Centrului Spiritual al Lumii Antice, aflat în Munții Oraștiei, și jefuirea uriașelor bogății din Dacia ocupată, respectiv aur (1.640.000 kg.), argint (3.310.000 kg.), sare, cupru, fier, miere, oi și vite, cereale și vin?

- De ce ascundeți, în continuare, ADEVĂRUL istoric despre împăratul Traian?

Se știe că Traian a fost primul împărat care s-a născut în afara Italiei, respectiv în orașul spaniol Italica, în prezent Sevilla, la data de 18 septembrie anul 53 d.Hr. După el, marea majoritate a împăraților Imperiului Roman au fost de origine geto-dacă. A ajuns împărat la vârsta de 44 de ani și în timpul său Imperiul Roman a avut cea mai mare întindere. În anii 101-102 d.Hr. și 105-106 d.Hr. împăratul Traian a condus cele 11 legiuni romane în războaiele de cucerire a unei mici părți din Dacia. Dio Cassius a scris că, după victoria împăratului Traian din vara anului 106 d.Hr.: „timp de 123 de zile spectacolele în care au fost ucise până la 10.000 de animale sălbatice și domestice, în care au luptat 10.000 de gladiatori, s-au ținut lanț.” În arenele romane au avut loc măceluri festive, savurate în delir. După jefuirea bogățiilor din Dacia cotropită, la Roma a fost construit Forul lui Traian (între anii 107-117 d.Hr.) care cuprindea: un arc de triumf înălțat împăratului Traian, o statuie ecvestră din bronz aurit a împăratului, Basilica Ulpia, două biblioteci (una latină și una greacă) și între ele s-a înălțat Columna lui Traian. În ziua de 12 mai 113 d.Hr. a fost inaugurată Columna lui Traian care a fost colorată în roșu galben și albastru. Pe Columnă sunt prezentate scene de luptă din campaniile împăratului Traian împotriva lui Decebal din anii 101-102 (în partea de jos a Columnei) și 105-106 (în partea de sus a monumentului). Falsificatorii Istoriei Primordiale a geto-dacilor și „științificii oficiali” consideră că acest monument este actul de naștere a Poporului Român. Neajutorării mintali, dar cu diplome și titluri universitare și academice în istorie, insultă inteligența Poporului român și Istoria sa Primordială, cu o vechime de peste 10.000 de ani înainte de Hristos. În vârful Columnei, la înălțimea de 39,83 m a fost pusă statuia din bronz aurit a împăratului TRAIAN. Despre viața, domnia și războaiele împăratului Traian au fost scrise multe cărți, dintre care amintim: „Dacica” sau „De bello dacico”, de fapt jurnalul de război al lui Traian; „Getica”, carte a medicului lui Traian, Crito; biografia lui Traian, scrisă de Tacitus; „Istoria Daciei”, scrisă de Dio Chrysostomos; „Edictul lui Traian”, în care au fost consemnate operațiunile militare din cele două războaie cu Decebal și cheltuielile de război; scrierile lui Pliniu cel Tânăr, care a povestit pe larg despre cucerirea Daciei de către Traian; poemul lui Caninius, care a scris în versuri istoria războaielor cu dacii; biografia lui Traian, scrisă de Plutarh; „Istoria romană”, scrisă de Dio Cassius (care s-a păstrat în întregime, mai puțin cărțile LXVII și LXVIII, în care erau descrise luptele împăraților Domițian și Traian purtate cu geto-dacii). Pentru a nu fi cunoscut ADEVĂRUL, despre istoria geto-dacilor, aproape toate scrierile referitoare la războaiele dintre romani și daci au fost „extrase” din toate bibliotecile, multe dintre cărți fiind arse, iar altele păstrate cu grijă în arhivele secrete ale Vaticanului, unde așteaptă să fie cercetate în următorii ani. A fost arsă sau ascunsă până și istoria cuceritorilor romani și a stăpânirilor unei mici părți din Dacia sau Getia. Toate aceste cărți și multe altele au dispărut în împrejurări și din motive necunoscute. O soartă asemănătoare au avut și monumentele lui Traian, respectiv: arcul triumfal al lui Traian a dispărut; marea friză a lui Traian (ce măsoară până la 100 m) care împodobește Basilica Ulpia a fost spartă în multe bucăți. A rămas în picioare numai Columna lui Traian, dar și aceasta a suferit unele intervenții, respectiv: a fost doborâtă de pe Columnă statuia de bronz aurit a împăratului Traian și apoi a fost topită statuia; a

fost jefuită urna de aur (amplasată în soclul Columnei) care adăpostea cenușa lui Traian; la vârful Columnei a fost distrusă scena sinuciderii lui Decebal și aceea în care capul lui Decebal este prezentat împăratului Traian pe o tavă. În anii 1589-1590, în vârful Columnei și în locul statuii lui Traian care a dispărut încă din antichitate, a fost așezată statuia Sfântului Petru.

După Columna lui Traian au fost realizate câteva replici în mărime naturală care se află în Franța, Anglia și Italia.

În timpul celor trei mandate succesive de primar al Municipiului Cluj-Napoca, împreună cu marele patriot român, istoricul Iosif Constantin Drăgan, cetățean de onoare a municipiului nostru, am avut o tentativă de a realiza o replică în mărime naturală a Columnei de la Roma, unde în capătul de sus al monumentului ar fi fost amplasată statuia marelui rege Decebal. Cu toate că profesorul și omul de afaceri Iosif Constantin Drăgan s-a angajat că finanțează integral toate lucrările de realizare a monumentului, iar primarul a obținut toate avizele și aprobările legale, s-au opus și au blocat realizarea acestui monument în inima Ardealului toți miniștrii alogeni ai Culturii din România. Ne bucură că a fost realizată, din inițiativa și cu finanțarea patriotului Iosif Constantin Drăgan, cea mai înaltă sculptură în piatră din Europa, statuia regelui Decebal, înaltă de 40 m și lată de 25 m. Ea este amplasată pe malul stâncos al Dunării, în apropiere de orașul Orșova.

Care este ADEVĂRUL despre domnia și faptele împăratului Traian? La această întrebare a dat răspunsuri edificatoare domnul Dan Oltean în articolul „Traian, un „conchistador renegat”, apărut în revista Magazin istoric nr.21 din aprilie 2005, precum și domnul Valeriu D.Popvici-Ursu în cartea „Adevărata obârșie a poporului român”, apărută în editura GEDO, Cluj-2012. Cei doi autori dovedesc, cu argumente, că împăratul Traian: a fost un prigonitor al creștinilor; a interzis în anul 112 d.Hr., printr-un edict, în Imperiul Roman, religia crucii și religia poporului arimin; a fost un împărat anticreștin; a distrus templele dacilor și le-a omorât preoții; a fost un criminal de război și a săvârșit fapte de o cruzime neomenească; a distrus Civilizația geto-dacilor; a avut un comportament imoral, iar **CEA MAI GRAVĂ ACUZAȚIE ESTE ACEEA DE PEDOFILIE**. (s.n.) Împăratul Traian a fost căsătorit cu Pompeea Plotina, dar nu au avut copii. Despre împăratul Traian s-a scris că îi plăceau băieții tineri, vinul tare și luptele cu gladiatori. Dio Cassius mărturisește: „știu foarte bine că avea o anumită înclinație spre băieții tineri și spre vin.”

„Științificii oficiali” ascund ADEVĂRUL că în timpul împăratului Traian a fost martirizat Sfântul Ignatie al Antiohiei, judecat și găsit vinovat de a fi creștin, care a fost dat pradă fiarelor la Roma pentru credința sa în Hristos, precum și Sfântul Simeon al Ierusalimului. „Împăratul Traian este răspunzător pentru a treia persecuție anticreștină.” A rosti numele împăratului Traian „înseamna o blasfemie în numele lui Dumnezeu.” „Timp de peste 1.000 de ani numele său nu a mai putut fi pomenit sau scris Din cauza acestei interdicții sacre, toate cărțile în care era descrisă istoria Daciei ori războaiele lui Traian la nord de Dunăre s-au pierdut. Aceste cărți nu au mai fost copiate, fiind puse la index.” Iată deci că, după numai două secole distanță de la primirea cognomului de optimus, biserica îl va trece în rândul persoanelor despre care este interzis să vorbești...cuceritorul Traian va fi scos de la index abia în secolul XIII de către papa Inocențiu al III-lea (1198-1216). Autorul Dan Oltean scrie că: „**În Spania, amintirea împăratului se află încă cuprinsă de o puternică amnezie istorică ... în schimb, istoria Spaniei mustește de mitul getic ... Toată istoria Spaniei este brăzdată de numele lui Zamolxes, Burebista, Deceneu, Decebal ... Paradoxal, Zamolxes și Burebista sunt întemeietorii Spaniei. De la ei pornește totul.**”

Fiind cunoscute în Spania aceste ADEVĂRURI despre împăratul Traian nu s-a admis să-i fie înălțate monumente, nici măcar în orașul său natal.

În cuvîntul de deschidere la cel de al XIII-lea Congres Internațional de Dacologie, desfășurat la Târgu Jiu în zilele de 29 iunie – 1 iulie 2012, Dr. Napoleon Săvescu, Președintele Societății Internaționale „**REÎNVIEREA DACIEI**”, a spus cu referire la împăratul Traian și „științificii oficiali” următoarele: „**SUNT TRĂDĂTORI DE NEAM ȘI DE ȚARĂ, SUNT IMBECILI CEI CARE ÎL ELOGIAZĂ PE ÎMPĂRATUL TRAIAN, CARE ÎI RIDICĂ BUSTURI ȘI STATUI, CEI CARE NU-I ÎNLĂTURĂ PENTRU TOTDEAUNA ORICE ÎNSEMN PE TERITORIUL ROMÂNIEI.**”

Cluj-Napoca, 5 iunie 2012.

Valeriu D. POPOVICI-URSU, Paris/FRANȚA

18, făurar 7521 (februarie 2013)

Notă:

Acest articol a apărut în cartea domnului senator Dr. Gheorghe Funar „**HOLOCAUSTUL ÎMPOTRIVA POPORULUI ROMÂN**”, sub titlul „Ce facem cu Traian?” Partea I, p. 426-433, Ed. GEDO-Cluj-Napoca, 2012, din care am luat textul începând de la al 14-lea aliniat.

ADEVĂRUL ISTORIC DESPRE AȘA-ZISUL POPOR TRAC

Semnalăm faptul că în cărțile de istorie recente române și mai ales în toate dicționarele, enciclopediile române și străine, cât și în cărțile de istorie a națiunilor care ne înconjoară, apar erori istorice și mai ales cele privind obârșia unor popoare din antichitate și din primul mileniu al erei noastre. Se repetă erorile strecurate în timp, printre care și cele de pe linia pan-slavistă din comunism, în istoriografia română.

Ne vom limita numai la **eroarea ce se perpetuează în domeniul așa-zis-ului popor trac.**

În *Enciclopedia Antichității*¹ **Horia C. Matei** (și la a 5-a ediție!) scrie: *Tracii (gr. Thrakes, lat. Thraces) populație indo-europeană constituită în mileniul II î.Hr. într-un spațiu geografic cuprins între Carpații nordici, râurile Tisa, Vardar și Morava, Marea Egee și Marea Neagră. Din marea masă a tracilor se delimitează, în mileniul I î.Hr., în spațiul carpato-danubiano-pontic, o ramură nordică distinctă, formată de triburile geto-dacilor. Din Pen. Balcanică migrează către 1.500 î.Hr. spre Est, în Asia Mică, triburile trace ale misilor, în sec. 13 cele ale frigienilor (sau brigilor), iar în sec. 6-7 cele ale bitinilor...* Autorul enciclopediei de mai sus, cu toate că nu-l menționează pe Herodot și

Istoriile lui în Bibliografie (citând doar cărți apărute după anii 1960!) scrie despre un popor trac, așa cum a afirmat Herodot în *Istoriile* sale.

Afirmația autorului că „o populație indo-europeană constituită în mileniul II î.Hr. într-un spațiu geografic” nu are nici-o bază științifică și o vom dovedi prin scrierile mai multor autori credibili din antichitate și până astăzi.

Dio Cassius (c.155-c.235), refugiat la tracii din Hellespont (Dardanele), remarcă în legătură cu geții (și nu tracii n.n.) : „Numesc aceste populații după cum se numesc ei înșiși, deși nu sunt neștiutor, că anumiți autori greci îi numesc pe geți, pe drept sau nu; în ce mă privește, eu știu că geții sunt populația care locuiește la nord de Haemus, (Munții Balcani n.n.) în apropierea malului Istrului”.² Tot el constată: „Cei de dincolo de Istru poartă numele de daci, fie că sunt daci, fie că sunt geți, fie că sunt tracii, din neamul dacilor; eu îi numesc daci, cum le zic romanii, (deci nu cum se numeau ei înșiși n.n.) măcar că știu bine că unii dintre greci îi numesc geți”.³

Tot de la Dio Cassius aflăm (C. L. I, § 22):

Dacii ocupă ambele maluri ale Istrului (după cum veți afla mai departe, Herodot se contrazice afirmând că: dincolo de Istru pare să fie un pustiu fără sfârșit), cei care se află spre miazănoapte de fluviu se numesc „daci”, unii își zic și „geți” sau „tracii”, căci aparțin neamului dac care odinioară a populat cu așezări împrejurimile muntelui Rhodope. A se reține: cei care își zic geți sau tracii aparțin neamului dac, care a populat cu așezări împrejurimile muntelui Rhodope, spațiu numit Tracia. Și autorul, dl. G. Gheorghe după care am citat cele de mai sus (*GETICA* nr. 5-6) afirmă: *Deci, și după Dio Cassius, „tracii” lui Herodot provin din daci, o ramură a geților, națiunea matcă în spațiul euro-asiatic (până-n India și China)*⁴ (s. G.G. și ale noastre)

Savantul german Julius Klaproth, localizează Tracia tot în sudul Dunării concretizând despre expediția perșilor în Balcani: „Darius Hystaspes, după ce eșuase în expediția lui împotriva sciților din Europa, a făcut tributare Tracia și Macedonia”⁵. După cum se observă, Tracia cât și Macedonia erau considerate ca state, populația fiind getică, pe care grecii de lângă ei îi numeau peiorativ tracii.

B.P. Hașdeu, într-o lucrare a sa aprecia: „Tracia este o vorbă foarte vagă, sub al cărei nume se cuprind: dacii, geții, bistonii, traușii, doboni, poeni etc., până și o mare grămadă de alte popoare (neamuri) ce aparțin toate uneia și aceleași colosale ginți”.⁶

La toate aceste afirmații reiese clar că **numele de Tracia și de tracii sunt generice**, date de greci neamurilor străine de ei și din imediata apropiere de granițele lor, neamuri care aveau alte trăsături, invidiate de ei, întrucât denumirea de Thrakios însemna **cutezător, obraznic, înfumurat, ...deci epitete, virtuțile specifice unei etnii sau ginte și nicidecum o etnie**.⁷

Numai din cele expuse mai sus, se înțelege clar că: **o etnie tracă nu a existat nicicând și că Tracia a fost denumită doar o mică porțiune din Balcani**, vecină cu populația de limbă greacă. Nu ne vom opri numai la sursele citate până acum, ci vom expune în continuare și alte surse, în care nu se scrie nici de o etnie tracă nici de un popor trac.

În această privință, dl. G. Gheorghe ne relatează următoarele: „Pe baza datelor și dovezilor pe care le cunoaștem astăzi **nu a existat niciodată o etnie tracă**, chiar dacă la o lectură superficială a izvoarelor, mai ales după Herodot, se poate rămâne cu senzația că aceasta ar fi ființat cândva... Cine sînt așadar cei cărora Herodot le spune tracii?

a/ Mommsen⁸, în *Istoria romană* scrie: „documentul cel mai semnificativ al naționalității este LIMBA, învățatură pe care am găsit-o la numeroși oameni de cultură”. (s.n.)

După această concluzie, în vol. IV, p. 102-103, Mommsen arată: „Numeroase și indubitabile mărturii demonstrează că populațiile ținutului numit Tracia, datorită împărțirii provinciale romane, ca și cele mæsiice, dintre Balcani și Dunăre, și, în aceeași măsură, **geții și dacii, pe malul celălalt al Dunării, au vorbit cu toții una și aceeași limbă**” (s.n.).

Și autorul (G.G.), adăugă: **Nota bene: nu scrie tracii (o astfel de etnie ne putând fi găsită nicicând în istorie) ci populațiile ținutului numit Tracia, datorită împărțirii făcute de armatele Romei, ca și mæsii, geții sau dacii...** (s.aut. G.G.).

b/ Și Strabon, mai aproape de Herodot decât Mommsen, scrie:

„Doar și în vremea noastră **Aelius Catus** a strămutat în Tracia, din cealaltă parte a Istrului, 50.000 de oameni de la **geți, un neam de aceeași limbă cu tracii**” (s. aut. G. G.).

Că în Tracia au existat întotdeauna **geți** (și nu tracii n.n.), ca și în toată Europa, (s.n.) nu poate fi nici o îndoială. C.I. Hyginus (c.64 î.Hr.-c.17 d.Hr.) în *Astronomicon libri IV* scrie despre Charnabon, rege al geților din Tracia.”¹⁰

Știm cu toții că în știință, nu e adevărat ceea ce nu-i dovedit. Or, pentru ceea ce scrie, Herodot nu produce nici-o probă, nici-o cronologie, ca în lumea basmelor. (s.n.)

De fapt, cele mai multe din relatările lui Herodot, **nu pot fi categorisite decât BASME**, opera lui luată *stricto sensu*, se apropie mai curînd de religie (unde-i păcat să nu crezi tot ce se spune), decît de istorie (unde-i păcat să crezi orice afirmație, fără să cercetezi probele pe care se sprijină). ...

Deși i s-a atribuit lui Herodot **calitatea de istoric, aceasta nu se poate susține. Se folosește pe seama lui formula „părintele istoriei” atribuită de Cicero** (106-43 î.Hr.) care spune: *În timp ce în istorie se urmărește numai adevărul, scopul poeziei este mai ales plăcerea. Cu toate acestea și Herodot (c.490-c.420 î.Hr.) părintele istoriei, și Theopompus (c.378/376-321 î.Hr.) relatează numeroase povești* (De legibus, I, 1).

După părerea d-lui G. Gheorghe, de unde am preluat cele relatate, în textul de mai sus **Cicero se referă numai la faptul că Herodot a folosit pentru prima dată ca titlu al lucrării sale Logoi și Historiai** (Istории), iar nu că ar fi părintele istoriei adevărate, care chiar din textul lui, Cicero urmărește numai adevărul, în timp ce Herodot ca și Theopompus, ca și numeroși alți autori de istorii = **pozne, întâmplări, povești, relatează numeroase povești.**

După cum se vede, Cicero însuși constată că Herodot, **relatând numeroase povești este opus ideii de a urmări numai adevărul = scopul istoriei, astfel că titlatura acordată este determinată de circumstanță, nu de caracterul scrierii sale.** (s.n.)

Ca dovadă însuși Aristotel (384-322 î.Hr.) îl consideră **mitograf**, iar Plutarh (c. 50-c. 125) îl socotește de **rea credință**.¹¹

Herodot a mai afirmat despre **traci ca fiind, după indieni, cei mai numeroși, într-o epocă când nu se efectuase încă recensământul unei populații**, ca la romani mai târziu!¹² (s.n.) Numai din această afirmație putem deduce că: **toate „poveștile” scrise de el nu sunt credibile.**

În continuare relatăm ceea ce afirma și **Lucian din Samosata** (c.125-c.195)¹³ : „**Tucidide a statornicit minunat legile istoriei și a hotărât cu înțelepciune ce vrea să însemne o bună sau rea scriere istorică. Văzînd admirația stîrnită în jurul lui Herodot, care ajunsese afit de departe încît cărțile lui primiseră numele muzelor, Tucidide ne spune despre sine că scrie o lucrare menită să înfrunte veșnicia, NU O DECLAMAȚIE PENTRU DESFĂȚAREA CLIPEI DE FAȚĂ**” (s.a. G.G.), se subînțelege: ca la **Herodot**.

După părerea autorului (**G.G.**), observațiile lui **Tucidide**, ajunse la cunoștința noastră prin **Lucian**, prezintă cea mai credibilă explicație pentru **năstrușniciile textelor lui Herodot**: erau destinate declamării pentru distrarea mulțimii și culegerea de aplauze...¹⁴

O altă confuzie constatată de mulți eminentei cercetători, este aceea între noțiunile de **iliri** și **traci**. Profesorul italian **Giacomo Devoto** în „*Storia della lingua romana e storia linguistica de la Romania*”, constată:

Numele de **trac** și de **ilir** trebuie cu grijă evitate (s.a. și a.n.). *Istoria lingvistică a unei regiuni trebuie să fie fundată pe puncte de referință sigure: documente lingvistice, când acestea există, documente arheologice și chiar curente lingvistice când documentele organice de limbă lipsesc.* Numele etnice sînt utile când servesc ca sprijin, denumire și încadrare în noțiuni lingvistice: nu când, ca în cazul **ilirilor** și **tracilor**, au nevoie de alte fapte lingvistice, contradictorii și neomogene, pentru tentative, de neînălțurat fără rost, chiar pentru o definiție etnică.¹⁵

Aceasta rezultă fără putință de îndoială din cele scrise de Herodot însuși:

Despre ținutul care se află la miazănoapte, de această țară, **nimeni nu poate spune deslușit ce oameni îl locuiesc căci dincolo de Istru pare să fie un pustiu fără sfîrșit.** (C.Vș IX)

Să vedem care este originea populațiilor din Tracia care la Herodot apar sub numele generic de **Traci**.

- **N.S. Derjavin** în *Istoria Bulgariei* arată:

„**Potrivit teoriei indo-europeniștilor, tracii au apărut pe peninsula, în al treilea mileniu î.Hr. de peste Dunăre, de pe pământul lor strămoșesc ... unde ocupau cu aproximație crestele de sus ale Carpaților și tot masivul Semigrad (șapte cetăți) – Ardealul (n. G. Gheorghe) cu părțile Siretului, Prutului și Nistrului de unde Tracii s-au apropiat de Peninsula Balcanică**”.¹⁶

Deci cei care au populat Tracia vin din Carpați și fac parte din marea masă a geților rămași pe loc.

- **Trogus Pompeius** (ap. abreviatorul **Justin** ed. Nisard, Paris, 1841, C.XXXII, II) : **chiar și dacii sunt mlădițe ale geților.** (s.n.)

Dacă luăm în seamă informația lui **Trogus Pompeius** (sec. I î.Hr.- sec. I d.Hr. istoric contemporan cu **O. Augustus**) în Spațiul Carpatic nu era decât o națiune – **geții** – dacii fiind vlăstare ale geților.

- În *Dictionnaire Grec – Français* al lui **Alexandre**, Paris Hachette 1877, în partea a II-a, *Vocabulaire des noms historiques, mythologiques et geographiques*, A. Pillon, se arată: „**Dacii - popor din familia Geților**”.

În monumentală operă a Universității din Cambridge, *The Cambridge History of India*¹⁷, sînt menționați ca migrînd din **Carpați** (s.n.) spre sud: grecii, macedonienii și albanezii, **nici-o mențiune despre așa-ziii tracii.**

Joseph Mension¹⁸ menționează:

Totul apare a indica de fapt că elenii, a căror ultimă migrare, cunoscută sub denumirea de invazia dorienilor desfășurată cu puțin înainte de epoca istorică, sunt veniți din Nord, urmați ca o ariergardă de iliri, de macedonieni și de tracii.. Între timp însă, faptele s-au precizat, iar **Pierre Levêque**,¹⁹ (v. și harta anexată), scrie:

Acest **fenomen capital** s-ar localiza în două regiuni de altfel puțin îndepărtate una de alta: **una în stepile Rusiei meridionale, pe țărmul Mării Negre** (ipoteză pe care *The Cambridge History of India*, vol.I, p. 69 o consideră *A popular view* – o viziune populară și arată că nu poate fi luată în seamă, n. aut. G. Gheorghe) **cealaltă în Spațiul Carpato-danubian** (v. și Fig.2 anexată la sfîrșitul articolului).

Oricum, înainte de anul 2000 î.Hr., unitatea foarte precară, fără îndoială, a indo-europenilor (? N. aut. G. Gheorghe) este ruptă și vedem începutul a o serie de migrații care îi vor fragmenta în mai multe grupuri care vor evolua de-acum înainte în mod separat („tokharieni”, indo-iranieni, hitiți, armeni, greci, italici, celți, balto-slavi, germani) și asigurînd pe parcursul următoarelor trei milenii popularea Europei și a unei părți din Asia. Avem de-a face, fără niciun dubiu, cu unul din fenomenele cele mai importante din istoria mondială.²⁰ (subl. G.Gheorghe)

După cum se vede, și asta la toți analiștii care s-au ocupat de acest **fenomen capital**, sînt menționate numai grupurile importante care au roit din Spațiul Carpatic (v. *The Cambridge History of India*, vol. I, p. 69-71) cele mici (albanezi, iliri, macedoneni, „traci” etc.) nu sînt decît rar amintite. Și dl. G.Gheorghe, concluzionează :

Oricum lucrurile, cel puțin azi, nu și în vremea lui **Herodot**, sînt clare: din masa mare a geților, semnați ulterior, pe parcursul milenilor, de la malurile de est ale Atlanticului pînă în India și China, prin mileniul III î. e.n., datorită sporirii populației pînă la depășirea capacității de hrănire a leagănului comun, unele grupe de populații au trebuit să părăsească habitatul comun, după formarea drumurilor sării, ocazie cu care, din aproape în aproape, au ajuns în spațiile în care au fost individualizate și etnicizate, așa cum le cunoaștem în prezent.²¹

Prof. **Iosif Constantin Drăgan**, inițiatorul fundației ce-i poartă numele, auzind informația prof. **Eugène Oberheimer** de la Viena, că **Tracii** există și astăzi dar sub nume diferite, a îmbrățișat ideea existenței **Tracilor** ca popor și a editat **Buletinul „Noi Tracii”**.

Această revistă însă a fost suspendată în anul 1993 în urma convingerii inițiatorului asupra **erorii ce se perpetuiază cu așa-zisul popor trac.**

Un mare rol în această convingere l-a avut dl. **G. Gheorghe**, în urma unei convorbiri bazată pe argumente cu prof. **C. Drăgan**.²²

Păreră lui **M. Eminescu** în privința tracilor în „**ROMÂNII DIN AFARA GRANIȚELOR ȚĂRII**”: *Coborîrea din traci o negăm pur și simplu. Afirmanti obstat probatio. Dacă n-ar exista această regulă salutară a logicii elementare, ne-am bălăbăni vecinic cu sute de mii de păreri. Poate că am ieși la urmă și chinezi și turcomani și tot ce ar pofti cineva. Prin simpla afirmare nu se dovedește nimic.* (subl. aut. **G.G.**)²³

În concluzie: din cele expuse mai sus, reiese clar că: nici când nu a existat o etnie tracă, independentă de geți și nici o limbă tracă. Așa-ziii „Traci”, ca și latinii, elenii, persanii, celții, așa-ziii germani etc., nu reprezintă decît vîlăstare din geți, națiunea matcă a Europei (s.n.)

Este păcat că încă și astăzi, scriitori români, persistă în a cita pe Herodot, cu *Istoriile* lui, tipărite și retipărite fără nici-un sens, apărînd mereu apelațiuni ca: traci, traco-geții, traco-dacii, traco-geto-daci, limba tracă, etc.!

Valeriu D. POPOVICI-URSU, Paris/FRANȚA, 13 Brumar 7520 (noiembrie 2012)

Bibliografie

- 1 **Horia C. Matei** *Enciclopedia Antichității*, Ed. a V-a, Ed. Meronia, București, 2004, p. 327/328.
- 2,3 Prof. dr. **Augustin Deac** *Istoria adevărului istoric*, vol.I, Ed. Tentant, Giurgiu, 2001, p. 121, v. și **Dio Cassius**, Libri LXVII, C1.
- 4 **GETICA**, Tom 1, 2005, nr.5-6, Fundația Gândirea, București, cap. **Mihai Vinereanu**, *Originea traco-dacă a limbii române*, Ed. Pontos, Chișinău, 2002, 200 p., Recenzia cărții făcută de **Gabriel Gheorghe**, p.245.
- 5 Ibid., 2,3 (*Ist. Adevărului istoric*) vezi și **Julius Klaproth**, *Tableaux historiques de l'Asie, depuis la monarchie de Cyrus jusqu'a nos jours*, Paris, 1826, p. 111.
- 6 Id. p. 121, v. și **B.P. Hașdeu**, *Istoria critică a românilor*, Studii III, p..194
- 7 Id. p.121
- 8 Ib. 4, **GETICA** Tom 1, nr.5-6, p. 240, vezi și **Theodor Mommsen**, *Istoria Romană*, vol.I, ESE, 1987, 544p., p. 81.
- 9 Id. p. 240/241, v. și **Strabon**, *Geografia*, ed. Științifică, vol II, 1974, 868p. C. VII, §10,
- 10 Id. p. 241.
- 11 Id. p. 236
- 12 Id. p.234, vezi și 8 III din Cartea V.
- 13 Id. p.237, vezi și **Lucian de Samosata** *Cum trebuie scrisă istoria*, în vol. *Scrieri alese*, ESPLA, col. *Clasicii Literaturii Universale*, 1959, 640 p., p. 50.
- 14 Id., p. 237.
- 15 **Giacomo Devoto** *Storia della lingua romena e storia linguistica de la Romania* în vol. *Omagiu lui Iorgu Iordan, cu prilejul împlinirii a 70 de ani*, 1958, p. 240
- 16 Ib. 4, **GETICA** Tom 1, nr.5-6, p. 243
- 17 **E.J. Rapson** (Editor) *The Cambridge History of India*, vol.I, *Ancient India*, Cambridge, At the University Press, 1922, 799 p.
- 18 **Joseph Mension**, *Pays d'origine des Indo-Européens*, p. 222.
- 19 **Pierre Levêque**, *Aventura greacă*, vol. I, Ed. Meridiane, 1989, 476 p., p. 27, v. și **GETICA**, Tom I, nr. 5-6, p. 245.
- 20 Ib. 4, **GETICA** Tom 1, nr.5-6, p. 245/246
- 21 Id. p. 246, vezi și **IORDANES**, **GETICA**, Fundația Gândirea, București 2001, Anexa 2, *Universitatea din Cambridge: Carpații leagănul civilizației Euro-Indo-Iranice*, pag. L-LII.
- 22 Id., p. 226/227.
- 23 **Mihail Eminescu** *Românii din afara granițelor țării*, Ed. Saeculum I.O, 2000, p.86, vezi și **GETICA** Tom I, nr. 5-6, p. 249.

Membru ai grupului de rezistență armată din Munții Făgăraș. Rândul de sus, de la stînga la dreapta: Ion Gavrilă Ogoranu, Nicolae Gavrilă (tatal lui Ion), Olimpiu Borzea, Ion Novac (zis Nelu). Rândul de jos, de la stînga la dreapta: Nicolae Burlacu, Gheorghe Hașu, Andrei Hașu, Ioan Victor Pica.

AJNS

REZISTENȚA ANTICOMUNISTĂ ÎN ROMÂNIA, DUPĂ ANUL 1945

După cel de al doilea război mondial, România a pierdut 58.000 kmp din teritoriu, cu aproximativ 4 milioane de locuitori, care în scurt timp au fost supuși genocidului și deportărilor făcute cu scopul de a schimba caracterul național al Basarabiei și Bucovinei. Aproximativ 300.000 de ostași au murit pe frontul de Răsărit în războiul împotriva Uniunii Sovietice, 280.000 au căzut prizonieri în Rusia, dintre care s-au întors numai cca. 100.000, restul de 180.000 au fost reținuți în lagărele de exterminare

sovietice. Pe frontul de Apus România a avut 169.000 morți, răniți și dispăruți².

Implementarea comunismului în România nu a avut loc fără rezistență, fără luptă și fără sacrificiu.

1946 a fost anul actelor de sabotaj, concretizate prin deraieri de trenuri, devastări și incendieri de depozite cu mărfuri destinate Uniunii Sovietice, de mori și fabrici de cherestea care lucrau pentru armata de ocupație. Cei dispuși să lupte pentru democrație s-au organizat în grupuri secrete de rezistență, al căror nume și număr a devenit cunoscut mai ales din acțiunile guvernului de lichidare a acestora. Astfel de grupuri au fost **"Sumanele negre"**, **"Valurile Dunării"**, **"Adevărata democrație"**, **"Partizanii albi"**, etc. Membrii acestor grupuri erau foști ofițeri ai armatei, studenți, membri ai Partidului Național Țărănesc și în mod covârșitor, cei care aparțineau Legiunii Arhanghelului Mihail.

În 1949, la un proces politic în Suceava, 400 de profesori, studenți și ofițeri au fost acuzați că ar fi aparținut unei astfel de organizații. În ciuda epurărilor care au subțiat rândurile ofițerilor în armată, mulți dintre aceștia s-au atașat grupurilor de rezistență. Șeful organizației **„Valurile Dunării”** a fost comandantul unei mari unități militare din Transilvania³. Unități armate de partizani au luptat în munții Carpați și în Munții Apuseni. Ei aveau legături și cu grupurile de rezistență anticomunistă din Iugoslavia și Ucraina. Erau sprijiniți de populație și se aprovizionau din jefuirea convoaielor de camioane sau trenuri ce transportau bani și armament spre Rusia. În 1950 grupurile de partizani erau suficient de puternice în Banat pentru a rezista atacurilor unor unități blindate care voiau să le nimicească. *„In aceste grupuri de partizani baza era formată din foști ofițeri ai armatei române și membri ai Gărzii de Fier. Acești naționaliști, scrie H. Prost (pp. 248-250), nu puteau suporta să vadă patria lor căzută pradă străinilor și unor vasali în slujba unui stat străin și dușman”*⁴.

În 1954, cifra deținuților politici a atins în România o jumătate de milion. Construirea de închisori era unicul program de construcții în România și cu toate acestea înghesuiala în celule depășea de patru-cinci ori capacitatea normală de adăpostire. În timp ce criminalii și condamnații de drept comun se bucurau de un tratament preferențial, viața deținuților politici a fost cu totul de nesuportat. Erau ținuti izolați, fără posibilități de comunicare cu familiile lor. Nu primeau pachete cu hrană sau îmbrăcăminte și mureau în mizerie. Amnistii erau foarte rare în România și ele se răsfrângeau doar asupra deținuților de drept comun. Cu toate acestea, valul de nemulțumire a cuprins întreaga țară și amenința să explodeze. În anii 1950-1951, au avut loc acțiuni de partizanat în Banat, acestea fiind sprijinite de populație. În 1951 Guvernul a întreprins o acțiune de tăiere a căilor de aprovizionare. Astfel, în fiecare sat, cei suspectați că ar sprijini grupurile de partizani, sau că ar avea legături cu acestea, au fost arestați și deportați în Câmpia Bărăganului sau în Moldova, unde stăteau în aer liber în toii iernii, fără adăpost și hrană. Alții au fost duși în lagărele de muncă de la Canalul Dunăre-Marea Neagră. Zeci de mii de țărani au fost la rândul lor arestați și deportați în această campanie de a curma luptele de partizani. Deportări similare au golit și satele Dobrogei, mai ales de-a lungul Mării Negre, invocându-se motive de securitate militară⁵.

H. Prost prezenta cât mai succint starea de fapt din România în primii ani ai regimului comunist. El și-a încheiat lucrarea cu speranța că *„în ciuda a nouă ani de sclavie și de a fi fost trădați de toți aceia de la care a așteptat o mântuire, românii încă mai au speranța că va veni ziua când vor fi din nou liberi. Este adevărat că timpul lucrează pentru ruși; tânăra generație este înrolată în partid și crescută într-un ambient închis, fără contact cu lumea liberă; ei sunt spălați la creier ca să creadă că nu există altă știință pe lume decât cea sovietică, altă cultură decât cea sovietică, și o altă civilizație decât cea sovietică. Vor avea succes aceste metode care vor să slaveze și să bolșevizeze o națiune structurată pe originea ei latină și de orientare vestică, și care opune mai multă rezistență decât oricare altă națiune în Răsăritul Europei”*.

*„La ora când scriu aceste rânduri, sunt puțini românii care să nu creadă că până la urmă poporul lor va scăpa și din această calamitate așa cum a scăpat el de atâtea ori din mari încercări în cursul lungii sale istorii”*⁶.

Grupurile de partizani au luptat în România până în 1958. Lupta de rezistență anticomunistă a românilor a început a doua zi după ocuparea țării, într-o vreme când întreg Occidentul trăia euforia victoriei asupra Germaniei naziste și nu doreau să strice relațiile cu marele prieten de la răsărit. Singurul ajutor primit de luptătorii anticomuniști din România a fost cel dat de populația satelor din regiunile apropiate, constând în îmbrăcăminte și medicamente, din puținul care a scăpat de jaful armatei sovietice de ocupație sau de confiscările Moscovei. Pe măsură ce unitățile de miliție s-au înmulțit și s-au antrenat în vânarea partizanilor, înconjuțați și cu aprovizionarea tăiată, aceștia au fost obligați să se retragă tot mai mult spre crestele munților. Au fost trimiși și milițieni sub acoperire, care cutreierau regiunile și solicitau **„ajutor pentru luptătorii anticomuniști”**. Înșelați în acest fel, sătenii au devenit suspicioși, și-au pierdut încrederea în semeni și nu-i mai puteau ajuta pe adevărații partizani.

² H. Prost, *Destin de la Roumanie*, preface by Alber Mousset, Paris, Editions Berger-Levrault, 1954, p. 247.

³ În primăvara anului 1946, amiralul Măcellariu era considerat conducătorul forțelor de rezistență din zona Bucureștiului, grupate într-o organizație de luptă antibolșevică și pro-germană, numită „Valurile Dunării”.

⁴ Legiunea Arhanghelul Mihail, numită pe scurt Mișcarea Legionară, a fost o organizație naționalistă din România interbelică. A fost creată la data de 24 iunie 1927 de către Corneliu Zelea Codreanu. Organizația a avut un caracter mistic-religios, violent anticomunist și antimasonic. Co-fondatori ai mișcării au fost, pe lângă Corneliu Zelea-Codreanu, Ion Moța, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu și Ilie Gârneață.

⁵ H. Prost, *op. cit.*, pp. 250-251.

⁶ -*Ibidem*, p. 268.

Pentru a băga și mai mult spaima în populație, miliția ucide partizanii prinși și le expune corpul în piețele publice și pe drumuri.

Dintre toate țările care s-au aflat sub ocupație sovietică, după cel de al doilea război mondial, cea mai răspândită rezistență armată împotriva ocupației sovietice și cu cel mai larg sprijin al populației a avut loc în România, unde opoziția față de comunism a fost cel mai scump platita cu suferință umană, cu vieți sacrificate și cu rezultate tragice.

Odată cu tancurile sovietice, rușii au adus și pe cei 150 de comuniști refugiați în Rusia. Aceștia, împreună cu cei 972 de comuniști existenți în România, au constituit nucleul în jurul căruia forța de ocupație sovietică a construit Partidul Comunist Român, pivotul noii conduceri marionetă în România, care s-a menținut la putere atâția ani.

Ideea de bază a politicii forței de ocupație sovietice a fost să distrugă întreaga construcție socială, economică și administrativă a statului român, în felul acesta ajutând accesarea la putere a PCR. Nesfârșitele crime ale soldaților ruși au fost motivate drept consecințe inevitabile ale războiului și ca ieșiri izolate individuale. Totuși, Iuliu Maniu, șeful partidului Național Țărănesc a declarat: „**trupele ruse organizate comit crime de neiertat... Cine poate să țină socoteala acelor sate întregi la care li s-a dat foc. Ce ne rămâne nouă de făcut când ei dărâmă și distrug bunurile noastre în valoare de milioane, când Comandantul Șef al forțelor sovietice refuză să stea de vorbă cu membrii guvernului României? Când ei deportează sate întregi trebuie ca noi să le mai arătăm și dragoste ?**”

Comportamentul trupelor armatei sovietice „**aliat**” pe teritoriul României nu poate fi asemuit decât cu comportamentul năvălitorilor barbari, huni și tătari din Evul Mediu. Prin trecerea lor prin sate și orașe, trupele **aliat** sovietice au comis nenumărate violuri, omoruri și jafuri asupra populației civile; cei vizați de comportamentul soldaților ruși au părăsit casele și s-au ascuns prin păduri, iar femeile tinere au fost ascunse prin pivnițele și podurile caselor, în timp ce gospodinele dădeau cu tăciune și smoală pe față pentru a arăta cât mai hidoase. Nimeni nu se mai uita la pagubele materiale. Important era să scapi teafăr din ghiarele „**eliberatorilor**” noștri. Soldatul român a depus armele pentru a se conforma ordinului Regelui Mihai; acum, dezarmați, erau luați prizonieri împreună cu civilii mai răsați, urcați în vagoane și duși în lagărele de exterminare din URSS. Rușii vânau în primul rând pe românii originari din Basarabia și pe cei de origine germană. Când Basarabia și Bucovina au fost reocupate de armatele ruse, a început un genocid nemilos împotriva Românilor și Germanilor din aceste provincii. Când Maniu a protestat împotriva acestor deportări, comandantul trupelor sovietice din România i-a răspuns că el considera România nu ca un stat aliat, ci o țară inamică sub ocupație, care poate fi jefuită după bunul plac.

Rușii au confiscat mașinile, animalele și toate utilajele agricole, sub pretext că sunt necesare războiului. Scopul lor principal a fost să demobilizeze armata română, al cărei rol era să protejeze populația civilă. În felul acesta sovieticii puteau continua opera de distrugere a ordinii sociale și economice existentă în România. În această operă de distrugere ei au avut un mare ajutor din partea celor aproximativ 160.000 dezertori care mișunau peste tot și trăiau din jaf și pradă. Toți răufăcătorii au avut atunci licență pentru a comite toate crimele și relele inimaginabile împotriva populației civile. Cine încerca să se opună, era etichetat drept „fascist” sau „nazist” și pedepsit ca atare. România a fost a doua țară care pierderi în al doilea război mondial, și totuși aceste pierderi au fost mai mici decât cele suferite din partea „**aliaților eliberatori**”. Sub pretext că Uniunea Sovietică pretinde restituiri pentru pagube de război, întreg inventarul feroviar și echipamentul industrial a fost confiscat și trimis în Rusia. Au fost demontate fabrici întregi și duse în Rusia. În plus, soldații ruși jefuiau populația civilă, inclusiv articole de îmbracaminte și de uz personal. Caracterul „**soldatului rus prietenos, care a eliberat România**” și care părăsea țara cu câte șase ceasuri pe fiecare mână, a devenit simbolul alianței noastre cu URSS. În timpul celui de al doilea război mondial, primele cuvinte rusești pe care le-au învățat românii au fost: „**Davai ceas, davai palton!**”.

În curând, liniile de cale ferată care mergeau spre Răsărit și care transportau prada din România spre Rusia au fost insuficiente și au fost construite linii paralele, pe distanța Ungheni-Buhăiești și Ungheni-Adjud, după model rusec, pe care circulau trenurile fără oprire. Trenuri de 50 vagoane, sub pretextul transportului materialelor militare pentru nevoile frontului, erau încărcate cu bunuri confiscate și însoțite de către soldați. Când circulația era blocată și trenurile rămăneau în gări zile întregi, soldații care însoțeau trenurile trăiau din jaf prin localitățile respective. Mulți civili au reacționat și s-au născut incidente. Primele incidente au avut loc la Comănești, Dărmănești, Târgul Ocna și alte câteva localități. Acestea au fost primele manifestări de rezistență armată împotriva devastărilor comise de armata sovietică și împotriva comunizării țării.

Timp de doi ani, rușii au transportat bunuri din România în cantități mari. Jaful a fost atât de mare încât viața socială în România a fost adusă aproape la ruină. Teroarea domină țara. Foametea și tifosul au început să decimeze populația din Moldova. În acest climat, Iuliu Maniu, liderul Partidului Național Țărănesc, a întrebat reprezentantul american Burton Berry dacă Statele Unite și Anglia plănuiau să lase România în ghearele colosului sovietic. Burton Berry a raportat la Washington, concluzionând că enorma popularitate a lui Maniu impune un dialog cu el, întrucât ar fi cu totul neconvenabil dacă Maniu ar fi ajuns la convingerea că ei au abandonat România rușilor. Viceamiralul Stevenson, reprezentantul Angliei, a raportat la Londra că Regele Mihai se teme să nu fie deportat în Rusia. Această întrebare a rămas fără răspuns, de altfel ca și cea a lui Iuliu Maniu.

În 1945, la un an de la așa-zisul armistițiu de la 23 august 1944, a fost plănuită organizarea Poliției Române. În primul an ea trebuia să ajungă la 100.000 de membri. Pentru realizarea acestui plan, bande de infractori au fost recrutați de prin orașe și centre industriale. Aceștia umblau prin sate și orașe, în special prin sudul Moldovei, terorizând lumea, bătând și împușcând la întâmplare. Scopul era să bage groaza în oameni, să creeze o stare permanentă de teamă. Moldova a fost unul din obiectivele favorite pentru ruși, deoarece urmăreau întregirea Moldovei sub conducerea URSS. Astfel, teroarea dezlanțuită trebuia să facă lumea să accepte fără șovăire orice li s-ar spune sau cere. Alte eșaloane de tineri neisprăviți au fost recrutate și instruite de specialiștii în teroare ai armatei sovietice. Acestea au fost brigăzile „Apărarea Patriotică”. Generalul Nicolae Rădescu, care în toamna și iarna lui 1944 a fost pentru trei luni prim-ministru, a declarat: „**In cele trei luni cât am funcționat ca prim-ministru, armata sovietică a omorât și jefuit ca-n codru. Niciun membru al Comisiei Aliate de Control nu a răspuns vreodată la numeroasele mele plângeri. În loc să se pună o stavilă teroarei exercitate de soldații ruși, autoritățile**

*sovietice au cerut ca Ministrul de Interne să dispună să fie omorâți toți acei civili români care se opun agresiunilor soldaților ruși. În același timp, partidul comunist a organizat sub auspiciile autorităților sovietice bande teroriste pe care ei, Sovieticii, le conduceau să atace autoritățile românești. Armata sovietică îi proteja, împiedicând armata sau poliția să intervină pentru restaurarea ordinii. La Constanța de exemplu, ei au înconjurat cazarma militară cu posturi de mitraliere și Comandantul trupelor sovietice din localitate a cerut unităților armatei române și poliției să rămână consemnați în cazărmlile respective ca să nu intervină în asaltul bandelor teroriste asupra Prefecturii ca s-o ocupe*⁷.

O primă demonstrație de masă împotriva regimului comunist a fost organizată de către studenți, la 10 mai 1945, Ziua Independenței Naționale. În București ei s-au îndreptat spre Piața Victoriei, scandând „Libertate”. Făcând o deviație pentru a ocoli blocajul de mașini ridicat de bandele comuniste în încercarea de a-i opri, masa studenților a ajuns totuși aproape de tribuna oficială. Aici studenții au scandat: „Jos guvernul Petru Groza!”. În tumultul creat, miniștrii a căror demisie o cerea mulțimea, au părăsit tribuna. Și Regele Mihai, puternic aclamat de mulțime, dar poate prost sfătuit de anturaj, a părăsit pe șest tribuna și s-a întors la Palat. Demonstrații s-au îndreptat apoi spre Palatul Regal. Poliția secretă și-a făcut apariția pentru a începe vânătoarea capilor mișcării. Acuzația pentru organizarea acestei demonstrații a fost adusă Partidului Național Țărănesc. După o săptămână, la 18 mai, au fost arestați 20 de studenți. Restul „capilor” s-au retras în grup la Piatra Craiului, unde au reușit să se ascundă doi ani, până când au fost arestați.

Colonelul Ion Uță, președintele secției locale Lugoj a PNT, care mai târziu a murit în lupte, cunoștea numele celor care i-au vândut pe cei arestați de Securitate. A încercat să ia legătura cu grupuri de partizani din munții Banatului și ai Făgărașului, cât și cu cei din Munții Apuseni.

O altă grupă de rezistență în această regiune a fost a lui Gheorghe Ionescu, care a colaborat cu Colonelul Uță și au unit grupele după moartea Colonelului.

O a treia grupă activă în Banat a fost cea a lui Ion Tănase, care activa în regiunea Arad-Timișoara. Unul din țelurile acestor grupuri a fost să atragă atenția Vestului asupra tragediei Românilor, în speranța unei intervenții imediat ce Vestul va afla adevărul despre situația lor. Ei s-au angajat și în acțiuni punitive împotriva celor care terorizau populația nevinovată. Activitatea lor a fost semnalată în Munții Semenic, Brebu, Nemanul Mare, de-a lungul râurilor Golet, Slatina-Timiș, Râul Rece în Baldovin, Cerna sat, Isverna, în lungul râului Cerna la Topleț, Iablașița, Prigor și râul Nera. Printre cei care au luptat în această regiune au fost Spiru Blănaru, Petre Domășneanu, Gheorghe Ionescu, Ion Tănase, Ion Uță, Iancu Baderca.

Acțiuni de pedepsire a celor care terorizau populația nevinovată au avut loc în localitățile Teregova, Cornereva și Boglatin, în Munții Cernei la Domașnea și în alte câteva localități. Trupe ale MAI au fost trimise în regiunea dintre Băile Herculane și Caransebeș, unde au semnalat prezența partizanilor. Lor li s-a alăturat și Alimănescu, șeful „brigăzilor groazei”, criminal folosit de regimul comunist pentru a băga groaza în lume și care a ajuns ofițer superior în Securitate.

În Teregova, Securitatea a arestat doi țărani și i-a torturat pentru a smulge de la ei informații asupra partizanilor. Partizanii au atacat în noaptea de 12 ianuarie 1949 sediul Miliției pentru a-i elibera. Între timp, Securitatea a infiltrat populația locală cu agenți informatori, în timp ce țăranii neaoși erau deportați spre Bărăgan. O lună mai târziu, în februarie 1949, Modest Gladin și Petre Boichetaru, care au venit în rândurile grupului Uță, au fost descoperiți ca fiind spioni ai Securității și au fost executați. Curând, a fost descoperită ascunzătoarea lui Uță, acesta fiind ucis în ciocnire. Se spune că și fiica sa, studentă, a luptat și a căzut alături de tatăl ei. Cei rămași în viață din grupul Uță, s-au alăturat grupului Blănaru și au continuat lupta, în ciuda greutăților crescând ale iernii grele și cu posibilitățile de aprovizionare cu hrană și îmbrăcăminte distruse de agenții Securității. Zăpada le trăda urmele. Locuitorii erau ținuti sub strictă supraveghere și regiunea era împânzită de trupele MAI.

În martie 1949 partizanii au plănuț o revoltă în Caransebeș. Ei trebuiau să ocupe punctele-cheie din oraș și să imobilizeze administrația comunistă. În 22 februarie Securitatea a trimis doi dintre agenții cunoscuți pe drumul spre partizani ca ademenire. Partizanii au ieșit înaintea agenților și Securitatea și-a făcut apariția. În felul acesta s-a declanșat ciocnirea la Corcan, aproape de Teregova. Doi dintre partizani au căzut în luptă, doi au fost capturați și restul au dispărut prin pădure. Șeful lor, Petru Domășneanu și alți cinci au fost prinși mai târziu⁸. În seara lui 12 martie 1949, Spiru Blănaru și Romulus Maritescu au fost descoperiți aproape de Teregova. Blănaru a luptat până la ultimul cartuș și a fost capturat viu după ce grenada cu care vroia să se omoare nu a explodat. Maritescu a fost capturat două săptămâni mai târziu.

În această perioadă, mii de țărani au fost arestați și au umplut închisorile din Lugoj și Timișoara. Masivele arestări au dizlocat și revolta plănuț la Arad și Timișoara pentru 19 martie 1949, când partizani postați la anumite intersecții trebuiau să distribuie arme după consemn anumitor persoane.

Se apreciază că numărul celor arestați în această regiune în primăvara anului 1949 a trecut de 5.000.

Printre torționarii sadici s-au remarcat două femei, Vidoșă Nedici la Timișoara și Chițigoi de la Bacău. Aceste două femei se distrau prin a desfigura și mutila bărbații care încăpeau pe mâna lor, în mod deosebit aplicând torturi asupra organelor genitale. Vidoșă Nedici, o spioană iugoslavă din 1946, a avansat foarte repede de la o simplă interpretă pentru limba sârbă la gradul de colonel în unitățile MAI, și paralel făcea eforturi să scape agenții lui Tito din mâinile Securității în perioada războiului rece⁹. În parte, sadismul ei era folosit pentru a-și acoperi propriile activități de spionaj și parțial pentru că era cu

⁷ Nicolae Rădescu (n. 30 martie 1874, Călimănești – d. 16 mai 1953, New York), a fost militar de carieră și om politic, ultimul prim-ministru al unui guvern român liber înainte de instaurarea regimului comunist în România. În noiembrie 2000, la inițiativa primului-ministru de atunci, Mugur Isărescu, rămășițele lui pământești au fost repatriate. Pe 23 noiembrie 2000, osemintele generalului Nicolae Rădescu au fost reînhumate în cimitirul ortodox Bellu din București.

⁸ - Condamnat la moarte prin împușcare pe 15 iulie 1949.

⁹ - Funcționară la regionala P.C.R. și apoi încadrată ca ofițer la Securitatea Timișoara (participa la anchete). Încă din 1946 lucra ca agent secret al Serviciilor de informații de la Belgrad, unde trimitea informații și copii după procesele verbale de la anchete. Folosită ca interpretă în anchetele deținuților sârbi, a înlesnit evadarea unui spion al Belgradului. A rămas celebră prin priceperea și sadismul cu care schingiuita deținuții bărbați, bătându-i cu bățul peste testicule în timp ce erau ținuti răstigniți de alți torționari. A nenorocit mulți

adevărat sadică, nespuse de bestială mai ales cu românii. Dar pe lângă Vidoșă Nedici au mai fost și alți sârbi agenți ai lui Tito în România, care și-au pus serviciile la dispoziția Securității cu același zel ca și ea. Aceștia au fost: Zora Veltici, Gheorghe Stoicovici, Stanoiev Dobrivoi, Jiva Brancovici.

Cei 12 partizani capturați în Munții Banatului în primăvara lui 1949 au fost condamnați după cum urmează: Spiru Blănaru, Petre Domășneanu, Romulus Maritescu, Petre Puschiță și Ion Tănase condamnați la moarte și executați.

După acest mare proces al partizanilor, au urmat procesele simpatizanților și a celor care sub o formă oarecare i-au ajutat. Colonelul Ștefănescu, președintele Tribunalului Militar din Timișoara, a pronunțat mai mult de 20.000 de ani de pușcărie în acea serie de procese. Pentru zelul său fără măsură și pentru că știa prea multe, colonelul Ștefănescu a ajuns și el la lagărul de muncă forțată unde a întâlnit câțiva din cei pe care el i-a condamnat. A cerut transferarea la închisoarea Aiud împreună cu Bulz, un alt torționar. Vina pentru excese în condamnare, pe care de altfel partidul le-a ordonat, trebuie să cadă mereu asupra uneltelor partidului. Partidul trebuie să iasă mereu basma curată.

La aceste procese ale simpatizanților și sprijinitorilor partizanilor procurori au fost Nicolae Constantin și Simion Stănescu, iar apărarea acuzaților a fost încredințată unor avocați din oficiu, cum au fost de exemplu Tiberiu Coracu și Borislav Popovici, care politic erau pe linia partidului și care n-au făcut altceva decât să repete actul de acuzare al procurorului, neuitând să adauge totuși că justiția în țările socialiste este mai dreaptă decât în țările capitaliste, unde acuzatul n-are drept la nici o apărare, procesele fiind o simplă farsă.

La cinci ani de la procesul partizanilor din 1949, în Timișoara tot se mai judecau simpatizanții și sprijinitorii lor. Astfel, Balica și un consătean al său au fost arestați, maltratați și condamnați abia în 1954, ultimul pentru simplu fapt că era în bune relații cu Balica.

În Craiova, maiorul Lucian Dimitriu, împreună cu un grup de ofițeri, printre care era și Remus Rădină, Tiberiu Tolescu, Constantin Grădinaru, s-au străduit să organizeze un grup de rezistență cu tineri. Remus Rădină a fost instructorul lor pentru educație fizică. Ei au crezut că Yugoslavia nu mai este un satelit al Rusiei și că lumea liberă sprijină lupta anti-comunistă. În 1948, Remus Rădină a trecut în Yugoslavia pentru a afla adevărul. Aici a putut afla că situația era cu totul alta decât și-o închipuiau ei. Atunci i-a trimis o scrisoare lui Tiberiu Tolescu în care-i spunea „**să ia oile pentru iarnă la Vâlcea**“, ceea ce însemna că trebuie să abandoneze planul unei revolte împotriva regimului din România cu ajutorul Iugoslaviei și că trebuie să se retragă în munți. Până când să ajungă scrisoarea lui Remus Rădină la Tiberiu Tolescu, întreg grupul a fost arestat. Constantin Grădinaru a murit în timpul anchetei, maiorul Dimitriu, un om cu corp de atlet, rănit de trei ori în războiul sfânt contra bolșevismului, și-a dat în curând duhul în urma torturilor.

Moșii din Munții Apuseni s-au ridicat repede împotriva regimului marionetă din țară. Nici trupele MAI nu îndrăzneau să fie prea brutali cu cei care trăiau între Turda și Câmpeni, pe valea Arieșului și Iara, prin jurul localităților Lupșa, Posaga și Făgetul Ierii.

Pe lângă dorința comuniștilor de a distruge țărănimea independentă economic și iubitoare de libertate, țărănimea mai trebuia distrusă și pentru că ea era credincioasă și, în plus, îi ajuta pe partizani, în care vedeau pe proprii lor apărători. La 10 martie 1949 unități ale MAI înarmate cu artilerie grea au năvălit asupra comunei Răcăciuni, în jud. Bacău, pentru a dărâma biserica locală și a extirpa religia. Învățătorul comunei, Anton Benchea, a fost torturat și mutilat în prezența soției și a copiilor, până a fost ucis. Celelalte femei și copii din sat, care au fugit spre pădure, au fost prinse și arestate împreună cu soții lor, bătuți și chinuți timp de o săptămână. La 15 martie, aceeași procedură a fost aplicată comunei Faraoani, tot din jud. Bacău. Miliția l-a ucis pe Farcaș, cantorul bisericii locale, aruncându-l din turnul bisericii. Au arestat patru preoți, pe Ion Butnaru, Anton Damec, Petre Dincă și Anton Olaru, împreună cu enoriașii lor, fiind bătuți și legați în lanțuri, aruncați apoi în zăpada înghețată.

În aceste condiții, mulți țărani au fugit la munte, unde Generalul Arsenescu strângea partizani contra comuniștilor, ajutat de frații Petre și Toma Arnăuțoiu. Generalul Arsenescu a condus grupul de partizani până în 1952, când s-a retras și a trăit ascuns până în 1960, când a fost capturat și ucis. Frații Arnăuțoiu, ai căror părinți au fost omorâți în închisoare și a căror soră a fost arestată, au condus luptele de pe versantul sudic al Munților Făgărașului timp de zece ani, trăind cu grupul lor prin văgăunile de la marile înălțimi, unde nu sunt așezări omenești și unde numai vara se mai avântau ciobanii cu oile.

Un alt centru al partizanilor a fost în regiunea Câmpulung Muscel. În 1952, trei membri ai acestui grup au căzut în lupta cu trupele MAI la Furnicoși. Comandantul grupului a fost Constantin D. Stănescu din Țigănești-Topoloveni, ucis în confruntări. Tatăl lui a fost arestat și a murit în închisoare. Sora sa, Marioara Ionescu-Lungu, împreună cu o altă fată, Sabina Ionescu, au fost văzute în închisoarea din Miercurea Ciuc. Nu se știe ce s-a întâmplat cu ele. Un alt nevinovat din Țigănești-Topoloveni, schingiuit de trupele MAI, a fost preotul Gheorghe Tomescu, care a murit în 1961.

Ministerul de Interne a escaladat ofensiva împotriva partizanilor pe versantul sudic al Munților Făgărașului. Mii de agenți secreți au împânzit regiunea, purtând arme ascunse, deghizați ca țărani sau ciobani, și culegeau informații despre partizani. Până în 1958 munții nu au fost siguri nici pentru cei ce locuiau acolo, nici pentru turiști. Populația a fost decimată atât prin omorurile comise de Miliție, prin luptele de partizani și mai ales prin arestările efectuate.

Pe versantul nordic al Munților Făgărașului, până în 1956 a luptat o grupă de partizani sub conducerea inginerului Ion Gavrilă. Trupele MAI au început acțiunea împotriva lor încă din 1951, dar nu i-a putut extermina. În 1952 au fost aduse unități ale armatei MAI din Buzău, Vrancea, Sfântul Gheorghe și Dâmbovița pentru a-i captura pe toți. Mereu au fost aduse

deținuți, printre victimele sale numărându-se și Eugen Hațieganu care a fost omorât imediat după eliberare pentru a se șterge urmele torturilor (răpit, împușcat în ceafă și aruncat între vagoanele unui marfar). Câștigase încrederea conducerii și era trimisă la București cu diverse lucrări secrete, pe care le aducea imediat la cunoștința ambasadei iugoslave. În 1949 i-a fost descoperită activitatea de spionaj în favoarea Iugoslaviei. Arestată. Condamnată la moarte de Tribunalul Militar București, la 7 august 1950. Nu a fost executată și, după reluarea legăturilor cu Tito, a fost schimbată cu un agent român arestat în Iugoslavia.

împotriva partizanilor trupe din alte regiuni, pentru a evita fraternizările. În 1953 a fost lansată o ofensivă mare împotriva lor, la care a participat și un regiment MAI din București. Comanda forțelor antipartizane a fost maiorul Gheorghe Crăciun, care mai târziu a devenit directorul închisorii de la Aiud, ajutat de Gheorghiu, șeful poliției secrete din Sibiu, de maiorul Mezei, de Itzic Averbuch, șeful poliției secrete din Făgăraș, de bine cunoscuții sadici Ilie Badica, Tericeanu, Staicu și alții. Ei au înconjurat întreaga regiune a versantului nordic al Munților Făgărașului și au izolat-o complet. Nimeni nu a putut intra în această regiune fără o legitimație specială. Rudele și prietenii partizanilor au fost toți arestați și torturați pentru a le smulge informații. Lista lor cu descrierea torturilor la care au fost supuși a fost afișată peste tot pentru a-i obliga pe partizani să înceteze rezistența, știind că familiile lor sunt supuse chinurilor din cauza lor. Descrierea torturilor la care au fost supuse familiile partizanilor au fost însoțite de promisiunea că, dacă ei se predau, familiile lor vor fi eliberate. Cruzimea ofensivei din 1953 nu a cruțat pe nimeni. Un sătean din Cârțișoara, Ilinoiu, a fost grav rănit în abdomen. În loc să fie dus la spital, el a fost adus la cortul maiorului Crăciun, unde a fost torturat pentru a mărturisi tot ce se bănuia că știe. În 1958 se afla în închisoarea pentru deținuți politici din Gherla, supus în continuare interogărilor. După 11 ani a fost eliberat infirm și aproape orb din cauza relelor tratamente. Un alt țăran, Dumitru Moldoveanu, nevinovat, a fost arestat și torturat. După eliberare, s-a alăturat partizanilor. Împușcat în stomac, a fost din nou capturat. Operat, i s-au scos șapte gloanțe din corp. După ce a fost scos din spital, au început din nou interogatoriile pentru a afla alte informații de la el. Nevindecăt, a fost supus unei noi operații. Tatăl său l-a rugat pe chirurg, sa-l lase să moară pentru a nu mai fi chinuit. Totuși, Dumitru Moldovan a supraviețuit fără să fi trădat pe cineva. A fost condamnat la moarte. Condamnarea i-a fost comutată în închisoare pe viață și dus în lagărul de muncă de la Poarta Albă, unde a murit.

Ofensiva trupelor MAI din versantul nordic al Munților Făgărașului i-a izolat și obligat pe partizani să se retragă pe creste, unde toate posibilitățile de aprovizionare le-au fost tăiate.

În cursul anilor 1953 și 1954 au fost arestate mii de persoane în regiunea Făgărașului. Mulți dintre ei au fost tineri, fete și băieți sub 18 ani. Jumătate din populația satelor Breaza și Lisa a fost arestată.

Lista victimelor ofensivei guvernului împotriva partizanilor din 1953-1954 din regiunea Făgăraș este mult prea mare pentru a putea fi reprodusă aici. În plus, acțiunea de dezinformare a regimului, pentru a ascunde adevărul este prea vastă, încât nu se știe când se va putea ajunge la cunoașterea tuturor victimelor. Acțiunile guvernului împotriva partizanilor din Munții Făgărașului a continuat până în 1958, când a căzut gruparea fraților Arnăuțoiu.

Alegerile-farsă din noiembrie 1946 au marcat momentul când guvernul a început acțiunea de intimidare a maramureșenilor. Ciobanul Vasile Dincă și consăteanul său Pătrășcău au reacționat și au fost uciși de Sergentul Coza din Săpânța. Șerban Vasile Simion, un pădurar, care personal nu a luptat, dar i-a ajutat cu alimente pe partizani, a fost arestat și ucis în închisoarea din Gherla în 1961, lăsând în urmă cinci copii orfani. Împreună cu Șerban Vasile Simion au mai fost arestați și frații Gherman, Ion Frunzică, frații Șandor, Ion Andreica, Vasile Tomoiagă și Gheorghe Dunca.

Chiar și copiii de școală au participat la rezistența împotriva ocupantului sovietic. Elevii din Ieud și Dragomirești din clasele superioare de liceu, ai căror părinți și rude au fost arestați, au părăsit școala și au organizat suportul în rândul populației. Colonelul ungar Cseller Lajos din Baia Mare, dușman declarat al românilor, cunoscut din campania de colectivizare, a condus personal acțiunea de represiune împotriva elevilor de școală. Aflând unde erau ascunși, trupele sale l-au omorât pe Vasile-Lica Popșa, al cărui frate a reușit să scape la munte, și a arestat sute de tineri și țărani. Printre cei arestați au fost Gavrilă-Sfaca Iușco, și Dordiu Iușco, Ion Motre, Nistor Man, Costică Radu, Aurel Vlad, Mihai Vlad, toți elevi de liceu; apoi Vasile Oatu-Dunca cu soția, fata și doi băieți, Petre Hotico, Gavrilă Iușco, Ofrim-Vasile Motrea, care a executat prima condamnare de șase ani, a fost din nou arestat pentru aceeași crimă în 1958; Vasile Otic a fost arestat de mai multe ori pentru aceeași crimă, apoi Ianoș Rubel, Vasile Țicala, Dr. Gheorghe Vlad, Mihai Vlad, Ion Mihai Popșa a fost și el capturat mai târziu de Colonelul Laios Cszeller și a murit în închisoarea din Târgu-Ocna din cauza bățăilor din timpul anchetei. După ce a fost omorât, corpul lui Vasile Lica-Popșa a fost dus în piața din Sighet, lumea fiind obligată să-l vadă.

Anul 1949 a fost anul în care lupta împotriva terorismului comunist a atins culmea. A fost anul în care au căzut comandanții de grupuri de luptători, cum a fost colonelul Uță, Spiru Blănaru și Petre Domășneanu, împreună cu mare parte din oamenii lor. Un alt centru important al luptei anticomuniste s-a format în Munții Vrancei din cotitura Carpaților, unde sute de oameni au fost uciși, iar 5.000 de țărani au fost arestați.

Începând din toamna anului 1948 în Nordul Moldovei s-a ridicat o mișcare de partizani cunoscută sub numele de „**Gardiștii lui Decebal**”. Activitatea lor s-a desfășurat în trei regiuni: grupa din regiunea Vatra Dornei-Piatra Neamț a fost condusă de părintele Gămălău. A doua regiune a fost Vatra Dornei-Bistrița Năsăud și a treia regiune a fost între Vatra Dornei-Fălticeni, condusă de Jenică Arnăutu, un tânăr ofițer care, arestat fiind, în 1949 a reușit să evadeze și să se ridice la munte. Din grupul său dintre cei știuți au făcut parte Străchescu, dr. Vasilescu, Radu Cătina și Petrescu și, probabil că și Nicanor Chelsoiu, Cenușe, Aurel Botnariuc au aparținut tot grupei lui Jenică Arnăutu. Printr-o cursă au fost capturați și maltratați sălbatic.

În 1951 Gavrilă Beceanu a redactat și trimis o petiție către mai multe ambasade din București, prin care solicita puterilor occidentale să sprijine poporul român în lupta anticomunistă. Nu a primit nici un răspuns. Împreună cu un grup, a plănuț să arunce în aer tribuna de pe care șefii comuniști priveau defilările de 1 mai. Planul lor a fost descoperit și întreg grupul a fost arestat. În iunie 1953 Gavrilă Beceanu, Gheorghe Cristof și Gheorghe Păsălău au fost condamnați la moarte și executați.

În noaptea de 6 iunie 1953, un grup de 13 deținuți politici au reușit să evadeze din minele de la Cavnic, unde au fost închiși între 4-5 ani. Între aceștia, Constantin-Titi Coșereanu, Ion Pantazi, Ion Ioanid, Mache Ionescu, Paul Iovănescu, Ion Cojocar, Titi Spănu și Gheorghita Brânzaru. Ulterior, Ion Pantazi, a prezentat o vie descriere a imensei operații de vânăre a

celor evadați în cartea sa **Am trecut prin iad**¹⁰. Pantazi povestește cum numai pe un singur munte au fost staționate zece camioane încărcate cu soldați antrenați în vânatul partizanilor. Până la urmă toți cei evadați au fost recaptați. Dintre ei, Marin Tuca, Coțofan Miron și Românu au fost comdamnați la moarte. Marin Tuca a fost executat la Cluj în 1955. Celorlalți le-a fost comutată pedeapsa în închisoare pe viață. Câțiva dintre ei au murit în închisoare. Dintre cei care au supraviețuit, Ion Ioanid, Ion Pantazi și Tiți Coșereanu au reușit să ajungă în Occident. Pe lângă cartea lui Ion Pantazi, menționată mai sus, a publicat și Ion Ioanid o excelentă descriere a întregii sale epopee în patru volume, intitulată **Închisoarea noastră cea de toate zilele**.

Au fost multe cazuri când opunerea la comunizarea țării s-a produs individual. Unul din acești eroi singuratici a fost și Adrian Mihuț, un student brilliant, care a fost premiant pe țară și care acum studia la Politehnica din Timișoara, de unde în 1949 a trebuit să fugă să scape de arestare. Asociat cu Suciu, un țaran care a fost prizonier de război în Rusia și care-i cunoștea bine pe ruși, Adrian Mihuț a dus o luptă de unul singur timp de 8 ani în regiunea Aradului. Mihuț îi vizita pe șefii de post care terorizau lumea și-i amenința că, dacă mai continua să-i terorizeze, îi va lichida. În felul acesta, Mihuț a devenit o figură legendară în regiunea Aradului. Până la urmă a fost capturat de trupele MAI. A luptat până la ultimul cartuș, răpunând pe mulți dintre urmăritori. Rănit, a cazut viu în mâinile lor, ceea ce nimeni nu putea să creadă. Tatăl său a leșinat când a aflat că a fost prins viu de Securitate. A cerut audiență la Petru Groza, în casa căruia fusese institutor. Petru Groza l-a trimis pe Bunaciu care i-a făcut niște promisiuni false, pentru a se eschiva de obligații. În legătură cu Mihuț au fost arestate alte 70 de persoane care au fost interogate și torturate, ca de exemplu preoteasa Crișan, care a înebunit din cauza durerilor cu care a rămas de la torturi. Mihuț a rămas pentru restul vieții cu un profund regret, că nu a căzut în luptă, așa cum i-a fost mereu dorința, după cum i-a marturisit lui Remus Rădină și Suciu, cu care a ajuns tovarăș de celulă. Cu toate promisiunile reînnoite ale lui Petru Groza de a-l elibera, Mihuț și Suciu au fost executați în închisoarea Jilava în 1957.

Revolte spontane împotriva regimului comunist au avut loc în România și în anii '70. **În vara anului 1977, a avut loc o grevă generală a minerilor de la minele de cărbuni din Valea Jiului.** La 1 august al acelui an, 35.000 de mineri au ocupat minele de cărbuni din Lupeni. Primul ministru Ilie Verdeț, împreună cu Gheorghe Pană, au fost trimiși la fața locului pentru aplanarea conflictului, după ce autoritățile locale au eșuat în încercările lor. Unitățile militare locale au fost de urgență infiltrate cu agenți ai miliției din Craiova, Târgu Jiu, Sibiu și Alba Iulia. Reprezentanții guvernului nu au oferit minerilor nici o garanție că standardul lor de viață se va îmbunătăți. Ei s-au mărginit să-i amenințe pe mineri, în timp ce miliția a încercat să-i împrăștie. Ei au răspuns prin a-l captura pe primul ministru și un alt activist de partid, Gheorghe Ciobanu, pe care i-a ținut ca ostateci până la venirea lui Ceaușescu. Ceaușescu a sosit, dar la vagile sale promisiuni, minerii au răspuns cu sloganuri anticomuniste și au început să arunce cu pietre spre el, obligând agenții săi de securitate personală să-l scoată urgent din zonă.

Singurul lucru pe care l-a făcut guvernul condus de Ceaușescu pentru minerii nemulțumiți a fost să umple Valea Jiului cu unități militare blindate și să aresteze capii revoltei. Unități întregi de agenți secreți camuflați în mineri au împânzit Valea Jiului pentru a-i ține pe aceștia sub strictă supraveghere. Capii rascoalei, Jurcă și Dobre, plus câteva sute de mineri au fost arestați și au dispărut pentru totdeauna. Promisiunile lui Ceaușescu, de a le îmbunătăți condițiile de viață, au rămas promisiuni deșarte.

În octombrie 1981, minerii din Valea Motrului au intrat în grevă. Din nou Ceaușescu a venit la fața locului și a făcut promisiuni ca și la Lupeni în Valea Jiului, și din nou minerii au răspuns cu huiduieli și aruncat de pietre.

Tot în 1981, uzinele de tractoare din Brașov au fost total paralizate de o grevă care a durat mai multe zile.

O scurtă grevă a minerilor din Maramureș împotriva mizeriei în care trăiau, a avut loc în septembrie 1983.

În cursul anului 1986 au avut loc demonstrații de protest împotriva mizeriei alimentare **la Cluj și Turda.** Au fost afișate panouri cu inscripții, ca „Lapte pentru copiii noștri!“, „Sfârșit dictaturii ceaușiste!“. Pentru câteva zile lumea a găsit să cumpere ceva mai multe alimente, apoi au urmat interogările și arestările.

În februarie 1987 a avut loc o mare demonstrație a studenților la Iași, care a avut un adânc ecou în întreaga țară și a fost semnalată și în străinătate. **La Iași, studenților demonstrați li s-au alăturat și muncitorii de la atelierele CFR Nicolina.**

Ziua de 15 noiembrie 1987 marchează începutul unui val de demonstrații anticeaușiste care în curând au cuprins și alte zone din țară. Totul a început când muncitorii de la uzinele „Steagul Roșu“ și „Tractorul“ au fost siliți de autoritățile din Brașov să marșăluiască în bloc, cântând, spre secțiile de votare și să-și demonstreze atașamentul pentru regimul comunist. Muncitorii au folosit acest prilej pentru a-și arăta adevăratul atașament. Când o mașină a poliției a trecut pe lângă coloana de muncitori, aceștia au aruncat cu pietre în ea. Mașina a oprit și polițiștii s-au dat jos să ceară socoteală insolentului care a îndrăznit să insulte în acest hal o autoritate de stat. Atunci muncitorii au răsturnat mașina poliției și i-au dat foc. Acest act a marcat începutul revoltelor anticeaușiste din România din toamna anului 1987. Muncitorii și-au refăcut rândurile și în marș s-au îndreptat spre centrul Brașovului, cântând „**Deșteaptă-te, Române!**“, imnul revoluției din 1848.

Inițial, în coloana care a plecat de la uzine au fost vreo 2.000 de persoane. Mărșăluind prin oraș, li s-au alăturat alții, încât numărul lor în curând a crescut la 20.000. Cântând, ei se îndreptau spre Primaria Brașovului. Milițienii care au încercat să-i oprească pe drum, au fost doborâți. Au intrat apoi în primărie, pe care au devastat-o, au aruncat dosare și mobilier pe fereastră și au dat foc clădirii. Apoi s-au îndreptat spre sediul partidului comunist, în pivnițele căruia au găsit cantități mari de portocale, banane, carne, mezeluri și alte alimente pe care populația orașului nu le-a mai văzut de ani de zile. Alimentele au fost scoase din pivniță și distribuite populației pentru ca lumea să vadă cum trăiesc comuniștii, în timp ce ei mor de foame.

9 - Căpitanul de cavalerie, Ion Pantazi – (n. 26 iulie 1920, București - d. 9 august 1996, München), publicist român în exil, distins luptător anticomunist. În exil a fost deasupra partidelor politice, fiindcă înainte de orice, el a fost într-adevăr un român, un naționalist în adevăratul sens al cuvântului... Și-a iubit țara mai mult decât orice pe acest pământ.

După cinci ore au sosit trupele Securității care au început să arunce grenade lacrimogene asupra lor, împrăștiindu-i. În săptămâna care a urmat au fost arestați sute de muncitori și locuitori ai Brașovului, din care 60 de persoane au dispărut fără urme.

La 22 noiembrie, la o săptămână de la izbucnirea revoltei la Brașov, studențimea din Brașov a organizat o puternică demonstrație de solidarizare cu revolta muncitorilor și s-a solidarizat cu cei arestați. După o altă săptămână, muncitorii de la „Steagul Roșu” au declarat grevă în semn de solidarizare cu cei 110 muncitori arestați și au cerut eliberarea lor. Muncitorii de la fabrica de muniții din Brașov au adunat grenade și muniții amenințând să arunce în aer sediul partidului comunist dacă nu vor fi eliberați muncitorii arestați după revolta din 15 noiembrie.

Orașul Brașov a fost înconjurat de trupe ale armatei regulate și ale forțelor polițienești. Unități ale armatei și ale miliției defilau zi și noapte pe străzile Brașovului, încât orașul dădea impresia că este sub ocupația unei armate inamice. Când Securitatea s-a crezut stăpână pe situație, a început lungul și chinuitorul șir al „interogărilor”, pentru a da de urma instigatorilor.

Multe arestări, însoțite de brutale interogări și demonstrația de forță a unităților militare care patrulau străzile orașului și care erau instrumentul principal al opresiunii, nu au putut să ștergă de pe fața brașovenilor zâmbetul de mulțumire că, în sfârșit, și-au putut manifesta și ei o dată adevăratele sentimente față de regim și că, în ciuda declanșării unor măsuri extraordinare de siguranță, totuși nu a putut fi totul culcat la pământ.

Conform agenției de știri Reuters, cu câteva zile înainte, **la 13 decembrie 1987, au avut loc în Timișoara demonstrații studențești antiguvernamentale.** Agenția Reuters a citat izvoare informative din Iugoslavia și a mai adăugat că demonstrații asemănătoare au avut loc la Cluj, Brăila și Sibiu, unde au fost răspândite pe străzi mii de manifeste antiguvernamentale.

O emisiune a BBC-ului din Londra din 16 decembrie 1987 a comunicat că întreaga ediție a ziarului „Scânteia” din 15 decembrie, care aducea în întregime textul discursului lui Ceaușescu de la deschiderea Congresului PCR-ului, a fost total arsă de către muncitorii de la „Casa Scânteii”, unde se tipărea ziarul oficial al partidului.

Conform ideologiei comuniste, muncitorii și studenții sunt eșaloanele avansate în construcția socialismului. Ei sunt pilonii principali ai dictaturii proletarietului, însă ultima decadă a dovedit că muncitorii și studenții își riscă viața într-un efort disperat ca să dovedească lumii că ei nu doresc nimic altceva mai cu ardoare decât să scape de regimul comunist și de Ceaușescu.

Poliția secretă a încercat din toate puterile să oprească orice scurgere de informație spre Vest despre cele întâmplate în România. Totuși, televiziunea italiană a reușit să filmeze și să strecoare peste frontieră reportaje cu ce s-a întâmplat la Brașov în noiembrie 1987. Aceste reportaje cuprinzând și mărturii oculare, au fost transmise în 24 Noiembrie pentru publicul italian. S-a dovedit categoric spiritul anticomunist și anticeaușist al revoltelor și demonstrațiilor care au avut loc în România la acea dată. Importantul ziar italian „Corriere della Sera” publica un reportaj cu multe detalii asupra evenimentelor de la Brașov din noiembrie 1987. Cităm: „*Un val de revolte a năpădit Brașovul. Cinci zile după evenimentele principale, care au culminat cu devastarea primăriei și a sediului partidului comunist local, orașul poate fi la propriu descris ca un oraș sub asediu militar. Niciunui străin nu i se aprobă intrarea în oraș. Unități ale Miliției patrulează orașul zi și noapte, iar Securitatea ține fabricile sub strictă supraveghere. Toate restaurantele și hotelurile sunt închise. Niciodată nu a mai fost în România o astfel de atmosferă încordată, nici măcar acum zece ani, când au avut loc grevele minerilor din Valea Jiului.*”

„*Muncitorii care au fost obligați să mărșăluiască la secțiile de votare au dat navală asupra primăriei cu strigăte: «Jos comunismul!», «Nu mai vrem dictatură!». Populația Brașovului s-a alăturat muncitorilor răsculați, înarmați cu bare de fier, topoare, cuțite de bucătărie, sticle sparte și cu pietre. Împreună au dat năvală peste primărie. Un ofițer de miliție a fost omorât. Masele au devastat primăria și i-au dat foc. În timp ce flăcările se înaltau peste clădirea primăriei, mulțimea de răsculați au dat buzna peste sediul partidului comunist, pe care l-au devastat. Steagurile roșii ale partidului comunist au fost aprinse și luate ca trofeu de război în demonstrațiile lor pe străzilor Brașovului. Toată lumea striga: «Jos comunismul!», «Jos dictatura!». Aceste lozinci au fost scrise pe toate clădirile din centrul Brașovului. Pentru câteva ore muncitorii din Brașov au controlat orașul.*”

„Le Monde”, în ediția sa din 24 noiembrie, publica următoarele: „*În nici o altă țară din răsăritul Europei divorțul dintre popor și guvern nu este atât de pronunțat și atât de atotcuprinzător ca în România. Regimul de la București este exact la polul opus al valului de reforme care a străbatut toate celelalte țări comuniste. Guvernul României este modelul perfect al modului cum nu trebuie guvernată o națiune.*”

„*Caracteristica principală a regimului lui Ceaușescu este megalomania, nepotismul și teroarea polițienească. Aceste caracteristici au fost atât de dezvoltate încât au transformat guvernul într-o caricatură a cât de rău poate să ajungă un regim socialist.*”

Într-un articol al său despre neliniștile din România și Polonia, în ediția din 1 decembrie 1987, William Pfaff în „Los Angeles Times” compară mișcările anticomuniste în aceste două țări și ajunge la concluzia că România se găsește într-o fază „pre-revoluționară”, în timp ce Polonia se afla într-una „post-revoluționară”. El interpretează o noțiune general acceptată, după care regimurile comuniste din Europa răsăriteană sunt ferm stabile și ar fi inutil să se aștepte ca în curând să apară situații explozive în această parte a lumii, din moment ce prezența armatei sovietice este o garanție împotriva oricărei schimbări. Însă Pfaff mai atrage atenția că nimic în acest univers nu este scutit de legea **permanentei transformări**. Nici Uniunea Sovietică și sateliții ei nu sunt scutiți de această lege. Orbita sateliților devine din ce în ce mai excentrică în cursa lor în jurul Uniunii Sovietice, a cărei forță de gravitație este în declin, după cum a remarcat însuși Gorbaciov. În concluzie, Pfaff afirma că „*România a fost împinsă dincolo de limitele răbdării*”. După părerea sa, *à la long* nu există salvare pentru regimul lui Ceaușescu.

Muncitorii și localnicii care s-au revoltat în Brașov, Cluj, Timișoara, Brăila și Galați și-au riscat viața, încărcăți cu marea greutate a demnității unei națiuni care a fost adusă sub limitele vieții animalice. Revolta lor a sfidat cel mai teribil și mai puternic instrument de teroare din toate țările căzute sub robia comunismului.

Sloganul coloanelor de demonștrări în eroicul lor marș pe străzile Brașovului a fost: „**Jos comunismul!**“, „**Jos dictatura!**“, „**Jos Ceaușescu!**“.

Mesajul tuturor acestor eroi și martiri ai neamului, în lupta cu regimul comunist, este cel mai adecvat exprimat în **Testamentul** lui Ion Moța, scris înainte de a pleca pe frontul anti-bolșevic din Spania în 1937, ca să-și dăruiască viața ca jertfă pentru salvarea credinței creștine: „**Să nu lăsăm urmașii noștri să piardă binefacerile sufletești ale nașterii Mântuitorului! Să nu lăsăm o țară fără biserici, fără icoane, fără ocrotirea mâinii lui Dumnezeu! Să nu lăsăm copiii noștri o viață în care vor fi pierdut pe Christos! Și pentru asta să nu fugim din fața jertfei pentru apărarea Crucii !**“

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

- C. IONIȚOIU, *Rezistența armată a Românilor împotriva comunismului, 1944-1960*, Ed. Coresi, București, 1997.
- I. IOANID, *Închisoarea noastră cea de toate zilele*, I-V, Ed. Albatros, București, 1991-1996.
- H. PROST, *Destin de la Roumanie (1918-1945)*, Paris, 1954.
- I. PANTAZI, *Am trecut prin iad*, I, Ed. Constant, Sibiu, 1922.
- M. APOSTOLESCU, A. BOGDAN, S. DESA, O. ROȘKA, *Rezistența anticomunistă în România, 1945-1965*. Retrospectivă bibliografică: 1990-1994, I, 1990, „Arhivele Totalitarismului“, nr. 4/1994, pp. 244-266.
- C. IONIȚOIU, *Album al martirilor genocidului comunist*, Ed. Casa de Presă și Ed. Tribuna SRL, Sibiu, 1999.
- Idem, *Viața politică și procesul lui Iuliu Maniu*, I-II, Ed. LibraVox, 2003.
- GH. ONIȘORU (coord.), *Totalitarism și rezistență, teroare și represiune în România comunistă*, Studii C.N.S.A.S., București, 2001.
- I.-R. VOICU-ARNĂUȚOIU, *Luptătorii din munți. Toma Arnăuțoiu. Grupul de la Nucșoara. Documente ale anchetei, procesului, detenției*, Ed. Vremea, București, 1997.
- C. D. VASILIU, *Munții Bucovinei, primii munți în flăcări (Les Monts de Bucovine, les premiers monts en flammes)*, în „Memoria“, s.a., nr. 10, pp. 100-108.

Istoric EMANUEL IACOB – București/ROMÂNIA

BUCUREȘTI, 28 IULIE/10 AUGUST 1913 – PRIMA PACE FĂRĂ AMESTECUL MARILOR PUTERI

Războaiele Balcanice (1912-1913) reprezintă, așa cum s-a susținut în istoriografie, deznodământul firesc al evoluției anterioare a situației din sud-estul Europei, veritabilul „butoi cu pulbere“, folosind o expresie adesea uzitată. Ele au fost generate de procesul, încă nefinalizat, de eliberare a popoarelor creștine de sub dominația otomană. Problema cea mai complexă rămânea eliberarea Macedoniei, a cărei populație constituise obiectul a numeroase masacre organizate, într-o crudă tradiție, de către turci. Eliminarea dominației otomane constituia un obiectiv esențial în politica externă a statelor balcanice și anunța un iminent conflict între acestea și Poarta otomană. Pe drept cuvânt, N. Iorga explica sugestiv crearea Antantei Balcanice: „Ca să înțelegem pe deplin «Cruciada balcanică», trebuie să ne dăm seama de o greșeală fundamentală comisă de junii turci. Crezuseră că pot întemeia un stat durabil pe idei de import. Credeau că din popoare deosebite puteau face o singură națiune. După junii turci, reforma nu însemna numai câștigarea libertății, ci și răscumpărarea provinciilor pierdute“.¹¹

Fără a intra în amănuntele primului război balcanic (1912), trebuie remarcat că tratativele de pace care i-au urmat s-au desfășurat greu. Între aliați au apărut neînțelegeri, iar guvernul otoman nu se arăta dispus să renunțe la toate teritoriile revendicate, mai ales să părăsească Adrianopolul. Războiul a reizbucnit la 21 decembrie 1912/ 3 februarie 1913. Prin posibilele sale complicații, noul conflict a determinat temeri ale Marilor Puteri. Acțiunea acestora a făcut ca, la 13/26 aprilie 1913, ostilitățile să fie suspendate, iar la 17/30 mai să fie semnate preliminarile de pace de la Londra. Imperiul Otoman ceda aliaților teritoriile situate la vest de linia Enos – Midia și Creta. Situația Albaniei și a insulelor din Marea Egee urma să fie rezolvată de Marile Puteri. Primul război balcanic lua sfârșit, dar el lăsa nerezolvate chestiuni esențiale, care vor determina declanșarea unui al doilea război.

Așa cum era și firesc, România a urmărit cu atenție desfășurarea evenimentelor. Partizan al păstrării *statu-quo*-ului în Balcani, guvernul de la București s-a manifestat împotriva conflictelor care puteau să-l modifice, situându-se pe o poziție de neutralitate.

La 17/30 iunie 1913, fără declarație de război, Bulgaria, susținută de Austro-Ungaria, și-a atacat aliații. În aceste condiții, guvernul român a declarat mobilizarea. Ea a fost un prilej pentru a sublinia impopularitatea alianței cu Puterile

Centrale. Diferite manifestări arătau satisfacția că guvernul român avea o politică independentă față de Viena, acțiunea Bulgariei reținând mai puțin atenția.

Intrarea armatelor române în Bulgaria, marșul lor fără lupte spre Sofia, capitularea unui corp de armată bulgar au fost privite cu ostilitate la Viena. Alegerea locului conferinței pentru pace trebuia fixat undeva în sud-estul Europei. Statele învingătoare balcanice voiau să evite amestecul Marilor Puteri care, dacă tratativele s-ar fi ținut într-una din capitalele lor, cu siguranță că și-ar fi impus opiniile. Petersburgul și Viena erau excluse, iar Londra fusese deja locul primei conferințe, care nu dusese la rezultate durabile. Parisul nu era agreat de Germania care a propus Bucureștiul (la 5/18 iulie 1913).¹² Franța și Rusia au fost de acord ca pacea să se încheie la București.

Faptul sublinia rolul României în aplanarea conflictului. La tratativele de pace au participat numai reprezentanți ai țărilor beligerante. Prin pacea încheiată la 28 iulie/10 august 1913, Bulgaria ceda Serbiei o mare parte a Macedoniei, Greciei sudul acesteia și o parte din Tracia apuseană, o parte a Traciei răsăritene cu Adrianopolul fiind retrocedată Imperiului Otoman. Astfel, Bulgariei i se interzicea accesul la Marea Egee. În fine, România primea Dobrogea de Sud, până la linia Turtucaia-Ecrene.¹³

Pacea de la București a reprezentat un moment important al relațiilor internaționale. Ea este prima în care decizii însemnate au fost luate de statele mici din sud-estul Europei, fără amestecul Marilor Puteri. Totodată, participarea României la cel de-al doilea război balcanic și rolul activ jucat în această perioadă de diplomația românească au pus un serios semn de întrebare Puterilor Centrale în legătură cu poziția Bucureștiului într-un eventual conflict mondial.¹⁴

Pacea încheindu-se la București, cu România în rol de arbitru în timpul tratatelor, a contribuit la angrenarea sa pe arena politică internațională și la depărtarea de Puterile Centrale.¹⁵

N. Iorga, în lucrarea apărută chiar în anul încheierii păcii de la București (1913), evidențiază faptul că această pace consacra hegemonia românească în Balcani, dar autorul conchide: „Totuși, chestia macedonenă și albaneză sunt primejdia viitorului“. În sensul că cele trei state balcanice, Serbia, Grecia și Bulgaria continuau să-și dispute Macedonia, iar teritoriile albaneze – după părerea marelui istoric – rămâneau să fie disputate mai ales între Austria și Italia.¹⁶

În ajunul izbucnirii primului război mondial, România nu-și definise încă în mod precis politica sa externă. Semnatară a unui tratat de alianță cu Puterile Centrale, ea era dispusă, totuși, mai mult la o apropiere de Antanta. Atitudinea României în 1914 o va demonstra.

NOTE BIBLIOGRAFICE

- 1-N. IORGA, *Istoria războiului balcanic*, București, 1915, pp. 22-23.
- 2-N. CIACHIR, *Istoria popoarelor din sud-estul Europei în epoca modernă (1789-1923)*, Târgoviște, 2011, p. 284.
- 3-*Istoria Românilor*, VII (2), București, 2003, pp. 285-286.
- 4-E. NASTOVICI, *România și Puterile Centrale în anii 1914-1916*, București, 1979, pp. 17-18.
- 5-C. NUȚU, *România în anii neutralității, 1914-1916*, București, 1972, p. 67.
- 6-N. IORGA, *Istoria statelor balcanice în epoca modernă*, Vălenii de Munte, 1913, p. 377.

prof. Cătălin MOCANU, C.T. “Gh. Balș”-Adjud

AVATARURILE UNOR DATE ISTORICE

În istoria recentă a românilor datele de 8, 9 și 10 mai au conotații antagonice: în timp ce despre 8 mai puțini își mai amintesc ca fiind ziua înființării PCR, iar data de 10 mai – Ziua Regalității, e mai mult nostalgică, prilej de reportaje și interviuri, data de 9 mai are o triplă semnificație: Ziua Independenței, Ziua Victoriei și Ziua Europei. După cum se vede, multe evenimente în prag de vară, și toate cu o mare încărcătură simbolică. Dar toate chiar au avut loc în zilele indicate?

Gheorghe Cristescu (1882-1973)

8 mai 1921.¹⁷ Delegați ai Partidului Socialist din întreaga țară se prezintă la București

¹⁷ Pentru cadrul general vezi I.Scurtu, *Istoria contemporană a României (1918-2005)*, București, 2005

pentru a vota afilierea la Internaționala Comunistă,¹⁸ lucru ce ar fi însemnat apariția comuniștilor ca forță politică. Gh. Cristescu, șeful neoficial al comuniștilor români, cere aprobare pentru un congres care urma să aibă loc pe 8 și 9 mai. Delegații nu se adună în număr suficient, așa că se cere o prelungire și pentru zilele de 10, 11 apoi și 12 mai. Probabil că prelungirea congresului putea fi și mai lungă, dar Argetoianu, ministrul de interne, fusese informat că toți delegații se aflau pe 12, dimineața, la congres. Se va vota afilierea la Internaționala Comunistă, practic înființarea PCR. Această votare, momentul culminant al congresului, a avut loc pe 11¹⁹, 12²⁰ sau, după istoriografia oficială comunistă, chiar pe 13²¹. După 1948, când s-a pus problema celebrării zilei PMR, data îi cam încurca pe ideologii noului sistem: să fixeze 11, 12 sau 13 nu le convenea, pentru că pe 10 mai era celebrată regalitatea, generatoare de multe nostalgii, și plină de simbolism, iar pe 9 mai era fixată de Moscova Ziua Victoriei împotriva fascismului. Rămânea ca unică dată 8 mai, cu rolul de a estompa, împreună cu 9 mai, Ziua Regalității. În 1951 pe 8 mai, la aniversarea celor 30 de ani de PCR, Gheorghiu-Dej menționează ca dată a votării 13 mai, dar în 1961, la aniversarea a 40 de ani, este indicată data de 8 mai.²² Mutația era definitivă și toate documentele de propagandă, manuale, materiale informative menționează doar 8 mai.²³

9 mai 1877. Începuse războiul ruso-turc. România dorea să participe, Rusia era incomodată de un eventual aliat, se ajunsese la compromisul din 4 aprilie 1877 (convenția militară). Ca răspuns, turcii bombardau orașele românești de pe Dunăre.²⁴ Situația noastră, din punct de vedere al dreptului internațional, era ambiguă: eram în război cu turcii, nu eram aliați cu rușii, și nici independenți. Pe 9 mai, la o interpelare a deputatului N. Flea ministrul de externe M. Kogălniceanu declară „independența României”. Într-o atmosferă entuziastă Camera Deputaților adoptă declarația de independență, a doua zi Senatul face același lucru²⁵ și tot atunci regale Carol I ratifică hotărârea.

De atunci Ziua Independenței este sărbătorită pe 10 mai, coincidând cu Ziua Regalității, fenomen care a amplificat și mai mult simbolistica lui 10 mai. Comuniștii au dorit să elimine această simbolistică, așa că în 1948 au emis un comunicat prin care ziua independenței era celebrată pe 9 mai, contopind-o cu Ziua Victoriei împotriva hitlerismului.²⁶

Discuția este dacă a fost pe 9 sau pe 10 ...?! Procedural a fost pe 10, pentru că o astfel de declarație, sau prin extensie orice lege, hotărâre, act normativ etc. de politică internă sau externă (și ce poate fi mai important decât declararea independenței, adică schimbarea statutului juridic al țării) intră în vigoare după trecerea ei prin Parlament și ratificarea ei de către suveran²⁷, o simplă declarație neconstituind o acțiune politică, nefiind urmată în mod necesar de ceva concret. E adevărat că și Casei Regale i-a convenit această alăturare și a folosit-o în beneficiul propriu.

Comuniștii nu au pornit de la vreo considerație istorică sau legală, motivația a fost o „damnatio memoriae” a Casei Regale. Mutarea ei pe 9 mai a avut dublu scop: estomparea până la dispariție a simbolisticii legate de 10 mai și trecerea în umbră a zilei independenței (și ea cu resorturi regaliste), contrapunându-i ziua victoriei.

9 mai 1945. După cum am văzut, Zilei Independenței i s-a suprapus Ziua Victoriei împotriva fascismului, zi care marchează, de fapt, data armistițiului cu Germania. Aliații anglo-americani încheie pe 7 mai 1945 armistițiul cu precizarea că acesta va intra în vigoare pe 8 mai la ora 23.01.²⁸ Sovieticii nu sunt de acord, așa că impun un alt armistițiu cu puțin timp înainte miezul nopții de 8 spre 9 mai.²⁹ Diferența de fus orar, ca și dorința sovieticilor de a arăta că ei sunt protagoniștii, duc la actuala celebrare de pe 9 mai, deși în restul lumii 8 mai este ziua victoriei. Sovieticii impun iar comuniștii români au exploatat la maxim această situație. Stânjeniți de prezența simbolică a regalității ei impun aceste schimbări amintite, menite în a instaura o mitologie comunistă.

Carol I (1839, Sigmaringen - 1914, Sinaia) 10 mai. Data are o dublă semnificație: 1866 – intrarea prințului Carol în București și 1881 – România devine regat. În fapt a doua dată se subsumează primei date. Casa Regală a simțit nevoia să se sprijine pe o mitologie și mitografie proprie. Să și-o promoveze pe cea existentă nu era util, aceasta fiind bazată pe figuri din spațiul german, așa că a început prin a-și asocia figuri românești.³⁰ Pe măsură ce domnia lui Carol se consolida, ziua de 10 mai devenea un pilon de bază al mitologiei carliste. Evenimentele din războiul de independență, declararea regatului, subsumate zilei de 10 mai, duc la consolidarea mitologiei oficiale regale.³¹ În 1881 regele

¹⁸ C.Argetoianu, *Memorii. Pentru cei de mâine. Amintiri din vremea celor de ieri*, (ediție și prefață de S.Neagoe) vol. VI, București, 1996, p.178-180

¹⁹ I.Scurtu, <http://www.ioanscurtu.ro/primul-congres-al-partidului-comunist-din-romania>, accesat pe 07.09.2012

²⁰ C.Argetoianu, *op.cit.*, p.183

²¹ Gh.Gheorghiu-Dej, *30 de ani de luptă a Partidului sub steagul lui Lenin și Stalin*, București, 1951, p.13, este clar o eroare pentru că se precizează că lucrările au început pe 8, iar votarea a avut „în a ziua a 5-a (13 Mai)”

²² Gh.Gheorghiu-Dej, *40 de ani de luptă a Partidului*, București, 1961, p.11

²³ Pentru contextul epocii vezi și S.Tănase, *Elite și societate. Guvernarea Gheorghiu-Dej. 1948-1965*, București, 2006

²⁴ C.Hentea, *Brief Romanian Military History*, The Scarecrow Press, Inc, 2007, p.106

²⁵ I.Scurtu, <http://www.ioanscurtu.ro/impotriva-falsificarii-istoriei-10-mai-ziua-nationala-a-romaniei/>, accesat pe 07.09.2012, precizează că ambele camere au votat în aceeași zi, pe 9 mai, moțiunea, ratificarea lui Carol de pe 10 nefiind necesară deoarece nu era o lege.

²⁶ Primul semn al schimbării apare pe 7 mai, vezi *Scânteia*, III, anul XVII, nr.1113 din 7 mai 1948, p.1 cu argumentarea alegerii, argumentare care se vrea și istorică, pentru ca în *Scânteia*, III, anul XVII, nr.1115 din 9 mai 1948, p.1 argumentarea să fie pur ideologică, în spiritul „luptei de clasă”.

²⁷ Cu publicarea în Monitorul Oficial

²⁸ Cathal J. Nolan, *Concise Encyclopedia of World War II*, Greenwood, 2010, vol II, p.1110

²⁹ *Ibidem*

³⁰ L. Boia, *Istorie și mit în conștiința românească*, București, 1996, p.99

³¹ Carol este înfățișat ca un continuator al lui Traian, L.Boia, *op.cit.*, p.99, 103

insistă pentru ca în data de 10 mai să fie proclamat regatul, dar Parlamentul face acest lucru pe 14 martie, surprinzându-l pe rege.³² Evident pe 10 mai „va avea loc sărbătoarea oficială a proclamării regatului”³³.

Ambele mitologii (regalistă și comunistă) sunt acaparatoare și exhaustive, dar operează diferit: mitologia regalistă tinde să subjuge totul într-o esență cu sânge albastru și sub masca lui „nihil sine Deo”, în timp ce mitologia comunistă mergea după principiul „proletari din toate țările, uniți-vă” dar, cum vrem noi să ne unim.

Anii '90 nu au adus nicio modificare, manualele școlare merg pe aceleași interpretări, discuțiile au fost sterile și partizane.

prof. dr. **SORIN LANGU** – Galați/ROMÂNIA

Imagini din Kazahstan

DINAMICA ASIEI CENTRALE, DUPĂ DESTRĂMAREA URSS

Interesul marilor puteri, a marilor economii pentru statele Asiei Centrale, este dat atât de resursele naturale (zăcămintele de petrol și gaze, aur, uraniu), cât și de poziția geostrategică a acestora. Aceste aspecte vor fi avute în vedere și în analiza noastră.

Poziția geografică a statelor Asiei Centrale este oarecum ingrătă, la limita unor zone de conflict și/sau insecuritate, dacă ar fi să ne gândim la Afganistan, Iran, provincia chineză Xinjiang. Cu toate acestea, astăzi, trei mari state își dispută influența în Asia Centrală: Rusia, care dorește să-și mențină puterea în zonă, China, interesată să se securizeze energetic prin intermediul acestor țări și SUA, care, oficial, doresc să securizeze zona. Toate cele trei state sunt conștiente că accesul la resursele și infrastructura zonei le pot spori influența regională. Astfel, putem spune că, pe bună dreptate, Asia Centrală este considerată „regiunea pivot” a lumii politice.

Trei aspecte trebuie remarcate în legătură cu zona luată în dezbatere: potențialul de dezvoltare, ritmul rapid de dezvoltare și dorința

statelor respective de cooperare internațională.

Destrămarea
republici Kazahstan,
Inițial, tendința de
manifestat nu doar în
întâmplat cu majoritatea
care s-au aflat în sfera de
comunicare cu Vestul,
exploatarea acestora.
gazelor naturale și-au
Americii, sub pretextul „coalitiei internaționale anti-teroriste”, și-au stabilit baze militare în Asia Centrală.

URSS în 1991 a atras după sine independența fostelor Uzbekistan, Turkmenistan, Kârgâstan și Tadjikistan. desprindere de Federația Rusă a acestor state s-a plan politic, ci și strategic și economic, cum de altfel s-a statelor care au făcut parte din Uniunea Sovietică sau influență a acesteia. Concomitent, au fost deschise căi de Vest interesat de resursele naturale ale zonei și de Companii internaționale din domeniul petrolier și al făcut apariția în zonă, în timp ce Statele Unite ale

Conștiente, tot mai mult, de presiunea la care sunt supuse și de vulnerabilitatea determinată de dezechilibrul de forțe, statele Asiei Centrale au încercat o reapropriere de Rusia „în speranța că aceasta le va ajuta să stabilească un sistem eficient de securitate regională.” (1) La rândul ei, Rusia este interesată să își mențină influența asupra zonei, în condițiile în care toate aceste state se află la frontiera nord-vestică a Chinei, stat aflat în plină ascensiune și cu pretenții de mare putere.

În acest context, au fost semnate tratate bilaterale, au fost create organizații cu rol politico-militar regional, au fost încheiate alianțe, cea mai cunoscută fiind Comunitatea Statelor Independente (CSI), care grupează 11 din cele 15 foste republici sovietice. Însă, în situația noilor realități politico-economice, Rusia nu mai poate ignora China, cu care - împreună cu fostele republici sovietice din Asia Centrală - semnează o serie de tratate prin care se urmărește, de fapt, întărirea securității în zonă (vezi 1996, Tratatul de dezvoltare a încrederii militare; 1997, Tratatul privind reducerea forțelor militare în regiunea de frontieră; 2001, Organizația de Cooperare de la Shanghai).

Totodată, politica militară a Moscovei urmărește ținerea sub control a presiunii islamice dinspre Afganistan spre fostele republici sovietice din Asia Centrală.

Cu toate acestea, principalul adversar al Rusiei în Asia Centrală rămân SUA, care au trupe instalate în Turkmenistan și Uzbekistan și care demarează o serie de proiecte economice în zonă. Ca o contrapondere la Organizația Nord Atlantică (NATO) și a SUA, în 1992 este semnat Tratatul de Securitate Colectivă, care în 2002 devine Organizația Tratatului de Securitate Colectivă (OTSC), formată din Rusia și fostele republici sovietice din Asia Centrală. În 2001, a fost creată Organizația de Cooperare de la Shanghai (din care, în plus, face parte și China) și care se dorește a fi cea mai puternică structură oponentă NATO. În anii următori, structurile i s-au alăturat Iranul, India, Mongolia și Pakistanul, cu rol de observatori. Toate acestea coincid unui program de eficientizare și restructurare a armatei ruse care, conform autorităților de la Moscova, se dorește a fi „una din primele cinci forțe militare ale lumii.” (2)

³² S. Cristescu, *Carol I. Corespondență personală 1878-1912*, București, 2005, p.95

³³ *Ibidem*, p.97

Dincolo de aceste aspecte militare, Rusia a înțeles că șansele de creștere a puterii în fostele republici sovietice din Asia Centrală sunt mai mari prin dezvoltarea unor relații bilaterale și proiecte regionale de dezvoltare economică. Spre exemplu, rușii au oferit Kazahstanului un împrumut de 3,5 mld. dolari pentru a fi folosit exclusiv în vederea achiziționării de produse rusești, iar în timp au ajuns să controleze sistemul bancar, cel energetic și al mineritului din această țară.

Spre deosebire de celelalte două „concurrente”, atuu Rusiei îl constituie imensa piață de muncă, care reușește să absoarbă șomerii regiunii Asiei Centrale, reprezentând pentru aceste state o sursă consistentă de venit, fapt care determină o apropiere mai mare a guvernelor fostelor republici sovietice, de politicile și solicitările Rusiei.

China vede Asia Centrală ca o sursă de materii prime și energie, o potențială piață de desfacere, dar și eventuală zonă de expansiune demografică. Legăturile diplomatice cu guvernele țărilor din zonă s-au intensificat și au crescut foarte mult în ultimii 10-15 ani. Neputând rămâne indiferentă la un asemenea potențial economic, China este tot mai prezentă în zonă prin achiziționarea de acțiuni la nivelul activelor din domeniul energiei și infrastructurii și prin acordarea de împrumuturi fără garanții speciale.

China a folosit companii aflate sub controlul statului care au făcut investiții masive în Kazahstan și Turkmenistan. În iunie 2009, a împrumutat Turkmenistanul cu 4 mld. dolari pentru a fi pus în valoare cel mai mare rezervor de gaze naturale, South Zolotan. În schimbul banilor, China va primi 40 mld. mc de gaz, timp de trei decenii. Tot în 2009, a împrumutat Kazahstanul cu 10 mld. dolari pentru dezvoltarea industriei petroliere și a gazului. În decembrie 2009, în Turkmenistan, președintele Chinei și liderii Kazahstanului, Uzbekistanului și Turkmenistanului s-au întâlnit pentru a inaugura o conductă de gaz cu o lungime de 1883 km, care tranzitează toate aceste țări (Turkmenistan-Uzbekistan-Kazahstan), ajungând în vestul depărtat al Chinei, la Xinjiang. (3) În Tadjikistan s-a implicat în industria aluminiului. Astfel, prin investiții bine gândite, China a câștigat cea mai mare putere.

Există temerea că, în perspectivă, China ar putea fi interesată și în alt fel de Kazahstan. Când spunem acest lucru avem în vedere declarațiile făcute de partea chineză și cea kazahă de-a lungul timpului. În 1996, cu prilejul unei vizite în Kazahstan, președintele Chinei și-a exprimat surprinderea că a noua țară ca mărime de pe glob (2,7 mil. km pătrați) este locuită de doar 16 mil. de locuitori, iar după 2009, președintele Kazahstanului a făcut un anunț potrivit căruia China ar dori să ia în leasing 1 mil. ha de pământ agricol în această țară (în condițiile în care doar 25% din suprafața Chinei are potențial agricol). (4)

Sub Vladimir Putin, Rusia s-a apropiat de China, relațiile dintre cele două state întărindu-se sub aspect politic, militar, strategic și economic. Cu prilejul vizitei efectuate la Beijing în iunie 2012, pentru a participa la un summit regional de securitate, președintele rus a purtat discuții cu liderii chinezi cu privire la cooperarea energetică, dar și în ceea ce privește situația din Siria și Iran. Cele două țări și-au exprimat speranța ca până în 2015, nivelul schimburilor economice să ajungă la 100 mld. dolari, în 2011 valoarea totală a acestora fiind de aproximativ 84 mld. dolari.

Neînțelegerile dintre Rusia și China sunt date de negocierea prețului gazelor naturale (Rusia angajându-se ca în viitorul apropiat să livreze anual Chinei 70 mld. mc de gaze) și nemulțumirii legate de faptul că Beijingul a copiat avioanele de luptă rusești, dar și alte echipamente militare.

Asemenea Rusiei și Chinei, SUA și-au securizat propriile interese comerciale în zonă, prin evitarea mecanismelor oneste ale pieței, și în plus s-a focusat pe securizarea și gestionarea acordurilor privind bazele militare în zonă, în contextul realităților politico-militare din Afganistan.

Interesul NATO pentru Kazahstan și intensificarea legăturilor cu această țară se datorează atât rezervelor de petrol, cât și conductelor prin care se transportă petrolul din Marea Caspică, conducte asupra cărora Rusia încă are un control foarte mare.

Pentru atingerea obiectivelor, SUA au acceptat grave încălcări ale democrației (vezi alegerile prezidențiale din Kirghistan), iar NATO și-a construit strategia funcție de mișcările Rusiei și Chinei în zonă. În această luptă surdă, se vorbește de o eventuală apropiere NATO-Rusia, cu scopul de a izola Beijingul și de a-l priva de un aliat puternic, SUA fiind conștiente că acest lucru presupune acceptarea unor eventuale condiții puse de partea rusă.

Trebuie spus că, prin aplicarea strategiilor comerciale de creștere a influenței în zonă, Rusia, China și SUA au contribuit la „securizarea actualului status quo politic.” (5) Adesea statul de drept și transparența au fost sacrificate, „oferind certitudinea că generarea veniturilor nu este legată de dezvoltarea economică, ci de asigurarea supraviețuirii regimurilor.” (6)

Viața economică a Asiei Centrale se construiește însă pe un fond viciat de instabilitate, sărăcie, corupție, criminalitate, violență politică, interese ale celor aflați la putere, scurgerea capitalului spre conturi străine (vezi corupția din rândul familiilor prezidențiale din Uzbekistan și Kirghistan). Pentru moment nu putem vorbi decât de o stabilitate relativă în zonă, existând chiar un accentuat pericol de declanșare a unei crize severe în zonă, criză care să cuprindă și zona Mării Caspice.

NOTE BIBLIOGRAFICE

- (1) Mihai-Ștefan Dinu, *Federația Rusă – elemente cheie ale participării în OCS (Organizația de Cooperare de la Shanghai), Consiliul NATO-Rusia, BRIC (Brazilia, Rusia, India, China) și posibilele influențe în Asia Centrală și Caucaz, cu repercusiuni asupra României*, Ed. Universității Naționale de Apărare „Carol I”, București, 2010, p. 6
- (2) *Ibidem*, p. 48
- (3) Apud Paul Dobrescu, *Viclenia globalizării. Asaltul asupra puterii americane*, Institutul European, Iași, 2010.
- (4) *Ibidem*.
- (5) Dr. Tamara Makarenko, lector asociat la University of Dundee and Partner, West Sands Advisory LLP.
- (6) *Ibidem*.

Dr. MIHAELA ANIȚĂ – București/ROMÂNIA

niște români - ca pionieri mondiali geniali – și...masoneria!

<http://deconspirareafrancmasoneriei.wordpress.com/>

Acest site este conceput ca un centru pentru strângerea de **informații referitoare la francmasonerie**, de analiză și sinteză a acestor informații, urmată de diseminarea lor în cadrul rețelei internet. **Accesul, copierea și distribuirea acestor informații sunt total libere și recomandate, pentru victoria ADEVĂRULUI.**

(...) Nu reprezentăm nicio organizație sau partid politic. Suntem oameni obișnuiți, care am avut acces la anumite informații și dorim să le facem publice. Dacă ar fi să enunțăm principiul pe baza căruia a fost construit acest site, acesta ar fi: **creșterea rezistenței față de ofensiva forțelor străine asupra României.** Prin “puteri străine”, înțelegem toate brațele caracatiței francmasoneriei mondiale. Creșterea rezistenței României credem că poate fi făcută prin publicarea Adevărului despre francmasonerie. Considerăm că cel mai mare pericol care amenință, acum, Statul Român - este proiectul **“Israel în România”**. Considerăm că toți românii trebuie să se opună francmasoneriei mondiale care i-a făcut pe unii să spună că **“Românii nu au valoare”**.

ROMÂNI GENIALI, DAR PUȚIN CUNOSCUȚI

Putem observa, cu stupefație, cum chiar unii români afirmă, despre locuitorii acestei țări, că ar fi doar niște “barbări”, încă de pe vremea dacilor, care n-ar fi știut nici măcar să scrie (cum prezintă în unele articole “Academia Cațavencu”) și că românii sunt, și acum, “codașii Europei”! Astfel de afirmații pot fi semne de incultură crasă sau, de cele mai multe ori, de rea-voință, ce apare ca un rezultat al oportunismului unor ziariști, care nu urmăresc altceva decât banii, veniți (acești bani) din Vest sau de la Est.

Și pentru că autorii celui mai popular dicționar occidental “Larousse” nu vorbesc deloc de români, ca națiune importantă pentru dezvoltarea civilizației umane, **vom prezenta o serie de inventatori de marcă, originari din România, sau personalități mondiale de primă mărime, care aparțin acestui neam, dar care, din păcate, nu sunt cunoscuți, deoarece, se pare, mass media românească este mult mai preocupată de cazuri stupide, care nu au nicio valoare umană și națională.**

• Rachetele expediate de la Cape Kennedy și aripile “Delta” au fost inventate la Sibiu, încă din 1555! Onest, Robert Charroux a semnalat acest eveniment, cu toate amănuntele necesare și cu o firească uimire, că “istoria oficială” a “reușit” să-l negligeze... **Racheta spațială cu trei etaje de carburant solid (“model Cape Kennedy”) a fost inventată, în 1529, și trimisă în spațiu, cu succes, în 1555, în prezența a mii de spectatori. Performer: Conrad Haas, șeful Depozitului de Artilerie de la Sibiu (1550 1570).**

Această informație și următoarele provin dintr-un vechi manuscris, descoperit de prof. Doru Todericiu, în 1961, la biblioteca din Sibiu. **Lista invențiilor menționate în manuscris conține: racheta cu două etaje de ardere (1529); racheta cu trei etaje (1529), baterie de rachetă (1529), căsuța zburătoare (1536), experimentarea principiului arderilor necesare la racheta cu mai multe etaje (1555), utilizarea aripioarelor de stabilizare, având forma literei delta (1555)...** “Căsuța zburătoare”, propulsată în aer de rachetă, nu era nimic altceva decât anticiparea cabinei spațiale, folosită de cosmonauți, începând cu anii '50!... **În lucrare erau menționate și pulberile lui Ioan Românul, din Alba Iulia.**

• **Radioactivitatea artificială a fost descoperită de o savantă de la Facultatea de Științe București (ȘTEFANIA MĂRĂCINEANU), și însușită, apoi, de Marie Curie, și întrebuințată pentru distrugere.** Printre oamenii de știință români din trecut, în primejdie de a fi, pe nedrept, uitați, se numără și o femeie, prima noastră fiziciană de seamă: **ȘTEFANIA MĂRĂCINEANU.** Și, totuși, iată ce scria despre ea, însăși Marie Curie, descoperitoarea, împreună cu soțul ei, Pierre Curie, a radiului: **„Domnișoara Mărăcineanu a lucrat mai mulți ani în laboratorul meu și recent a obținut titlul de doctor în științe fizice. Apreciez în mod deosebit munca ei științifică”.**

După cum se știe, radioactivitatea naturală, descoperită de Henri Becquerel în 1896, este proprietatea unor nuclee atomice de a se dezintegra spontan, prin emisia unor radiații de tip alfa, beta și gama. Radioactivitatea artificială rezultă din bombardarea unor nuclee stabile cu neutroni sau cu particule accelerate. Lucrând la teza ei de doctorat, privind constanța poloniului (1924), **ȘTEFANIA MĂRĂCINEANU** a observat un astfel de fenomen: plumbul din suportul de metal al unor aparate este influențat de poloniul radioactiv, începând, la rândul său, să emită radiații, care persistau și după ce poloniul nu mai acționa! Alte fenomene de radioactivitate artificială, provocată, a studiat, ulterior, cercetătoarea și la alte metale, ca zincul și cuprul. Aproape un deceniu după descoperirea inițială, Frederic și Irène Joliot-Curie aveau să obțină radioactivitate artificială prin bombardarea aluminiului cu particule alfa, dezintegrarea metalului continuând și după îndepărtarea sursei de radiații alfa. Cei doi savanți au dat o explicație de ansamblu fenomenului radioactivității artificiale, descoperirea lor fiind încununată de Premiul Nobel, la care considerăm că fiziciană română ar fi meritat pe deplin să fie asociată, întrucât a identificat prima fenomenul. Cu atât mai mult cu cât însăși Irène Joliot-Curie mărturisea într-un articol din „Neues Wiener Journal” (5 iunie 1934): **„NE AMINTIM CĂ SAVANTA ROMÂNĂ DOMNIȘOARA MĂRĂCINEANU A ANUNȚAT ÎN 1924 DESCOPERIREA RADIOACTIVITĂȚII ARTIFICIALE.”**

Cerând un grad superior la facultate, savanta româncă îi scria regelui Carol al II-lea: *“Numirea mea s-ar putea face pe aceeași cale excepțională, ca și a domnilor recomandați de dl. Perrin, ca o recompensă a descoperirii radioactivității artificiale, care este a mea și de al cărui fruct s-a bucurat dna Joliot Curie, recomandată de însuși dl. Perrin, pentru Premiul Nobel. (...) Domnul Decan al Facultății de Științe și o parte din profesori MĂ SACRIFICĂ, PENTRU A NU-I NEMULTUMI PE DL. PERRIN ȘI PE SOTII JOLIOT CURIE, DE CARE, ZIC DUMNEALOR, AU NEVOIE.”* Veșnicele “plecăciuni”, față de cei de afară, bogați, deci deștepți și merituoși! Nedreptățita savantă înființase, din proprie inițiativă, Catedra de Radioactivitate, de la Facultatea de Științe - București...

- 1827 – Petrache Poenaru, membru al Academiei Române și unul dintre organizatorii învățământului național, inventează predecesorul stiloului modern: *“condei portăreț, fără sfârșit, alimentându-se singur cu cerneală”*.
- 1880 – Dumitru Văsescu – construiește automobilul cu motor cu aburi.
- 1881 -Alexandru Ciurcu – obține un brevet din Franța, prin care prevede posibilitatea zborului cu reacție.
- 1885 -Victor Babeș – realizează primul tratat de bacteriologie din lume.
- 1886 -Alexandru Ciurcu – construiește prima ambarcațiune cu reacție.
- 1887 -C. I. Istrate – Friedelina și francezele.
- 1895 -D. Hurmuzescu – descoperă electroscopul.
- 1899 -C.I. Istrate – o nouă clasă de coloranți.
- 1900- Nicolae Teclu – becul cu reglarea curentului electric și gaz.
- 1904 -Emil Racoviță – fondatorul biospeologiei.
- 1905 -Augustin Maier – telefonul multiplă.
- 1906, 18.03 – Traian Vuia – avionul cu tren de aterizare pe roți, cu pneuri; cu “Vuia I”, acesta reușește prima decolare fără să folosească niciun mijloc ajutător, numai cu aparate aflate la bord (în fapt, primul avion din istorie).
- 1906 -A.A. Beldiman – aparatul hidraulic cu dalta de percuție pentru sondaje adânci.
- 1908 Lazar Edeleanu – primul procedeu de rafinare a produselor petroliere cu bioxid de sulf din lume, procedeu care îi poartă numele.
- 1908 -Acad. Nicolaie Vasilescu-Karpen – “pila Karpen”, care funcționează încă, și produce curent electric, neîntrerupt, de aproape 100 de ani!
- 1910 -iunie – Aurel Vlaicu – lansează primul avion din lume, fuselat aerodinamic.
- 1910 -Tache Brumărescu – mașina de tăiat sulf.
- 1910 -Ștefan Procopiu – efectul circular al discontinuităților de magnetism.
- 1910- Gh. Marinescu – tratamentul paralizei generale.
- 1910 -Henri Coandă reușește primul zbor al unui avion cu reacție (fabricație proprie).
- 1910- Ioan Cantacuzino – “fenomenul Cantacuzino” (aglutinarea unor microbi).
- 1913-1916 Ioan Cantacuzino – vaccinarea antiholerică (metoda Cantacuzino)
- 1916 -D. Danielopolu – acțiunea hipertensivă a digitalei.
- 1918- Gogu Constantinescu – întemeiază o nouă știință: **SONICITATEA**.
- 1919- Ștefan Procopiu – unitatea elementară de energie magnetică (magnetonul).
- 1920 -Emil Racoviță – **PUNE BAZELE INSTITUTULUI DE SPEOLOGIE** Cluj (primul din lume).
- 1920- ing. Gheorghe Botezatu – a calculat traiectoriile posibile Pământ – Lună, folosite la pregătirea programelor “Apollo” (al căror părinte a fost sibianul Herman Oberth); el a fost și șeful echipei de matematicieni care a lucrat la proiectul rachetei “Apollo”, prin care, se spune, a fost dus primul om pe Lună.
- 1921 -Aurel Perșu – automobilul fără diferențial, cu motor în spate (de forma “picăturii de apă”).
- 1921 -**NICOLAE PAULESCU – DESCOPERĂ INSULINA; PENTRU CĂ ERA UN ANTI-MASON VIRULENT, PREMIUL NOBEL L-AU PRIMIT CANADIENII F. BANTING ȘI J.R.J. MCLEOD , PENTRU ACEASTĂ DESCOPERIRE...**

- 1921 -Ștefan Procopiu – Fenomenul Procopiu (depolarizarea luminii).
- 1922 -C.Levaditi și Sazevac – bismutul ca agent terapeutic împotriva sifilisului.
- 1925 -Traian Vuia – generatorul de abur ,cu ardere în camera închisă și cu vaporizare instantanee.
- 1930 -Elie Carafoli – avionul cu aripa joasă.
- 1933 -Henri Coandă – aerodina lenticulară (farfuria zburătoare).
- 1938 -Henri Coandă – efectul Coandă.
- 1938 -Henri Coandă – discul volant.
- 1952 -**la ființă Institutul Național de Geronto-Geriatrie „Dr. Ana Aslan”, primul institut de geriatrie din lume, model pentru țările dezvoltate, prin asistența clinică și cercetare. „Ana Aslan” are, anual, mii de pacienți. Efectele terapiei Aslan asupra îmbătrânirii au convins, încă de la început, aducând institutului pacienți cu nume celebre: Tito, de Gaulle, Pinochet, Chaplin, Claudia Cardinale, printese, conți și directori ai unor mari bănci ale lumii. Renumele produselor “Aslan” a trecut și Oceanul, John Kennedy recurgând, pentru o afecțiune a coloanei vertebrale, la un tratament la domiciliu, cu “Gerovital”.**

• O mențiune specială facem pentru Ștefan Procopiu, fizician de renume mondial, doctor honoris causa al mai multor universități, membru al Academiei Române, întemeietorul școlii românești de magnetism, om de mare ținută profesională, de înaltă atitudine civică și patriotism. În 1919, plecând de la teoria cuantelor a lui Max Planck, calculează valoarea magnetonului teoretic (unitatea elementară de energie magnetică), astăzi cunoscut ca “magnetonul Bohr-Procopiu”. În 1921, descoperă fenomenul de depolarizare a luminii în suspensii și coloizi, denumit fenomenul Procopiu, urmat, în 1930, de efectul Procopiu, în magnetism. **Propus spre acordarea premiului Nobel pentru fizică, de către comisia de recomandări, în urma**

dovedirii teoretice a existentei magnetonului, STEFAN PROCOPIU a fost privat, pe nedrept, de distincție, aceasta fiindu-i înmănată savantului danez Niels Bohr, deși descoperirea a fost anunțată întâi de român.

- O sincronicitate uimitoare a fost sesizată de unele persoane: vehiculul descris de profetul biblic Ezechiel a fost asemuit cu ingenioasele centuri zburătoare, testate de americani în 1961, dar, deși americanii au fost creditați ca autori ai invenției, **adevăratul inventator este JUSTIN CAPRA** care, în 1958, a proiectat, realizat și zburat cu un astfel de aparat. Acum, acest aparat a fost îmbunătățit și este folosit (cu o autonomie de 30-40 minute) pentru salvarea rapidă de pe platformele marine și pentru supravegherea zonelor forestiere.
- Un crater de pe lună poartă numele lui... Spiru Haret. Aceasta, deoarece savantul român a demonstrat că axa mare a elipsei pe care se deplasează Pământul în jurul soarelui este de o mărime variabilă, creând premisele de bază ale astrofizicii moderne.
- Mai putem semnală existența unor personalități, adevăratele “**vârfuri de talie universală**”, apărute dintre minoritățile din România, în toate domeniile. Un exemplu de prim rang: prof. Herman Oberth, un sas din Sibiu, considerat “părintele navigației spațiale” și, de asemenea, profesorul lui Werner von Braun, șeful programului rachetelor americane “Saturn”.

ALTE REALIZĂRI ROMÂNEȘTI:

- Ștefan Odobleja – Părintele ciberneticii generalizate.
- Timișoara – primul oraș European, cu iluminat stradal cu energie electrică (noiembrie 1884).
- Griogore Antipa – savant naturalist, inventatorul dioramelor (1912).
- Ion Agârbiceanu – primul laser cu gaz (heliu-neon) cu radiație infraroșie (1962).
- Dumitru Daponte – inventatorul modalității de proiectare a filmului în relief.
- Iulius Popper – inventatorul unui dispozitiv pentru recoltarea aurului din apa mării; în plus, este cel care a dat denumiri românești unor locuri din Țara de Foc (Sinaia, Ureche, Lahovary, Rosetti).
- Aurel Perșu – a stabilit că automobilul cu cele mai corecte forme aerodinamice trebuie să fie proiectat având forma unei picături de apă, în cădere. General Motors, precum și Ford, au făcut propuneri pentru achiziționarea patentului.
- Anghel Saligny – construiește, în premieră mondială, la Brăila și Galați, silozuri din beton armat (pentru poduri).
- Eliza Leonida Zamfirescu – prima femeie inginer din lume.
- Smaranda Brăescu – una dintre primele femei-parașutist din lume, deținătoare a mai multe recorduri mondiale în domeniu.

REALIZĂRI CONTEMPORANE

O altă idee propagată destul de puternic în societatea românească de astăzi este că, deloc mândri cu originea lor, unii dintre români afirmă că toate aceste privilegii de mândrie națională țin doar de domeniul trecutului, că România de astăzi ar fi... o “țară bolnavă”, fără civilizație, fără personalități marcante, ea fiind mereu “codașa Europei”.

Pentru a contracara astfel de teorii negativiste, menite să-i țină pe români “la locul lor” (și depărtându-i de tradiția și sufletul neamului românesc), teorii stabilite de cei ce se doresc “**Atotputernicii Lumii**”, Iluminati sau francmasoni, vom oferi și o serie de realizări ale geniului românesc al ultimilor ani:

- **DR. FIZ. EUGEN PAVEL**, de la Institutul de Fizică Atomică de la Măgurele, a realizat **un CD ROM (din sticlă) cu o capacitate de stocare de 15.000 ori mai mare decât a unui obisnuit**. Pe 5 astfel de CD-uri ar putea fi stocată întreaga Biblioteca a Academiei Române, iar informațiile ar putea rezista... 5.000 de ani!!! În noiembrie 1999, invenția sa a fost premiată cu medalia de aur la Salonul Mondial al Invențiilor “Bruxelles Europa”, iar autorul dorește cu orice preț producerea de serie în România. Dar forurile din România întârzie la nesfârșit formalitățile...
- Constantin Pascu a realizat în anul 2000, în premieră mondială, un aparat care purifică aerul în spațiile de locuit: distruge bacteriile din aer, reține praful și fumul de țigară, atmosfera devenind “ca în salină sau pe litoralul marin”. Instalarea acestui aparat costa atunci doar 480.000 lei!...
- **Petrică Ionescu este cel mai important regizor de operă, după Zeffirelli** (afirmație făcută de George Astalos, în ian.2001)
- România a câștigat Campionatul Mondial de bridge (considerat de mulți drept cel mai inteligent joc de cărți) pe Internet, în 16.11.2000 (107 – 75 cu SUA în finală).
- Hackerii români sunt considerați printre cei mai buni (și mai periculoși) din lume. “Distracția” (conform declarației lor, ei nu fură informații, ci doar doresc să își dovedească ... valoarea) celor “5 magnifici de la Răsărit” a obligat CIA să trimită o delegație la București... Printre site-urile “sparte” de ei: US Army, US Air Force, US Navy, NASA, Coast Guard, departamente federale etc...
- La salonul invențiilor din Geneva (aprilie 2001), România s-a clasat pe locul I în privința numărului de premii obținute și pe locul II (după Rusia) ca număr de invenții prezentate. Adică, a luat premii pentru toate cele 62 de invenții prezentate (22 premii I; 18 premii II; 22 premii III)!! Delegația română s-a mai întors de la Geneva și cu 4 premii speciale din partea delegațiilor altor țări, un premiu de creativitate (pentru Ionuț Moraru – invenția “Biomer”), Medalia expoziției și Diploma salonului, pentru contribuția excepțională în promovarea invențiilor.
- Prof. Ștefania Cory Calomfirescu a primit medalia de aur a mileniului, din partea Universității Cambridge (ian. 2001), fiind aleasă și în Consiliul Director al prestigioasei instituții britanice. Posesoare a două certificate de inovator, autoare a 8 tratate de neurologie, Șefa Clinicii de Neurologie din Cluj- Napoca este primul medic din lume care a scris un tratat despre edemul cerebral. În plus, medicul român a primit și medalia de onoare a mileniului, din partea Institutului Biografic American, fiind numită și în conducerea acestei unități.
- Dr. Maria Georgescu, eleva prof. Ana Aslan și director al institutului cu același nume, a avut o serie de pacienți celebri: Charlie Chaplin, Leonid Brejnev, Iosip Broz Tito, J.F.Kennedy, Charles de Gaulle, președinții Suharto și Ferdinand Marcos, generalul Augusto Pinochet (1993), prințul Agacan (cu soția), contele Olivetti, contesa Zwarowsky etc.
- La olimpiada internațională de matematică de la Washington (iulie 2001), elevii români au obținut o medalie de aur, două de

argint și trei de bronz. Ei sunt din Galați, Arad, Vâlcea și Constanța. Participarea la olimpiade internaționale de matematică și fizică: 500 de elevi din 83 de țări... Mihai Manea, medaliat cu aur (din Galați) are, la 18 ani, un palmares impresionant: medalii de aur timp de trei ani consecutiv la internaționale și Balcaniadă... Firește, el a fost “racolat” imediat de americani, optând pentru Universitatea din Princeton (SUA)...

- Ștefan Cosmin Bucă, Maria Popa și Mihai Ivănescu au fost nominalizați, în vara anului 2001, pentru Premiul Nobel, de către instituții din SUA! Primul este student la Economie, ceilalți participă la programe, în colaborare cu NASA.

- Nicu Mincu din comuna Ivești (Galați) vindecă diverse boli cu leacuri și ceaiuri preparate din 170 de plante. La 81 de ani, arată ca la 50, pentru că, spune el, a descoperit un (secret) elixir al tinereții...

- România este pe primele locuri în lume la... exportul de inteligență. De exemplu, la “Microsoft”, a doua limbă vorbită este româna, iar la NASA mulți dintre specialiștii (cca 200) de prim rang sunt tot români...

- Radu Teodorescu este proprietarul celei mai renumite săli de gimnastică din SUA (Manhattan/New York). Emigrat în 1972, a ajuns cel mai celebru profesor de fitness de peste Ocean, printre clienții săi numărându-se Robert Redford, Cindy Crawford, Candice Berger, Susan Sarandon, Mick Jagger, ș.a. Celebrele casete video cu lecții de fitness produse de Cindy Crawford, începând din 1992, au fost realizate împreună cu antrenorul său, Radu Teodorescu, care dorește să înființeze în România primul institut din lume de pregătire a profesorilor de educație fizică, în fitness, pentru adulți...

- Nicolae Bălașa (39 de ani), un inginer mecanic din Dolj, socotește mental mai rapid decât calculatorul (înmulțiri, împărțiri, ecuații de gradul II, radicali de ordinul III și IV)! Fost inginer la Uzina Mecanică Filiași, din 1994, Nicolae Bălașa este actualmente șomer...

- Ion Scripcaru, strungar și lăcătuș mecanic din satul Uzun (Giurgiu) nu găsește de 4 ani, 15.000 USD pentru a-și realiza invenția epocală (până la proba practică): motorul care nu consumă nimic! Acesta ar trebui să funcționeze pe baza gravitației, fiind în fapt “instalație mecanică amplificatoare de putere, capabilă să transforme forța statică gravitațională, în lucru mecanic”. “S-ar închide toate centralele nucleare”, spune el. Numai că OSIM (Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci) a refuzat să-i breveteze invenția, în lipsa unei machete funcționale, doar pe baza schițelor. Petre Roman și Ministerul Cercetării și Tehnologiei l-au tratat cu indiferență (1997), iar sponsorii nu se înghesuie (ca și statul) să- i asigure cei 15.000 USD necesari...

- Sandu Popescu din Oradea este primul fizician din lume care a reușit teleportarea unei particule. O aplicație a acestei invenții: criptografia, transmiterea mesajelor secrete. Acest eveniment epocal a avut loc în 4 iulie 1997, în laboratoarele din Bristol (Anglia) ale celebrei firme “Hewlett Packard”. Pe vremea lui Ceaușescu, Sandu Popescu a reușit “performanța” de a fi șomer în România...

- Ioan Davidoni (52 de ani), un băănățean sărac material, dar bogat în idei geniale, este un exemplu relevant pentru modul în care ne pierdem cea mai mare bogăție: inteligența și inventivitatea. Angajat al fabricii de sticlă din Tomești (Timiș), pentru care a realizat, în câțiva ani, 45 de invenții și inovații, el a fost disponibilizat când a îndrăznit să-și ceară drepturile (o parte din cele 4,3 miliarde de lei, economii aduse fabricii la nivelul anului 1995, adică... de 4 ori greutatea sa în aur!) și apoi a fost reangajat ca muncitor... “din milă”!! Ulterior, Ioan Davidoni a mai realizat două invenții de excepție: un recuperator de peliculă de țigări și **PANTOFI MAGNETICI ANTISTRESS**, ce pot asigura o longevitate de peste 100 de ani... Prima invenție valorează miliarde de dolari în Vest, pe a doua a înregistrat-o inutil la OSIM, pentru că atât chinezii, cât și americanii, i-au furat și folosit invenția, cu un profit imens. De exemplu, în SUA s-au vândut peste 10 milioane de perechi, **CU UN PROFIT DE PESTE 1 MILIARD DE DOLARI**... În acest timp, statul român ignoră, în continuare, o invenție, într-adevăr, de miliarde...

- Anonim născut la 14.11.1902, în Câmpina - este redescoperitorul tratamentului cu lumină. Prietenul său, Albert Einstein, l-a avertizat: **“EȘTI UN VISĂTOR. CINE CREZI CĂ O SĂ-ȚI PERMITĂ SĂ DISTRUGI ÎNTREAGA INDUSTRIE FARMACEUTICĂ ȘI SĂ REVOLUȚIONEZI MEDICINA?”** Mai târziu, Elena Ceaușescu i-a propus, prin intermediari, să-i cedeze invenția... **Până la urmă, avea să ajungă prioritatea neuropatologului Peter Mendel, ca atâtea alte invenții românești “pierdute” în străinătate ...**

- În 1991, Carol Przybilla a înregistrat la OSIM brevetul unui aparat bazat pe invenția sa mai veche, neconcretizat nici până acum. Între timp, principii incluse în tehnologia aparatului au fost utilizate în realizarea hiperboloidului inginerului rus Garin, cu aplicații militare malefice... Carol Przybilla a mai realizat și alte invenții deosebite: turbina cu combustie internă (1958, vândută de statul român firmei General Motors), termocompresor frigorific cu circuit închis (1959), motor eliptic, fără bielă (vândută Japoniei și folosită în celebrele motociclete japoneze), arma defensivă antitanc (anii '90).

- **JUSTIN CAPRA** este un inventator celebru al României, din păcate mereu tratat cu indiferență (chiar ostilitate) de autoritățile statului, condiții în care nu e de mirare că unele din invențiile sale (de miliarde de dolari) i-au fost pur și simplu furate de americani... În 1956, la nici 25 de ani, Justin Capra a inventat primul rucsac zburător, un aparat individual de zbor. După 7 ani, în care “semidoctii savanți” l-au tratat cu dispreț, pentru că era doar tehnician și nu inginer, în 1963, americanii Wendell Moore, Cecil Martin și Robert Cunnings au preluat invenția din România și au lansat-o în fabricația de serie... **În 1958, Justin Capra a realizat prima variantă a rachetonautului, cu care s-a ridicat de la pământ la... Ambasada SUA din București.** Rezultatul: invenția a fost, și aceasta, furată și brevetată, în 1962, de Wendell Moore (“specializat” deja!), iar inventatorul... a fost arestat de Securitate pentru că ar fi dorit să fugă din țară cu aparatul său... Justin Capra mai este și realizatorul celui mai mic autoturism din lume, “Soleta”, care consumă ... 0,5l/100 km și al unei motorete, unică în lume, ce funcționează cu acumulatori (37 kg, 30 km/h, 80 km autonomie cu o încărcare).

- Mihai Rușețel a inventat motorul cu apă! “Cazul Rușețel” este elocvent pentru geniul românesc, dar și pentru “talentul” cu care ne risipim forțele și putem să ne pierdem valorile. Proiectul a fost depus la OSIM în 1980 și a fost brevetat în ... ianuarie 2001. Până atunci, Securitatea l-a șicanat pentru refuzul de a cesa invenția statului, iar în februarie 1990, precaut, el a refuzat angajarea ca și consilier tehnic la “Mercedes” (2.500 DM lunar), pentru a nu pierde, eventual, proprietatea invenției...

Motorul său se bazează, ca principiu de funcționare, pe “cazanul Traian Vuia”, invenție folosită încă la locomotivele Diesel electrice, pentru încălzirea vagoanelor. Poate fi utilizat în domeniul transporturilor terestre și navale, în locul turbinelor din termocentrale, și chiar a centralelor termoelectrice.

În lume, mai există două brevete în domeniu (Japonia și SUA), dar acestea nu depășesc nivelul locomotivei cu aburi, necesitând combustibil solid sau lichid. “Motorul Rușețel” folosește drept combustibil doar apa, și are dimensiunile unui motor de Dacie, sursa de energie inițială fiind o banală baterie de mașină. Datele tehnice preconizate de a patra sa machetă (10 l/100 km consum de apă, 70 km/h viteză maximă) pot fi îmbunătățite la realizarea prototipului: un motor cu apă, montat pe o Dacie 1310. Directorul general al Uzinelor Dacia, ing. Constantin Stroe, care cunoaște acest proiect chiar din 1980, a afirmat că este dispus să ajute inventatorul, cu orice are nevoie, pentru realizarea prototipului și a declarat, încântat: **“REUȘITA AR FI UN MIRACOL, ȘI CRED CĂ ÎN ASEMENEA CAZ AR TREBUI SĂ SE INVENTEZE, PENTRU ACEST OM, PREMIUL SUPER- NOBEL”.**

• Prof. univ. dr. Florentin Smarandache este un creator polivalent – el este autorul, co-autorul, editorul, sau co-editorul a 150 de cărți și a peste 200 lucrări științifice. Pe 10 decembrie 2009, el a împlinit 55 de ani. De fapt, dumnealui este un om al renașterii, pentru că a publicat în foarte multe domenii: matematică, computere, fizică, economie, filosofie, literatură, artă. Florentin Smarandache a primit, în anul 2010, Medalia de Aur de la Academia Telesio Galilei, pentru articole care susțin că viteza luminii poate fi depășită (contrazicând teoria lui Einstein), denumită în Enciclopedia de Fizică **“IPOTEZA SMARANDACHE”** (vezi <http://scienceworld.wolfram.com/physics/SmarandacheHypothesis.html>) și, de asemenea, pentru introducerea “logicii neutrosofice”, în anul 1995, care este cea mai cuprinzătoare logică, la ora actuală (generalizând logica fuzzy). Cărțile sale pot fi găsite în: Amazon.com, Amazon Kindle, Google Book Search, Library of Congress (Washington D. C.), și în multe biblioteci din lume. În baza internațională de date științifice menținută de Universitatea Cornell, domnia sa are circa 140 de lucrări științifice.

Dr. Smarandache este creatorul teoriei Dezert-Smarandache în Fuziunea Informației (matematică aplicată) împreună cu Dr. J. Dezert din Franța. Această teorie este cunoscută pe plan internațional și este folosită în robotică, medicină, armată, cibernetică. În fiecare an, începând din 2003, el a fost invitat ca să prezinte conferințe și lucrări științifice despre acest subiect la Conferințe Internaționale de Fuziune a Informației {Australia – 2003; Suedia – 2004; SUA – 2005, 2009; Italia – 2006; Canada -2007; Germania – 2008; sau la Seminarele de Apărare Militară “Marcus Evans” (Spania – 2006; Belgia – 2007), sau la alte Universități (Indonezia – 2006)}. Dr. Smarandache a fost invitat ca lector, fiind sponsorizat de NASA în 2004 și de NATO în 2005. Multe teze de doctorat au fost susținute la universități din Franța, Canada, Italia, și o teză de Masterat la Universitatea din Teheran, Iran.

În **STRUCTURILE ALGEBRICE SMARANDACHE**, precum monoid, semigrup, spațiu vectorial, algebră linear etc., studenți de la IIT (Institutul Indian de Tehnologie) din Chennai, Tamil Nadu, India, au susținut și continuă să susțină teze de doctorat sub conducerea Dr. W. B. Vasantha Kandasamy, care este una dintre colaboratorii săi în acest domeniu.

Noțiunile Smarandache în Teoria Numerelor sunt cunoscute pe plan internațional: șirurile Smarandache, funcțiile Smarandache, constantele Smarandache (care sunt incluse în prestigioasa “CRC Encyclopedia of Mathematics” de E. Weinstein, publicată de CRC Press în Florida, SUA, 1998).

Noțiunile de funcții Smarandache sunt incluse și în “Handbook of Number Theory” de Jozsef Sandor, Springer-Verlag, 2006. Iar numere Smarandache-Wellin și numere prime Smarandache-Wellin sunt de asemenea tratate în cartea lui R. Crandall și C. Pomerance (foarte cunoscuți în teoria numerelor) intitulată “Prime Numbers. A Computational Perspective”, ediția a doua, New York: Springer-Verlag, 2005.

În 1997 are loc o Conferință Internațională despre Noțiunile Smarandache în Teoria Numerelor, ținută de Universitatea din Craiova, România (unde dumnealui a absolvit ca șef de promoție în 1979), și organizată de Dr. C. Dumitrescu și Dr. V. Seleacu. Această conferință este menționată în prestigiosul jurnal “Notices of the American Mathematical Society”, Providence, NJ, USA, Vol. 48, No. 8, p. 903, 2001.

În China au fost organizate patru “International Conferences on Number Theory and Smarandache Problems” în 2005, 2006, 2007, și în 2008. Dr. Zhang Wengpeng și studenții săi de la Universitatea de Nordvest din Xi’an, China, au editat un jurnal internațional numit “Scientia Magna” în care au fost publicate mai multe lucrări despre noțiunile Smarandache, din teoria numerelor. Anunțuri despre acestea au fost incluse în jurnalul “Notices of the American Mathematical Society”.

Logica/Mulțimea/Probabilitatea neutrosofică sunt generalizări ale logicii fuzzy (în special a logicii fuzzy intuiționiste), mulțimii fuzzy (în special a mulțimii fuzzy intuiționiste), și respectiv a probabilității imprecise. Cu aceste noțiuni au fost susținute două teze de doctorat: una la Universitatea de Stat din Georgia, Atlanta, SUA, și una la Universitatea Queensland din Australia. Dr. Florentin Smarandache a fost invitat să vorbească despre logica și mulțimea neutrosofică la Universitatea din Berkley în decembrie 2003, în India (2004), Indonezia (2006), Egipt (2007).

Dr. Smarandache este editor asociat al jurnalului internațional “Progress in Physics”. **În fizică, el a creat noțiunea de “NEMATERIE” (unmatter), a descoperit câteva paradoxuri cuantice Sorites, a folosit logica neutrosofică (care este o logică multivalentă) ca să extindă spațiile fizice.** Împreună cu V. Christianto a extins ecuațiile lor diferențiale de la forma de cuaternion la forma de bicuaternion, vezi “Smarandache-Christianto potential”.

În economie, a scris, împreună cu V. Christianto, despre economia culturală, ca o alternativă pentru țările subdezvoltate, și a propus o teorie poly-emporium.

În filosofie, a făcut o sinteză a multiplelor idei și școli de gândiri filosofice contradictorii, extinzând dialectica lui Hegel la neutrosofie, care înseamnă analiza nu numai a opozitelor, ci și a neutralităților care interacționează cu ele.

ÎN DOMENIUL UMANISTIC, DR. SMARANDACHE, ESTE CONSIDERAT PĂRINTELE “PARADOXISMULUI” ÎN LITERATURĂ, care este o mișcare de avangardă, bazată pe utilizarea extensivă, în creații, a antitezelor, oximoronilor, contradicțiilor, paradoxurilor. El a publicat cinci **Antologii Paradoxiste Internaționale**, la care au contribuit

sute de autori din întreaga lume.

El a scris drama anti-dictatorială **“PATRIA DE ANIMALE”** – o dramă fără cuvinte! Ea a fost jucată la Festivalul Internațional al Studenților de Teatru, la Casablanca (Maroc), 1-21 septembrie, 1995. A fost pusă în scenă de teatrul Thespis (regizor fiind Diogene V. Bihoi), și jucată de trei ori, primind premiul special al juriului. A fost pusă în scenă de asemenea în Karlsruhe (Germania) la 29 Septembrie 1995. Piesa lui de teatru pentru copii **“Păcală, Ursul și Balaurul”** a fost pusă în scenă la Teatrul Național Dramatic **“I. D. Sârbu”** din Petroșani, România, în septembrie 1997 de regizorul Dumitru Velea. Dr. Smarandache a făcut și artă electronică (folosind programe pe calculatoare), artă experimentală (outer-art) și a pledat pentru unificarea teoriilor în artă.

Universitatea de Stat din Arizona, Librăria Hayden, în Tempe, Arizona, SUA, găzduiește o colecție specială numită **“The Florentin Smarandache Papers”** care se întinde pe o lungime de peste 30 m.l., cu cărți, jurnale, manuscrise, documente, CD-uri, DVD-uri ale sale, sau despre lucrările sale.

O altă colecție specială **“The Florentin Smarandache Papers”** se află la Universitatea Texas din Austin la Arhivele Matematicii Americane (în cadrul Centrului de Istorie Americană).

Popularitatea D-lui Smarandache în jurul lumii a crescut foarte mult și datorită faptului că situl său profesional <http://fs.gallup.unm.edu/> are aproximativ un sfert de milion de vizitatori pe lună, din peste 110 țări, conform statisticilor oficiale ale universității. Acesta este cel mai mare și cel mai vizitat site la UNM-Gallup.

Contact: DeconspirareaFrancmasoneriei@yahoo.com

gândurile lui ioan miclău (“gepianul”) de Australia

LIMBA MAMEI!

Fără să pretind a da acestei povestiri valoare de specialitate, sau mie, cea de specialist în cercetarea limbilor vorbite de popoarele lumii - relatez doar aspecte observate de mine, dar care mi s-au părut a fi având un oarecare sens, și vrednice a fi redată cititorului! Așadar, încerc a așeza în această scriere câteva realități, cum s-ar zice, observate pe viu, dar nu sunt noutăți, ci doar simple realități, pe lângă care trecem zilnic, nepăsători chiar! Trecem pe lângă oameni, bătrâni, adolescenți, copii, nou-născuți sau... nenăscuți! Se vorbesc diferite limbi, adică, după vorba cea veche și înțeleaptă, **“fiecare cu limba mamei sale”**. Se învață și limbile celor din jur, uneori la adolescență, în școli, se însușesc două, patru, șase limbi vorbite cursiv, și, totuși, **“LIMBA MAMEI” FACE O DIFERENȚĂ!** Are o ancorare psihică, cum s-ar zice, o încorporare biologică, chiar de genă, în ființa noastră!

Studiile de specialitate au remarcat, desigur, aceste fenomene, puse pe taler literar-folcloric, s-au scris cărți întregi pe aceste teme. Eu doar afirm, pe bază de observație, ocazie și de curiozitate a mea proprie, că **LIMBA MAMEI** – se deosebește, are un caracter biologic în psihicul noului născut, față de limbile ce le va învăța copilul, ulterior.

S-ar părea că intrăm într-un domeniu nou, cel al asimilației, deși nu extind perimetrul imaginației spre această idee, pentru că am mai recunoscut într-un proverb de-al meu, zis **“vorba de duh”**, că: **“infiltrație nu înseamnă asimilație”**, iar știința delimitează aceste stări de adevăruri, așa după cum le-a delimitat și istoria însăși!

Mai exact, ajunși la bătrânețe, la acea stare căreia îi zicem, popular și în glumă, că **“e vârsta când omul dă în mintea copiilor”**... fie și senilitate (dar nu în toate cazurile!), în conversația ce implică emoții intense, apare **LIMBA MAMEI**, în răspunsurile date, chiar dacă, ani de-a rândul, aceasta nu a fost vorbită zilnic, de individ! **LIMBA MAMEI** iese la lumină!

Vecina noastră Ana, care era o poloneză, ne povestea că se juca pe stradă cu alți copii, acasă, în Polonia; avea circa 9 ani, când soldați germani au luat-o din stradă, dimpreună cu alți copii, și au fost duși, pentru totdeauna. A lucrat la ferme germane și a învățat și limba germană. Acolo îl cunoscuse pe Gligor, viitorul ei soț, fiind tot un polonez, ajuns în Germania prin aceleași situații ale războiului. S-au căsătorit acolo, apoi, cu un avion militar de transport, ne povestea Gligor, au ajuns în Australia, după terminarea celui de-al doilea Război Mondial. Ana nu s-a mai întors niciodată în țara ei, nu și-a mai văzut frații, surorile sau părinții. Ana și Gligor, vecinii mei din Cringila, erau o familie de polonezi harnici, și-au construit casa, au avut patru copii, și au ajuns la frumoasa vârstă de optzeci de ani fiecare. Acum dorm în acest pământ, bun și primitiv, al Australiei. Ana vorbea o engleză aproape perfectă, eu și soția, venind mult mai târziu, învățăm engleza și de la vecinii noștri. Dar când Ana devenise foarte bătrână, însă nesuferind de vreo boală mai serioasă, vorbea cu noi și cu copiii ei numai limba polonă! Nu-i veneau în minte alte limbi. **VORBEA LIMBA MAMEI EI...**! Curioasă treabă, mi-am zis în gândul meu. Nu răspundea decât în polonă, nu în engleză!

...Cine mai poate înțelege miracolul creierului? Desigur, numai oamenii cu studii în specialitatea asta fenomenală, cu rădăcini în infinitatea universală! Eu doar povestesc frumos despre vecinii mei, rupti și ei de pământul lor natal, precum eram și eu!

Dar iată că îmi este dată încă o situație asemănătoare, despre care mi-am zis că trebuie să scriu. Poate că acestea sunt niște curiozități...poate că-s doar amintiri, despre bunii mei vecini și prieteni!

De data aceasta, mă aflu în vizită la spitalul central din orașul Wollongong, unde se afla internată o bună prietenă a familiei noastre, doamna Elisabeta. Trecuse cu bine pragul celor optzeci de ani, dar în ultima vreme, foarte slabită, a trebuit să fie internată la spital. Ne-am dus (eu, împreună cu soția) s-o vizităm, s-o încurajăm, deși nu se întrevedeau prea mari speranțe. Ne-a recunoscut, s-a bucurat, îi vedeam însenarea pe fața ei, a întins mâinile spre noi, fără, însă, să vorbească. Era obosită de stat la pat! Lângă ea se afla soțul ei, Traian, și el de aceeași vârstă: privea îndurerat, cu ochii umeziți. Ei erau una dintre familiile care ne vizitau și pe care îi vizitam și noi, la rândul nostru. Lui Traian îi făcea mare plăcere de câte ori îi dăruiam noua mea carte publicată, citea cu voce tare autograful semnat de mine, pe care apoi îl traducea în engleză și Elisabetei, care emigrase din Ungaria, și tot prin involburarea războiului ajunseseră să se întâlnească, din tinerețe - și apoi să se căsătorească, întocmindu-și o fericită familie, în Australia. Dar timpul zboară nemilos, ne vin și bătrânețile pe care nu le putem ocoli...

Iată că vine doctorul de serviciu, care trecea pe la fiecare bolnav din salon, controlând starea acestora. Acum a fost momentul în care, din nou, aveam să aud de "**LIMBA MAMEI**", ieșită la iveală! Elisabeta vorbea perfect ungurește, engleza și ceva românească, dar foarte puțin. La întrebarea doctorului (doctoriță era) cum se simte - ca prin vis, Elisabeta, privind undeva fix, răspunse, turuind fără încetare într-o limbă pe care n-am înțeles-o! Doctorița a început să zâmbească, doar Traian ne-a explicat că vorbește limba slovacă, fiindcă, de fapt, ea era fiică de slovaci. Ne-am înveselit cu toții, iar prin îngrijirea medicilor și bunăvoința lui Dumnezeu, Elisabeta s-a reîntors la casa ei, împreună cu Traian. I-am vizitat iar, în zilele următoare, observând că totul era bine și în regulă. De data asta, vorbeam, toți, limba engleză și cea românească...!

...Mie îmi veniră în minte ideile lui Descartes, de a vedea lumea prin sinele propriu, deci a mă verifica și pe mine, căci în pragul celor șaptezeci de ani fiind eu, am să apuc să vorbesc, și eu, **LIMBA MAMEI**. Dar limba aia populară dădă, vulgară, țărănească, aș dori-o să reînvie în subconștientul meu! Doar dacă nu mi s-a și întâmplat asta, fiindcă, drept să fiu, am și un exemplu personal deja, de care m-am distrat ulterior și eu, dar și respectabilul reporter român Ilie Radu, care a vizitat recent Australia, citindu-mi graiul meu, pus pe mail:

"Ai, ardă-l focu' de articol, că multă pisare de cap ne-a mai dat, dar bine că l-am terminat cu bine". Doar Mihail Sadoveanu mai avea acel obicei, povestesc cei ce l-au cunoscut, de a-și verifica noii cunoscuți dacă înțeleg sensul etimologic al unor cuvinte arhaice, din tezaurul Limbii Române! Cu siguranță, însă, că **LIMBA MAMEI** este tezaurul cel mai valoros, înscris în ființa noastră omenească! Altfel zis, reunirea fericită și în cerc închis, între viață și moarte! Aceasta, **LIMBA MAMEI**, vine cu noi la sosire și ne însoțește la plecare!

Ioan MICLĂU, Cringila/ AUSTRALIA – 2009

UN VERS AL LUI EMINESCU...!

Un vers al lui Eminescu mi-a pătruns în ființa mea de copil. Acum am pășit pragul celor 73 ani, și încă îmi amintesc, cu emoție, sentimentul pe care l-am încercat. Citeam din poeziile lui Eminescu, "**Pe aceeași ulicioară**". Și acum să o iau în ordine. Profesorul nostru de Limba Română, Parghel Constantin - Dumnezeu să-l odihnească, fiindcă a trecut, demult, în lumea Dreptilor! - avea pretenția ca noi, elevii clasei a 7-a, înaintea începerii orei, să scriem pe tablă cuvintele noi, pe care nu le înțelegeam din cărțile pe care le citeam noi, în timpul liber! Domnia sa, la intrarea în clasă, primul lucru pe care îl făcea era să ne explice, deci, însemnătatea, sensul etimologic al fiecărui cuvânt, notat de elevi cu creta pe tablă!

Eu am notat, într-o bună zi, cuvântul "**zaplaz**". Domnul Profesor, după ce privi la tablă, zise, zâmbind: "Cine a scris acest cuvânt, cu siguranță a citit poezia lui Eminescu, <<Pe aceeași ulicioară>>!". Eu am rămas ca fascinat, cum poate profesorul nostru, după un simplu cuvânt, să recunoască și poezia, și autorul! M-am ridicat, sfios, în picioare - și am recunoscut că, într-adevăr, citesc cartea de poezii ale lui Mihai Eminescu, și am și început să recit întreaga strofă! Și acum o recit, din memorie: "**Pe aceeași ulicioară/ Bate luna în ferești/ Numai tu de după gratii/ Veșnic nu te mai ivești/ Și aceeași pomi în floare/ Crengi întind peste zaplaz/ Numai zilele trecute/ Nu le faci să fie azi**".

Mi-amintesc cum Domnul Profesor răspunse doar atât: "**Frumos...**". Apoi, explicația: **zaplaz=gard**. Și așa mai departe, cu celelalte cuvinte. Mie, însă, mi-a rămas în minte, pe veci, plăcutul vers eminescian "**Și aceeași pomi în floare/Crengi întind peste zaplaz**"... - fiindcă, acum, pricep cum simțisem frumusețea artistică, pusă în acel vers, atât de simplu, dar atât de real! A fost o mare scânteie, pentru mine și imaginația mea. Poate pentru tot restul vieții, fiindcă zburasem, cu acea navă a copilariei, în sfere pe care încă nu le înțelegeam, atunci - nu mi le puteam explica, dar baza trainică a speranțelor mele a șlefuit-o simplitatea și totodată valoarea reală a versului eminescian: "**Și aceeași pomi în floare/Crengi întind peste zaplaz**"...!

Ioan MICLĂU "Gepianul", Cringila/AUSTRALIA

15.01.2013

STEUA BUCOVINEI

dedicație pentru *Adrian Botez*

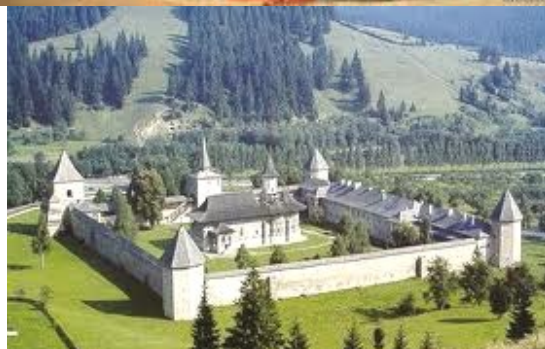
Steaua Bucovinei răsare pentru îngeri,
Pentru cei ce încă din Ceruri ne privesc,
Pentru cei ce-s nenăscuți sunt încă,
Și pentru cei ce gângurind la pieptul mamei cresc!

Steaua Bucovinei dezvele spectru nou,
Lumina peste vârfuri de brazi,
Străpunge epiderma cea șerpească,
În care lânzește reptilianul din veacuri până azi!

Steaua Bucovinei se-nalță sus...pe Munte,
Răsare din eternul unde cresc Aminul*,
Cu ochi de foc și o zeiască frunte,
Privește, înțelege durerea și suspinul

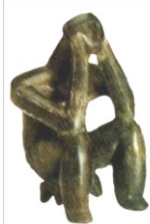
Românului creștin. Doar pentru el se-nalță,
O lume să trezească din somnurile morții,
Arată calea, visul, chiar Cerul cel deschis,
Unde c-o Mână Sfântă se scrie drama sorții!

Ea, Steaua, mă cuprinde și parcă mă răpește;
E steaua Bucovinei ce tot mai mare crește,
Cu raza ei sublimă Românu Neam unește,
Cu pana razei scrie cum din vecii Hristosul ne iubește!

* **Mihai Eminescu**

Ioan MICLĂU, Cringila/AUSTRALIA - Scrisă la ora 3 dimineața, 10 Martie, 2011

gânditorul de la hamangia **CE ESTE HRISTOCRAȚIA?**

De vreo sută de ani și mai bine încoace, parcă toată lumea s-a pus pe capul nostru, al românilor (strănepoți ai **Poporului Sfinților – Thrakes**, sau, cu alte vorbe, dar cu același rost: **Popor al Căii Drepte și al Învierii prin LUP/DACII-DAOI** – și frați buni ai Lui **HRISTOS-DUMNEZEU!**), ca să ne prostească și să ne des-ființeze, ca trup și Duh. Că, cică, să intrăm, zor-nevoie, în războaiele altora, ca “**să ne fie bine și la vară cald**” (Unirea cea Mare, din 1918, n-a fost, în niciun caz, rezultatul primului măcel mondial!), - ...că să fim “**străjeri**” ai regelui-asasin și trădător de țară și Neam, sperjurul, dezertorul și uzurpatorul Carol al II-lea (care își mânca mustața-i putregăită, pentru că nu putuse a pune mâna pe “**Legiunea Mihaelică**”, izvodită revelație a Duhului-Codreanu, prin care ar fi putut să se ivească, aici, în pământul dacilor celor drepti, “**o țară precum soarele de pe cer**”, cum numai dacii-thracii mai întrevăzuseră!), - ...că să intrăm într-un al doilea măcel mondial (care avea ca scop nu recuperarea Ardealului de Nord, de către români, ci ofensiva bolșevismului iudeo-asiatic, până la...New York!) -... că să construim bolșevismo-comunismul, la noi (tocmai la noi, unde, cum zicea Arghezi, dacă “**sapă sapa locul/Sare din pământ norocul!/ Ai pământ și ape multe/Vântul stă să ți le-asculte./Și izvoare/Călătore/Crapii-n ele cât berbecii,/În pomi piersici cât dovlecii/Pepenii de zahăr roșu,/În grâu spicul cât cocoșu./Pui un bob din el - răsare/Mia de mărgăritare...**”) – pentru ca, în felul ăsta să ajungem în paradisul...”**terestro-material**”...Iar, după mizeria din decembrie 1989, suntem prostiți cu și mai mare “**știință savantă**”: prin mass-media grețoasă (scrisă și vizuală), prin Internetul luciferico-fascinant și atoteafalsificator/atotiluzionator, prin minciuni sfruntate și cumplit dezmățate, spuse “**verde-n față**”, de către tot soiul de irozi, grupați în niște găști infecte și trădătoare, **TOATE**, de țară, numite “**partide**”, adică niște așchii otrăvite, care sfășie trupul și Duhul Sfintei Grădini a Maicii Domnului! Firește, cu îndemn, binecuvântare și...șantaj, din locurile acelea unde “**apune soarele**”! Tot felul de “**uniuni**”, europene ori/și planetare, ne promit paradisul, pentru ca, odată prostiți, noi, de promisiunile lor, să ne încălece, cu toți demonii lor, cei trufași, nerușinați, lacomi dincolo de orice măsură! Bogați mai suntem, Doamne,

dacă, după 23 de ani de jaf (“*externalizat*” și “*internalizat*”), străinii, prin “*cozile de topor*” partinice românești, se înverșunează, parcă având mai multă turbare a lăcomiei, în ochi, spre buna și senina și sfânta noastră, răstignita noastră Românie!!! Dar, ceea ce doare, mai mult decât orice, este batjocorirea celor blânzi, a celor drepti, a celor binecuvântați! (...să nu uităm cum, anul trecut, “*cel mai mare criminal de conștiință din România*” – **CÂT PE CE ERA SĂ FIE ARESTAT!** -, conform “*concepției*” autocrate a eternilor guvernanți ticăloși ai României, precum și comandamentelor silnice ale “*cucoanei*” sifilitice - “*political correctness*”; cine era el?” *criminalul <<MAXIMUS>>*”? - era...sfântul monah vizionar, bătrân precum patriarhii “*Vechiului Testament*”, de la mănăstirea Petru-Vodă, **IUSTIN PÂRVU!** – pentru că acesta îi rugase, pe câțiva monahi, bătrâni ca și el, să-i cânte, la patul de suferință, câteva cântece de Duh ale “*Legiunii Mihaelice*”!).

...Au ajuns, mai-marii zilei de azi (așa cum avertiza Ioan din Patmos, în *Apocalipsă*), “*a zice binelui, rău – iar răului, bine*”!

...”*De câte ori într-o țară ne-imperialistă (adică, mică/relativ mică) sunt decoperite bogății care ar putea îmbogăți imperii întregi – băștinașii acestor țări ne-imperialiste mor de foame, de șomaj cronic/endemic, sau de război civil*” (spune filmul “*Diamantul sângereu*”, regia Edward Zwick, coprod., 2006, vorbind despre descoperirea diamantelor, din Sierra Leone – având ca rezultat un război civil halucinant, cu sute de mii de copii-soldați ai morții)...îmbogățind pe cei bogați - pe hulpavele, criminalele/genocidicele și recidivistele mari/vechi imperii “*globalizante*” (care ar vrea moartea neamurilor și a planetei, numai să fie/ajungă conducătorii lor, din umbră)” *eminențele cenușii*” **PLUTOCRATE**, ale Terrei – “*Dumnezei pe Pământ*”!) se umflă de vorbe mari și teribil de mucegăit-împutite (“*găselnițe*” masonice, de acum 300 de ani!): “*democracy*”& “*liberty*”& “*fraternity*”& “*equality*” (!)...Și numărul “**COZILOR DE TOPOR**”, din aceste țări binecuvântate de Dumnezeu și invidiate de dracul, crește exponențial, **vânzătorii de țară devin măcelarii sau complicii măcelarilor bancari sau ai multinaționalelor**: practic, din 1989 încoace, România nu a avut, la conducerea ei (**efectivă!** – nu cea teoretică, “*de fațadă*”...) - **NICIUN ROMÂN!!!**

...Acele “*cozi de topor*” (susținute, cu o brutalitate mârșavă și mârlnie perfectă, de interesele externe, ale multinaționalelor, care-i țin prizonieri pe președinții ori pe regii popoarelor istorice - azvârlindu-le, acestor jalnici lachei - încoronăți sau nu! -, ca la câini, câteva procente din pradă, pe sub masă!) au ajuns, azi, în aprilie 2013, după opt ani de dictatură băsească și de urinare/micționare (repetată, cu cinism!!) peste votul unui popor întreg, peste orice umbră vagă de democrație (numai “*comandourile morții*”, încă, nu apar, noapte și zi, pe străzi! – în rest, procurorii cu biblia pe capota mașinii au apărut, numai rugurile încă nu le-au aprins! - în rest, intimidarea oamenilor, prin violență directă sau șantaj, este un mod de viață - **precum la Mafia siciliano-americană!** -, intimitatea umană este violată în fel și chip, batjocorirea ideii de libertate este modulată, infinit, cu un satanic sadism!), ca să-și dea mâna, **PE FAȚĂ**, toți demonii care pângăresc sufletul bieteii României minunate, sfidând orice urmă de rușine! Dacă Naumovici-Ponta “*bate laba*” cu tartorul-șef Băsescu/Braunovici, pe care-l huiduie și-l “*flatulează*”, cu inspirat avânt anti-băsist, până și copiii de țâță, din România - și dacă Adina Vălean, soția celui alt lider al “*eliberatorilor*” calpi, “*Crinul de Noapte*” (complice cotrocenist, cu Naumovici, la semnarea “*pactului cu diavolul*”!), luptă, din răspuțeri, la Bruxelles, pentru victoria lui Max Rich, asupra României...la Roșia Montană (da, luând cu gura foc, pentru atât de “*românească*” și “*binefăcătorească*” hienă venetică și caracatiformă! – ...cea care “*oferă*”, timp de un an-doi, de muncă, la vreo 300 de oameni, și, apoi, îi lasă, iar, pe drumuri, după ce a înghățat, din brațele **Mumei Geei ROMÂNEȘTI, sute de miliarde de euro**, plus...**URANIU!!!** : “**GOLD CORPORATION <<ROȘIA MONTANĂ>>**”!!!! - atunci, în cine să mai credem și de la cine să mai așteptăm al doilea dar al Lui Dumnezeu, făcut omului, în Paradis – **LIBERTATEA DUHULUI?**

Evident, doar de la Dumnezeu-Hristos! Dacă democrația atheniană (care, și așa, încă de-atunci – veacul IV î.H. -, deși părea, în mod clar, superioară tiraniei lui Pisistrate – veac VI î. H. -, s-a dovedit imbecilă și asasină de Duh, permițând unor gloate ignare să-l otrăvească pe **SOCRATE!**) a fost într-atâta strâmbată, pângărită și schimonosită, de către Demonul Masonic, în ultimii 300 de ani (adică, de la Revoluția Franceză, deicidă și regicidă, din 1789!), dacă votul milioanei zdrobitoare, de români, și în vara, și în iarna lui 2012, are mai puțin rost decât valoarea nisipului saharian, dacă Adrian Sobaru este răstignit **TOCMAI** de cei pe care i-a înălțat, prin “*zborul*” său arhanghelic (din Parlamentul României!), “*în tronuri*” - ... dacă eleva Sabina Elena, din Covasna, “*a fost amenințată cu moartea, de către un individ, Zsolt Lendvay Simon*”³⁴ și amenințată cu exmatricularea, de către “*șefii*”/responsabilii oficiali ai școlii ei, **PENTRU CĂ ȘI-A PUS, PE CAP, O BENTIȚĂ CU TRICOLORUL ROMÂNESC, LA EA ÎN ȚARĂ, ÎN ȚARA NUMITĂ ROMÂNIA!!!** (iar inspectorul general al I.Ș.J.-Covasna, “*madam*” **Kerestely Irma**, dă dreptate, practic, nemernicilor lași și trădători, recte directorului și

³⁴ - “*Moarte Sabina Elena !!! Trăiască Ungaria Mare ... Ținutul Secuiesc în libertate, Ardealul nu-i România, România-Țigănia (...)* S.E.”

directorului adjunct, de la școala Sabinei Elena, cărora le-a făcut, chipurile, ...”*muștrare*”!!!) – atunci, **LA TOȚI DRACII, CU DEMOCRAȚIA!!!**

...Nu se mai află, din păcate, vlăstare târzii/întârziate, ale sfinților domni Mușatini ori Basarabi, trimiși, cu Dumnezeuiască Misiune, aici, în Grădina Maicii Domnului – pentru o restaurare a autenticei monarhii românești, nu cea de...”*șoacăți*” spurcați ! Poate, pe dinafară de granițe, să mai fi rămas, uscat și uitat, vreun vrej chirchit, de brâncovean ori de cantacuzin (... “*grecoțel*”, dar imperial!). Ce folos, de astfel de surogate? Iar străinii, de viță și moralitate cu totul incertă, “*hohenzollernii-sigmaringeni*”³⁵! - după cât jaf au adus în țară, după câte asasinate (a nu fi uitat **EMINESCU!** – dar nici zecile și sutele de mii de ucenici morali și martirici ai săi, interbelici și postbelici!) și haos și trădare de Românie au adus în vatra noastră...” *Vade retro, Satanas!*”

...Singura izbândă vom avea-o, cu certitudine, urmând “*Calea, Adevărul și Viața*” – adică, pe **Cuvântul-HRISTOS!** Cei care vor azvârli, cu agheasmă, peste ademenirile demonului “*partinic*” și peste toate lăzile cu otrăvi ale democrației (devenită monstrul care-și devorează propriii copii!), cei care se vor smeri doar în fața **ICOANEI HRISTICE**, dar vor înălța, **CU MAXIMĂ DEMNITATE ȘI TĂRIE**, Armă de Duh, Dreaptă și Puternică, asupra Vrajmașului Străin, ascuns sub numele de “*Uniune Europeană*” și de “*Uniune Americană*” și asupra **TUTUROR** conclavurilor de diavoli! - ... a acelora va fi lumina cea nouă, limpede și adevărată!

Nici măcar pactul, laș și tacit, al “*bisericii de zid*”, făcut cu “*preaputernicii cezari ai clipei*” – nu trebuie să tulbure credința în **LUMINA HRISTICĂ!** Trădătorii din interiorul “*Cetății Pământești a Lui Dumnezeu*”, fel și soi de vlădici nevrednici – nu pot să sufoce viziunea sacerdoților sfințiți (sfinții părinți, părinții duhovnici și călăuze monahale!) și însemnați, cu foc de rai, rămași **Fidelii Cuvântului Sfânt**, deci ai Lui **Hristos-Dumnezeu!** Și acești vizionari, curați (în credință și, deci, în Puterea Duhului!) precum para/**Empireul de lumină**, a/l focului de rai! – ne vor călăuzi, sfătui și ocroti, cu înțelepciune dumnezeiască, atunci când vom deznădăjdui, trecând prin deșertul minciunilor, imposturilor, trădărilor - celor impuse de Lucifer, atât în propria noastră Țară-Grădină, cât și dinspre Amurgirea Lumii...!

Toți câți vom înțelege această stare (de grație și de urgență, de maximă necesitate, pentru salvarea Duhurilor noastre!), vom înțelege și ce este **HRISTOCRAȚIA!** Toți câți vor înțelege că rostul vieții lor nu trece pe la Bruxelles, dar nici măcar prin Parlamentul ori Guvernul Trădării Naționale, de la București, nu trece prin gurile deschise a minciună și înșelăciune nerușinată, ale politiciii **ANTI-POLIS, ANTI-FAMILIE ȘI ANTI-CREȘTINE!!!** – vor înțelege de ce noi **TREBUIE** să ne

³⁵ -...Dezvăluim, în **premieră**, conținutul (secvențe publicabile...) unei scrisori imunde, a evreului **Cezar Lazarovici**, din 8 martie 1990, trimisă din Tel Aviv (se poate verifica autenticitatea ei, prin adresele electronice ro.altermedia.info, sau: cersipamantromanesc.wordpress.com) – și adresată lui Faust Brădescu^{35[4]}, cel mai important ideolog (firește, după Codreanu!) al Mișcării Legionare/Legiunea Arhanghelului Mihail (**Arhanghelul Spiritului**), singura mișcare spirituală terestră, din epoca modernă, care a săvârșit **metanoia** (“schimbarea/întoarcerea pe dos” a sufletului, **spre Lumina Lui Hristos!**) a unei întregi generații, a Neamului Românesc, cum zicea Emil Cioran, în 1940: “*Într-o nație de slugi, el (n.n.: Corneliu Zelea Codreanu) a introdus onoarea și într-o turmă fără vertebre, orgoliul.*”

Iată ce zice un reprezentant (turbat!) al „binefăcătorilor” noștri din ultimele două veacuri – „*turbatul*” anti-român neomițând, Doamne ferește, să ne blagoslovească, pe noi, românii, din trei în trei rânduri de scrisoare, cu apelativul „*porcilor*” (...probabil că medicul lui curant i-a interzis, precum musulmanilor, consumul de carne de rămător...care, he-heei, ce bună era, odată, în „*Valahia aia puturoasă*”!):

„*Măi Brădescule, tu nu ești român, ești țigan și, nu orice țigan, un țigan mahalagiu și împutit. Nu ai nici rușine și nici bun simț. Cum ai îndrăznit tu, măi dobitocule, să insulti poporul ales al lui Dumnezeu, nu vezi că noi “evreii” stăpânim lumea, sau vrei să-ți punem ca lui Le Pen, un ochi de sticlă? Ce ai crezut imbecilule, că dacă dispare Ceaușescu din România, noi nu avem pe altcineva să punem în locul lui și vă lăsăm pe voi, haite fasciste să-i luați locul? România este grădina “evreilor” și noi vom făuri acolo noul Israel (s.n.), așa că să-ți iasă din capul tău sec, că tu și organizația ta naționalistă “Garda de Fier” va mai ajunge vreodată la putere în România. Numai noi “evreii” suntem în măsură să decidem cine să conducă România, pentru că nouă ne-a dat Dumnezeu lui Israel această putere supremă asupra voastră (s.n.). Voi românii nu sunteți capabili de nimic, pentru că voi aveți un creier atrofiat și îmbibat de prostie, voi niciodată nu v’ați putut autoconduce singuri. Voi românii nu sunteți capabili de nimic, pentru că voi aveți un creier atrofiat și îmbibat de prostie, voi niciodată nu v’ați putut autoconduce singuri(n.n.: ??!). Prof. Silviu Brucan, pe care voi îl urăți de moarte pentru că este “evreu”, a avut perfectă dreptate când a spus că în România trăiesc trei milioane de oameni deștepți și 20 de milioane de proști. Cele trei milioane de deștepți sunt “evreii”, ungurii, iugoslavii, rușii și alte nații, iar cele 20 de milioane la care s-a referit Brucan, nu sunt altceva decât niște ființe bipede, care-și dau importanță, spunând că sunt români(...) Noi (n.n.: evreii și masonii) v-am adus în țară un mare rege, dintr-o venerabilă familie de evrei, dar voi nu ați meritat această cinste. Porcilor!”- și semnează, cu infinită bunăvoință și dezinvoltură : **CEZAR LAZAROVICI**...(“Z”-ul semănând a “s”) –cf. Adrian Botez, **MAGIA NEAGRĂ A UNEI ISTORII A ROMÂNILOR...FĂCUTĂ DE TRĂDĂTORI ȘI DE „ALOGENI”...!** (marginalii și dezvăluiri în **premieră**), în www.jurnaluldevrancea.ro, din 28.05.2010.*

întorcem la **Cuvântul-Hristos**, și să ne luptăm, viforos și martiric, sub stindardul său!!! - iar nu să intrăm, de bună-voie și siliți doar de slăbiciunile Duhului nostru, **în turma porcilor diavolului! ȘI SĂ NU ACCEPTĂM, CA NIȘTE OLIGOFRENI SAU CA NIȘTE SCLAVI PUTUROȘI, INACCEPTABILUL, BATJOCORIREA PE FAȚĂ, din partea străinului care ne disprețuiește și urăște, și nici din partea falsului frate, care ne trădează și “ne belește”, rânjind sfidător și hămesit, prin ispita diavolului, ori a străinului îndrăcit (totuna!) - de tot ce ne-a dăruit și hăruit Bunul Dumnezeu!!!**

Nu mai avem nevoie de conducători de pe Pământ! **TOȚI** sunt corupți și pierduți, pentru Misiunea Terestră și pentru Duhul lor, odinioară dumnezeiești, amândouă! – iar azi, oferite, **“pe doi bani vechi”**, lui Lucifer! Vom da **“cezarului ce-i al cezarului”**, adică vom munci – dar **AICI**, în Grădină, **NEAPĂRAT!**, iar nu pe coclaurii uitării de sine și de Dumnezeu, ai diavolului și ai străinului!!! – vom munci, pământește și părintește, pentru că munca sfințește (dacă este făcută în consens cu **Fericirile Lui Hristos!**), pentru că munca probează iubirea noastră pentru semenii/**fii și frați întru Duh**, iar nu pentru arginții Iudei!, pentru că prin muncă, doar, ținem înflorită Grădina Maicii Domnului! – dar, în rest, ne vom refugia, cât vom putea de adânc, în **SFÂNTA FAMILIE** și în **BISERICI-MÂNĂSTIRI** și, mereu și fără vreun răgaz, în **RUGĂCIUNEA-SCARĂ-CĂTRE-RAI!**

HRISTOCRAȚIA este puterea celor ce înțeleg că, fără urmarea Lui Hristos, adică împlinirea **ADEVĂRATELOR** priorități de Țară și de Neam și întru Înveșnicirea Luminii - totul este **“vânare de vânt”!** - ...**HRISTOCRAȚIA** este puterea celor care înțeleg că, fără a se întoarce la **Cuvântul-Hristos**, la **“imitatio Christi”**, adică să facem ce-a făcut, prin faptă și vorbă și îndemn și răstignire înviitoare - și ce-a sfătuit Hristos cu Sfinții Săi Apostoli – ... – nu vor nimeri decât în deșertul de rosturi al ființelor ratate, spiritual, de pe acest Pământ!

Căci prioritară este/rămâne, mereu, **MÂNTUIREA DUHULUI**, iar nu **“intrarea în Spațiul SCHENGEN”** (al negustorilor și cămătarilor, pe care Hristos i-a gonit, **CU LOVITURI NĂPRASNICE DE BICI**, din Templu!), iar nu **“respectarea angajamentelor”** față de dracul masonilor, al băncilor cămătărești și înrobitoare, cât și al **“multinaționalelor”** (fie că diavolul poartă numele **“SUA”** - **“state”** ale petroliștilor negri și ale vânzătorilor de moarte, prin arme fizice și anti-spirituale, vizibile și mai puțin vizibile, precum drogurile, homosexualismul/SIDA, ori... **“Biserica Universală”³⁶!!!** - și ne cheamă copiii să-i ucidă pe nefericiții din Afghanistan, ori Irak...dacă nu mor ei, întâi, uciși de propria-le prostie lacomă și dezumanizată, lipsită de busola **AUTENTICULUI PATRIOTISM**, cel iubitor și apărător și de sine răstignitor, pentru **ȚARA ȘI NEAMUL CARE I-AU NĂSCUT!** – ...ori se cheamă **“Uniunea Europeană”**, cea mai falsă iluzie de ființare, cea mai perversă arătare, din partea demonului: ne umilește până a ne prăbuși, ca sclavi, în genunchi, pentru ca, de acolo, din genunchi, **TOT** noi, să-i binecuvântăm **TOCMAI** pentru că ne jefuiesc munca și ne aruncă în brațele disperării și ale morții...cică ei **“ne învață”**, **“ne călăuzesc”**, prin **“MCV”** (ca pe vite, la intrarea în abator!)... – halal **“călăuze”!** - de fapt, întruchipări ale neantului, care ne azvârl pe gura crematoriului infernal, direct în râpa iadului, cel **“obținut”** prin orbirea Duhului nostru, prin ne-iubire și indiferentism - criminal și sinucigaș, totdeauna!

...Niciodată, pentru un **HRISTOCRAT**, nu va fi prioritară bunăstarea, porcească, a propriului trup/pântec (precum nici fala/fălirea cu cele deșarte și trecătoare! – și nici nedreptățirea dreptului, în folosul eului nostru, hiperbolizato-paranoizat!!!), ci adevărarea, pas cu pas și fără hodină, a **“Căii, Adevărului și Vieții”**. Adică, a Iubirii, a Înțelegerii de Duh, a Îndreptării Cântarelor Strâmbe și a Eternei Frumuseți a Creației Divine!!!

...Niciodată, de către un **HRISTOCRAT** autentic, nu va fi acceptat vreun criteriu material-economic de existență/ființare (cum este, spre exemplu, și **“regionalizarea”** economică, voită și chelălăită, pe toate drumurile, azi, de către haitele de cămătari europeni și tereștri!) – ci va accepta, căuta și stimula, **EXCLUSIV, criteriile de identitate spirituală, de IDENTITATE DE NEAM** – așa cum **NUMAI ORTODOXIA** a încercat, până acum, în istorie, cu oarece succes, să prezerve conștiința apartenenței omului/oamenilor, la un **MODEL DUMNEZEIESC DE FIINȚARE-ÎNTRU-FĂPTUIRE-CU-ROST ȘI ÎN CADRUL UNEI MISIUNI DIVINE SPECIFICE (nu doar individuale, ci și comune/euharistice, de ecumenicitate națională: MISIUNEA FIECĂRUI NEAM METAFIZIC, ÎN PARTE!): MODELUL DUMNEZEIESC AL NEAMURILOR - fiecare NEAM venind, la Tronul Lui Dumnezeu, cu harul/harurile sale, specific/e, pus/e în SFÂNTĂ LUCRARE și, deci, îmbogățitor/-toare de rost, adică de confirmare a Dumnezeieștii Creații!!!**

³⁶ - **“La nivel internațional, una dintre sectele cele mai agresive în activitatea lor de a câștiga adepți este Biserica Universală a Împărăției lui Dumnezeu. Promovează VINDECAREA PRIN CREDINȚĂ, CONTRA COST, și RENUNȚAREA LA ORICE TRATAMENT MEDICAL. A ajuns recent și în România, unde a fost promovată prin OTV și acțiuni organizate la Sala Palatului. În anumite părți ale globului, este cunoscută sub numele comercial de „Pare de suferi” („Nu mai suferi”), titlu publicitar prin care promovează „produsele magice”, care se vând la reuniuni: Trandafir de Sharon, sare sfințită, pământ de la Ierusalim, ulei sfânt - TOATE ADUSE LA IERUSALIM, DAR „MADE IN NEW YORK”!!! SECTA S-A TRANSFORMAT ÎN CEA MAI MARE MULTINAȚIONALĂ BRAZILIANĂ, CU UN PROFIT ANUAL DE PESTE UN MILIARD DE DOLARI, NEIMPOZABILI”** – cf. *DeCeNews*, București, sâmbătă, 6 aprilie 2013.

...Deci, un autentic **HRISTOCRAT** trebuie să elimine, din start, **EGOISMUL, LAȘITATEA, NONCOMBATIVITATEA RUȘINOASĂ (DE SCLAV!), IRESPONSABILITATEA/INDIFERENTISMUL, NON-SOLIDARITATEA ÎNTRU FĂPTUIREA BINECUVÂNTATĂ** – și să intre, cu hotărâre eroic-martirică și definitivă credință, în **LUMEA MORALEI CREȘTINE (MORALĂ CREȘTINĂ** care trebuie apărată, prin luptă a Duhului, întărit de Dumnezeu – și cu neclintire de Duh, întru această bătălie de Revelare a Voinței Divine, din Rosturile, Legile și Finalitățile Lumii!), în **OASTE LUMINII**, acolo unde trebuie, omule, **TREBUIE** să fii gata, în orice clipă, pentru făptuirea de bine discret (“*să nu știe stânga ce face dreapta*”) și de autojertfire pentru cel bun, pentru cel nedreptățit, pentru cel ostenit de munca întru Adevăr – adică, întru/pentru **LUMINA REVELATĂ A PARADISULUI** – care este singura “*realitate-reală*”, singura **CREAȚIE DUMNEZEIASCĂ!!!**

...**SĂ LUPTI, ZI DE ZI ȘI CLIPĂ DE CLIPĂ, PRECUM HRISTOS-DUMNEZEU, CU ȘLEAHTA TURBATĂ A FARISEILOR (CAIAFE AROGANTE, MINCINOASE, LACOME ȘI CRIMINALE, ORI IUDE TRĂDĂTOARE!), LA TEMPLUL UNUI NOU IERUSALIM!!!**

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

CULTURA, UN TEMEI ÎN DEFINIREA GEOGRAFIEI CULTURALE

În definirea geografiei culturale, disciplină distinctă din cadrul științelor geografice, se impune să ținem seama de factori ce îi condiționează existența. Un asemenea determinant este cultura, realitate ce tinde spre o anumită autonomie, cunoscând nenumărate accepțiuni. Un moment preliminar în explicarea modului de a fi al geografiei culturale îl reprezintă, potrivit opiniei noastre, cunoașterea sensurilor culturii. În definirea culturii trebuie să ne focalizăm pe relațiile om – natură, om – om (interacțiunea în societate) și om – valoare (perspectiva axiologică). Literatura de specialitate evidențiază cultura în modalități diferite. Ne propunem să prezentăm, analizăm mai multe definiții consacrate ale termenului de cultură aparținând unor

cercetători străini și români, o cercetare exhaustivă fiind mai puțin plauzibilă. Cu certitudine, vom lua în calcul și modul în care geografii români se raportează la termenul de cultură pentru a putea avea posibilitatea să venim cu propria noastră perspectivă asupra acestui univers ce tinde spre o anumită autonomie în cadrul mediului existențial uman.

În definirea culturii există două tendințe³⁷:

1. limitarea conceptului de cultură la valorile cele mai elaborate sub raport artistic sau științific – constrângând și minimalizând, uneori negând, rolul maselor în dezvoltarea culturală a întregii societăți mondiale;
2. extinderea, uneori exagerată, a conceptului în cauză, la întreaga viață spirituală și socială. Perspectiva este una de ansamblu și ne obținează modul de a înțelege modificările structurale ce au loc în dezvoltarea conștiinței sociale. O asemenea abordare nu permite distingerea specificului calitativ al culturii.

Trebuie să avem în vedere și definițiile date culturii cu referire la concepte cheie: natura și societatea, civilizația și tehnica, conștiința, precum și a personalității umane generatoare de cultură, ce poate fi modelată, educată cultural. Unii cercetători au tendința de a integra cultura în sfera unor elemente subiective sau obiective din modul de viață (de trai) cuprinse în sfera civilizației; alții integrează cultura în sfera conștiinței. Astfel, „*cultura (sau civilizația) constă în modele („patterns”) explicite și implicite de și pentru comportare (comportament), dobândite și transmise prin simboluri, constituind o realizare caracteristică a grupelor umane, inclusiv întruparea lor în obiecte (artefax); miezul esențial al culturii constă din idei tradiționale (adică derivate și selecționate istoric), în special*

de valorile legate de ele; sistemele de cultură pot fi considerate, pe de o parte, ca produse ale altor acțiuni”³⁸.

Definiția citată mai sus realizează o identitate semantică între cultură și civilizație și de aceea apreciem că, în loc să clarifice în ce constă specificul fiecăreia, cultivă mai degrabă ubicuitatea. Se știe că în istorie au existat culturi mari, dar civilizații mici, după cum au existat și există civilizații mari dar culturi de mai mică amploare, așa cum credem că este și cazul S.U.A.

Potrivit opiniei personale cultura aparține prin excelență umanității și de aceea considerăm lipsită de relevanță precizarea conform căreia cultura este o caracteristică a grupelor umane. Omul s-a detașat de biosferă, nu mai este un simplu element al acesteia; devine creatorul unui nou înveliș geosferic - antroposfera.

Autorii consideră cultura o entitate ce a fost creată cândva și de aceea dispune de un miez tradițional. Considerăm că miezul cultural se modelează în timp, tradiția devenind mai degrabă inovatoare. Omenirea se raportează neconținut la un set de

³⁷ Tănase, Al., (1977), Cultură și civilizație, Ed. politică, București, p.9 – 10.

³⁸ A.,L., Kroeber and Clyde Kluckhohn (with the assistance of Wayne Unterauner and Appendice by Alfred G. Meyer), Culture: A Critical Review of Concepts and Definitions (Papers of the Peabody Museum of American Archeology and Ethnology), Harvard University, vol. XLVII, Nr. 1, Cambridge, Mass, 1952. p. 181; New York, Vintage Books, 1963. – traducere nonliterară

valori, iar la un moment dat atributele culturale ale acestora devin perene; din acest motiv nu trebuie să rămânem doar la accepțiunile ce argumentează înțâietatea tradiției.

O altă definiție, „*Cultura este ... ansamblul de practici și credințe moștenite social, ce determină textura vieții noastre*”³⁹, prezintă similitudini cu sensurile celei dintâi. Observăm că autorul supraestimează impactul trecutului asupra omului recent; acesta devine într-un anumit sens prizonierul propriului său trecut. Schimbările de esență nu mai sunt posibile și în consecință comunitățile umane, condamnate la stagnare, nu cunosc progresul. Factorul de quint-esență al vieții noastre îl constituie cultura, așa desprindem din enunțul anterior...și totuși comunitățile umane produc și fenomene subculturale, manifestări umane generatoare de violență, segregare rasială, violență verbală etc. Prin umare, pentru anumite grupuri sociale nu domină elemente de identificare culturală, deși în unele cazuri aceștia consideră manifestările lor precum emanații culturale. De aceea considerăm cultura ca un „vârf de lance” al tuturor produselor sufletești, dar și materiale ale umanității. Putem spune că, într-o anumită măsură, aceasta se suprapune cu termenul de civilizație.

„O cultură este modul de viață al unui popor; în timp ce o societate este agregatul organizat al indivizilor ce urmează un anumit mod de viață. În termeni mai simpli, o societate este compusă din oameni; modul în care aceștia se comportă este cultura lor”.⁴⁰ Definiția are meritul de a identifica modul de viață al unui popor cu un set de valori asumate. Sensul culturii universale se îmbogățește prin accentul supra culturii populare, tradiției artelor și a obiceiurilor distinctive a popoarelor. Toate acestea formează un fundament cultural național, generând forme clare și originale ale umanității. În a doua parte, enunțul pune un accent disproportionat pe factorii comportamentali, de aceea suntem tentați să apreciem că autorul a fost influențat în elaborarea perspectivei sale asupra culturii de școala behavioristă.

„Aspectul cultural al universului supraorganic constă din înțelesuri, valori, norme, din interacțiunea și relațiile lor, din grupurile lor integrate sau neintegrate (sisteme și mulțimi), așa cum sunt obiectivate prin acțiuni deschise și alte căi în universul socio – cultural empiric”.⁴¹ Sociologul Sorokin pune pe tapet sensul termenului de cultură printr-o precizare clară a conținutului acesteia; pune și accent pe creația continuă a culturii, sugerând evoluția, modelarea și continua transformare. Orice comunitate trăiește într-un spațiu social suprapus pe un spațiu teritorial-geografic. Comunitățile umane ce se identifică prin atribute culturale realizează schimbarea unor valori și în funcție de experiențele cotidiene; asistăm astfel la o interrelaționare a valorilor perene cu cele ce promovează schimbarea, noul.

Potrivit opiniei noastre, cultura nu este doar o acomodare la un mediu de viață, ci este mai mult, și anume un produs. Din această definiție tragem concluzia că orice element biotic prin adaptările sale la un mediu de viață este generator de cultură, însă aceasta este rezervată numai elementului uman. Practic, există tendința destul de răspândită în cercurile științifice, ca civilizația să subordoneze toate cuceririle și bunurile tehnico-materiale, acestea fiind definiții cu sens unilateral.

Există ideea provenienței termenului cultură din latina clasică, la bază fiind adjectivul *civilis*, dar și substantivul *civilitas*, acestea exprimând calitățile generale ale cetățeanului (civis) în relațiile pe care le are cu ceilalți cetățeni, trăsături cum ar fi amabilitate și politețea. Este interesantă translația acestor termeni; transpunându-se spre acea latură a înțelesului termenului de civilizație – oameni manierați sau acțiunile prin care oamenii sălabatici, mitocani erau civilizați.⁴² Acest fapt ar putea fi un argument pentru fondul comun al civilizației și culturii. Indiferent de argumentele pro sau contra pentru transformarea în sinonim a celor doi termeni sau pentru dihotomia lor, este clar că au un substrat comun.

Dacă privim umanitatea de la originile ei și distingem etapele de evoluție, de la omul culegător și vânător, apoi la omul peșterilor și omul sedentar, fiecare din această etapă marcându-se printr-o evoluție, dar și omul actual ce face parte dintr-o societate tot mai tehnologizată, putem pune pe tapet și următoarea aserțiune: „Civilizația va fi definită astfel, de preferință, ca o formă, ca o etapă în istoria umanității.”⁴³

Putem percepe civilizația ca pe un tot unitar format din întregul sistem social, bazată pe un conținut axiologic, desemnând forme elevate în managementul organizatoric al societății, situându-se pe un plan superior în raport cu acel concept de cultură ce aparține oricărui grup sau comunitate umană. În definirea civilizației se iau în considerare diverse criterii:

criteriul antropologic – cultural, acceptat și de geografia culturală – consideră originalitatea grupurilor sociale, a națiunilor, populațiilor; putem exemplifica prin civilizația egipteană, greacă, romană, indiană etc. Există cazuri când se depășesc granițele unei țări, luându-se în considerație mixturile de populație, cultură și civilizație, cum este cazul: civilizațiilor balcanice, europene, orientale, africane.

criteriul tehnic – este folosit cu precădere de arheologi, etnografi. De exemplu: civilizația neolitică, a bronzului, a fierului, industrială etc;

criteriul social – economic – civilizația este raportată la formele social-economice: civilizația primitivă, feudală, antică, sclavagistă, modernă, capitalistă, socialistă, fiecare având specificul său;

criteriul spiritual – religios – abordează civilizații budiste, musulmanice, creștine, inuite etc.

³⁹ Edward Sapir, *Language*, New York, Harcourt, Brace and World, 1921; *Selected Writings of Edward Sapir*, ed. by David D. Mandelbaum, Berkeley, University of California Press, 1949.

⁴⁰ Melville J., Herskovits, *Man and His Works*, New York, Kropf, 1949; traducere în franceză: *Les bases de l'anthropologie culturelle*, Paris, Payot, 1967.

⁴¹ Pitirim H., Sorokin, *Society, Culture and Personality: Their Structure and Dynamics*, New York – London, Harper, 1947.

⁴² În Limba latină exista antinomia *civilis* – *silvaticus*, ulterior termenul „civil” încărcându-se cu alte semnificații – apud Camelia Teodorescu, (2008), *Turism cultural*, Ed. Transversal, București, p. 15. În aceste sens putem preciza pasajul realizat de termenul *civilis* – *civilitas*, inițial cu sensul de cultură, spre cel de civilizație. „Substantivul derivat din verb, „civilization”, asemenea multor termeni francezi cu această terminație, avea în același timp un sens activ (acțiunea de a civiliza) și un sens pasiv (starea unei societăți)”. – apud Teodorescu, Camelia, (2008), *Turism cultural*, Ed. Transversal, p. 16.

⁴³ Dampière, E., D., (1961), *Note sur „culture” et „civilisation”*, in *Comparative Studies in Society and History*, vol. III, nr.3, Mouton et Comp. Publistress, The Haga, Netherlands, p. 335, apud Al. Tănase, op. cit. p. 133.

Civilizația este „un ansamblu de caractere proprii vieții intelectuale, artistice, morale și materiale a unei țări sau a unei societăți.”⁴⁴ Atât din cele expuse anterior, cât și din această ultimă definiție, putem deduce că civilizația nu se poate limita numai la totalitatea bunurilor materiale, în acest caz devenind un concept inutil, o noțiune precară.

Asistăm în prezent la „un fenomen al timpului, un produs al ritmului foarte rapid de schimbare în societate. El se naște din suprapunerea unor noi culturi pe o cultură veche. Este șocul cultural în propria noastră societate.”⁴⁵ „Șocul cultural poate fi un fenomen de geografie spirituală”⁴⁶. Este adevărat că actuala dinamică a societății impune schimbări rapide în tehnică, modelări sociale, impuneri ale unor simboluri naționale, practic avem de a face cu o constituire a unei culturi universale unice, o cultură globală. Din acest motiv nu mai putem acuza existența unui „șoc al viitorului”. Lumea este pregătită și acceptă dinamica schimbărilor.

Cultura este acel „termen ce desemnează credințe, obiceiuri, instituții, artă, unelte, etc., pe care le posedă orice popor”.⁴⁷ Cultura, apreciem noi, trebuie privită nu ca un termen, ci ca un ansamblu, ca un summum și nu trebuie să rămână apanajul unui popor, ci trebuie să se impună ca un factor de globalizare sau să-și păstreze identitatea, altfel riscând să fie inclusă, modelată, să dispară.

Considerăm că se impune să dezbatem și acele definiții oferite în unele dicționare, deoarece se adresează specialiștilor geografi, dornici să acceeseze informația cu celeritate. Din acest motiv considerăm că definițiile următoare tind să fie cât mai clare și cuprinzătoare.

Cultură – 1. orice complex ce include cunoștințele, credințele religioase, arta, morala, dreptul, obiceiurile, toate capacitățile și obișnuințele pe care omul le dobândește în calitate de membru al societății (G. Taylor). 2. ansamblul modalităților de a gândi, simți și acționa, mai mult sau mai puțin formalizate, care fiind însușite și comune mai multor persoane, folosesc, într-un mod în același timp simbolic și subiectiv, la constituirea unor colectivități sociale (G. Racher).⁴⁸ Prin aceste două accepțiuni ale catedrei de geografie umană de la Universitatea din București se aduce în primplan elementul social; omul membru al societății, creator de cultură. Mai întâi se precizează conținutul culturii, apoi se evidențiază manifestările culturale ca și acțiuni formale, dar și nonformale, ulterior fiind acceptate de societate. Credem că se cuvine a face precizarea că acele emanații culturale nonformale nu pot fi incluse într-o serie de produse culturale, caz în care sunt ejectate; cel mult prin includerea acestora devin activități formale.

Rămânând la definițiile de dicționar, propunem și pe cea dată de Brian Goodall⁴⁹: cultura este văzută în antropologia culturală din două puncte de vedere – ca un cod cultural sau ca o structură socială. În primul caz, cultura este privită ca un cod cu transmitere istorică pentru a dobândi credințe care suplimentează comportamentele instinctive în existența omului; instanțiază totodată modele pentru înțelesuri, fără sfârșit copiate și permanent refăcute, prin care populația în mod direct își dezvoltă cunoștințele sale despre viață și atitudinile față de aceasta. Cultura se prezintă, potrivit cercetătorului amintit, ca o rețea sau ca un sistem al relațiilor sociale. Conceptele de cultură, în special, sunt interpretate ca și coduri culturale, ce dețin un loc central în cadrul muncii.

Lucrarea **Geografie Culturală – teme, evoluții și perspective**, are meritul de a fi prima abordare de acest gen în literatura geografică din România. Cercetătorii timișoreni de la Departamentul de geografie a Facultății de Științe analizează în scrierea amintită și termenul de cultură; fără a face o inventariere a definițiilor, propunând propria viziune: „Cultura reprezintă o moștenire ce se transmite cu ajutorul codurilor de comunicație specifice cum sunt gesturile ori cuvintele, scrisul, desenul și artele, mass media (presa, radioul și televiziunea), media interactivă (telefonul). În același fel se transmit gesturile, ritualurile, cunoștințele teoretice, normele abstracte, religia. Cultura poate fi însușită prin diverse forme ale memoriei subiective (reflexe, cuvinte și imagini), dar și prin intermediul memoriei obiective (obiecte, peisaje, cărți, numere, reguli etc).”⁵⁰ Este o abordare dintr-o perspectivă limitată dar nu reduționistă, cultura nefiind doar o moștenire; din moment ce se transmite în prezent, așa cum precizează autorii, înseamnă că se autocreează și devine o moștenire.

CULTURA ȘI CIVILIZAȚIA ÎN SISTEMUL DE GÂNDIRE ROMÂNEASCĂ. Cultura și civilizația au reprezentat o preocupare de studiu a intelectualității române⁵¹. Ne vom opri, totuși la conceptele de cultură și civilizație analizate de savantul geograf Simion Mehedinți. Prin acestea geograful român pune bazele geografiei culturale, deși acesta numea studiile sale ca fiind de etnogeografie. Aceste concepte pot fi deslușite în cursurile universitare, manualele de etnografie și antropogeografie, precum și în lucrările: „Caracterizarea etnografică a unui popor prin munca și uneltele sale”⁵², „Coordonate etnografice: civilizația și cultura”.⁵³ Un alt mare proiect al geografului Simion Mehedinți a fost o lucrare de etnografie, o continuare la

⁴⁴ Grand Larousse Encyclopédique, (1960), tom. 3., Paris, apud Tănase, Al., (1977), Op. cit., p. 130.

⁴⁵ Toffler, A., (1973), Șocul viitorului, Editura Politică, București, p. 23.

⁴⁶ Tănase, Al., (1977), Op. cit., p. 162.

⁴⁷ Leslie A., White with Beth Dillingham, The Concept of Culture, 1973, p. 21

⁴⁸ Erdeli, G., Căndea, Melinda, Braghină, C., Costachie, S., Zamfir, Daniela, (1999), Dicționar de geografie umană, Ed. Corint, București.

⁴⁹ Brian Goodall (1990), The Penguin dictionary of Human Geography, Ed Penguin Books, London, p. 107.

⁵⁰ Voiculescu, Sorina, Crețan, R., (2005), Geografia culturală – teme, evoluții și perspective, Ed. Eurostampa, Timișoara, p. 15.

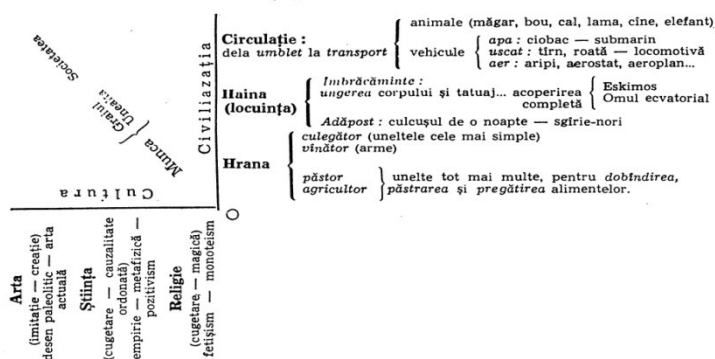
⁵¹ a se vedea următoarele lucrări: C., Rădulescu (1904), Cultura română și politicianismul, București, Librăria Socec; Lovinescu, E., (1925), Istoria civilizației române moderne, vol. III, București, Ed. Ancora, București; Blaga, L., (1944), Trilogia culturii, ed. Publicom, ed. a II – a, București; Ornea, Z., (1965), „Cultură” și „civilizație”, în Rev. de filozofie, 11/ 1965, p. 1477 - 1490 și Gulian, C., I., (1973), „Civilizație” și „cultură” în epoca noastră, în Revista de filozofie, 7 / 1973, p. 783 – 790; Tănase, Al., (1968), Introducere în filosofia culturii, Ed. Științifică, București; Banciu Angela, (2003), Cultură și civilizație, Ed. Lumina Lex, București. etc; toate aceste titluri reprezintă o selecție.

⁵² Acesta este discursul de recepție la intrarea în Academia Română susținut la 6 iunie 1920.

⁵³ Comunicare academică prezentată Academiei la 9 noiembrie 1928 și publicată în 1930 în „Analele Academiei Române, memoriile Secției Istorice”

Terra, prin care se dorea punerea în evidență a tuturor culturilor lumii⁵⁴, la fel ca și în cursurile de antropogeografie sau etnografie. Plecarea profesorului la Istanbul l-a salvat pe acesta de la temnița comunistă, însă nu și de la o viață extrem de grea. Confiscarea domiciliului⁵⁵ și a bibliotecii personale va însemna pierderea manuscriselor, a unor lucrări valoroase, printre acestea și lucrarea **Ethnos**. Din fericire, după 6 decenii, prof. dr. Costică Neagu, un împătimit al operei lui Mehedinți, va descoperi manuscrisul lucrării **Ethnos** și îl va publica.⁵⁶

Prin opera sa profesorul Mehedinți este un teoretician al culturii, preluând două considerente de studiu din filosofia culturii: civilizația și cultura, acestea fiind un produs al muncii. Civilizația este „suma tuturor descoperirilor tehnice care au înlesnit omului adaptarea sa la mediul fizic”⁵⁷, iar prin cultură – „suma tuturor creațiilor sufletești (intelectuale, etice și estetice) care înlesnesc adaptarea la mediul social”⁵⁸.

În această lucrare ne atrage atenția o reprezentare grafică ce sintetizează întreg conținutul lucrării. Este o încercare de cuantificare a celor doi termeni: cultură și civilizație, fiind clar că aceștia nu pot decât coexista. În viziunea profesorului Mehedinți, cultura cuprinde arta, știința și religia. Fiecare componentă se bazează pe elemente de conținut ce sugerează stadii evolutive în timp. Artă are ca punct de plecare imitația, ajungând la creație; pleacă de la desenul paleolitic și are ca destinație arta actuală, de fapt o evoluție ce nu poate avea caracter finit. Se evidențiază continua modelare a culturii. Știința s-a bazat inițial pe cugetare, ajungând la o cauzalitate ordonată, acestea fiind realizate prin

susținute acțiuni empirice, cu o finalitate a unui caracter metafizic și pozitivist. Religia, în esență, este tot o cugetare sub diverse forme: fetișism, politeism. Al doilea aspect al lucrării și a reprezentării grafice este furnizat prin definiția civilizației, cuprinzând circulația, haina (locuința) și hrana. Prin circulație se cuprind toate mijloacele de locomotie, de la cele animale și până la cele autopropulsate, limitate de progresul timpului respectiv. Haina și locuința sunt privite mai mult ca aspecte de identitate culturală, ca simboluri și chei de identificare: de la „ungerea corpului și tatuajul (la — n.n) acoperirea completă; locuința temporară și măreția acesteia, simbolul progresului și al etalării cunoștințelor ingineresti — sgârle nori”. Hrana este analizată prin unelele folosite pentru dobândirea acesteia, de la „unelele cele mai simple”, până la arme și „unele tot mai multe, pentru dobândirea, păstrarea și pregătirea alimentelor. Unealta este o mijlocire între civilizație și cultură, alături de grai și societate, toate acestea unite prin muncă”⁵⁹. Rolul muncii în geneza, dezvoltarea culturii, printr-o analiză elaborată, poate aduce în prim plan esența socială a culturii. Astfel, ideea muncii poate fi analizată din două perspective unghiulare:

- **unul logic** - ce va aborda rolul muncii în construirea conținutului axiologic cultural ca acțiune a procesului actual, individual dar și colectiv, proces ce trebuie dezmembrat în componentele sale lăuntrice;
- **și unul istoric** - ce vizează rolul muncii în constituirea evoluției culturii. Munca fiind socotită ca un principiu explicativ al antropogenezei. Istoria culturii trebuie văzută într-un sens larg, de existență în timp.

Desigur, viziunea lui Mehedinți este limitată de progresul umanității, de concepțiile personale, de contextul în care se plasau ideile personale în viziunea generală a umanității, de modul cum gândea global umanitatea în momentul analizei.

Detășarea cultură - civilizație este realizată în concepțiile lui Mehedinți prin alăturarea conceptului de cultură cu al tehnicii, bunurilor materiale și al progresului material (în sensul larg, înțelegându-se prin unealtă), iar cultura reprezentată prin „suma tuturor produselor sufletești”⁶⁰. Astfel, „oricât de strânse legăturile dintre civilizație și cultură, despre proporționalitate nu poate fi vorba”⁶¹.

Un cercetător al spațiului vrâncean, Dimitrie Gusti⁶², sociolog reputat, are propriile accepțiuni asupra culturii, propunând trei paliere distincte:

cultura obiectivă - ce poate conține un sistem de bunuri culturale, un cod legislativ, o melodie, o descriere științifică, un cult religios; Poate fi numită **cultură sistemică**, deoarece conține totalitatea elementelor culturale.

cultura instituțională - include statul, biserica, școala, organizațiile economice - acestea din urmă, prin puterea lor financiară, suțin actele culturale și dimensiunile diseminării culturale fie în mod direct, dar și indirect, prin impozitele plătite statului. Am

⁵⁴ La fel ca și lucrarea lui Frederick Ratzel, Völkerkunde.

⁵⁵ Atât domiciliul în care se află actualul sediu al Institutului de Geografie al Academiei Române - revendicat de nepoata savantului, Mona Mehedinți -, cât și biblioteca personală au fost donate testamentar statului român.

⁵⁶ Mehedinți, S., (2008), *Ethnos*, Ed. Terra, Focșani.

⁵⁷ Mehedinți, S., (1986), *Civilizație și cultură*, Ed. Junimea, Iași, p. 97.

⁵⁸ idem, Mehedinți S., (1986), *Op. cit.* p. 144 - 145

⁵⁹ Simion Mehedinți avea un adevărat cult pentru muncă. În acest sens se pot consulta următoarele lucrări:

Altă creștere - Școala Muncii, 7 ediții antume și 2 ediții postume. Prima ediție în 1919, ed a VIII - a a apărut la Ed. „Viața Românească”, București, 1997, 255 p. ; (1947) *De Senectute*. Bătrânețea în cadrul muncii pentru cultură, în *An., Acad. Române, Mem. Secț., Ist., ser. III, tom. XXIX*, București.

⁶⁰ „Civilizația și cultura sunt noțiuni fundamentale deosebite. Una privește lumea materială; cealaltă e de natură exclusiv sufletească.”, cit. S. Mehedinți, *Civ și cult*, p. 145

⁶¹ S. Mehedinți, *Civ și cult*, op cit., p. 151

⁶² Gusti, D., (1965), *Pagini alese*, Ed. Științifică, București, p. 252 - 260, cu adăugiri și comentarii față de pasaje din lucrarea citată - n.n.

putea să o numim **cultura autorităților** și să o privim inclusiv din perspectiva managementului cultural – a instituțiilor statale ce produc, organizează, coordonează, dispersează actele culturale.

cultura personală – se referă la atitudinea personală față de opera culturală; încadrarea individului în sfera valorilor culturale, însă și eliberarea de aici prin creația de noi valori.

Problemele legate de limitele și definirea culturii, a civilizației, au fost abordate de C.I. Gulian, cultura fiind „totalitatea actelor și realizărilor de bunuri și valori, începând de la bunuri economice și tehnice, trecând prin instituții politice și juridice, culminând în manifestările morale, artistice și teoretice.”⁶³ Același autor este ferm în definirea culturii, acceptând-o ca pe o construcție exclusiv umană – cum este și firesc – fundamentată pe un criteriu valoric, construcție ce pleacă de la mediul existențial prin efectele creației umane și o modelare continuă a spațiului geografic. Cultura este „spațiul axiologic pe care-l durează omul deasupra solului ontic”.⁶⁴ Cu toată claritatea definirii culturii, al doilea termen – civilizația – rămâne nedefinit și poate fi dedus ca unul subordonat culturii, mai degrabă integrat acesteia. O precizare mai clară, dar numai asupra unei secțiuni din vastitatea a ceea ce este cultura, o face mai târziu, într-o lucrare teoretică⁶⁵ fundamentată pe experiența acumulată prin cercetarea sociologică a conceptului în cauză: „cultura – se subînțelege numai cultura spirituală, acele manifestări care intră în raza moralei, religiei și artei, filozofiei sau științei, indiferent de valorizarea acestor forme ale culturii (de exemplu, religia sau o morală ascetică)”⁶⁶.

În studiul culturii și civilizației, atât în România cât și în alte țări a existat în opinia unor cercetători o tendință de sinonim între cei doi termeni, dar și o dihotomie. Pentru Eugen Lovinescu „Drumul de la cultură la civilizație nu e ireversibil; devenind condițiile vieții noastre, aceste bunuri materiale”⁶⁷ intră în deprinderi și se prefac cu timpul, prin adaptare la unitatea noastră temperamentală, în valori sufletești; cu alte cuvinte, civilizația se transformă în cultură”.⁶⁸ Asistăm la o propunere prin care civilizația se metamorfozează în cultură, teorie ce contrazice și accepțiunile noastre și ale altor cercetători din domenii diferite dar, care s-au aplecat asupra studierii celor două concepte cu o acribie desăvârșită. Un fapt ne este din ce în ce mai clar: rolul mediului geografic în definirea celor doi termeni. Fie că aceste două concepte sunt tratate separat, se suprapun sau coincid, decurg unele din altele, un aspect poate fi declarat foarte ferm: punctul de plecare în formarea culturii și civilizației l-a constituit mediul geografic, modelarea acestuia, conveșuirea incipientă om – natură. Acestea sunt și premisele de plecare în studiul unor concepte de bază ale geografiei culturale. Cercetătorul Al. Tănase este mult mai tranșant și stabilește, așa cum și noi am precizat, punctul de plecare în apariția fenomenului sociologic numit cultură: „Datorită omului natura devine cultură iar prin cultură omul dobândește adevărata sa natură umană.”⁶⁹; omul dobândind calitatea de a fi unicul subiect cultural.⁷⁰

O abordare interesantă, bazată pe două aspecte ale apariției și evoluției culturii, este următoarea: „Dacă omul este un produs al naturii, atunci trebuie să se dea precădere naturii, cultura trebuie privită ca o prelungire a naturii, ca o potențare sau ca o punere în valoare a ei. Dacă, dimpotrivă omul (ca om), este un produs al societății și culturii, atunci trebuie să se dea precădere acesteia. Prin educație natura trebuie să se transforme în cultură, omul să se culturalizeze, să se umanizeze prin propriile sale puteri colective, istorice, de masă”.⁷¹ Conceptul anterior trebuie ușor nuanțat. Omul este un produs al naturii, o specie care în timp a evoluat, a creat cele două concepte aflate în discuție: civilizația și cultura, pe care le vedem ca două elemente distincte. Respingem afirmația lui Herseni, prin care acesta consideră cultura ca o prelungire a naturii⁷², din moment ce este un produs uman. Suntem de acord că omul este un produs al societății, omul timpului nostru; el este ghidat în societate de anumite reguli ce trebuie respectate pentru a fi component al unei societăți, acceptă valori universale valabile și viabile (culturale și de civilizație), astfel devine un produs social. Pentru a întregi afirmațiile noastre am ales dintr-un studiu recent o altă definiție a culturii: „totalitatea valorilor spirituale create de omenire în decursul practicii social – istorice și care reprezintă procesele realizate în cunoașterea naturii, societății și a devenirii însăși a ființei umane.”⁷³

Și filozoful Lucian Blaga, în lucrarea **Trilogia culturii**, a trasat o distincție între civilizație și cultură; „civilizația poartă, desigur, la fel cu creațiile de cultură, o pecete stilistică; le lipsește însă celălalt aspect: metaforicul. Faptele de civilizație nu sunt destinate să releveze un mister prin mijloace metaforice.”⁷⁴ Pentru Drâmbă Ovidiu, „civilizația” reprezintă totalitatea mijloacelor prin care omul se adaptează mediului natural, social, reușind să-l modeleze și să-l transforme. Toate mijloacele prin care-și satisface confortul, securitatea și bunăstarea materială.⁷⁵

Un punct de vedere interesant este oferit de Al. Tănase „ce vede o simbioză între civilizație și cultură. Pentru acest cercetător, civilizația este o treaptă superioară a culturii, este un nivel stadial superior al unui grup social, „...în ultimă analiză, civilizația nu este decât societatea care a asimilat și s-a integrat (și continuă să facă acest lucru ca o condiție «sine qua non» a propășirii sale) valorile culturale care-i sunt necesare, sau, din alt unghi de vedere, cultura pătrunsă în toate celulele vieții

⁶³ Gulian, C., I., (1947), Introducere în sociologia culturii, Ed. de stat, București, p. 6.

⁶⁴ Gulian, C., I., (1966), Problematika omenirii, Ed. Politică, p.154

⁶⁵ Gulian, C., I., (1975), Bazele istoriei și teoriei culturii, Ed. Academiei.

⁶⁶ Gulian, C., I., (1975), Op. cit., p. 15.

⁶⁷ Vezi prefața din lucrarea Civilizație și cultură (1986), ed. Junimea, Iași, p. 15, semnată de Gh. Geană, și care asimilează, printr-o notă explicativă conținutul civilizației cu bunurile materiale.

⁶⁸ Lovinescu, E., (1925), Istoria civilizației române moderne, vol. III, București, Ed. Ancora, p. 19.

⁶⁹ Tănase, Al., (1968), Introducere în filosofia culturii, București, Ed. Științifică, p. 37

⁷⁰ Ibid, p. 27.

⁷¹ Herseni, T., (1965), în Contemporanul nr 48.

⁷² poate fi o percepție metaforică.

⁷³ Banciu, Angela, (2003), Cultură și civilizație, Ed. LLumina Lex, București, p. 15

⁷⁴ Blaga, L., (1944), Trilogia culturii, Fundația regală pentru literatură și artă, București, p. 419.

⁷⁵ Drâmbă, O., (1998), Istoria culturii și civilizației, Ed. Vestalia, vol. I., București, p. 6

sociale. Civilizația este dimensiunea culturală a societății, sau unitatea dintre societate și cultură.”⁷⁶ Aceeași simbioză este văzută și în factorii ce condiționează fenomenul cultural, fără a înclina spre subiectivism sau obiectivism: „Cultura nu este nici un fenomen pur subiectiv, nici unul pur obiectiv și obiectual, ci o unitate a obiectivului și subiectivului.”⁷⁷ Am putea rezuma cultura la o creație individuală, iar civilizația ca o lucrare colectivă, ambele se bazează pe următoarele:

- **cultura** - interacțiunea dintre natură și om; în acest prim caz omul fiind văzut ca individualitate. Natura sau mediul natural geografic acționează foarte puternic în realizarea unei culturi, cu cât oamenii sunt pe o treaptă mai neevoluată de dezvoltare a societății. Se poate afirma că umanitatea este un produs și aspect al culturii dar, și invers;
- **civilizația** – rezultatul relațiilor societate – om, acesta din urmă fiind perceput ca socialitate. Putem privi această interacțiune printr-o dimensiune sociologică, a unui dublu rol pe care îl are individul, de creator și receptor al valorilor. Nu trebuie neglijate structura și dinamica societății.

Conform accepțiunii noastre, în evoluția elementului uman, a grupurilor sociale, distingem următoarele nivele stadiale ale celor două elemente definitorii – cultură, civilizație:

1. primul stadiu – cultură. A constat în apariția primelor elemente culturale de factură empirică, fapt ce l-am dezbătut; evoluția în timp a elementelor de factură culturală, perfecționarea acestora până la un nivel superior (de ex: arta renascentistă) și dezvoltarea cantitativă;
2. al doilea stadiu civilizație. În decursul consumării spațiului temporal societatea a înregistrat un progres continuu în ușurarea muncii sale, și-a creat un confort social, constituindu-se progresul tehnic prin apariția primelor unelte și implicit a revoluției agricole, ulterior a revoluțiilor industriale și medicale. Civilizația este o apariție ulterioară culturii. „Nefiind altceva decât cultură în acțiune, civilizația, care cuprinde totalitatea momentelor în care valorile culturale autentice devin reale – căpătând viață, este considerată în dezvoltările acestea ca bază a culturii și cadrul ei dinamic.”⁷⁸
3. a treia etapă a constat în dezvoltarea relațiilor dintre cultură și civilizație. Este un stadiu superior fie atunci când una dintre ele se află pe o treaptă superioară în comparație cu cealaltă, fie când sunt pe aceeași treaptă de evoluție - una maximă.

În urma demersului interpretativ realizat încercăm să ne plasăm într-o perspectivă sintetică, pentru a avea propria opinie asupra culturii. Cultura trebuie să fie o moștenire formată dintr-un ansamblu de valori ce se transmite în timp; se modifică, modelându-se continuu, astfel anumite caracteristici constituente ale ansamblului cultural, în timp, își pot pierde valoarea. Cultura este creată de un individ sau de un grup, dar trebuie să fie accepțiunea întregului grup, pentru a căpăta o valoare universală. Elementele culturale trebuie să fie cunoscute și aprobate de întreaga umanitate. Rezultatul își obține valoarea cu adevărat atunci când individualitățile sale devin valori, ulterior fiind validate. Elementele culturale sunt supuse unor impulsuri externe menite să le modifice rezistența la stimulii externi, la inserțiunile externe, le conferă durabilitate în timp, devenind universale. Omul ajunge la universalitate prin creație, își materializează permanența prin dorința sa către cunoaștere universală și sinteză. Creația este un fenomen interesant și demn de studiat în ordinea realității umane. Dacă rezultatele sunt în legătură cu mediul geografic, sunt urmări ale transformării acestuia și sunt de origine culturală, atunci ele reprezintă suportul de studiu al geografiei culturale: „tot ce se leagă de creația omenească interesează până la obsesie...cultura este modul specific de existență a omului în univers.” Vorbind despre universal și universalitate, despre fenomenul cultural la nivel global, atunci „cultura este modul specific de a exista a omului în univers.”⁷⁹ În acest sens considerăm că elementele culturale specifice „Țării Vrancei” contribuie la crearea unei zestre culturale globale. Astfel etnocultura⁸⁰ specifică zonei pe care o studiem este un mod specific de existență spirituală a populației din acest spațiu, fapt ce este conferit și de factorul natural într-un procentaj ridicat. Pentru acest spațiu cultural – geografic, cultura este un semn al identității, aspect confirmat și de faptul că identitatea este căutată în etnicitate. Situată la îngemănarea celor trei provincii istorice, realitatea și istoria acestor locuri ne obligă să studiem fenomenul cultural geografic în deplin realism și nu cu utopie. Prin etnocultură, vrânceanul se definește doar în spațiul în care a existat și există, printr-un efort îndelungat și continuu. În existența culturală românească există o adevărată pasiune pentru definirea continuă a unei entități culturale regionale și implicit naționale.

În „Țara Vrancei” apare în primplan o cultură românească arhaică⁸¹ – cu toate că a suferit modificări în perioada contemporană - , find un rezultat al fenomenului de creație, un semn distinctiv de individualitate pentru spiritualitatea românească. Este interesant că această creație arhaică reflectă prin semne și simboluri, esențe arhetipale ce aduc o infuzie de mister, sacralitate, suprarealism și subrealism, mituri, miracole, toate acestea materializate în actul creației. Creația se promovează prin principii de originalitate, vitalitate și valorizare. Culturile regionale, locale, cele de tip tradițional – așa cum este cazul „Țării Vrancei” - se formează ca entități prin imagini, simboluri, se structurează sub forme arhetipale și evoluează, se supun valorizării. Dincolo de aspectul oniric pe care îl are cultura tradițională vrânceană trebuie să descoperim realul acestei lumi rurale. Elementele culturii vrâncene, prin atributele sale, diferă de alte culturi regionale / locale dar ea alcătuiește - prin multe elemente comune cu alte culturi regionale/ locale – cultura națională, aceasta „reprezintă ansamblul valorilor materiale și spirituale ale unei societăți, ajunse pe un anumit prag al dezvoltării istorice.”⁸²

⁷⁶ Tănase, Al., (1968), Introducere în filosofia culturii, București, Ed. Științifică, p. 256

⁷⁷ idem

⁷⁸ Bondrea, A., (1993), Sociologia culturii, Ed. Fundației România de Măine, București, p. 101 – 107.

⁷⁹ Eliade, M., (1980), De la Zamolxis la Gînghis – Han, București, p. 71.

⁸⁰ Cultura tradițională

⁸¹ „...țărani din regiunile cele mai îndepărtate și societățile cele mai arhaice se agață cu cea mai mare îndărătnicie de obiceiurile ancestrale.” – apud Teodorescu, Camelia, (2008), Turism cultural, Ed. Transversal, București, p. 30, al II.

⁸² Teodorescu, Camelia, (2008), Op. Cit., p. 19.

Cultura și civilizația, cercetarea acestora, precum și definirea lor rămâne un deziderat, deoarece spiritul științific e străin de orice atitudine dogmatică. Desigur că o parte din materialul bibliografic pe care-l posedăm, alte referințe bibliografice, au rămas neexpuse și analizate, fapt asumat, deoarece exprimau aceleași opinii cu cele prezentate.

prof. dr. Nicolae DAMIAN, București/ROMÂNIA

mitologie/folclor traco-dacic - și realități

SFINXUL DIN BUCEGI

*...”post-
mitologice”!!!*

VALERIU D. POPOVICI-URSU, Paris/FRANȚA

SEMNIIFICAȚIA ANULUI 5.508 î.Hr., LA NOI ROMÂNII SFINXUL DIN BUCEGI

REPREZENTÂNDU-L PE ZEUL MOȘ (ZAL-MOX-IS)

PRIMUL CONDUCĂTOR-REGE ȘI SACERDOT AL POPORULUI ROMÂN (c. 5.590 – 5.508 î. Hr.)

Semnificația anului 5508 î.Hr.,¹ la noi românii după unii scriitori, ar însemna *Geneza* din Biblie, ceea ce este departe de adevărul

istoric. De fapt, descoperirile arheologice de la noi din țară, au consemnat existența umană, cu zeci de milenii mai înainte de acest an.

Este uimitor faptul că acest an a rămas sub tăcere mai bine de șase milenii, ca să apară în scripte de-abia la începutul celui de al doilea mileniu al erei noastre.

Explicația plauzibilă ar fi că **acest an a fost memorat de casta sacerdoților și a conducătorilor poporului nostru, ca apoi, odată cu apariția scrisului**, să fie consemnat în documente.

O altă explicație ar fi distrugerea tuturor documentelor care au existat la Sarmizegetusa, ordonată de Traian în anul 106 d.Hr., și distrugerea unor lăcașuri de cult cu ocazia năvalirilor barbare din primul mileniu al erei noastre. Ele au continuat din păcate, cu mai multă furie după anul 1054, anul sciziei lumii creștine, când papalitatea, considerând ortodocșii eretici prin refuzul lor de a se converti la catolicism, a dispus distrugerea lăcașurilor de rit ortodox din Panonia și Transilvania.

Fiindcă acest an 5508 î.Hr. este consemnat scriptic numai la noi românii, atât în Transilvania cât și în Muntenia și Moldova, înseamnă că el reprezintă un eveniment capital, fără ca noi să-i cunoaștem adevărata sa semnificație.

Pentru poporul român, acest an este de o însemnătate deosebită, fiindcă atestă existența noastră de necontestat pe pământul în care locuim fără întrerupere, de mai bine de șapte milenii. Această atestare combate cu tărie utopica teză a formării poporului român în perioada scurtă de ocupație romană (104-271 d.Hr.) și din simbioza colonilor aduși de romani cu locuitorii băștinași doar de pe o șeptime din totalul teritoriului locuit de români la acea vreme.

Pentru dezlegarea enigmei acestui an 5.508 î.Hr., am găsit în cartea *Dacia Preistorică* a savantului ardelean Nicolae Densușianu, toate consemnările legate de existența strămoșilor noștri îndepărtați, din care puteam deduce semnificația acestui an.

Pentru că noi românii nu am avut obiceiul să consemnăm toate faptele petrecute de când existăm, contând pe memoria noastră, **alții ne-au scris istoria, așa cum se întâmplă și în vremurile de azi.** Grecii antici, de fapt grupările care au plecat din nordul Dunării spre Grecia de azi, începând cu mil. II î.Hr., au scris despre **poporul Pelasg (aceștia fiind românii) ca fiind populația primordială a Europei din vremuri imemorabile.**

Vom începe cu ceea ce scrie Densușianu despre începuturile existenței popoului nostru, mai întâi în nordul Dunării, apoi roirile lor spre alte țărâni și despre conducătorii lor.

În sub cap. 1. din *Dacia Preistorică* - *Vechimea rasei poporului pelasg*, (p. 668 și urm.) autorul scrie: *Pelasgii (geto-daco-românii n.n.) ne apar în fruntea tuturor tradițiilor istorice, nu numai în Elada și în Italia, dar și în regiunile din nordul Dunării și ale Mării negre, în Asia mică, în Siria și în Egipt.*

*Ei reprezintă tipul original al popoarelor așa-numite arice, care a introdus în Europa cele de întâiu beneficii ale civilizației.*² ...

Pentru poporul grecesc, Pelasgii erau cei mai vechi oameni de pe pământ. Rasa lor li se părea atât de arhaică, atât de superioară în concepțiuni, puternică în voință și în fapte, atât de nobilă în moravuri, în cât tradițiunile și poemele grecesci atribuiă tuturor Pelasgilor epitetul de «divini», adică oameni cu calități supranaturale, asemenea deilor, un nume, ce ei întru adevăr l-au meritat prin darurile lor fizice și morale....

Grecii își pierduse de mult tradițiunea, când, cum, și de unde au venit ei în ținuturile Eladei; însă ei aveau o tradițiune, că înainte de dēnsii, a domnit peste pământul ocupat de ei un alt popor, care a desecat mlaștinile, a scurs lacurile, a dat cursuri nouă râurilor, a tăiat munții, a împreunat mările, a arat șesurile, a întemeiat orașe, sate și cetăți, a avut o religiune înălțătoare, a ridicat altare, și temple deilor, și că aceștia au fost Pelasgii. (s.n.)

După vechiile tradițiuni grecesci, Pelasgii locuiseră în părțile Greciei încă înainte de cele două diluvii legendare, ce se versase peste Attica, Beoția și Thessalia, unul în timpul regelui **Ogyges**³ și altul în timpurile lui **Deucalion**⁴. El domnise așa dar peste continentul grecesc încă înainte de timpurile lui Noe⁵...

Din cele de mai sus rezultă clar că strămoșii noștri, pelasgii cum i-au denumit grecii, au trăit și cunoscut cele două diluvii, adică așa-zise potopuri. Primul, care a fost datat în cartea **Noah Flood** de către doi oceanografi americani **William Ryan** și **Walter Pitman**, în anul **12.500 î.Hr.**, ar putea fi cel care a dat naștere Mării Mediterane cu formarea tuturor insulelor și Peninsulei italiice, prin spargerea barierei stâncoase din zona Gibraltar, datorită presiunii apelor Atlanticului.

Al doilea așa-zis potop (diluviu) ar reprezenta cel din **5.600 î.Hr.**, când s-a creat Marea Neagră. Din textul citat de **Densușianu** despre cele două diluvii, se desprinde faptul că străbunii noștri au avut o memorie extraordinară, perpetuată din generație în generație, pentru a ține minte și transmite fapte petrecute cu milenii în urmă. În continuare cităm:

Încă din timpurile primitive ale istoriei, rasa pelasgă⁶ se estinsese departe nu numai în continentul Europei dar și în regiunile Asiei mici, pe câmpiile cele fertile ale Tigrului și Eufratului și pe țărmurile oriental al Mediteranei⁷ ...

Locuitorii primitivi (primordiali n.n.) ai **Palestinei** înainte de invasiunea Ebreilor sunt descriși în vechiul Testament ca *omeni resboinici și având o statură gigantică*.⁸ Iar mai departe (N.D.) scrie că: **Din Asia mică ei străbătură în Syria, Assyria, Palestina până în regiunile cele mai fertile ale Arabiei de lângă oceanul meridional, întemeiând peste tot locul, diferite centre mari ale vieții lor pastorale, agricole și comerciale. ...**

Aceste triburi pastorale și resboinice tot-o-dată, însă *dotate cu calități mari civilizatoare, întemeiară cea d'ântăiu domniă politică peste Egipt*.⁹

Cea mai vechiă dinastie egipteană, așa numită a «deilor» era de naționalitate pelasgă.¹⁰

Saturn, unul din strămoșii cei mai iluștri ai rasei pelasge, domnise, după cum ne spun tradițiunile istorice, **nu numai în Europa dar și peste Egipt și Lybia**.¹¹ ...

Egiptenii, după cum ne spune **Diodor**, adora la început ceriul și pământul, séu pe **Uran** și **Gaea**, pe care o numeau **Mamă**.(s.n.)¹²

Vom trece în continuare la ceea ce scrie **N. Densușianu**, despre primii conducători ai poporului nostru.

În cap. XII. PRINCIPALELE DIVINITĂȚI PREISTORICE ALE DACIEI, la p. 202 găsim scris:

Încă în epoca neolitică credința în o divinitate supremă abstractă începe să ia forme reale umane. Diferiți monarhi ai acestei lumi depărtate, admirați pentru bine-facerile lor și temuți pentru puterea lor extra-ordinară, începură să fie considerați ca dei (zei n.n.) li se institui un cult public, ér după mörte ei fură adorați ca o providență.

Prima apoteoză (a trece un erou sau un împărat în rîndul zeilor, cf. DEX n.n.) în Europa a fost a lui **Uran**. Poporul grecesc, încă de la începutul religiunii sale, a identificat divinitatea Cereiului cu o personalitate politică, care se ilustrase prin înțelepciunea, activitatea și prin bine-facerile sale prodigioase, numită de ei **Uranos** (Diodori Siculi lib. III. 56.), adecă Munteanul (de la *δρος*, ion. *οδρος*, munte.-Cf. Hesiod, Theog. *οδρεα μαχρα* și Grimm, D.M.I. 319.)

Töte legende și tradițiunile vechi ne înfățișează pe acest **Uranos** ca unul din monarhiile cei mari ai lumii preistorice. **El este întemeietoriul marelui imperiu pelasg în Europa și Africa**, cel de ântăiu care a guvernat lumea, și căruia pentru meritele sale cele mari față de genul omenesc, preoții instituiți de dânsul i atribuieră calități și onori divine.(s.n.) După **Hesiod**, **Uranos** era fiul **Gaei**, ér după alte tradițiuni fiul lui **Ωκεανος**, séu al Istrului, al râului «celui mai mare» și «sfânt» (Cf. Herod. IV. 50. Dionys. Per. V. 298).

În continuare, la p. 205, autorul scrie:

După încetarea din viață a lui **Uran** fondatoriul marelui imperiu pelasg din Europa, domnia lumii trecu la **Saturn** fiul seu. ... **Saturn este acela, care, după cum spun tradițiunile vechi, făcuse pe omeni să părăsescă viața selbatică, i adună în societate, le dede legi¹³ și i-a învățat agricultura¹⁴** În general, el este începătoriul și propogatoriul fericirii omenesci...

Cu deosebire cultul lui **Saturn** era respândit în părțile de nord ale Istrului și în Italia.

Vechia religiune a Daciei, a fost de la început celestă séu uranică, ér mai târziu aceeași religiune ne apare în forme saturnice.

Geții, după cum ne spune istoricul **Mnaseas** din Patrae, adora pe **Saturn**, pe care îl numeau **Zamolxis**.¹⁵

Marea nordică ne apare atât în literatura grecescă, cât și în cea romană, numită «**Marea lui Saturn**».¹⁶

Peste tot în antichitate, întreaga regiunea nord-vestică era considerată ca imperiul religiunii lui Saturn.¹⁷

La **Hesiod**, **Kronos** séu **Saturn**, este numit *μέγας*.¹⁸ În inscripțiunile latine **magnus** «*Μέγας*» și «*magnus*» erau singurele title maiestaticale ale vechimei preistorice. (s.n.)

Din punct de vedere al etimologiei și a sensului, cuvântul **Zal-mox-is** în limba dacilor nu însemna alt-ceva decât **Zeul Moș**. Finalul **is** reprezintă aici, ca și în ale casuri analöge numai un simplu sufis grecesc.¹⁹

Am selectat din scrierile antice, preluate de **N. Densușianu**, ce s-a scris despre strămoșii noștri, așa-zișii pelasgi, cît și despre primii noștri conducători religioși și politici.

Vom căuta acum să **dezlegăm și enigma acestui an 5.508 î.Hr.**, care nu putea fi decît un fapt important, legat de acești doi mari conducători ai neamului nostru. Cum amândoi au guvernat și la noi și în Egipt, cronologia vieții lor trebuie căutată în scrierile egiptene stăvechi, sau la savanții egiptologi din epoca noastră.

Demn de luat în seamă, după cum este obiceiul și astăzi, când evocăm memoria unei personalități importante, **ne legăm în deosebi de anul mörții sale** și mai puțin de anul nașterii sale, an care, chiar în timpurile mai apropiate de noi, este uneori încert. De asemenea, o personalitate este evocată după înfăptuirile sale pînă la sfîrșitul vieții, ca după moarte, să rămână viu în memoria urmașilor săi.

În *Dacia Preistorică* - cap. XXXV. - Domnia lui Uran (OYPANOS, Munteanul)

1. *Uran, cel de întâiu rege al locuitorilor de lângă muntele Atlas în Dacia, c. 6000 a. C.* - autorul, în subsolul p. 926/927 ne explică detaliat cum s-a ajuns la stabilirea acestui an 6000 î.Hr. după anii dați de cercetători și istorici egipteni, greci antici și, mai târziu, de alți egiptologi de prestigiu. Acest an 6000 este luat cu totul arbitrar, fiindcă toți cercetătorii dinastiilor egiptene au fost confrunțați cu faptul că anii - la cele trei grupuri mari de dinastii, cea a zeilor numiți și «zeii cei mari», a doua, «dinastia semi-zeilor», ieșiți din prima dinastie, iar a treia, dinastia **Manilor** sau **Moșilor**, ieșiți din a doua dinastie - s-au măsurat diferit: *Ast-fel, după unii cronologiști, anul vechiu egiptean din timpul domniei regilor divinizați ar fi fost de o di (Malalas), ori de o lună (Eusebiu și Diodor); iar în timpul semi-deilor și a Manilor de 3 și de 4 luni (Pandor, Diodor, Syncellus).*²⁰

Din istoria egipteană, apare ca un mare legislator **Menes** ori **Manis**, ca unul care a regulat cultul deilor și a întreprins expedițiuni în țări depărtate, astfel că, după nume, după modul seu de guvernare și după faptele istorice, ce i se atribue, **Manis ne apare ca una și aceeași personalitate cu Cronos seu Saturn**, numit **Manes** la pelasgii turseni din Lydia, **Minos** în Creta, **deus Manes** la Romani și **Mannus** la Arimii din Germania.

De la **Menes** până la **Alexandru Cel Mare**, preoții egipteni numerau 5.000 de ani. Această cifră rezultă din datele ce le aflăm la **Diodor** (I. 26. 44-45).

În modul acesta vom avea un total de $5.000 + 332 = 5332$ ani de la **Menes** (pe care îl considerăm ca identic cu **Saturn**) până la începutul erei creștine. Aceeași analogie o aflăm și în datele cronologice ale lui **Manetho**. Monarhia dinastiilor umane, începând de la **Menes** până la finele domniei lui **Nectanebo II** (341 a. C.), cuprindea după preotul și istoricul egiptean un total aproximativ de 6000 ani, după **Eusebiu** 5264 ani, adică 5605 ani până la începutul erei creștine ... După **Champollion** (*L'Univers*, p. 269) cea întâiu dinastie umană a Egiptului începe să domnească pe la 5867 a. C.; ăr după studiile cronologice ale lui **Boeckh**, **Menes ar fi domnit pe la a. 5702 a. C.** (cf. *Fragm. Hist. gr. II. P. 600. Vom socoti așa dar - scrie Densușianu - începutul domniei pelasge în Egipt, cu aproximațiune, pe la 6000 înainte de era creștină.*²¹

După cum putem constata, din textele celor mai importanți egiptologi, nu se poate reține o dată exactă a începutului domniei peste Egipt a primului suveran, **Uranus** sau **Saturn**, numit și **Cronos**, această denumire avansând și faptul că de la **Saturn** a început număratoarea anilor de când a domnit primul suveran al Egiptului.

Noi vom reține anul 5.600 î.Hr., anul în care cei doi oceanografi americani citați mai înainte au stabilit crearea Mării Negre, fiind anul în care primul suveran, **Uran** a domnit în tot nordul Dunării, pentru mai multe motive, pe care le vom expune în continuare.

Faptul că apele Mării Negre nu au crescut rapid - după declarațiile autorilor cărții **Noah flood** - locuitorii au avut timpul să se salveze de la înec, și luând acest fenomen ca un semn divin, conducătorul lor suprem, **Uran**, ar fi hotărât ca o parte din conducători și populație să plece spre sud, alții au plecat și în alte părți, ca să propage cultul lor religios și altor popoare și să împărtășească cu aceștia din cunoștințele lor. N-a fost o cucerire de teritorii, nici jefuire de bogății, ci o misiune de civilizare care a rămas în memoria populației nord africane mult timp după aceea.

Anul 5.600 î.Hr., ca an al consacrării ca suveran a lui **Uran**, ar rezulta și din decriptarea textului ideografic de pe tăblița rotundă de la Tărtăria, din care rezultă că cel incinerat a fost al zecelea conducător; iar cum datarea exactă a plăcuțelor a fost anul 5.300 î.Hr., iar o generație, în principiu se socotește de 30 de ani, primul conducător ar fi domnit la anul 5.600 î.Hr., ceea ce ar coincide cu anul 5.600 î.Hr. a creerii Mării Negre și a migrării primului rege-sacerdot, **Uran** către Egipt.

Vom urmări ce s-a scris despre domnia lui **Uran** și apoi despre **Saturn**. Tot în cartea *Dacia Preistorică*, la p. 928 cităm: *Despre Uran se spune că a avut 45 copii cu mai multe soții, dintre cari 22 cu soția sa Titaia (Titana), mama Titanilor, care pentru meritele și înțelepciunea sa, a fost pusă după moarte între zei, dându-i-se numele de Gaea.*²² ...

*Cel de întâiu rege din dinastia divină, care a domnit peste Egipt, a fost, după cele mai vechi liste monumentale, Montu seu Mentu.*²³ Este același nume, care în teogoniile grecești ne apare sub forma de **Uranos**, adică **Munteanul**. ... În sub cap. 5. Detronarea lui **Uran**, autorul (N. D) scrie:

Uran, după cum spun tradițiunile grecesci și feniciene, a fost detronat și alungat din imperiu de către fiul seu mai mic, numit de greci **Cronos** și de romani **Saturnus**. Causa detronării sale au fost, după cum rezultă din teogonia lui **Hesiod** (sec. VIII-VII î.Hr. n.n.), de o parte neînțelegerile, ce existau între densul și soția sa **Gaea** seu **Terra**, er de altă parte ura, ce o avusese **Uran** asupra **Titanilor**, a fiilor sei născuți din **Gaea** pe cari i aruncase în închisori suterane în cât gemeau sinurile (crăpăturile n.n.) pământului de mulțimea lor.²⁴ ... Tot în acest sub-capitol la p.940 găsim scris: *Însă în anul al 32-lea al domniei sale* (a lui **Uran** n.n.), **Saturn** prinse pe tatăl seu **Uran** într-un loc mediteran ... și îl ucise.

Bazându-ne pe câteva cronologii din textele citate mai sus, putem deduce că anul 5.600 î.Hr., anul formării Mării Negre stabilit de cei doi oceanografi americani, ar fi anul în care **Uran** a luat hotărârea de plecare spre Egipt, cît și anul în care ar fi fost învestit ca suveran. După moartea sa, pentru meritele sale civilizatoare a fost sanctificat și a primit acest nume de astru, care nume a rămas în memoria urmașilor săi. Acest an (5605 î.Hr.), a fost consemnat și de către **Eusebiu**, cum s-a relatat mai înainte, ceea ce întărește supoziția noastră pentru anul 5.600 î.Hr.

Dacă reținem acest an 5.600, ca an al încoronării lui **Uran**, înseamnă că anul morții lui ar fi fost 5.568 î.Hr. (5.600-32), an în care **Saturn** a preluat conducerea imperiului lui **Uran**, după moartea acestuia.

Așadar, anul 5.508 î.Hr., nu poate reprezenta decât sfârșitul domniei lui **Saturn**, și anul morții sale.

Să analizăm dacă datele enunțate pot corespunde adevărului istoric.

Anul 5568 î.Hr. a reprezentat un eveniment care s-a repetat în istorie în anul 336 î.Hr., asasinarea lui **Filip II**, regele Macedoniei, prin intriga soției sale **Olimpia**, pentru ca fiul său **Alexandru** să preia domnia Macedoniei la vârsta de 20 de ani. Dacă acceptăm și pentru **Saturn** că ar fi avut vârsta de 20 de ani la preluarea domniei prin detronarea și uciderea lui **Uran**, putem deduce că el a trăit 80 de ani, vîrstă pe care o întîlnim și în Vechiul Testament, așa-zisele vîrste matusalemice ale unor conducători evrei. În sprijinul susținerii vîrstei înaintate la care **Saturn** s-a stins din viață, este descrierea pe care **N. Densușianu**

i-o face, după o figurină de bronz din muzeul Louvre (*Dacia Preistorică*, p. 223). „În antichitatea greco-romană, **Saturn este înfățișat cu o figură pelasgă rustică, ca un betrân cu barbă albă, cu pletele lăsate pe umeri (intonus avus) acoperit pe cap cu un fel de straiu**, (care ar fi tiara conducătorilor strămoșilor noștri n.n.) ... **cu sandale în picioare,²⁵ și gârbovit de greutatea betrânețelor**”.

De la **Saturn, Zeul-moș, Moșul cel bătrân**, ne-au rămas și sărbătorile de **Crăciun** (de la **Crăciunele**, crengi verzi de vîsc cu care venea **Moș Crăciun**, (vîscul având calități terapeutice deosebite în străvechime) la solstițiul de iarnă. Această sărbătoare a fost preluată mai târziu și de romani *denumind-o Saturnalele*. **Singuri noi românii avem denumirea sărbătoririi Nașterii Domnului Iisus Hristos, după vechea denumire**, păgână am putea zice, care în străvechime era dedicată lui **Moș Crăciun, Moșul ce bătrân în străvechime, întemeietorul dinastiei de conducători ai poporului român**.

De la istoricul și preot egiptean **Manetho**, care scrisese istoria Egiptului în limba greacă, avem informația că **Saturn** era numit **Cronos**²⁶ (Timpul n.n.), ceea ce ar însemna că de la el începe numărătoarea anilor de când noi fim ca popor, având o conducere statală a clasei **Sarabilor**, denumiți mai târziu **Basarabi**, cît și un imens imperiu.

Pentru a rămâne în memoria poporului din care a fost zămislit, urmașii săi au sculptat în stânca de pe vârful OMUL din Bucegi bustul acestui sfînt conducător al poporului român, iar tiara care-i acoperă capul este însemnul conducătorilor noștri pînă la Decebal.

Menționăm faptul că la Brașov, pe vârful **Tîmpa**, a existat o cetate în străvechime – azi se văd doar urmele – care purta denumirea de **Cetatea timpului**, de unde și denumirea dealului de astăzi. Cavalerii teutoni, când au construit cetatea și zidurile împrejurul orașului, au numit-o **Kronos-stadt**, adică orașul lui **Kronos**²⁷.

Remarcăm faptul că scriptic, acest an **5.508 î.Hr.** n-a apărut decît în secolul al XIV-lea în cronicile domnești și mănăstirești, ca apoi în secolul al XIX-lea să dispară complet. Dispariția acestui an din scripte s-a datorat faptului că la conducerea Principatelor Române au fost desemnați de către otomani prinți fanarioți, străini de vechile tradiții românești. Biserica Ortodoxă Română, la rîndul ei, a considerat că acest an ținea de un cult păgân și, cum s-a oficializat pentru toți creștinii anul Nașterii Lui Iisus Hristos, am adoptat și noi, românii, acest an creștin.

Consultând manualele actuale de istorie, sau cărți de istorie, nu veți găsi în nici-o carte semnalat acest an 5508 î.Hr.! Singurele cărți în care acest an este semnalat sunt:

- cartea Pr. Prof. Dr. **Mircea Păcurariu** *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, Ed. Sophia, 2000, București, ed. a V-a, de 20 de ori este scris acest an 5508 î.Hr. în hrisoave, acte de danie sau pisanii ale unor biserici, mănăstiri sau monumente.

- cartea Prof. univ. **Ioan Ursu Ștefan Cel Mare**, Ed. Fundației Culturale Gh. Marin Speteanu București, 2004 (Ed princeps 1925), unde nu mai puțin de 56 de ori este citat anul 5508 î.Hr. Menționăm faptul că la aniversarea a 500 de ani de la moartea domnitorului în anul 2004, au mai apărut două cărți comemorînd pe marele domnitor, una reeditarea cărții lui **Nicolae Iorga** despre marele domnitor și una a Acad. Răzvan Theodorescu, tot despre **Ștefan Cel Mare**, în care: **în niciuna nu apare acest an comemorativ!**

- cartea *Adevărata obârșie a poporului român*, autor Valeriu D. Popovici-Ursu, Ed. Gedo, Cluj, 2012, p. 21-28.

După bibliografia consultată, pînă în anul 1.359 d.Hr., noi românii n-avem nici-o dovadă scrisă atestînd acest an 5.508 î.Hr.

În cartea *Cronicile Slavo-române din sec. XV-XVII*, istoricul **Ioan Bogdan** la p.152-161 scrie despre: „**Prelegerea pe scurt despre domnii Moldovei de când a început Țara Moldovei în anul 6.867(1.359)**”, prelegere datînd din timpul urmașilor lui **Ștefan Cel Mare și Sfînt** și depistată de autor într-o cronică Moldo-Rusă.

În această **Prelegere** se amintește despre „**orașul Roma Veche**”: – pe care specialiștii o identifică cu vechea cetate **Ramidava**, menționată și de anticul geograf **Ptolemeu** (90-163 d.Hr.) aflată pe actuala vatră a orașului Roman – și care sună astfel: „**Au pornit din cetatea Veneției doi frați Roman și Vlahata, care, fiind de credință creștină (ortodocși n.n.), au fugit de prigoana ereticilor (catolicilor n.n.) împotriva creștinilor, și au venit în orașul numit Roma Veche și-au întemeiat o cetate după numele său, Roman**”²⁸

Tot din acest an creștin 1.359 este datată, de data aceasta în Muntenia, Hotărîrea Sinodului Patriarhiei Ecumenice prin care **Iachint de Vicina** era strămutat în scaunul mitropolitan al Ungrovlahiei. În ultima frază a acestei hotărîri, stă scris: „**Ca să păstreze și în viitor aceasta fără schimbări a amenințat cu prea greu (blestem) al Sinodului împotriva oricui ar plănuși să strice aceasta, ... s-a dat și actul sinodal de față, făcut pentru încredințarea zisului mitropolit al Ungrovlahiei și preacinstit, slobozit în luna mai a indicției a 12-a a leatului 6867 (1359), care s-a și iscălit de însăși mîna smereniei noastre**”²⁹

Un alt document, ulterior celui de mai sus, dar de data asta din Transilvania, a fost descoperit în anul 1978 pe o inscripție murală în **biserica Mănăstirii Rîmeț** (jud. Alba), care consemna numele **arhiepiscopului Ghelasie**, precum și a **zugrafului Mihul din Crișul Alb** precum și anul **6.885 (1.377)**, când s-a terminat zugrăvitul și desenele pe zidurile bisericii.³⁰

Această descoperire este deosebit de importantă și pentru faptul că aflăm că, la acea vreme, în Transilvania secolului al XIV-lea aveam un arhiepiscop ortodox înscăunat acolo.

Pentru Moldova, în cartea *Istoria Bisericii Ortodoxe Române* a Preotului Prof. Dr **Mircea Păcurariu**, următorul document în care se specifică anul 5508 î.Hr. îl găsim în Actul de danie pentru mănăstirile Neamț și Bistrița din anul **6.915 (1.407)** a **Mitropolitului Iosif**.³¹

Tot pentru Moldova, pe lespedea mortuară a domnitorului **Ștefan Cel Mare și Sfînt de la Mănăstirea Putna**, stă scris următoarea inscripție cu litere cirilice:

«**Evseviosul Domn Io Ștefan Voievod cu mila lui Dumnezeu, Domn al Moldovei, fiul lui Bogdan Voievod, ctitorul și ziditorul acestui sfînt locaș, (este vorba de Ștefan cel Mare n.n.) carele aici zace și s-a mutat la vecinicele locașuri în anul „7...”, luna și a domnit ani**». Prin faptul că datele morții n-au fost completate, înseamnă că lespede a fost coman-dată de domnitor înainte de moartea sa. Urmășii săi au lăsat necomplete datele morții sale, **pentru a ne arăta nouă românilor că Ștefan este și va rămâne pentru eternitate viu în amintirea faptelor lui, ca Atlet al lui Hristos**.

Deasupra lespedei de marmură albă a existat un acoperământ – un pocrovăț după limbajul ecleziastic – de catifea roșie, brodat cu flori de aur, care acoperea piatra mormântului. Pe marginea pocrovățului este scrisă o inscripție în litere cirilice:

«**Io Bogdan Voievod, cu mila lui Dumnezeu Domnitorul țarei Moldovei, am înfrumușetat și am acoperit cu acest acoperământ mormântul tatălui meu Io Ștefan Voievod, care a domnit în țara Moldovei 47 de ani, trei luni și carele s-a mutat pe vecinicul locaș în leatul 7.012 (1.504 n.traducătorului), luna cuptor (iulie n.tr.), ziua a doua, la ora patru din zi**»³².

Menționăm faptul că astăzi, din motive de protecție, dată fiind vechimea catifelei din care este confecționat, pocrovățul se află expus în muzeul Mănăstirii Putna.

După cunoștințele noastre, **ultimul document în care se consemnează anul 5.508 î.Hr.**, este „Hrisovul din 30 iulie leat 7.272 (anul 1.764) dat de domnitorul Ștefan Mihail Racoviță : „... *Așisderea hotărâm Domnia Mea, nimenea dintre străini, în afară de moldoveni, ce se vor așeza aici în țară să nu aibă voie a cumpăra, aici, moșie, nici vie, nici casă, nici moară, prăvălie, nici nimic alte lucruri nemîșcătoare*”³³. Descoperim în acest document „**Legea Pământului**” **sfântă la noi românii încă din străvechime, ca să nu ne înstrăinăm pământul țării noastre, lege care a funcționat pînă la lovitura de stat din 1989.**

Se pune întrebarea firească, care-i explicația că acest an **5.508 î.Hr.**, a apărut în hrisoave așa de târziu? Părerea noastră este că strămoșii noștri ne-au transmis oral „din tată în fiu, din domnitor în domnitor, din preoți în preoți, generațiilor ulterioare, fapte și date importante încă din străvechime. O dovadă a ținerii de minte a poporului nostru ne-o aduce cartea **Basmele Românilor**, basme culese de **Petre Ispirescu**, în care se amintește de animale ca **balaurii**, care nu-s alții decît dinozaurii, care au existat, într-adevăr, cu mii și sute de mii de ani mai înainte!

O altă explicație ar fi distrugerea sistematică a unor documente scrise, începînd cu romanii lui Traian și continuînd cu grupările barbare din primul mileniu al erei noastre, cît și a campaniilor de distrugere dictate de către papalitate, a bisericilor și mănăstirilor din Panonia și Ardeal (așezăminte, cărți, pravile, etc.) a așa-zișilor eretici, care n-au vrut să treacă la catolicism.

Din păcate, pînă și **Petru Maior** ne-a semnalat un fapt reprobabil, în cartea **Istoria Bisericii** - și anume că: **la distugerea unor biserici și mănăstiri din Ardeal** (în total au fost 150), care n-au vrut să treacă la uniație, **au participat și regimente ale copiilor preoților greco-catolici români!**

NOTE BIBLIOGRAFICE

- 1 Preot **Dumitru BĂLAȘA** *Dacii de-a lungul mileniilor*, Ed. Orfeu 2000, București, cap. IV. Erori de interpretare, p. 138
- 2-5 **Nicolae DENSUȘIANU** *Dacia Preistorică*, ed. facsimil, Ed. Arhetip, 2002, București, p. 668/669., citînd din Homer, Eschil, Dionis din Halicarnas, Eusebiu, Herodot, etc.
- 6 id. p. 677 citînd „**rasa pelasgă**” autorul **Diefenbach**, **se referă la poporul român, singurul care exista la acea epocă în Europa și care a roit apoi spre toate azimuturile.**
- 7 id. p. 678, v. **Diefenbach**, *Origines europaeæ*, p.78: *Zunächst hinter diesem thrakischen Stamme, wo, jenseits an Iranien und semiten grenzend, der pelasgische d.i. der (damals noch einheitliche) griechisch-italische Stamm.*
- 8 id. p. 681, vezi și **Deuteron** cap. 2, 10-20; cap. 3. 3-11.- **Jesua**, 12.4.
- 9, 10 id. p. 682, Cf. **Manethonis** *Fragmenta in Frag. Hist. Graec. II.* p.526 seqq. – **Diodori Siculi** (Diodor din Sicilia) *libri I.* c. 13.
- 11 id. p.682, v. **Diodori Siculi** *lib. I.*13.
- 12 id. p. 682, v. **Diodori Siculi** *lib. I.* 12.
- 13 id. p. 205/206, v. **Virgilii Aeneas** VIII. 320: *Is (Saturnus) genus indocile, ac dispersum montibus altis Composuit, legesque dedit*
- 14 id. p. 206, v. **Macrobii** *Saturn I. 7:* *Hic igitur Ianus, cum Saturnum classe pervectum excepisset hospitio, et ab eo edoctus peritiam ruris ferum illum ed rudem ante fruges cognitatas vietum in melius redegisset, regni eum societate muneravit ...* Observari igitur eum (Saturnum) *jussit maiestate religionis, quasi vitae melioris auctorem.* (Cf. **Diodori Siculi** *lib. V.* 66.4).
- 15 id. p. 206, v. **Hesiodi** *Opera et Dies.* v. 109 seqq.. – **Ovidii** *Metam. I.* 89. seqq. – **Virgilii** *Eclog. IV.* 6: *redeund Saturnia regna.*
- 16 id. p. 206, **Dionyssi** *Orbis Descriptio* v. 32: *πόντον Κρόνον.* – **Plinii** *H. N. IV.* 27. 3: **Septentrionalis oceanus** ... eum *Philemon Marimarusam a Cimbris vocari, hoc est mortuum mare usque ad promontorium Rubeas; ultra deinde Cronium.*
- 17 id. p. 207, v. **Diodori Siculii** *V.* 66.5 – **Ciceronis** *De nat. Deor. III.* 17. – **Theompompi** *Fragm.* 38.
- 18 id. p. 208, v. **Hesiodi** *Theog.* 459: *μέγας Κρόνος* – C. I. L. VIII. nr. 4468: *deus magnus Saturnus.*
- 19 id. p. 213
- 20, 21 id. p. 926/927.
- 22 id. p.928, v. **Diodori Siculi** *lib. III.* 57.
- 23 id. p. 935, v. **Lepsius**, *Über den ersten ägyptischen Götterkreis* (Berlin, 1851) p. 15: *fast alle monumentalen Listen (stellen) die Götter Mentu (Month) und Atmu (Tum) an die Spitze der Reiche.* Cf. *ibid.* p.17.
- 24 id. p. 939.
- 25 id. p. 223, După o figurină de bronz din muzeul Louvre. Simulacrele lui Saturn din templele cele vechi ale Romei aveau legături de lână la picioare, de unde, după cum scrie **Macrobiu** (*Sat.I.* 8.), s’a născut proverbiul : **«deos laneos pedes habere».**
- 26 id. p. 952.
- 27 **Augustin DEAC** *Istoria adevărului istoric*, vol I, Ed. Tentant, Giurgiu, 2001, p. 91/92.
28. **Ioan BOGDAN** *Cronicile Slavo-române din sec. XI-XVII*, ediție revăzută și completată de P.P.Panaïtescu, apărută în Biblioteca Academiei R.P.R., București, 1959, p. 152-161.

29. Pr. Prof. Dr. **Mircea PĂCURARIU**, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, Ed. Sofia, București, 2000, ed a V-a, p. 73-74, reprodus din *Documentele privind Istoria României* – B. Țara Românească, veacurile XIII, XIV și XV (1247-1500), București, 1953, p. 13-14.

30. Pr. cercetător istoric **Dumitru BĂLAȘA**, *Dacii de-a lungul mileniilor*, Ed. Orfeu 2000, București, cap. IV. Erori de interpretare în problemele fundamentale ale istoriei Daco-românilor, p. 138, vezi și **Dorin Sălăjan**, *Mihul zugravul de la Crișul Alb*, în rev. *Flacăra*, 1988, sept. 2, p.27 și 7.

31. ib. Pr. Prof. Dr. **Mircea PĂCURARIU**, *op. cit.*, p. 80, document reprodus din *Documentele privind Istoria României* – A. Moldova, veacul XIV, XV, vol I (1384-1475), București, 1954, p. 15-16.

32. **Dacia magazin** nr.14-iulie 2004, *La mormântul lui Ștefan Cel Mare*, Ionisie Olinescu, 1898, p.25-27, Material obținut prin bunăvoința d-nei profesoare Elisabeta Bucevșchi.

33. **Anastasie HÂCIU**, *Evreii în Țările Românești*, Ed. Cartea Românească, București, 1943, vezi *Uricariul lui Codrescu*.

Paris, 30 gerar 7520 (ianuarie 2012)

Valeriu D. POPOVICI-URSU, Paris/FRANȚA

valachica

ADEVĂRATELE DENUMIRI DATE DE CONSTANTIN BRÂNCUȘI MONUMENTELOR DE LA TÂRGU-JIU

După primul război mondial, când toate teritoriile locuite de români s-au reunit, formând **ROMÂNIA MARE**, fiecare localitate, județ sau regiune a vrut să sărbătorească marele eveniment printr-un monument comemorativ. Astfel, în județul Gorj, din inițiativa

Comitetului Femeilor creștine s-a propus ca edificarea unor **monumente pentru comemorarea înfăptuirii României Reîntregite** să fie atribuite sculptorului Constantin Brâncuși, pe care l-au invitat să vină în țară.

Brâncuși, care se stabilise în Franța, a acceptat invitația cât și edificarea la început a unui monument, venind în țară în vara anului 1935. Parcurgând singur, la Târgu-Jiu, parcul orașului, în scopul stabilirii locului monumentului, s-a întâlnit cu un coleg de școală, devenit profesor la liceul de băieți din localitate. Din vorbă în vorbă, sculptorul i-a spus scopul venirii lui și **Matei Stoicoiu**, acesta era numele fostului coleg, i-a propus să-i facă cunoștință cu fiul său, doctorul **Traian Stoicoiu**, care era un mare pasionat al operelor lui Brâncuși, fapt împlinit, doctorul legând o mare prietenie cu artistul.

Din numeroasele sale plimbări prin grădina publică, Brâncuși și-a dat seama că, pentru a cuprinde însemnătatea reîntregirii neamului nostru, un sigur monument nu-l poate exprima și a inițiat crearea a trei monumente.

Datorită unor dificultăți de realizare tehnică, în special a Coloanei, mai ales a înălțimii de 60 de metri și a svelteții sale, Brâncuși a trebuit să colaboreze și să aibă ajutorul unui inginer metalurg în persoana inginerului **Ștefan Georgescu Gorjan**, care lucra la Atelierele Centrale din Petroșani. Cu acest inginer a străbătut de nenumărate ori parcursul de la malul Jiului, prin grădina publică, apoi pe strada ce ducea la locul ales pentru Coloană – un tăpșan la răsăritul orașului, cu munții Parâng drept fundal.

Împreună cu inginerul Gorjan stabilind amplasamentul monumentelor și având aprobarea autorităților locale, sculptorul va rămâne pentru a urmări realizarea Coloanei și va fi găzduit în casa inginerului, la Petroșani, unde va rămâne până în august, când se întoarce la Paris. În octombrie se întoarce din nou în țară și în noiembrie a supravegheat una din operele din parc, iar pe șantierul Coloanei asistat la tragerea primelor module întregi pe tronsonul interior și, satisfăcut, a părăsit țara, lăsând în continuare operațiile în grija inginerului Gorjan.

Coloana, din module de fontă înșirate pe un stâlp de oțel, va fi turnată sub îngrijirea inginerului Gorjan, lucrările de montarea Coloanei fiind terminate în 15 noiembrie 1937.

Brâncuși a revenit la Târgu-Jiu abia în vara anului 1938. Cu această ocazie a supravegheat și finisarea celor două opere din parc.

Inaugurarea Monumentelor Eroilor s-a făcut la 27 octombrie 1938. Un sobor de preoți au sfințit fiecare monument. Mulțimea adunată, autoritățile, militari, țărani din împrejurimile orașului și târgoveți s-au înghesuit să ia parte.

În luna noiembrie, Brâncuși se întoarce la Paris să-și continue lucrările începute acolo.

În continuare, vom evoca denumirile date de sculptor fiecărei opere. Era firesc ca monumentele de la Târgu-Jiu, care au fost comandate în memoria eroilor din primul război mondial și al întregirii teritoriilor locuite de români, să fie denumite conform dedicației simbolismului pe care-l exprima fiecare.

Coloana, spre exemplu, trebuia să reprezinte efortul și eroismul poporului român pentru întregirea și **înăptuirea MARII ROMÂNII**. Sculptorul a denumit-o „**COLOANA SACRIFICIULUI INFINIT**”, sacrificiul eroilor noștri în înăptuirea unirii tuturor românilor, și nu „Coloana infinitului”. Observând atent Coloana, ea este alcătuită din **16 module și jumătate, reprezentând durata de luptă îndârjită a eroicului nostru popor**, de la părăsirea Daciei în anul 271 d.Hr. de către romani și până în anul 1918, anul „**MARII UNIRII**”, deci **16 secole și jumătate, exact numărul modulelor Coloanei**. Coloana, de fapt, nu este terminată, la nici trei decenii, din nou România a fost schilodită, Bulgariei cedându-i-se Cadrilaterul, iar URSS-ului Basarabia și nordul Bucovinei; oare câți ani, decenii sau secole mai trebuie să ne luptăm pentru reîntregirea din nou a neamului românesc!

Privind cele două monumente din interiorul parcului: masa în centru înconjurată de 12 scaune din piatră a fost denumită de artist „**MASA APOSTOLILOR NEAMULUI**”, cele 12 scaune reprezentând **locul celor 12 apostoli**, iar în mijloc s-ar afla **Iisus Hristos**.

Al treilea monument arată ca o poartă, dar nici pe departe nu este o poartă. Deci nu se poate numi „Poarta sărutului”, fiindcă această denumire nu are nici-o legătură cu memoria eroilor, ci reprezintă, așa cum l-a conceput Brâncuși „**MONUMENTUL ÎNTREGIRII NEAMULUI**”. El este alcătuit din doi stâlpi laterali, fiecare fiind împărțit în patru, iar deasupra îi leagă o puternică grindă. **Se poate observa în partea de sus a fiecărui stâlp, inelul de legătură între fiecare doi stâlpi. Fiecare stâlp reprezintă o regiune (provincie) a țării noastre, iar inelele de deasupra arată unirea între toate cele opt regiuni în anul 1918.** Pe părțile laterale ale grinzii superioare sunt reprezentate modele românești pe care le regăsim pe costumele țărănești, mobilier, scaune, porți și troițe. Cele opt regiuni, în ordine alfabetică sunt: Ardealul, Banatul, Basarabia, Bucovina, Dobrogea, Moldova, Muntenia și Oltenia.

Brâncuși nu a reprezentat „sărutul” între doi stâlpi – așa cum a realizat sărutul în mai multe opere – ci inelul, care reprezintă unirea între două ființe, în cazul nostru între două provincii reunite, ceea ce întărește faptul că actuala denumire a monumentului este neadecvată.

După cel de al doilea război mondial, regimul comunist venit la putere a considerat că denumirile date de Brâncuși erau prea naționaliste, necorespunzând concepțiilor noului regim, și le-a dat alte denumiri, care sunt cunoscute astăzi și afișate pe placarde și în toate ghidurile turistice din țară și străinătate.

Din păcate, toți scriitorii din perioada comunistă și, din păcate, și după anii '89 au folosit aceleași false denumiri, iar în comentariile lor se legau de simbolismul falsului titlu, degradând complet semnificația monumentului.

Schimbarea denumirilor date de Brâncuși celor trei opere realizate de el la Târgu-Jiu este o blasfemie în memoria celui mai însemnat sculptor român.

În continuare, expunem ultima perioadă a vieții lui Brâncuși după plecarea din țară.

Nu mult după întoarcerea în Franța a început al doilea război mondial iar după război, cu venirea la putere în țară a regimului comunist, Brâncuși n-a fost văzut cu ochi buni pentru că-și părăsise patria.

În anul 1951, Constantin Brâncuși, simțind că nu mai are mult timp de trăit, ca un mare patriot care și-a iubit nespus patria, s-a gândit să ofere României operele lui realizate în Franța. Oferta lui, făcută autorităților românești, a fost refuzată de statul comunist român, ceea ce a provocat indignarea sculptorului și și-a cerut imediat cetățenia franceză, el care a vrut să rămână întreaga viață cetățean român. Cu această ocazie, gestul lui Brâncuși a fost de a lăsa întreaga sa creație „*pariziană*” Statului francez, care i-a onorat opera și memoria în Muzeul Luvru, cel mai vizitat muzeu din lume!

În fiecare an 10 milioane de vizitatori găsesc numele ilustrului artist sculptor Constantin Brâncuși, în acest loc de memorie a artei și istoriei omenirii, care în căutarea sa artistică a găsit lumina și a immortalizat-o pentru posteritate.

Oare aceste opere, care sunt expuse la Luvru, nu se cădea să fie expuse într-unul din mezele din țară, fiind operele celui mai mare sculptor al secolului al XX-lea? Nu este oare destul că statuile și busturile dacilor, create de strămoșii noștri, ornează astăzi muzee și parcuri din străinătate ?

În încheiere, considerăm că reconsiderarea denumirilor monumentelor realizate de către marele nostru sculptor trebuie să pornească de la organele locale. Nu credem că localnicii nu cunoșteau adevăratele denumiri ale operelor lui Brâncuși, dar este păcat că nici după anii 89 n-au inițiat schimbarea denumirilor.

Datoria noastră a fost să vă informăm despre adevăratele denumiri ale operelor sculptorului și ar urma ca localnicii gorjeni să înceapă demersurile pentru schimbarea denumirilor.

Paris, 25 octombrie 2012.

Valeriu D. POPOVICI-URSU, Paris/Franța

Notă

Informația cu adevăratele denumiri ale operelor lui Brâncuși am primit-o prin internet, de la **dl. Liviu Popp**, care l-a cunoscut pe **doctorul Traian Stoicoiu** și a aflat de la acest doctor, prieten intim cu sculptorul, **adevăratele denumiri ale operelor de la Târgu-Jiu ale lui Brâncuși.**

Informațiile privind desfășurarea evenimentelor investigării locului de implantare a operelor sculptorului la Târgu-Jiu cât și a cedării lucrărilor Statului francez sunt scrise în două articole apărute în revista **Dacia Magazin**, și anume:

Nr. 80, august 2012, art. « *Templul brâncușian, „în metru antic”, de la Târgu-Jiu* » autori **Octavian Onea și Doina Onea**, p. 24/26 și

Nr. 78-79, iunie-iulie 2012, art. « *Constantin Brâncuși, prezența sa la Paris și la muzeul Luvru* » istoric **Marinela Pop Câmpeanu, Paris**, p.48/49.

TRIPTICUL PORȚILOR ROMÂNEȘTI

Moto: “*Lipsa culturii istorice ne poate juca adesea fete, făcându-ne victimele unei propagande absurde dar tenace, menită, așa cum lesne se poate observa în conflictele majore din ultimele două decenii, să transforme albul în negru și negrul în alb, vinovații în victime, trădătorii și asasinii în eroi, adevărul în contrarul lui*”. (ISTORICUL MIRCEA DOGARU)

Spațiile largi de manevră rămase pentru propaganda revizionismului hungarist pun în evidență faptul că și istoricii fac mult prea puțin pentru înțelegerea corectă a problemei secuilor, iar insuficiențele lor determină în mod direct insuficiențele politicianilor noștri. Ca atare, trebuie să manifestăm mult mai mult interes pentru cunoașterea adevărului despre secui, astfel

încât replica noastră să fie pe măsura necesităților impuse de avalanșa falsurilor vehiculate de revizionism, atât în țară, cât și înafara ei.

În comparație cu aplombul și omniprezența revizionismului, replicile noastre sunt sporadice, mai mult consternări și leșinuri „post factum” tip Manoiilescu, provocate de minciunile care ni se administrează ca un bombardament fără de sfârșit. Ripostăm pe bucățele, văicărindu-ne de parcă n-am ști că cine-i la necaz e și de râs. Copios falsificată de partea maghiară, problema secuilor a ajuns în Parlamentul European, iar noi încă ezităm să spunem lucrurilor pe nume, deși faptul esențial a fost rostit chiar de Academia Ungară în anul 1903: „Secuii nu sunt câtuși de puțin unguri”, așa după cum arată și domnul profesor Ilie Șandru în articolul *Minciuna pusă în slujba neadevărului istoric* (<http://www.wikileaks-forum.com/index.php?topic=6124.0>).

Dar atunci ce sunt?

Din multe controverse referitoare la originea secuilor, istoricii noștri, mai tineri sau mai puțin tineri, au preluat basmul cu avarii, despre care niște anale amintesc că au fost alungați peste Tisa la românii din Munții de Zăpadă.

De ce basm? Mai întâi fiindcă avarii nu sunt siculi. Aaa, niște avari ipotetici, care s-ar fi autoproclamat siculi. Prea multă incertitudine pentru a lua în considerare asemenea improvizații mult prea șubrede. Și ce ar conta niște avari alungați, care s-ar fi strecurat, poate, și spre Țara Secuilor, locuită la vremea aceea numai de români? Cu moșiile lor străvechi, acești români trăiesc și azi în Țara Secuilor. Legitimați prin moșia lor de baștină din Țara Secuilor acești români tot secui sunt, fiindcă etnonimul zacul-cicul-sicul-secui nu ne-a fost adus de bănuții avari și nici nu este monopolul celor maghiarizați prin amăgire sau teroare, chiar dacă aceștia ating 80% în zona Harghita-Covasna. O bună parte a acestor secui maghiarizați mai poartă și azi nume românești, ca dovadă că prin arbele genealogice, ca și prin pământul de baștină moștenit în secuime, sunt români. Sunt parte integrantă a neamului și a națiunii române, chiar dacă poartă sechelele genocidului etnic practicat de fostul imperiu prin instrumente criminale de tip Buccow.

Contrar acestor profunde realități istorice, se mai pretinde, iar noi acceptăm cu o toleranță improprie slujirii adevărului, că etnonimul zacul-cicul-sicul-secui ni l-ar fi impus niște avari hăituiți și că ar fi de origine turcică, ca și când nu s-ar cunoaște faptul că în Peninsula Balcanică acest etnonim este pe deplin atestat începând cu secolul XIII î.Cr., iar tribul lui Sikelos a trăit alături de volgi începuturile Romei, așa după cum arată cel mai valoros tratat de istorie a Romei antice, după ce un alt foarte mare istoric a scris: “Siculi de pe Tibrul inferior până la Falere sunt aborigeni veritabili”. Alte surse mai indică prezența siculilor în Galia Cisalpină, așa încât etnonimul acesta prea este străvechi în Europa pentru a-i mai accepta o origine exotică.

Ideea că niște prezumtive resturi avere pribege s-ar mai fi putut autointitula „neam ales” pentru a motiva găselnița turcică “szkil-sikil” este un fals grosolan și de neacceptat. Prădătorii, chiar și cei de elită, așa cum au fost avarii, nu s-au considerat niciodată de neam ales, așa încât resping, fiindcă se cere a fi respinsă, ideea că niște resturi de avari ipotetici și fără adăpost, obligați să ceară sau să prade cele necesare traiului de zi cu zi, ar mai fi trăit sentimentul unei superiorități în relația lor cu băștinașii mândri de ținutul și de tradițiile lor.

Oricât de modești am fi, trebuie să avem încredere în propriile noastre cercetări fără a mai aștepta mereu încuviințările a tot felul de impostori străini cu aere de savanți. Nu ne este permis să mai preluăm elucubrațiile altora, așa cum, de curând am adoptat, mai ales în turism, blestematul personaj a lui Bram Stoker, care ne-a transformat din Grădina Maicii Domnului, în țara vampirilor. Am ajuns într-o situație, pe cât de neadevărată, pe atât de tragică, iar culturnicii și teologii noștri se prefac că revenirea la adevăr nu-i treaba lor, deși sunt primii chemați să pună capăt mutilării noastre identitare.

În mod similar, prin falsificări succesive, care au pornit de la un minim inițial neluat în seamă la aceea vreme, a fost schimbată adevărata identitate a secuilor. Multe din aceste falsificări au fost lansate în circuitul public în perioada actuală, dar organele noastre de presă scrisă și vorbită au făcut mult prea puțin pentru a le demasca și a le respinge. Din contra, în presa centrală li s-a făcut loc onora ca universitarului Marius D. care vrea să ne convingă pe un ton conciliant că ar fi firească asimilarea prin maghiarizare a românilor din România anului 2012. În toată defensiva noastră am ajuns să mizăm doar pe o prevedere constituțională, ceea ce este mult prea puțin în comparație cu amploarea curentului de opinie alimentat de falsurile enorme ale revizionistilor, care vor să impună în chiar centrul României un mic stat maghiar contrafăcut. Contrafăcut, deoarece secuii nu sunt unguri, după cum a recunoscut și Academia Ungară încă din anul 1903.

Data fiind internaționalizarea pretențiilor de autonomie prin imixtiunea vehementă și frecventă a unor politicieni de la Budapesta, avem datoria să facem cunoscute lumii întregi dovezile, care probează calitatea de băștinași ancestrali a secuilor în spațiul numit Țara Secuilor. În acest sens am publicat și am republicat eseu *Pe urmele cauconilor*, care a apărut și în revista VATRA VECHE, din ianuarie 2011. Eseul invocă opt tipuri de probe, care pledează, fără drept de apel, pentru autohtonitatea ancestrală a secuilor, dar fiindcă revizionistii se tem de adevăr, iar istoricii noștri își mai hrănesc amorul propriu cu scornelile de tip Roesler învățate

cândva, articolul publicat a fost repede trecut sub tăcere. Chiar presupunându-se că așa fi greșit în interpretarea datelor și încă trebuia să apară fireștile întâmpinări deontologice, care să demonteze eroarea, punct de punct, pentru a menține viu cursul dezbaterilor menite să conducă la adevăr. Inerția manifestată prin ascunderea capului în nisipul plăsmuirilor acumulate de istorie ne poate fi fatală, fiindcă este vorba de chiar inima țării noastre.

Cu convingerea că în fața absurdelor pretenții de autonomie trebuie să ne spunem și noi cuvântul, revin pentru a revela că toate simbolurile identitare ale secuilor sunt prin excelență simboluri românești, de unde și concluzia evidentă că, chiar maghiarizați fiind, secuii sunt de neam românesc și ca urmare îi revendicăm ca parte integrantă a neamului românesc și a României, fără drept de imixtiune străină, fiindcă genocidul etnic este imprescriptibil, de unde și dreptul nostru de a pune capăt prin lege provocărilor autonomiste, sub orice formă s-ar manifesta ele.

Chiar dacă condeierii și ceilalți propagandiști ai intereselor străine perseverează în a le spune secuilor că sunt maghiari, simbolurile prin care, de bună voie și nesiliți de nimeni, și-au ilustrat și își ilustrează identitatea, se dovedesc a fi de profundă sorginte românească.

Poartă tradițională din zona Olteniei

Unul din aceste simboluri este și poarta secuiască realizată uneori cu dimensiuni grandioase la intrarea în mai multe localități. De curând, macheta acestor porți a devenit obiect de adorație, purtat solemn în ample și fastuoase procesiuni religioase (http://www.dailymotion.com/video/xf0s4_szekelyek-az-orszaghazban_news), ca dovadă a importanței ce se acordă acestui simbol. Chiar dacă organizatorii procesiunii i-au atașat în mod forțat panglica roș-alb-verde, acest frumos simbol al porții este prin excelență simbol românesc de vreme ce poarta secuiască este identică cu poarta maramureșeană, dar și cu poarta gorjeană, recunoscute ca atare de ambasada americană din București, de municipalitatea vieneză, dar și de Muzeul de Etnografie Comparată din Paris, unde au fost montate asemenea porți numite maramureșeană, respectiv, gorjeană.

<http://www.romanianmonasteries.org/ro/romania/oltenia-traditii>

Poartă secuiască

Stâlpii funerari reprezintă un al simbol al identității secuilor. Despre amplasarea unor asemenea stâlpi cu valoare de simbol, în spatele Bibliotecii Județene Bod Peter din Sfântu-Gheorghe, s-a relatat în 2011 (<http://condeiulardelean.ro/articol/cotidianul-haromszek-covasna-nr-6409-07102011-titlu-stalpi-funerari-dedicati-martirilor-din>) dar fără să se fi menționat, deși era cazul, că acești stâlpi funerari sunt stâlpi funerari dacici, care se mai întâlnesc și acum în Gorj, pe Jiul Tradiției Primordiale, dar și în alte ținuturi. Anterior se arătase în presă că: „De-a lungul secolelor, obiceiurile dacice de înmormântare s-au pierdut treptat. Totuși, în câteva zone din România, aceste adevărate monumente de artă populară, au rezistat, traversând nealterate barierele veacurilor. La începutul secolului trecut, încă se mai recurgea la tradiția funerară de sorginte dacică, în Subcarpații și Carpații Olteniei (mai ales Parâng) și în zona [Munților Sureanu](#) din Transilvania. Astăzi, doar în unele sate sau cătune transilvane, situate între [Valea Sebeșului](#) și Valea Cugir (Râul Mare) vechiul obicei funerar mai supraviețuiește. În cimitirele unor așezări ([Loman](#), [Purcărești](#), [Răchita](#), [Laz](#), [Ciungu Mare](#), [Sugag](#)), se mai pot admira și în prezent aceste vestigii de artă funerară milenară. De asemenea, o bogată colecție de stâlpi funerari, poate fi admirată la Muzeul de Etnografie din Orăștie.”

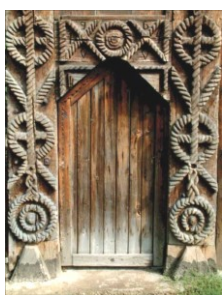
<http://www.harghitatourism.ro/Latvanyossagok/index.php?nyelv=1&id=8>

Alte porți la: <http://www.covasnamedia.ro/beta/?p=6434>

[http://www.okazii.ro/romania-](http://www.okazii.ro/romania-dupa-1920/6210-odorheiu-secuiesc-poarta-secuiasca-necirculata-a42372489)

[dupa-1920/6210-odorheiu-secuiesc-poarta-secuiasca-necirculata-a42372489;](http://www.okazii.ro/romania-dupa-1920/6210-odorheiu-secuiesc-poarta-secuiasca-necirculata-a42372489)

<http://www.panoramio.com/photo/53118956>

Poartă maramureșeană

Bineînțeles și în mod evident, din această enumerare nu pot lipsi stâlpii funerari dacici, folosiți curent de secuii noștri în continuitatea propriilor tradiții de înmormântare, ca altă dovadă vie a originii lor dacice. Conștiința dacică a secuilor s-a manifestat și în momentele lor politice, așa cum a fost constituirea alianței numită Unio Trium Nationum, în cadrul căreia s-au ilustrat prin scutul heraldic mobilat cu tandemul antic Soare-Lună, tandem specific dacic, regăsit pe artefacte dacice certe cum

sunt gemele cu Cabiri sau plăcuțele de plumb de la Sinaia.

Așadar, trebuie să fim perseverenți în a reda vizibil, sus, pe prima pagină a fiecărui număr de ziar, tripticul porților românești, gorjană-maramureșană-siculă, pentru a năru în văzul lumii întregi eșafodajul de minciuni grosolane ale revizionistilor, care ne vor pieirea. Dar nu vor reuși fiindcă este cu dreptate să arătăm tuturor că nu-i pot revendica pe secuii, întrucât secuii nu sunt maghiari, ci urmașii direcți ai unui trib cu o profundă conștiință dacică, așa cum indică astăzi simbolurile lor identitare, care sunt riguros aceleași cu simbolurile regăsite și în alte ținuturi românești, unde se mai conservă cele mai vechi tradiții dacice și predacice.

În principal, aceste ținuturi românești fac parte din aria Vința-Valea Jiului-Turdaș-Mureș-Olt, arie care reprezintă chiar leagănul Tradiției Primordiale. Nu s-a știut până acum, fiindcă nu s-a vrut să se știe, dar iată că a venit vremea să se afle, așa încât România trebuie respectată în integritatea ei, delimitată de granițele fostului regat interbelic, ca Vatra Sacră a civilizației umane. Tradițiile arhaice pe care le conservăm, inclusiv prin tradițiile păstrate de secuii și de ceangăii noștri, nu sunt primitive, ci primordiale.

În spațiul numit AXIS MUNDI sau POLUS GETICUS nu-i loc pentru hădele scandaluri autonomiste provocate cu cinism pe seama sechelelor genocidului etnic practicat de Dualism sau de Diktatul hitlerist.

Ca păstrători ai tradițiilor românești, chiar și secuii maghiarizați mai folosesc și azi aceleași cuvinte străvechi pe care le au toți românii. Printre ele și cuvântul românesc „răboj”, care a devenit „rovás iras” prin maghiarizare, unde litera B a fost schimbată cu litera V, alternanță frecventă și în limba română.

Ca altă mostră lingvistică, alături de multe altele, prin care dovedim că secuii sunt urmașii direcți ai unui prestigios trib autohton preroman, ei mai posedă și azi străvechile cuvinte românești „cobela” și „ler”, regăsite și în limba latină sub forma „cabalus” și „levir”, cu înțelesul lor de „mărtoagă”, respectiv, de „cumnat de la sora mai mare”.

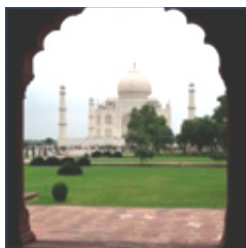
Pentru apartenența la trăirea profund românească a tuturor secuilor, mult prea puțin maghiarizați în secolele trecute (sub 3%), consemnăm și faptul că în momentele de grea cumpănă istorică, marile lor adunări aveau loc la Lueta, la Odorhei și în alte localități aflate la doar 10-20 km. de Vlăhița, în zonă eminemant valahă, adică românească.

Să nu pregetăm a spune tot adevărul, căci orice tăcere, orice adevăr spus doar în parte, se va întoarce împotriva celor ce n-au avut inteligența și decența să-l spună în întregul lui. Toate ziarele, dar mai ales cele din zona secuilor, trebuie să poarte zi de zi, în partea de sus a primei pagini, suita vizibilă a celor trei porți. Interesul pentru acest mesaj plastic privind caracterul autohton al secuilor se menține alternând imaginile comparative ale porților cu imaginile comparative ale stâlpilor funerari dacici și apoi cu imaginile tandemului dacic Soare-Lună de pe scutul heraldic al secuilor alături de același tandem prezent pe artefacte dacice certe. Acestea sunt marile lor simboluri istorice, de care și-au legat întreaga lor identitate, fapt ce dovedește, fără putință de tăgadă, că secuii reprezintă un grup autohton cu evidente rădăcini dacice, bine confirmate atât de heraldică și arheologie cât și de lingvistică. Pentru aceste rădăcini profund dacice pledează și graiul siflant, studiat de Dumitru Mărtinaș, pe care-l manifestă ceangăii, atât în rostirea limbii române, cât și atunci când vorbesc maghiara. Acest grai siflant al ceangăilor din secuime, denumiți CAUCONI pe harta lui Ptolemeu din sec. II d.Cr. se aseamănă cu graiul siflant al unui grup românesc arhaic din Banat, numit GUGANI, a căror origine este atestată începând din neolitic de elementele specifice ale costumului lor popular incizate pe figurine de la Vința și Klisevac (<http://hcjv.8k.ro/gugulanii/gugulanii.htm>). În mod evident, această asemănare de grai siflant nu este câtuși de puțin întâmplătoare, de vreme ce și arhaicele lor etnonime CAUCONI-GUGANI, practic se suprapun. Toate aceste dovezi trebuie să ajungă și la postul londonez de televiziune ITN, dar și la celelalte posturi de televiziune, care ne falsifică istoria în mod sistematic.

Și nu trebuie să ne mai temem de faptul că soarta noastră ar fi ca și pecetluită în ochii altora. În plan cultural, vom repeta mereu aceste evidențe, iar în plan legislativ, Parlamentul României are puterea, dar și dovezile necesare pentru a proteja prin lege viața pașnică a secuilor și ceangăilor noștri, plasând înafara legii atățărilor autonomiste, de orice natură și de oriunde ar veni ele.

Dovezile dacismului secuilor sunt de necontestat, iar genocidul etnic este imprescriptibil. În viața lor, în viața noastră, pretențiile străine nu au ce căuta. Cooperarea și colaborarea se înfăptuiesc pe baza adevărului științific și a respectului reciproc.

Cercetător **George Liviu TELEOACĂ**, București/ROMÂNIA, 11 februarie 2013

orientalia/traduceri

OAIA PE MOARTE *Din Grubum* în românește de **GEORGE ANCA**

MILAREPA GHAGYUBA

(După ce spulberase toate îndoielile lui Gambopa, Marele Yoghin tibetan, **Milarepa**, a cântat un cântec rostind învățătura *tantra* în armonie cu tradițiile *Ghagyuba*.)

Iubite doctor preot,
Vederea de pe urmă-i căutarea

minții
Drept și cu hotărâre.
De cauți vederea afară de minte
Semeni a monstru
Căutător de aur.

Iubite doctor preot,
Nevoința de pe urmă-i a vedea
A păcate distracțiile și toropeala,
Astfel de le vei plezni
Aprinzi lampa-n plină zi.

Iubite doctor preot,
Ascultarea de pe urmă-i să te-odihni
De voie în vedere.
De umbli după ascultare fără legi
Afară din minte
Stâlpi de zigzag dezlegi.

Mereu deasupra capului îmi stă maestrul fără pereche.

Vai, nu e oare *samsara* asemeni cu marea?
Golește-i câtă apă îți place,
Ea rămâne, netulburată.
Nu-s oare cei trei mai de preț asemeni cu muntele Sumeru,
Ce niciodată nimeni nu-l poate clinti?
Nu e *Samaya* asemeni cu o pană
Ce smulsă-a fost și nimănui nu-i pasă?
Nu-s oare curatele canoane preotești
Asemeni cu hoitul leprosului abandonat
Pe margine de drum ce nimeni nu-l atinge?
Nu-s oare pieile de breb întinse peste strane
Pline de ghimpi ce-nțepă bucle
Popilor eminenți?
Nu e oare adevărat că multă lume gândește
Că n-are rost să ții canoanele popești?
Nu e oare adevărat că mulți călugări își uită călugăria?

OAIA PE MOARTE

Iubite doctor preot,
Acția de pe urmă e a înceta de a lua și a lăsa.
Să iei, să lași
În plasă ai sălaș.

Iubite doctor preot,
Plinirea de pe urmă este adevărarea întreagă a minții tale.
De cauți altunde plinirea neființei,
Țestoasă-i părea
Pe cer a zbura.

Iubite doctor preot,
Maestrul de pe urmă ți-e mintea.
De cauți altunde maestru
E cum ai încerca
De mintea-ți a scăpa.
Vei ști cum toate formulele
Nu-s decât mintea.

OCEANUL SAMSARA

Năvălesc oare tâlhari mongoli în chiliile iogilor?
Atunci de ce stau mari iogi în orașe și cătune?
Nu tânjește lumea după renaștere și bardo?
Atunci de ce se cramponează-atâta de învățăcei?
Sunt mai scumpe hainele de lână în viața următoare?
Atunci ce vor fi ținând aici muierile atâtea?
Se teme lumea că *samsara* poate fi golită?
Atunci de ce preoți și popor trag nădejdea copiilor?
Îți pui de-o parte mâncare și băutură pentru viața următoare?
Atunci de ce bărbați și femei nu dau de pomană?
Se află vreo mizerie în ceruri sus?
Atunci de ce așa puțini își plănuie să urce-acolo?
Se află vreo bucurie jos în iad?
Atunci de ce se pregătesc atâția să-l coboare?
Tu oare nu știi că toate suferirile
Și joasele tărâmurii răsplătesc păcate?
Știi negreșit cum dacă nevoiești acum întru virtute,
Când vine moartea, pace vei avea în minte, nu regret.

Marele Yoghin Milarepa îl ia pe fiul duhului său,
Rechunga, veșnic dorind de plăcerile lumii, spre a cerși în
bazarul din Nya Non. Acolo, povestitorul consemnează
mulțime de măcelari adunați. Carnea era îngrămădită ca
zidurile, capetele – piramidă unele peste altele, pieile
așternute pe pământ, sângele revărsându-se ca într-o luncă.
Șiruri de vite legate de par își așteptau rândul la înjunghiat.

De plâns mai sunt ființele sensibile-n *samsara*
Cu ochii deasupra, către calea liberării,
Cum nu te-ar îndurera păcătoșii aceștia?
Ce nebunește și trist e a te apuca să ucizi,
Când prin bun noroc și *karma* ai chip omenesc.
Ce trist e să faci un lucru
De te va răni într-un sfârșit.
Ce trist e a înălța un zid păcătos
De carne făcut din trupul părinților pe moarte.
Ce trist e să vezi carne
Mâncată, sânge revărsându-se.
Ce trist e a ști cum confuziile
Și deziluziile umplu mințile oamenilor.
Ce trist e a afla doar viciu
Și nu iubire în inimi.
Ce trist e a vedea
Vălul orbirii peste oameni
Toți falnici de păcate.

Pofta dă mizerii
Fapte-n lumi dureri

A TREIA CĂLĂTORIE ÎN INDIA A LUI RECHUNPA

Mă plec dinaintea lui Marpa, Tălmăcitorul.
Rugăm binecuvântă-ne să-ți păstrăm datina.

Fiul acesta al meu, lăsându-și pledoaria
Pradă îndoielilor, își încetă meditația
Gătându-se de rătăcirii departe pentru studiu.
Tocmai ce nu se cuvine un *yogi* a face.

Rechunga, când vei ajunge în India,
Ține-te întru Dakini Dharmas cele Fără Corp
Din Succesiunea marelui Pandit Naropa;
Ci niciodată nu te deda studiului de cuvinte!

La început am întâlnit persoana potrivită,
M-am dat pe mâinile lui Marpa.
Apoi am făptuit învățătura dreaptă,
Meditând pe Muntele Stânca Albă.

La sfârșit, am cerut pomană în locurile hărăzite pomenilor;
Cerșesc aici și încolo fără prieteni ori neamuri
Cât am dispus de *Samsara* ori *Nirvana*

(va urma)

Traduceri din “*O sută de mii de cântece ale
lui MILAREPA*”, în românește de GEORGE ANCA,
București/ROMÂNIA-Delhi/INDIA

Cu un braț ciopârțit un bătrân din Non măcelărea o imensă
oaie neagră smulgându-i măruntaiele cât încă era vie.
Rănită de moarte, aceasta a scăpat alergând întru ajutor
către *jetsun*. Milarepa a plâns și a performat *yoga*
transformării pentru oaie liberându-i sufletul pe calea
desăvârșită *bodhi*. Iar pe urmă, copleșitor în compasiune, a
cântat:

Mintea nu ți-o sperii
Leacul de i-l ceri.

Când gândesc la cei ce nici
Când la vieți ce vin n-au gând
Ci se țin de rele-aici
Trist mă pomenesc plângând,
Teamă pentru cei de-aici.

Rechunga, văzând acestea toate,
Nu-ți aduci *dharma* aminte? Nu
Lași *samsara* inima a bate?
Suie-ți renunțarea și te du,
Rechunga, în peșteră și ia-te!

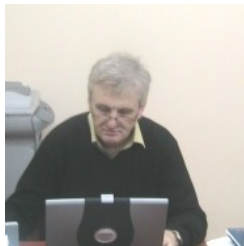
Vezi bunătatea maestrului tău
Și ocolește toate faptele păcătuitoare:
Ținându-te de-o parte de lucruri lumești
Fii tare în a ta nevoie.
Ține-ți bunele jurăminte și încrede
Viața ta gândirii de sine.

Și nu am speranță și teamă în minte,
Nici când n-oi da-napoi din meditația-mi.

Când mă aflu cu Marpa Guru pe cea colină,
El îmi spuse odată:
Esența Dharma Giuvaer o ține
Regele Roșii Puternice și Pasărea cu
Cinci familii în ea-și desface zborul.
Cinci învățături alese încă viețuiesc în India:
Întâi, Lampa Înțelepciunii Iluminând,
A doua, Roata Țesută de *Nadi* și *Prana*,
A treia, Binecuvântarea cea Mare a Cuvintelor de Preț,
A patra, Oglinda Universală a Egalității,
Iar a cincia, liberarea de sine *Mahamudra*.
Aceste cinci taine încă se-nvață în India.

Acum eu-s prea bătrân a merge,
Ci tu copil din neamul lui Marpa,
Ai a te duce în India să-le-nveți!

meditații asupra unor cărți și asupra unor oameni

LITERATURA ÎNTRE ISTORIE, MIT ȘI DRAMĂ LA GLIGOR HAȘA

Scriitorul Radu Igna este un atent observator al vieții literare din județul Hunedoara. Cum Gligor Hașa, important scriitor și el, a împlinit la începutul anului 2013, 75 de ani, Radu Igna nu a ratat ocazia să analizeze omul și opera, să scrie despre sărbătorit cu exactitate și obiectivitate, să adune date, informații, texte, să rememoreze, să fixeze acești ani în note literare și să ne propună o plachetă intitulată simplu și exact: *Gligor Hașa, omul și opera*⁸³.

Anii care au trecut, nu puțini, au alunecat în opera lui Gligor Hașa, iar Radu Igna a abordat tema din mai multe puncte de vedere: povestiri, legende, romane, eseu, poezie, teatru, jurnalism, lucrări didactice, monografii, dicționare... Enumerarea genurilor spune totul despre scriitorul aflat la vârsta maturității depline. Placheta ne prezintă nu numai opera, ne prezintă și omul, se pune în evidență legătura dintre om și operă, subliniindu-se contopirea celor două zone, cuvintele având ceva din dârzenia scriitorului, din aplecarea sa pentru prezența în cetate.

Radu Igna l-a cunoscut și îl cunoaște pe Hașa, într-un fel sunt din aceeași generație, au scris și publicat cam în aceeași perioadă. Profesor și el, Radu Igna a înțeles bine opera, s-a străduit să pătrundă tainele firii umane, să realizeze dimensiunea personalității sărbătoritului.

În prefața plachetei, Dumitru Hurubă, care a ținut să aibă un cuvânt de început, notează: „Aceste câteva rânduri referitoare la unul dintre cei mai importanți romancieri istorici contemporani, nu pot fi încheiate fără a mai sublinia că Gligor Hașa a rămas, după mulți ani, o prezență extrem de activă și de inteligentă în domeniul literaturii, culturii în general, domeniu în care intră și perioada sa de dascăl. A rămas notorie exclamația plină de năduf, probabil, a unui elev – ar fi minunat să fie adevărată! – cum că:

Greu ne-a fost cu Sinan-Pașa/ Dar mai greu cu Gligor Hașa”!...

Ioan Sebastian Bara, managerul general al Bibliotecii Județene „Ovid Densusianu” Hunedoara-Deva, are, de asemenea, câteva cuvinte de început despre veteranul scriitorilor hunedoreni, reținând că: „A vorbi despre Gligor Hașa nu e ușor, personalitatea lui complexă este un univers care se cere explorat, descifrat și înțeles, sufletul lui are dârzenia dacilor pe care îi iubește atât de mult și a căror istorie o cunoaște cum puțini o cunosc”.

Radu Igna transmite cititorului, dar și istoricului literar, un mesaj esențial: Gligor Hașa este un important om de cultură, în această zonă se va ține seama de contribuția sa la menținerea vie a narațiunii despre neamul românesc, cu bune și rele, cu simboluri și trimiteri, cu extremele istorice, cu lansarea în lume a luceafărului, Mihai Eminescu...

Despre povestirile sărbătoritului aflăm că acțiunea acestora începe lin, apoi ritmul crește, propunând soluții neașteptate. Filmul povestirii se petrece în Retezat, munții constituind un argument pentru aerul tare al înălțimilor spirituale. Fantezia dinamizează și mai mult acțiunea, prezența femeii în inima evenimentelor aduce o stare de fascinație și vibrație aparte.

Gligor Hașa s-a ocupat și de legende românilor, pentru că veteranul a înțeles importanța literaturii populare, *Legende populare* fiind cartea care fixează câteva fapte istorice în viața românilor. Decebal pare a fi personajul principal pe care acestea îl propulsează spre cititorul tânăr avid de mister și frumusețe...

Unele legende par a fi tratate de filozofie unde memoria lumii se pliază pe dorința omului de a atinge nemurirea, de a ne prezenta neamuri în schimbare, de a ne propune miracolul ca un fapt de viață, tinerețea fiind modalitatea de a potența atingerea cerului...

În romanele sale Gligor Hașa evocă istoria românilor, istoria acestei părți de continent. Radu Igna simte importanța lor pentru literatura română pentru că sunt unice și pentru că ne atrag prin temele eterne ale poporului: rezistența în timp, lupta pentru supraviețuire, drama care schimbă vremurile... Dacii par a fi mereu în mișcare între o lume și alta, imperiile trebuie să țină cont de tărâmul unde locuiau ei, unde locuiesc, încă, personaje vii ce animă scena istoriei...

În romanul *Răbdarea pietrelor*, cenzura comunistă a eliminat 100 de pagini de carte, istoria are teme extreme, se pare, iar Hașa a înțeles mișcarea personajelor ca pe un motiv de a trezi mintea celor dornici să afle adevărul.

Radu Igna, scriind despre eseistica bătrânului scrib, nu poate să nu ne atragă atenția asupra ideilor incomode pe care le regăsim în texte: enigmele fac parte din viața românilor, adevărata capitală a Daciei a fost la Hațeg, la Săcel au existat dinozauri, există personaje misterioase în istorie care schimbă regulile normale, iar aurul dacic provocă miracol și blestem...

Gligor Hașa a scris despre **Eminescu**, cronicarul Radu Igna reține pasiunea lui pentru enigma Eminescu, acest munte fără poteci din literatura română, și ne îndeamnă să apreciem aprofundarea scrisului la români, pasiunea pentru lecturi serioase, dorul după alte lumi...

Poetul pare a fi eroul din cărțile scrise de Hașa, poetul e prezent prin stare, prin versuri, prin cântec, prin idee, prin patriotism, poezia este spovedania necesară într-o lume a contrariilor...

Jurnalismul este un personaj special la veteranul scriitor, incomod, pasionat de evenimente importante, atent la viața cetății, acid în expresie, de neuitat pentru adversari...

⁸³ Radu Igna, *Gligor Hașa, omul și opera, aniversara 75*, Editura „Gligor Hașa”, Deva, 2013. Gligor Hașa, scriitor român, membru al Filialei Alba-Hunedoara a Uniunii Scriitorilor din România, născut la 02 ianuarie 1938 în satul Tău, comuna Roșia de Secaș, județul Alba.

Radu Igna ține să ne semnaleze talentul de profesor al scribului, atent la educarea pentru lectura serioasă la tinerii elevi, aflați în formare...

Placheta merită citită, ne prezintă personajul principal Gligor Hașa alergând spre un munte care nu-și arată potecile..., scrisul său pare să se răzbune pe temele sale...

Lista cărților publicate din anul 1973 până în anul 2013 e lungă, un raft de bibliotecă, suntem plimbați de la Țara Hașegului la Zarand, de la Decebal la Eminescu, din realitate în mitologie, de la istorie adevărată la parodii, de la manual la articolul de ziar, de la munte la Mureș, de la curaj la iubire... Doar câteva titluri din lista alcătuită de Radu Igna: *Comoara lui Decebal*, *Septembrie cu măști*, *Răzbunarea gemenilor*, *Biciul lui Dumnezeu*, *Hașeg - adevărata Sarmizegetusa*, *Dicționar mitologic carpato-danubian-pontic*...

A existat timp în netimpul trăit de Gligor Hașa?

Autorul plachetei inserează numeroase comentarii despre scriitorul sărbători, scrise de personalități ale literaturii și culturii române: Valeriu Cristea, Radu Ciobanu, Dumitru Hurubă, Radu Igna, Maria Toma, Cornel Nistea, Constantin Stancu, Mircea Sântimbreanu, Petru Poantă, Ion Popa, Eugen Evu...

Placheta lui Radu Igna completează consemnările Bibliotecii Județene „Ovid Densusianu”, care, la 11 ianuarie 2013, i-a dedicat un jurnal aniversar emoționant la Deva, în prezența cititorilor săi, a scriitorilor, a prietenilor și adversarilor, a femeilor care l-au admirat și a foștilor elevi...

Constantin STANCU, Hașeg/ROMÂNIA

CĂDERI ÎN OGLINDA CERULUI

Aurel Pop⁸⁴ își asumă căderile într-o lume a căderilor.

Volumul de versuri *Taina căderilor*⁸⁵ aduce imnul celui aplecat în rugăciune... Pasionat de literatură, editor, redactor de revistă literară, activ în perimetru culturii, simte nevoia să strige în pustia căderilor de tot felul, să lase un semn pentru cei care simt că se întâmplă un eveniment important pentru generația aceasta. Poetul a lucrat asupra volumului de versuri, l-a trecut prin mai multe stadii, atent la inima cititorului, temător pentru păcatul scrisului în cetate, a scrisului ca acid, ca magmă...

E o distanțare în **univers**, lumea se depărtează de lume, cuvântul cade și el în oameni, greu, picătură de mercur, inevitabilă... Este de remarcat faptul că poetul își asumă căderile, o face cu exactitate, cu atenție. Poate de nesuportat este căderea cuvântului, vestită de păsări, de cântatul cocoșului, în dimineața specială a istoriei, de **geneza** care e prezentă în lucruri, în oameni, în poeme...

Deși lumea comunică încontinuu, mesajul este pierdut în univers, o zbatere, o cădere prin mesaj: „Am intrat pe Messenger/ Și-am bârfit/ Cu gura până la cer/ Spre infinit” – **Bârfă virtuală**.

Alunecarea aceasta pune o presiune pe ființă, presiune aproape de nesuportat, omul pare a găsi locul unde se simte protejat: în fenomenul Iisus, în faptele care salvează, dau speranță, aduc iubire, magnetul credinței. Tot mai mult Iisus pare locul unde căderea înseamnă altceva, sunt simboluri evanghelice în volumul autorului, semne biblice, lucrurile care dau densitate și lumină vieții: crucea, paharul cu vin, trădarea, predestinarea. Aurel Pop și le asumă, le încrustează în poeme, le dă echilibru prin taină, prin armonia miracolului.

În lume sărbătorile au ceva straniu, lucrurile nu se leagă, e o distanță între colind și oameni, colindul nu-și mai are sensul într-o lume în care comunicarea e fracturată de stările moderne ale societății.

„La porți bunicii așteaptă degeaba/ Felicitările sunt trimise pe net/ Prin cont deschis pe facebook/ Pentru toți cei rămași acasă un set/ E trist, nimic n-a mai rămas/ Nici dor de țară, nici credință/ O noaptea de Crăciun fără colinzi/ Și colindători în suferință/” – **Crăciun fără colinzi**.

Limbajul e frust, dar adevărul despre noi are ceva din marile drame ale lumii, fără sărbători lumea e mai săracă, pustie, pietrele de aducere aminte au dispărut...

Poemul este mesajul direct, biruința asupra vremurilor: “**Ascultați și priviți – I/ Acum Judecați-mi poemul/ Oricum/**”, – **Biruința**.

Nunta, simbolul bucuriei în lume, e atinsă de isterie, isteria lipsei de dragoste, în biserică lumea cântă, în umbre ea, mireasa, plânge cumva, poetul nu o spune, dar se înțelege, miracolul lumii s-a stins...

În poemul *Uite așa*, Aurel Pop prinde esența noului om, se reia un ritual vechi sub alte semne, e o naștere din suferință, fără durere, oarbă, de parcă oamenii și-au pierdut timpul între două epoci: „Ce n-au găsit atunci, ei bine/ acum prinde ecou/ în magazinul de la colț se stă la rând la drog/ și uite așa se naște omul nou/ Se simte bine în postura de șomer/ sau în cea de pensionar de boală/ dă semne că nu știe de Homer/ și nici nu-i pasă că nu are ce să pună-n oală/ Mai iese la vecini după-o

⁸⁴ Aurel Pop. (n. 22 noiembrie 1949). Cetățele, jud. Maramureș. Doctorand, Institutul de Istorie "George Barițiu" al Academiei Române - filiala Cluj-Napoca. Redactor-șef al revistei literare "Citadela"; Directorul editurii „Citadela”. Membru al Uniunii Scriitorilor din România. *Taina căderilor*, volum în curs de publicare la data redactării prezentului text.

⁸⁵ **Cărți publicate:** “*Pelerinaj de secesiune*”- poeme, (2004); “*Calvarul cuvintelor*”- poeme, (2006); “*Sonete din regatul disperării*” – sonete, (2007); “*La hanul verbelor*” – critică literară, (2008); “*Cuvinte dintr-un noian de vorbe*”- interviuri, (2009); “*Semne dintr-un trunchi de cuvânt*”- poeme, (2009); „*Ion Burnar : schiță monografică*” - studiu monografic, (2010); “*Deschideri confesive*” – interviuri (2011); “*Eternitate prin poezie*” – antologie (2012); “*Rezistența țărănească anticomunistă din perioada colectivizării în județul Satu Mare*” – studiu istoric, (2012).

țigară/ nevasta i-a plecat în vară la căpșuni/ seara agață o parașută în gară/ să-și elibereze trupul de hormone/ trage des câte-o beție/...”

Familia este în cădere, omul apăsător de starea de om păcătos, fără viziune, sevele s-au scurs în neantul istoriei...

Pentru toate acestea poetul surprinde pedeapsa, e aceeași pedeapsă: *răstignirea*. Pedeapsa e triplă, grea, vine din căderile vremurilor, din păcat.

„La margine de drum/ Erau trei cruci/ Acum/ Răstignit - duci/ Crucea poetului/ A Cuvântului/ A Poemului” - **Răstignire**.

Sunt semnele de sfârșit, apocalipsa prezisă, posibilă, exactă, sunt semne, păsări cad din cer, dar sfinții țin echilibrul, sfârșitul e potențat de numărul lor. Aici tehnica poetică apelează la hiperbolă, nu sunt urgii într-o apocalipsă prezisă, sunt mai multe apocalipse într-o urgie văzută, durută, scrisă.

Căderea se datorează trădărilor, e ultima *Cină*, e locul unde trădarea se face prin cuvinte, acestea cad în pahare, taina e frântă de trădări, de erori, lumea captivă, poetul prins într-un vis, încătușat în vis și vine răspunsul: *căderea în Abis*... La capătul abisului – Dumnezeu!

Ultimul poem din carte dă titlul acestui volum al mirării și căderii, lucid, poetul vede cu ochii inimii vremurile care sunt lichide, eșecul ca o pană de pasăre de pradă....

Poemul *Taina căderilor* are paisprezece puncte de sprijin, e zbaterea poetului în fața poeziei și a eternității, eliberarea prin cuvinte care i s-au dat prin generozitate divină. A ezitat, a refuzat, dar cuvintele au curs... Taina e taină doar pentru cei neinițiați, pentru cei inițiați în luciditatea suferinței, taina e umbra îngerului pe cuvinte rostite ca o invocare a cerului. „Scrisu-i povară/ cine vrea/ poate să se convingă/ în fiecare zi/ în fiecare lună/ în fiecare an/ în fiecare secundă/ numai așa/ se moștenește/ eternitatea/ prin poezie”/

Aurel Pop a învins teama veacului orb în care trăiește doar cu poemele sale, în umilința scrisului, într-o vreme în care oamenii nu par preocupați de lecturi fundamentale. Volumul are ca **motto** versuri desenate chiar de autor, ca o revoltă împotriva falimentului (cuvânt uzual în societate):

„*De-o vreme Dumnezeu face scări*

unii au căzut, alții se ridică

după mai multe-ncercări

eu tac, nimic nu spun ... de frică”

Orice poem e o victorie împotriva fricii, orice vers e un pas spre eternitate. Și cine are curajul să ridice piatra împotriva scribului, cel care scrie pe o bancă în templu...

Și dacă ființa poetului e templul?

Despre Aurel Pop au scris mai mulți iubitori de frumos, reținem ceea ce a prins Adrian Botez în textul dedicat lui: „Autenticul Poet Aurel Pop este, mai curând, poetul surdinilor, puse, cu discreție și bun-simț specific țărănesc-tradițional, la <<trompetele>> crizelor de emfază - pe care le trăiește/ dorește orice scriitor. Este, de fapt, poetul <<tăvilor pline de cuvinte>>, atât de domestice, elegant purtate la cina elegantă (și cuminte!) a Poeziei ... Este, chiar, de multe ori, poetul inefabilului fermecător, al <<vânzării pe un nor de fum>>, al sfătoșeniei, oarecum prozaice, dar simpatice, a <<ieșirii din impas cu un sfat sau cu o pildă>>, al <<fluturilor gri>>, Icarilor <<moderni>>, dezabuzați..., al <<vânzării sonetelor la intrare în burg>> și <<stând de pază-n gând la poarta melcilor>>”. (prof. dr. Adrian Botez; *Un poet diafan, cu vocea îngroșată - ... și cu perspective de nebănuț*, în revista "**Pro-Saeculum**" Focșani, ISSN: 1583-1949, Anul VI, nr. 8-9 (40-41), august-septembrie 2007, pag.64-65).

Aurel Pop se întoarce în poeme precum pasărea călătoare în ținutul în care soarele i-a încălzit aripile... E, poate, multă tristețe în versurile sale, e durere, dar o altă carte îi va permite să fie mai fericit, orice carte este simetrică cu sine, o carte luminoasă în oglinda cerului!

O așteptăm ca o continuare, pentru că înălțarea vine ca efect al gravitației cuvintelor...

Constantin STANCU, Hațeg/ROMÂNIA

Ianuarie, 2013

POEMUL SE NAȘTE ÎN IESLEA DURERII...

Trăim un moment prielnic pentru literatura română. Poezia bună răzbate, ajunge până la inima cititorului, se scriu romane cu o abnegație remarcabilă, poate critica rămâne cumva în urmă, e depășită de fenomen, de avalanșa textelor, de prezența scriitorilor cu personalitate, de interesele specifice într-o economie de piață, unde editurile trebuie să facă față concurenței. În acest areal spiritual sunt poeți discreți care își trăiesc viața și opera încrustată în timpul ce li s-a dat cu intensitate și demnitate. Ei radiază lumina discretă a versului lăsat, scris fără compromisuri. Nicolae Crepcea⁸⁶ este un astfel de poet, legat de natură, de poezie, de stările de grație, trăind într-o relație specială cu îngerul său. Rupt cumva de frenezia realității imediate, trăind simplu la Brotuna, în Munții Apuseni, scriindu-și elegiile provinciale cu demnitate, trimițând epistole din satul său de munte

⁸⁶ Nicolae Crepcea, scriitor român, membru al Filialei Alba-Hunedoara a Uniunii scriitorilor din România, i s-a acordat premiul pentru poezie pentru anii 2009, 2010, etc. Locuiește la Brotuna, județul Hunedoara, aproape de Brad. Autor al mai multor volume de poezie și proză. *Pe umărul lui Rimbaud*, poezii, Editura Călăuza, Deva, 1996. *Între iarnă și somn*, poezii, Editura Călăuza, Deva, 1998. *Îngenunchat în lacrimă*, poezii, Editura Corvin, Deva, 2000. *Elegii provinciale*, poezii, Editura Biblio 4 You, Deva, 2004. *Scrisorile de la Brotuna*, poezii, Editura Danimar, Deva, 2004. *Durerea ca fericire*, poezii, Editura Danimar, Deva, 2005. *Halucinațiile unui hoinar*, poezii, Editura Danimar, Deva, 2005. *În intimitatea frigului*, Editura Danimar, Deva, 2006. *Cântec în grădina iubirii*, poezii, Editura Danimar, Deva, 2007. *Iarba verde de acasă*, poezii, Editura Călăuza v.b., Deva, 2008. *Mierlă cântând*, poezii, Editura Gligor Hașa, Deva, 2010. *Poezii de spus la gura sobei*, poezii, Editura Gligor Hașa, 2010. *Spovedaniile Iancului*, poezii, Editura Gligor Hașa, Deva, 2011. *Mesagerul*, proză, Editura Dacia XXII, 2011. Au scris despre cărțile sale: Dumitru Hurubă, Ladisalu Daradici, Eugen Evu, Ioan Evu, Constantin Stancu, Gligor Hașa...

către lume sub forma unor poeme cu fosfor, crezând în intimitate frigului, în iarba verde de acasă, în mierla care cântă, atent la spovedaniile Iancului, Nicolae Crepcea rămâne îngenucheat într-o lacrimă.

Volumul de versuri intitulat semnificativ *Strigătul care se vede*⁸⁷ este semnul maturizării profunde și acceptarea destinului așa cum l-a primit, pentru un singur motiv: durerea poate fi aureola fericirii într-o lume a intereselor care macină planeta.

Această izolare naturală are avantajele ei: poezia respiră prin fiecare vers. Are și dezavantaje, mai ales imediate, dacă nu te agiți în mediu informatic, poți fi uitat de criticul de serviciu. Pe termen lung, izolarea venită simplu, ca o scrisoare din Brotuna, potențează demersul poetului în patria sa...

Titlul poemului este dat de un poem limpede precum cerul în munții Apuseni: „Ceea ce Dumnezeu/ nu a spus/ a lăsat să rostească/ poetul// Strigăt care se vede/ până dincolo/ de marginea timpului// Înălțându-se/ multiplicat/ din flacăra în flacăra”... Poetul preia mesajul divin și îl scrie, asta prin îngăduință tot divină și acest lucru pare a intra în eternitate cu puterea cuvântului de a arde în memoria lumii și nu numai.

Poetul e strigătul care se vede...

Lumea a fost creată prin cuvânt, poetul pare a fi disperarea unui Dumnezeu care mereu este refuzat de oameni. Temele lui Nicolae Crepcea sunt simple dar nu simpliste, țin de matrice, de modularea lumii prin vers...

Citind poemele acestea clare și pure redescoperi taina pe care poezia o pulsează în lume: există o lacrimă a lui Dumnezeu niciodată plânsă, drumul luminii se urcă în genunchi, visul e o carte în mișcare, poemul luminii se scrie singur, crengile amiros a păsări, poemele ajută soarele să răsară, starea naturală a universului este o stare poetică, poetul bea apă din palma lui Dumnezeu...

Lumea nu este atentă la cântecul poetului, pare indiferentă, dar vine o vreme când poezia lipsește din contabilitatea frustră a lumii, ceva s-a pierdut definitiv... „Ca roua/ de pe iarba primăverii/ îi spăl poeziei picioarele/ ca să umble prin lume/ curată și proaspătă// Și în piept/ îi așez/ propria-mi inimă/. Acesta este scopul poeziei care trăiește prin sângele propriu, să umble prin lume curată și proaspătă, stări pe care lumea le-a pierdut (definitiv, se pare). Demersul poetului este unul apostolic, singurătatea poetului la Brotuna este un argument pentru puterea poetului de a fi **strigătul care se vede** în cetate, e un răspuns la necesitatea omului în mișcare pe marile bulevarde.

Poemele au ceva din înțelepciunea de început a lumii, poetul are curajul să rămână în raiul pierdut pentru totdeauna, să își asume responsabilitățile pe care aleșii de toate felurile, de toate culorile și de toate eșecurile nu și le mai asumă. Oare au dispărut apostolii care aduc acel mesaj de puritate și putere menit să schimbe omul obosit de erorile proprii? Putem reține câteva gânduri: urletul politicii isterice care simte apropierea orgasmului, omul căzut din rai consideră că Dumnezeu există prin bunăvoința oamenilor, fiecare ramură are o corespondentă în rădăcină pentru a fi susținută, centrul pământului există deși nu se vede, logosul e darul pe care l-am primit, viitorul este pipăibil, e un loc unde zeii se duc să moară... „Nu viața/ ci miracolul nașterii// Nu iubirea/ ci înțelegerea ei// Nu poezia/ ci scrierea ei// Și nu moartea/ ci frica de moarte//”

Poezia aceasta limpede aduce cu fiecare vers stări intense, rezultate din relația intimă dintre poet și istoria imediată care se scrie instantaneu de Dumnezeu cu fiecare anotimp, cu fiecare plantă, cu fiecare gest, cu fiecare spaimă, cu fiecare întrebare. Poemele se nasc din prezentul continuu, fără intermediari de prisos, fără agenți de vânzări care să strige după sfințenie: la marginea ploii se pot culege ghebe, simplu; pașii vântului pe acoperiș; există o dată fixă în univers în care frigul strânge inima poetului, e patrusprezece octombrie, ziua în care a căzut guvernul (cine își mai amintește, e real?), e ziua în care mama a tăiat cocoșul iar sângele lui este un argument pentru netimp, în acea zi se pot aduce lemne de foc și pacea îți intră în oase... E o zi ruptă din șirul anonim al vremurilor... Poetul demonstrează că ziua e specială pentru că intră în poem, iar poemul îi dă personalitate...

În unele poezii discursul se lungește, cumva se diluează, dar toate au însemnătatea lor în economia volumului, se leagă prin stare, prin idee, prin durere...

Singurătatea se personalizează în felul acesta, capătă dimensiuni certe...

Poezia lui Crepcea e una originală, fiorul stării poetice se simte și revigorează discursul poetic în literatura actuală marcată de experiențe, de preluări, de scheme academice, de stil și metastil, limbaj și metalimbaj. Poetul s-a reîntors la matca poeziei: simplitate, densitate, tensiune poetică dintre a exista și a pierde totul, acceptarea lui Dumnezeu ca un dat necesar, adevărul care înfloarește în cuvintele artistului. Poeziile sunt scrise fără semne de punctuație, nu au titlu, vin dintr-un manuscris vechi, descoperit doar de Nicolae Crepcea, metafora este descătușată, sensul se coagulează simplu... Credința sa este una implicită, nu explicită, motivele creștine sunt asumate discret și atent, chiar riguros, până la durere, până la lacrimă... Nimic strident, strigătul străbate munții, toamna, arborii însingurați...

„Răsărită-i steaua// Pe razele ei/ coboară îngerii// Undeva/ în ieslea durerii/ se naște poemul// Găsi-l vor oare//”

Constantin STANCU, Hațeg/ROMÂNIA

Decembrie, 2012

⁸⁷ Nicoleta Crepcea, *Strigătul care se vede*, poezii, Editura ORTOPEDIA – Deva, 2012. Tehnoredactare și coperta: Noemi Maria Holtzer.

FLORENTIN SMARANDACHE: „Cine râde...” – bancul ca specie paradoxistă

Dacă admitem că nu există persoană care măcar o dată în viață să nu fi spus un banc, putem accepta inferența caracterului universal al bancului. De altfel, cuvântul „banc”, de origine germană (bank), se regăsește în multe limbi de circulație internațională. El este o federație de semnificații care include și sensul de glumă, anecdotă, snoavă, poveste umanistică. Esența de glumă a bancului face vizibile în cadrul acestuia două gândiri: o gândire în ordinea realului (R) și o gândire dedicată, cu caracter de glumă în raport cu ordinea realului G (R). Avem de a face cu două niveluri de gândire, ceea ce arată a) dubla gândire a bancului și b) inteligența sa. De asemenea, avem de a face cu două contexte: un context general al realului și un context specific al bancului, numit situație de banc. Contextul realului există întotdeauna și pentru toți. Situația de banc este o configurație contextuală, particular, ce permite spunerea și trăirea bancului ca eveniment umoristic. Bancul este o scriere umoristică scurtă, în proză sau în versuri. Ca modalitate de redactare se poate baza pe relatare, dialog, narațiune. În general, se transmite oral și are o poantă blitz. Are caracter instantaneu și concret. Este un puternic lubrifiant social și relațional. La extrem, bancul este o formă de viață. Ca raționament, are caracter frapant; nu rareori mizează pe efectul de paradox indus de paronimie, înțelegere greșită, sofisme, paralogisme.

Bancul are un efect șocant de sens. În cadrul lui, atât limbajul cât și gândirea se află la un înalt nivel de perfecțiune. Înainte de toate, bancul este o construcție inteligentă. El nu este pentru mințile leneșe, pentru spiritele apatice, pentru mințile vâscoase și creierile anesteziate. Compoziția numită banc este un construct cu efect imediat. Locul bancului este „peste tot”: unde are acces colocvialul, în conferințe, în discuții aplicative, în conversații, în negocieri. Sigur, bancurile nu au loc în tratatele științifice. Fără a avea imanență în colocvial, bancul este un element de element în discursivitatea colocvială. Omul este o ființă socială. S-a dezvoltat și trăiește într-un mediu de socializare.

Experiența bancului este una specifică și inteligentă nu numai pentru că necesită o dublă gândire, ci, mai ales, pentru că cele două gândiri sunt aduse convergent într-o funcție.

Bancul este o inferență-funcție specifică- BF - în raport cu variabilă generală a realității, R. Reprezentarea matematică a bancului este BF (R).

Reținând gândirea de reprezentare, inferența specifică, aptitudinea de a fi văzut ca funcție și inteligența bancului, se profilează ca naturală preocuparea unui mare matematician al lumii, precum profesorul Florentin Smarandache, de a publica volume de bancuri. A doua carte de bancuri a reputatului matematician și literat, intitulată „Cine râde la urmă e mai încet la minte”

(Oradea, Editura Duran's, 2013), este una excepțională și se bucură de un imens succes pe Internet. Ea se subintitulează „Folclor umoristic internetist (II)”. Cu modestie, profesorul Florentin Smarandache, ca instanță auctorială, se limitează a se considera doar cel care a cules, selectat și prelucrat bancurile.

Om al noului, excepționalul Florentin Smarandache aduce patru ameliorări majore bancului. Mai întâi, creează bancuri. Apoi, inteligența matematică impregnează bancul de o organizare inteligibilă și sensibilă, totodată. În al treilea rând, pe componenta sensibilă se greșează o calitate literară. Această valență estetică face din banc o textualizare-hipertextualizare specific paradoxistă. În al patrulea rând, Florentin Smarandache acreditează primul banc diagramatic, grafic: acreditează primul banc hipertextual. Atunci când vrem să explicăm temeinic o inferență, o punem într-o schemă, într-o figură geometrică. Florentin Smarandache brevetează bancul hipertextual. El aduce în același cadru de gândire atât contextul de descoperire a ideii, cât și contextul de justificare a bancului. Esența intelectuală a bancului este o idee. Nuanța sa estetică stă în expresivitate și umor. O axiomă paradoxistă, formulată de Mircea Monu într-un dialog pe chat cu remarcabilul scriitor și critic literar, Jeanet Nică, și cu Florentin Smarandache, spune că „un paradoxist nu este niciodată trist” (în Smarandache, F. (2011). *The Sixth International Anthology on Paradoxism*. American Research Press, 2011, p. 55).

Bancul este paradoxist nu doar ca inteligență, dar și ca atitudine de viață paradoxistă. Scriitorul paradoxist este inteligent, instantaneu și cu simțul umorului. Bancul, prin fulminanța inteligenței, prin instantaneitatea ideii și prin umorul sau immanent i se potrivește. Putem spune, deci, că bancul este o specie literară paradoxistă.

Reluând ideea, un banc hipertextual întâlnim la pagina 215 a cărții în discuție. Aici, conform unei scheme elaborate, ni se prezintă posibilitatea de a rezolva o problemă și soluțiile finale: „Fă-te că nu vezi!”, „Poți să dai vina pe altcineva?”, „Mușamalizează-o”. În paralel, textual se arată: „Cel mai trist loc de pe pământ e locul de muncă”.

Bancurile antologate au o tematică vastă: blonde, brunete, Bulă, Ion și Măria, Scufița Roșie, Albă ca Zăpada, soacra, femeia, bărbatul etc.

Poetica bancului paradoxist este următoarea: „Deoarece Dumnezeu nu reușește să urmărească chiar totul, a creat bătrânele, băncile și bancurile”.

Despre brunete: „O brunetă merge la mama ei și îi spune: „- Mamă sunt însărcinată! / - Ceee?!?! Unde ți-a fost capul? / - Pe pernă” (p. 106).

Despre femei: „- Ce femei preferați: cele care vorbesc mult sau pe celelalte? / - Care celelalte?” (p. 104).

Despre soacră: „Soacră-mea nu vine des la noi. Decât de două ori pe an. Dar și atunci – stă cam șase luni” (p. 141).

Despre neveste: „Animalele preferate ale nevestelor: nutria din dulap, jaguarul din garaj, armăsarul de la hotel și boul care plătește” (p. 186).

Cartea paradoxistă a lui Florentin Smarandache este rapidă, fulminantă, paradoxistă, excepțională. O lectură reconfortantă și instructivă.

ȘTEFAN VLĂDUȚESCU

CRONICĂ LA ANTOLOGIA A ȘAPTEA PARADOXISTĂ

Seventh International Anthology on Paradoxism, apărută în 2012, editor *Florentin Smarandache*, poate fi considerată un triumf al paradoxismului, locul metaforelor fiind luat de antiteze și oximoroni. Cartea cuprinde șase capitole, titlurile fiind sugestive. În cele 222 de pagini, dedicate paradoxismului, cititorul râde sau meditează, cugetul său stând mereu sub semnul unei anume filozofii.

Capitol I „DESPRE PARADOXISM” aduce în atenția cititorului un fermecător și expresiv fragment de dialog între *Florentin Smarandache* și *Tudor Păroiu*, privind „*Filozofia modernă și paradoxismul*”, „*Neutrosfia ca reflectare a realității neconvenționale*”. Plăcerea de a descoperi frumusețea dialogului revine lectorului, datorită să descopere sensuri noi și simultan paradoxul. Tot în primul capitol aflăm o interesantă cronică a celei de-a șasea ediții a *Antologiei paradoxiste*, semnată de *Marinela Preoteasa*, de unde reținem următoarea idee:

„*Sixth Internațional Anthology on paradoxism*” este o culegere ușor de citit, care aduce logica răbdării și răstălmăcirii zicalelor, paradoxurilor vechi și noi, în limba română și alte limbi, ca pe un instrument de supraviețuire în fața cinismului de criză și a dorinței de putere a omului de rând, școlit sau neșcolit”...

În articolul semnat de *Eugen Evu* „*Despre paradoxism și neutrosopfie*”, cuprins, de asemenea, în primul capitol, autorul face o adevărată apologie a sinelui: „*Sinele este considerat de gnostici și de creștinism a fi Hristosul, adică al doilea om Adamic, primordial, omul unificat prin cunoaștere – revelatorie. „Paradoxul este o caracteristică a scrierilor gnostice”, scrie marele filosof elvețian Carl Gustav Jung – „Imaginea omului și imaginea lui Dumnezeu”.*

O notă pitorească a celui dintâi capitol este dată de autoarea *Doina Drăguț*, care prin articolul „*Plecarea în literatură*” urmărește să aducă în fața cititorului numele scriitorului *Janet Nică* și noua sa apariție editorială „*Baladă cu miorițe*” (Ed. Alma, Craiova, 2010)

Impresionant și de tot frumos este finalul poemului, când eroul își liniștește „miorițele”: „Și, de-o fi și-o fi să fie/ să ajung nemuritor,/ vă promit cu bucurie/ voi veni la voi să... mor!”

Al II-lea capitol „PARADOXISMUL PE MAPAMOND” cuprinde nume de scriitori de pretutindeni: *Pablo Neruda-Chile*, *B. Hutchenreuther-Germania*, *Morel Abramovici-Israel*, *B. Venkateswara Rao – India*; *George Anca*, *Marian Apostol*, *Adrian Botez*, *Gheorghe Burdușel*, *Eugen Evu*, *Sergiu Găbureac*, *Dumitru Hurubă*, *Liviu-Florin Jianu*, *Ion Marinescu-Puiu*, *Mircea Monu*, *Doru Moșoc*, *Janet Nică*, *Gheorghe Niculescu*, *Octavian Paler*, *Tudor Păroiu*, *Ion Pătrașcu*, *Marinela Preoteasa*, *Andrei Radu*, *Puiu Răducan*, *Adriana Stoenescu*, *Ion Urda – ROMÂNIA* și nu, în ultimul rând: *Tom Deiker*, *Greg Hall*, *W. Meyer*, *Kyle Reveral*, *Mary Ellen Walsh*, *Eric Pierzchala*, *Florentin Smarandache*, *Peter Specker – Twixt - SUA*

Dintre articolele publicate în acest capitol, m-am oprit la memorabilele cugetări ale lui *Octavian Paler* din „*Paradoxul vremurilor noastre*”:

„*Paradoxul vremurilor noastre în istorie este că avem clădiri mai mari, dar suflete mai mici; autostrăzi mai largi, dar minți mai înguste. Cheltuim mai mult, dar avem mai puțin; cumpărăm mai mult, dar ne bucurăm mai puțin. Avem case mai mari, dar familii mai mici, avem mai multe accesorii, dar mai puțin timp; avem mai multe funcții, dar mai puțină minte, mai multe cunoștințe, dar mai puțină judecată; mai mulți experți și totuși mai multe probleme, mai multă medicină dar mai puțină sănătate*”

Fireasca exprimare paradoxistă a lui *Octavian Paler*, destul de cunoscută cititorilor, ne-ar sugera că năduful trece, dar povestea lungă abia a început. O radicală înfrângere a spiritului nu reușește să ne izoleze estetic, o suplă relativitate, aparentă și totuși profundă, rotește concentric omenirea.

Retras într-o solitudine a cuvintelor, filozoful *Paler* poetizează și depoetizează cuvintele, menite a sugera firescul și nefirescul lucrurilor, sărăcia și opulența, cauza și efectul, entuziasmul și plictiseala unei lumi anoste, în care fastul, gustul barbar recidivează, instalându-se cu dimensiuni proprii.

Următorul capitol „Ziceri paradoxiste” demonstrează filozofia paradoxului, în varii situații. Replicile cu tâlc ale matematicianului *Grigore Moisil* uimesc prin franchețe și spontaneitate, iar restul zicerilor paradoxiste regăsite în **capitolul al III-lea** vizează sinceritatea și minciuna, modestia și aroganța, politețea și vulgaritatea, inocența și culpabilitatea etc.

Oamenii cu bani sunt de două feluri: apărați de poliție ori căutați de poliție. Sărăcia nu se vindecă. A dovedit-o medicina fără plată. Nu poți îngenușea un popor deprins să se târâie.

Capitolul al IV-lea „Folclor paradoxist” demonstrează încă o dată, dacă mai era cazul, că folclorul vechi sau nou eliberează pământeanul de constrângeri verbale, care recurge la exprimarea liberă, inversează roluri și statornicește idei cu rezonanțe de sens, la nivelul categoriilor formale ale limbajului.

Acest filon masiv al creației spirituale de pretutindeni este conturat în capitolul amintit, atât verbal, cât și grafic, cu scopul vădit de a atrage atenția asupra imperfecțiunilor lumesti de tot felul, smulgând zâmbete de circumstanță.

Compunere liberă despre FEMEIE a elevului Gigel din clasa a VII-a

Femeia este o ființă, pe care Dumnezeu a lăsat-o pe pământ după chipul și asemănarea lui, deși toți o preferă după chipul și asemănarea lui Pamela Anderson. De fapt și femeia este tot un fel de Dumnezeu, căci pe pământ e atotputernică. Nimic nu se face fără ea: nici politică (vezi madam Thatcher), nici vâlvă (vezi Mrs Hillary Clinton), nici miliarde (vezi madam Rotschild), nici copii (vezi mama).

„Paradoxurile vieții”, adică, **al V-lea capitol** începe cu un motto sugestiv:

„Paradoxurile de azi sunt prejudecățile de mâine”... Marcel Proust.

Contrastele scot în evidență inadvertențele, de un cert interes social:

Carnea de pui este mai ieftină decât ciupercile; Nucile noastre mai scumpe decât nuca de cocos; Laptele simplu mai scump decât laptele băutut; Portocalele mai ieftine decât merele; Cărțile sunt mai ieftine decât revistele; Biscuiții fără ciocolată sunt mai scumpi decât ciocolata.

În sfârșit, **ultimul capitol** „Imagini paradoxiste” pune în lumină situații paradoxale, care uimesc prin ineditul lor. Florentin Smarandache recurge la ipostaze complexe ale acestui gen literar, delectând lectorul cu entuziasmul candid al paradoxismului.

ELENA ADRIANA RĂDUCAN

DE-A ASCUNSELEA-N POVESTE

GEORGETA MUSCĂ-OANĂ, *Soarele copilăriei*, Poezii pentru copii, Editura Info-RapArt, 2012

Cred că nu e om care să nu fi jucat în copilărie jocul **De-a ascunselea**. Pitulați după un gard, după un copac, după o casă ori sub pat, copiii cred că nu vor mai fi găsiți și tac chitic, chiar dacă îi pufnește râsul. Dar când sunt găsiți, o bucurie uriașă se revărsă spre ceilalți, izbucnind în chiote și râsete de mai mare dragul.

Cu totul altceva este când copilul intră în poveste și se ascunde acolo de unde n-ar mai fi nevoie să iasă, fiindcă se simt foarte bine și se confundă cu eroii de basm. De fapt, întreagă copilăria este o poveste minunată care-l farmecă și unde se simte acasă.

Acasa poveștilor sale este de fiecare dată alta, cu alți eroi, cu alte meleaguri, cu alte peripeții. Singura figură cunoscută în toate poveștile este mama, care întotdeauna este o zână bună, cu chip încântător, care îl primește în brațele sale calde pe prunc.

Amintirea timpului în care mama ne citea povești nu se poate șterge niciodată. Ea reînvie, ori de câte ori ni se face dor de copilărie, nouă, celor care am străbătut meleagul fermecat al basmelor, de mână cu mămica sau cu frățiorii.

Tărâmul poveștilor este iluminat feeric de **Soarele copilăriei**, blând și darnic, care-i încălzește pe toți.

Georgeta Muscă-Oană subliniază aceste adevăruri în cartea care poartă acest nume: **Soarele copilăriei**. Ea a scris cartea închinată unui copil de excepție, care acum este elev în clasa a I, el însuși creator de poezii încă din primii anișori de viață. Numele lui este Constantin-Paul și sunt convinsă că vom auzi de el în următorii ani, ca autor de poezii. De fapt, el este eroul acestei cărți și-și împărtășește din bucuriile și peripețiile lui, astfel ca toți copiii să afle și să povestească, la rândul lor, și altora. Autoarea este doar un martor discret, care-i urmărește în taină mișcările și evoluția. Cartea beneficiază de ilustrații sugestive dar și de un număr apreciabil din fotografiile eroului principal, Paul Constantin, la diferite vârste și în diverse ipostaze.

Încă de la primul capitol al cărții, autoarea îi îndeamnă pe copii: “Învață să dăruiești zâmbind” pentru că a dăruii înseamnă a fi fericit. Cu alte cuvinte, ne învață să fim fericiți, mai fericiți decât atunci când primim ceva în dar. E un sentiment neasemuit de frumos și el face parte din virtuțile creștinești.

Cu dorul de acele sentimente de inocență, curăție, nevinovăție, poeta imploră Copilăria – devenit personaj de poveste – să mai rămână, ori să se întoarcă, ori de câte ori sufletul simte nevoia de asta. Jocurile copilăriei răspândesc o lumină și o mireasmă sfinte, care se recunosc imediat. De fapt, între copilărie și maturitate nu există decât o graniță deosebit de fragilă care poate fi trecută oricând. La fel cum, alergând într-un picior, sărim gârdulețul și ne întoarcem pe meleagul de unde am plecat, să ne mai jucăm puțin, atunci când viața ni se pare apăsătoare și insuportabilă.

E bine să știm că avem unde ne reîntoarce, altminteri, ne-am rătăci de tot în labirintul fără de ieșire al grijilor zilei. Copilăria este, în viziunea autoarei, “*al clipei sol*”.

Peripeții, jocuri și jucării, pasiuni, prietenii, cunoașterea viețuitoarelor de pe lângă casă, jocul anotimpurilor, frumusețea naturii, alte și alte subiecte generoase, fac, pe rând, deliciul copiilor în aceste poezii. Pescuitul este sportul care-i fascinează pe copii, ca și pe adulți, de aceea, ei îl practică pentru frumusețea jocului, dar și ca ieșire în natură. Dar când și prind un peștișor, bucuria lor nu cunoaște margini și e un motiv de mare mândrie personală, drept pentru care, copilul se consideră cel mai bun pescar. Cu toții am trecut prin aceste emoții (chiar și fetele), când așteptam la firul întins, pluta să se afunde în apă și peștișorul să tragă nada. Nu numai jocurile și îndeletnicirile sportive sunt agreate de copii, dar, mai cu seamă, în timpurile actuale, internetul dă mult de furcă tuturor. Chiar și calul Fulger este curios să învețe să scrie și să deseneze pe calculator. Dar nu sunt uitate nici jocurile preferate: puzzle, origami, go.

Mare lucru ca un copil să învețe ce-i recunoștința pentru cei care l-au crescut și l-au iubit, l-au învățat buchea cărții și i-au dăruit tot ceea ce-i dorea inima. Pentru aceasta, copilul bine crescut le mulțumește și-i sărută cu dragoste. Dar este subliniată și generozitatea și bucuria de a dăruia o jucărie din cele ce-i prisosesc, și vecinului Ilie, care nu are nici una.

Descurcăreț, inventiv și sugubăț, eroul nostru de poveste merge la pescuit și-și meșterește singur undița dintr-un băț, de care leagă un fir. Dar, în mod cu totul neașteptat, acolo, pe lacul azuriu, copilul găsește timp să scoată o hârtiuță și un creion și să înseleze o poezie. Astfel îmbină el bucuria creației cu sportul îndrăgit, pescuitul.

Poeziile Georgetei Muscă-Oană au o prozodie perfectă, o muzicalitate și cadență care le sporește și farmecul și valoarea. Fără să facă economie de mijloace de expresie, autoarea reușește, fără multă trudă, să alcătuiască un univers mirific dedicat nu numai copiilor și tineretului, dar și celor care-și aruncă privirile îndărăt, cu nostalgie spre vremea tuturor promisiunilor.

Zugrăvind fidel universul fermecat al copilăriei, văzut prin ochii acestui copil minunat Paul Constantin, cu elemente de nouitate și modernitate inerente, autoarea nu face altceva decât să se transpună în persoana copilului și să alcătuiască această lume de vis, după mintea și inima acestui micuț de la care, uneori, are de învățat. Pentru că, nu o dată, ne este dat să învățăm de la copiii și de la nepoții noștri.

La vârsta primelor rugăciuni creștine, copiii învață adevărurile și principiile morale care trebuie să-i călăuzească în viață. Ei îl cunosc pe Iisus Hristos și învață să I se adreseze, ori de câte ori se roagă, în cuvinte simple, curate, pioase.

Sensibilitatea și mila sunt atributele copiilor. Ei iubesc animalele și se mâhnesc grozav atunci când ele nu mai sunt. La fel și-n poezia "**Capi**" – copilul suferă după prietenul lui drag pe care l-a lovit un cal cu copita. Primele dureri cauzate de pierderea cuiva drag își fac simțită prezența și ele nu vor fi uitate niciodată.

Nu numai pescuitul și fotbalul se numără printre preferințele copilului, dar și sportul minții, șahul, care-i dezvoltă perspicacitatea, gândirea, încrederea în sine, spiritul de competiție. Dar mai învață ceva de la aceste competiții: că, indiferent dacă pierd sau câștigă, trebuie să meargă înainte, spre desăvârșire.

Nu e mai puțin adevărat că tuturor viețuitoarelor, fie animale, pești sau păsări, cel mai mult le place libertatea. În captivitate, ele nu se dezvoltă firesc, și după un timp – mor. Băiețelul știe acest lucru și eliberează vrăbiuțele și rândunelele din capcane și din cuști, redându-le libertatea zborului.

Toate poeziile din acest volum oglindesc și reflectă viața copilului de azi, transpusă artistic, cu elemente de stil variate, bine alese și transfigurate la un nivel superior, astfel încât să redea actul artistic.

Bine că autoarea a avut ca model copilul de care este atât de atașată, pentru a-i urmări dezvoltarea, manifestările, preferințele, până la a se transpune în locul lui și a privi cu ochii copilului lumea din jur.

Universul său liric nu este, așadar, livresc, ea a avut ipostaza copilăriei în față și nu a făcut decât să surprindă chipul și manifestările ei.

Emoția descifrării primelor litere din alfabet, emoția scrierii cu mânuța proprie a primelor cuvinte, când "*cuvântul drag a prins contur*" - sunt neasemuite și ele nu se pot uita niciodată, pentru că ți-au schimbat viața. Cuvântul este primordial în toată evoluția umană. Este al doilea sistem de semnalizare și în absența lui, omul trăiește în întuneric. S-ar putea spune că el este Soarele vieții noastre și ne bucurăm de binefacerea razelor lui, încă din copilărie, așa cum a descoperit poeta Georgeta Muscă-Oană. Soarele Cuvântului ne luminează, ne încălzește, ne mângâie, dar ne și aprinde, ne poate arde. Cuvântul ne definește făptura.

Ilustra doamnă Reluș Mureșan spunea într-o emisiune că după primele 12 cuvinte rostite poți recunoaște un om. De felul cum este folosit, așa vom avea parte de mântuire, așa cum stă scris în Sfânta Evanghelie: "Căci, după cuvintele tale vei fi mântuit și după cuvintele tale vei fi osândit".

Mântuire sau osândă – trebuie să simtă acel care folosește cuvintele, cu folos, sau în zadar. Așadar, atenție, suntem responsabili de orice cuvânt gândit, rostit sau scris. Sau omis, atunci când trebuia să-l rostim.

În Țara Copilăriei, adică în Țara Poveștilor – se întâmplă numai lucruri miraculoase: de pildă, "beau lumină ghiociei"; iarna ia vacanță, fulgul e răcit și silit să înghită aspirine, și alte lucruri mirabile.

Comparații, metafore, antiteze, personificări, hiperbole, epiteze, oximoroane, toate mijloacele de stil sunt gata să ilustreze gândurile și sentimentele autoarei, care se slujește de ele pentru a reda cât mai fidel poveștile din versuri.

Tot în acest volum se află și modelul copilului ascultător, serios, care se comportă precum un adult, învață să fie manierat, se roagă, ia lecții de bună purtare, îi plac drumețiile, este curios de orice lucru și vietate din mediul înconjurător, joacă multe jocuri, dar preferă pescuitul și șahul, știe să deseneze, dar cel mai mult îi place să cutreiere „*al poeziei labirint*". (**Copil ascultător**).

Există situații când, datorită mijloacelor materiale, copiii sunt obligați să suporte disprețul și aroganța celorlalți. Decalajele sociale s-au adâncit atât de mult, iar cei care au mai mult decât le trebuie, se simt îndreptățiți să-i umilească pe cei mai nevoiași. Copiii simt cel mai bine acest lucru iar sensibilitatea lor are de suferit. Toate acestea se oglindesc într-un poem tulburător, în care doi copilași, frate și surioară, stau în parc în noaptea de Ajun, privind bradul uriaș încărcat de cadouri și o doamnă elegantă le aruncă un pachetel. Versul te duce cu gândul la „Fetița cu chibrituri” de H.C.Andersen, în care copilașa înghețată în zăpadă privea pe geamul unei case iluminate de bradul doldora de lumini și minunății. Sunt basmele copilăriei, dintotdeauna a fost așa, au existat bogați și săraci, dar parcă în zilele noastre, toate acestea se răsfrâng dureros și umilitor în sentimentele copiilor.

Motivul zăpezilor copilăriei, cel al omului de zăpadă, al săniuțelor care zboară parcă pe nori, al nopții de Ajun de Naștere Sfântă, motivul apariției primelor floricele de primăvară din stratul de zăpadă, al lui Moș Crăciun, motivul jocurilor cu mingea, al micilor vietăți și găze care devin prietenii copiilor, al florilor curtate de fluturași, motivul dorului de primăvară, – sunt tot atâtea subiecte de poezie, tratate în chip admirabil de poetă. Dar și sperietura copilului când primul dinte de lapte i se

clatină și cade, semn că a trecut de prima vârstă a copilăriei și intră în alta. Tristețea și durerea sunt pasagere însă, pentru că, peste puțin timp, va avea alt dint, mai trainic și mai sănătos. De asemenea, o zi întipărită în memoria fiecărui copilăș, prima zi de școală – motiv de emoție înaltă, tulburare, dar și de bucurie sfântă.

De fapt, întâmplările autoarei se îngemănează cu cele ale copilului și uneori este greu să le disociezi. Deși știi bine cine e autorul, stai și te întrebi cine a scris toate acestea, copilul sau mătușa? Asemenea empatie este greu de realizat, încât ideile, versurile, atmosfera, sentimentele se îngemănează într-un rotund care nu poate fi atins de nici o primejdie. Comuniunea de spirit este perfectă, deși nu ai putea să-ți închipui acest lucru din pricina diferenței de vârstă.

Autoarea preia din trăirile copilului Constantin Paul, făcând din acestea, propriile trăiri. Poate aici stă cheia reușitei, a frumuseții negrăite a versurilor: că ele nu mai sunt legate de vârstă sau de persoană, ci devin emblematice.

Iată o ilustrare a acestei situații fericite: „*Sunt fascinat de orice rând / (Penița fuge pe hârtie) / Și mă întreb din când în când: / „Scriu eu sau îngeru’ le scrie?”*” (**Emoții**).

Cartea «**Soarele copilăriei**» are ca drept beneficiari, copii de toate vârstele, care regăsesc în ea multe lucruri folositoare, amuzante și temeinice, drept pentru care o recomandăm spre lectură celor care iubesc poezia și tot ce-i frumos și adevărat în lumea confuză în care trăim.

CEZARINA ADAMESCU, Galați/ROMÂNIA

12 noiembrie 2012

In memoriam

ACUM ȘI AICI, ACOLO ȘI DINCOLO –

POEMELE LUI CONSTANTIN GHINIȚĂ

Poeemele lui Constantin Ghiniță se află la răscruce, „între Devreme, Doamne și Departe”.

Remarcabil ca întotdeauna, poetul se prezintă cu o *microantologie* lirică, în spiritul *Evangheliei a V-a*, apărută nu demult, care s-a bucurat și se bucură de atâta apreciere. Poet religios, cât se poate de profund, Constantin Ghiniță, aflat sub semnul imaculat al Poeziei adevărate și nu al imitațiilor de sezon, se prezintă cu un grupaj reprezentativ care debutează cu o *Prefață* lirică, în care spune: „*până și aerul cu sete mi-l mușc*”; „*și nu mi-e rușine cu sufletul nud*”. Un poem tulburător este *Adaosul ce-mi răscolește Pragul*, în care Constantin Ghiniță se întreabă: „*dar câte noi Dureri mai pot să-ndur/ de nu-mi găsesc nici Țărnul și nici Largul/ e ca și cum mi-ar crește primprejur/ Adaosul ce-mi răscolește Pragul// mi-e frig și Toamna nu se mai sfârșește/ îmi putrezesc Ideile sub Ploi/ și Aerul îl simt cum se-adâncește/ în Lacrima Plecărilor din noi*”.

Un alt poem remarcabil (dar care nu este astfel?) – este *poemul Marelui Exod* – pe care ne îngăduim să-l cităm integral: „*De când tot caut Pasărea prin mine/ Și cuibul părăsit de-atâtea ori/ Mi-aduce Versul lacrimă virgine/ Din ochiul Lumii violat de flori// Și-ncep să pasc-n jurul meu himere/ Când eu sunt gata, Doamne, să invit/ Pe tronul meu din Doruri și durere/ Un adevăr de care m-am ferit// Și-abia Târziu, când toamna ca o mamă/ Vine cu trupul plin de Sfântul Rod/ Simt glasul Păsării care mă cheamă/ Să scriu Poemul Marelui Exod*”.

Cu pana „*smulsă din Cuvânt*” în care „*s-a-nfiripat un Înger*”, Poetul Constantin Ghiniță îi scrie lui Dumnezeu: „*Îți scriu Doamne, scriu și sânger*”// (...) „*Coala albă de hârtie/ prinde glas când o ating/ prinde trup de Poezie/ și încep de dor să ning*”.

„*Singur rezemat de tâmplă*”, tot Așteptându-l pe Godot, poetul e conștient că Poezia, așa cum spune Nichita Stănescu: „*Nu este lacrimă/ ea este însuși plânsul/ plânsul unui ochi nenăscut/ Lacrima ochiului celui care trebuia să fie frumos/ lacrima ochiului celui care trebuia să fie f e r i c i t*”.

Astfel, dintr-un șir lung de „dacă”, lămurind suferința, „*golgota trupului bolnav*”, „*munții de doruri și aisberguri/ de dureri neîmplinite mă izbesc*” – Constantin Ghiniță a aflat, se pare, răspunsul la întrebarea: De ce toate aceste jertfe? Iată: „*este că în toate, Poezia/ incoloră e și nimeni nu mă vede*”.

Admirabil! Dar în același timp cu o mică inexactitate: Poezia Domniei sale nu e incoloră, și nu se poate spune că nimeni nu o vede. Dimpotrivă: Cineva îl vede, Aici și Acum, Acolo și Dincolo, pretutindeni, dovadă că s-a făcut ascultat, asumat, împlinit în cuvânt.

Și încă un poem dedicat „*Îndumnezeitului Adrian Botez*” – vădește pe deplin misiunea Poetului: „*nici Liber pe deplin, nici rob și nici tovarăș/ și nici chemat la Nunta Continuă de foc/ Poetul ca un sclav zidește lumea iarăși/ și-l pune-n Ceruri martor pe Dumnezeu la loc*”.

Și o minunată definiție a Poeziei: „*Cuvântul – Însoțind pe Domnul la Neînceput/ când în Haos încă mai dormea pământul/ și-n sămânță viața țipa surd și mut// Ce e Poezia dacă nu Lumina/ însoțind Cuvântul peste Tot și Toate?*” (Și-n geneză Pruncul mirosea a moarte).

Cu Lumina Poeziei sale, Constantin Ghiniță ar da această tulburătoare mărturie.

Dacă ar mai fi lângă noi. Și dacă, în urmă cu patru ani, nu s-ar fi grăbit să facă marele salt spre Patria Veșnică.

10 noiembrie 2012

CEZARINA ADAMESCU, Galați/ROMÂNIA

Gabriela Pachia

traduceri

GABRIELA PACHIA traduce, în engleză, din
 “Îngerul” NICHITA STĂNESCU – “la aniversară”!!!
 (1933-1983)

(English version: Gabriela PACHIA)

POEZIA

Poezia este ochiul care plânge.

Ea este umărul care plânge,
 ochiul umărului care plânge.
 Ea este mâna care plânge,
 ochiul mâinii care plânge.
 Ea este șapa care plânge,
 ochiul călcâiului care plânge.
 *

POETRY

Poetry is the weeping eye.
 She is the weeping shoulder,
 the eye of the weeping shoulder.
 She is the weeping hand,
 the eye of the weeping hand.
 She is the weeping sole,
 the eye of the weeping heel.

O voi, prieteni,
 poezia nu este lacrimă
 ea este însuși plânsul,
 plânsul unui ochi neinventat,
 lacrima ochiului
 celui care trebuie să fie frumos,
 lacrima celui care trebuie să fie fericit.

Oh, my friends,
 poetry is not a tear
 she is the weeping itself,
 the weeping of an uninvented eye,
 the tear of the eye
 of the one who ought to be beautiful,
 the tear of the one who ought to be happy.

POETUL CA ȘI SOLDATUL

Poetul ca și soldatul
 nu are viață personală.
 Viața lui personală este praf
 și pulbere.

El ridică în cleștii circonvoluțiunilor lui
 sentimentele furnicii

și le apropie, le apropie de ochi
 până când le face una cu propriul său
 ochi.

El își pune urechea pe burta câinelui
 flămînd
 și îi miroase cu nasul lui botul
 întredeschis
 până când nasul lui și botul câinelui
 sunt totuna.

Pe căldurile groaznice
 el își face vînt cu aripile păsărilor
 pe care tot el le sperie ca să le facă să zboare

Să nu-l credeți pe poet când plânge
 Niciodată lacrima lui nu e lacrima lui
 El a stors lucrurile de lacrimi
 El plânge cu lacrima lucrurilor.

Poetul e ca și timpul
 Mai repede sau mai încet

mai mincinos sau mai adevărat

Feriți-vă să-i spuneți ceva poetului
 Mai ales ferțiți-vă să-i spuneți un lucru adevărat
 Dar și mai și, ferțiți-vă să-i spuneți un lucru simțit
 Imediat el o să spună ca el l-a zis,
 și o să-l spună într-așa fel încât și voi
 o să ziceți că într-adevăr
 el l-a zis

Dar mai ales vă conjur,
 nu puneți mîna pe poet!
 Nu, nu puneți niciodată mîna pe poet!

...Decât numai atunci când mîna voastră
 este subțire ca raza
 Și numai așa mîna voastră, ar putea
 să treacă prin el

Altfel ea nu va trece prin el,
 și degetele voastre vor rămîne pe el,
 și tot el va fi acela care se va lăuda
 că are mai multe degete decât voi.

Și voi veți fi obligați să spuneți o da,
că într-adevăr el are mai multe degete...

Dar e mai bine, dacă-mi dați crezare,
cel mai bine ar fi să nu puneți

*

THE POET JUST LIKE THE SOLDIER

The poet just like the soldier
has no private life.
His private life is dust
and ashes.

He uplifts in the claws of his convolutions
the ant's feelings
and draws them, draws them nearer to his eye
until they turn into his own eye.

He lends his ear to the belly of the hungry dog
and with his nose he scents its half-opened muzzle
until his nose and the dog's muzzle
are one and the same.

On the torrid days
he fans himself with the birds' wings
whom he himself frightens to make them fly.

Don't believe the poet when he's weeping.
His tear is never his own tear.
He has squeezed out tears from things.
He weeps with the tears of things.

The poet is just like the time.
Faster or slower,
More deceitful or more truthful.

Beware of telling anything to the poet.
All the more, beware of telling him the truth.

ORFEU ÎN VECEA CETATE

Poetul, cu un șoim pe umăr, intră în cetate.
El se simte foarte tulburat
și întocmai ca steaua Canopus,
cea din emisfera australă
cea vazută numai de cei care poartă ochelari la inimă.

Nu-l vede nimeni pe poet.
Unii nu-l văd pentru că nu au vedere.
Alții nu-l văd pentru că nu au inimă.
În fine restul nu-l văd pentru că nu sunt.

Toti însă spun în cor:

*

ORPHEUS IN THE OLD FORTRESS

The poet, with a falcon on his shoulder, is entering
the fortress.
He feels very troubled

niciodată mâna pe poet.

...Și nici nu merită să puneți mâna pe el.
Poetul e ca și soldatul
nu are viață personală.

But most of all beware of telling him a soulful thing.

In no time he would say it is he who has stated this,
and he would say it in such a way that
even yourselves will believe
he has actually stated this.
But I particularly beseech you,
do not touch the poet!
No, do not touch the poet!

...But solely when your hand
is as narrow as the ray
and only so your hand could
pass through him.

Or else it will not pass through him,
and your fingers will be stamped on him,
and he will be the one to boast
he has got more fingers than you.
And you will find yourselves compelled to agree,
to say that he has got more fingers indeed...

But it's better, if you would believe me,
it would be the best
never to touch the poet.

...And it's not even worth touching him...
The poet just like the soldier
has no private life.

Poetul nu este de baut, deci nu-l înțelegem!
Poetul nu miroase cum floarea
Cum putem sa-l înțelegem,
cum putem sa luăm ceea ce nu miroase ca floarea
dupa floare?!

Poetul merge pe strada cea mare,
Du-te dracului, îi suflă șoimul de pe umăr,
du-te dracului de prost, îi suflă șoimul de pe umăr
Poetul se face că n-aude nimica.

Am văzut cu ochii mei un poet intrând în cetate.
El ținea în mâna dreaptă, în pumnul lui drept,
un șoim sugrumat.

and just like the Canopus star,
the one in the austral hemisphere
the one seen only by those who wear heart-glasses.

No one can see the poet.

Some can't see him because they don't possess eyesight.
Others can't see him because they don't have a heart.
Well, the rest can't see him because they don't exist.

But they are saying all together,
"The poet isn't for drinking, so we don't understand him!"
"The poet doesn't smell like the flower."
How can we understand him,
how can we take for a flower
that which doesn't smell like a flower?!"

LEOAICĂ TÂNĂRĂ IUBIREA

Leoaică tânără, iubirea
mi-ai sarit în față.
Mă pândise-n încordare
mai demult.
Colții albi mi i-a înfipt în față,
m-a mușcat leoaica, azi, de față.
Și deodată-n jurul meu, natura
se făcu un cerc, de-a-dura,
când mai larg, când mai aproape,
ca o strângere de ape.
Și privirea-n sus țîșni,
curcubeu tăiat în două,
*

LOVE, YOUNG LIONESS

Love, young lioness,
leapt at my face.
She had lain in strained ambush
for a long time.
She thrust her white fangs in my face,
today the lioness bit me by the face.

And, suddenly, all nature around
turned into a somersaulting circle,
now looser, now tighter,
like the waters of a strangling garter.
And my sight gushed upward,
a split rainbow,

ÎN DULCELE STIL CLASIC

Dintr-un bolovan coboară
pasul tău de domnișoară.
Dintr-o frunză verde, pală
pasul tău de domnișoară.

Dintr-o înserare-n seară
pasul tău de domnișoară.
Dintr-o pasăre amară
pasul tău de domnișoară.

O secundă, o secundă
eu l-am fost zărit în undă.
El avea roșcată fundă.
Inima încet mi-afundă.

The poet is walking down the main road.
"Go to hell!" whispers the falcon on his shoulder,
"Go to hell, you fool!" whispers the falcon on his
shoulder.
The poet pretends not to hear anything.

I've seen with my own eyes a poet entering the fortress.
He was holding in his right hand, in his right fist,
a strangled hawk.

și auzul o-ntîlni
tocmai lângă ciocârliei.

Mi-am dus mâna la sprînceană,
la timplă și la bărbie,
dar mâna nu le mai știe.
Și alunecă-n neștire
pe-un deșert în strălucire,
peste care trece-alene
o leoaică aramie
cu mișcările viclene,
încă-o vreme,
sî-ncă-o vreme...

and my hearing came to meet it along
right by high skylarks' song.

I raised my hand to my eyebrow,
to my temple, to my chin,
yet my hand is no longer akin.
Thus, it unconsciously glides
in a desert in full brilliance
over which there leisurely steps
a copper-coloured lioness
even slier in her movements,
for some time,
for some more time...

Mai rămâi cu mersul tău
parcă pe timpanul meu
blestemat și semizeu
căci îmi este foarte rău.

Stau întins și lung și zic,
Domnișoară, mai nimic
pe sub soarele pitic
aurit și mozaic.

Pasul trece eu rămân.

IN THE SWEET CLASSICAL STYLE

From a boulder there descends
your young lady's lacing pace.
From pale green leaf fairylands,
your young lady's lacing pace.

From the dark nightfall's embrace
your young lady's lacing pace.
From a sorrowful bird's space
your young lady's lacing pace,

A minute's race, a minute's race
I beheld it in the wave's grace.
It paraded the foxy bow in my face.

English version by **Gabriela PACHIA**,
Timișoara/ROMÂNIA

My heart slowly dips in haze.

Let your walking linger a trace
on my tympanum like a mace,
on the knavish and demigod blaze
since I'm lost in the wretched maze.

Here I lie in my tall array and say,
Young lady, something almost next to nay
under the dwarfish sun at bay
like a gilded and mosaic tray.

The pace steps away yet I will stay.

GABRIELA PACHIA traduce din Adrian BOTEZ

PRIMĂVARA RATAȚILOR

îmi caut picioarele – prin cracii unei
pijamae nou-
îmbrăcate – cum sunt căutați minerii –
prin
galeriile prăbușite ale
unei mine

nu voi mai merge niciodată încotrova – nici măcar
acolo unde zboară fulgii din bătaia
strașnică a soarelui

rămân în fundul pământului – să-i număr degetele
sărutate – Marelui: e întuneric și bine
totul e tuns ajuns și miruns – mișună regii
șobolanilor – ai integramei și ai
tuturor inumanilor

ideologiile se-așează lipicios-scârnav
hulpav – pe verze – precum
viermii albi – căzuți din
dizenteria aeriană a
berzelor – și strig: o
verzelor – de ce nu vă scoateți – eliberați sutienele
suprapuse în foi albe și
roșii – ca în fața
sfîinților magilor – atunci când practicați
adorarea hienelor?

totul a devenit ascuns – misterios și
aproape imposibil de aflat – după ce
toți sorii inimii – de mine
s-au depărtat

nici păsările târzii ale gândurilor nu se
mai rotesc deasupra mea – nici întrebările
ființei nu se mai pun – din
nicio stea

au încremenit turlele plopilor – de o iarnă-ncălcită și
grea – nimeni nu iese pe ogorul
cerului – vreun spic din lună
să pipăie și
să ia

e curat ca-ntr-un spital de
tuberculoși – e mai frig decât în
sertarele frigiderelor morgii

de după munți – se-aud cântând – înfundat și
solemn – orgile morții: e-un semn de solidaritate
cu frica-mpăclită – din mânecile suflecate ale
sorții

mă dau pe derdelușul ideilor – alunec pe deasupra
capetelor
marilor filosofii ale
lumii – precum un stol de
corbi apocaliptici: nimic nu se mai potrivește în
broaștele ușilor – nimic nu mai flutură – pe
urmele dușilor

e mai târziu decât în ultima
imperială bătălie – e mai zadarnic să te pitești
decât clocirea oului în
pălărie – a Domnului măiastră
să fie

totul e mistic – nevăzutul nu mai are miros de
clocire: se-ascund firea și firul – în
înțelepciune și știre – dar tot mai aproape de
nenorocire

THE SPRING OF THE GOOD-FOR-NOTHINGS

I'm searching for my feet – in the newly dressed pyjamas
with long legs – the way missing miners are searched for –
in
the collapsed mine
shafts and drifts

I shall never again stride anywhere – not even
to the place where the snowflakes take wing
to ward off the fiery heat of the sun

I'll rest in the unfathomable depths of the earth – to count
His kissed
toes – Almighty God: it's dark and agreeable
everything is clipped well-established and sacramentally
oiled – there swarm
the kings of the rats – of the crossword puzzles and
of the inhumane kind

ideologies edaciously stack
sticky and squalid – on cabbages – like
the white worms – fallen from
the storks' air
dysentery – and I scream: oh
cabbages – why don't you pull off – unfasten your
brassieres
of overlapping white and
red leaves – as if in front
of the Holy Magi – when you perform
the adoration of the hyaenas?

everything has become abstruse – mysterious and
almost inscrutable – after
all my heart's suns – have estranged
from me

neither do the late birds of my thoughts whirl
above me – nor are the beingness
questions being asked any more – from
any star

the poplars' spires have turned stone-still – from an
inclement and

embrangled winter – nobody shows up on the sky's
ploughland – to finger and
seize
some ears of moon

everything around is vacuous like in a tuberculosis
hospital – it's more glacial than in
the morgue drawer refrigerators

from behind the mountains – there can be heard –
smothered and
solemn – the pipe organs of death: a sign of solidarity
with the befogging fright – from fate's rolled up
sleeves

I go sledding down the hill of ideas – I glide over the
heads
of the world's greatest
philosophies – like an unkindness of
apocalyptic ravens: nothing seems to fit into
the door locks any longer – nothing flutters any longer –
behind
the departed

it feels much later than during the last
imperial battle – crouching is even more unavailing
than hatching the eggs
in a hat – may it be God's miraculous
skylarking hat

everything is mystical – the unseen no longer smells
of hatching: nature and my thread occult themselves –
towards
wisdom and enlightenment – though ever closer to
bereavement

English version by **Gabriela PACHIA**,
Timișoara/ROMÂNIA

ntreb, de-ale noastre.

un elev „năcăjit”

....SUPRA-MEGA-GA-GA-GALACTICII!

...Da' ci mai fașiț', bre elevi moldoveni, gineri ai lu' Ștefan cel Mare? Ai-ai-ai, ci plictisală, bre!

...Parcă simt acel miros, zis „*de primăvară*”... Da-da, vin primăvara și chiulurile, de-acu', de mâna, uite-așa! Ei, da' până atunci, tot mai e ceva vreme. Vreme, adică, să vă spun și să vă-

Uite, bre, parexemplu: avem, la școala noastră, profesori cu forțe paranormale, zău, nu glumesc! Adică, ce, de glumă îmi arde mie, când dau de așa minuni?! Adică, avem profesori de cei care au puteri supra-mega-ga-ga-galactice! Nu vă mint, bre, să moară mă-ta (scuzați: voiam să zic: „doamna dumneavoastră”!): avem profesori care citesc în gânduri!

Uite, nu mai departe decât ieri. Bâiguie el proful, ce bâiguie lecția - și, deodată, spre un ghibirdic, dintr-o bancă: „**Tu m-ai înjurat!**” Elevul luat de guler, bâiguie, și el, pierdut și înmărmurit: „Când **v-am înjurat eu, dom' profesor?**” Proful, nu și nu: „**Da, m-ai înjurat! Eu știu tot, EU CITESC GÂNDURI!**”

Auuu! Asta a durut teribil! Supra-mega-fantastic! – auzi, bre? El citește gânduri!!! Nu râdeți, rătănilor...**NICI ÎN GÂND!** - că, acuși vă pune trei! Păi, cum! Dacă citește el gânduri, n-o să citească rânjetele voastre, afișate, acolo, la vedere, pe mutrele voastre? Ori gândurile voastre, afișate la ghișeu ochilor? Da-da, e venit din viitor, proful ăsta –...n-ar vrea să se întoarcă acolo, oare? Că-i mai frumos acolo, ce să mai vorbim: nu se pune!

...Apoi, altul: „**Vă duceți la bibliotecă! Acum! Că are cartea asta! Vedeți c-o găsiți pe raftul cutare, la litera cutare!**” Ordin! Măi, ăsta nu citește-n gânduri, ci are...viziumi! Mă rog, la noi, în sat, se zice „**năzărelî**”!

De ce zic asta? Uite, de aia! Pentru că intri tu, frumușel, în biblioteca de la școală, și...tre' să ai ochelari cu infraroșu, ca să vezi ceva, prin fumul de țigară! Bâjbâi ce bâjbâi tu, și uite că tot dai de... „**culturistă**”, care tronează, pe un fotoliu, ca „**sultana validă**”, din haremul pașei din Vidin! Îi zici, cu binișorul, „**Bună ziua...!**”, ca orișice om civilizată...pardon, de emoție! – voiam a zice, de fapt: „**civilizat**”! - dar, degeaba, că doamna se uită la tine, ca broasca la sudură! Sfios de mama focului, ceri, pe șoptite, o carte, adică: „**Vă rog frumos și din suflet, aș dori, dacă se poate și vă îndurați de un biet invalid,să-mi dați cartea cutare, de la raftul cutare, cu numărul cutare...**” Da' ea, de colo, cam stropșit, gata să fie cam ... bușit: „**N-avem! Nu vezi că n-avem?**” De unde să văd? – că fum este..., pe masă or fi, poate, cărți, da' or fi de joc, știu io...?

...Asta-i! Și nu mă duc la oră, decât când am să găsesc cartea „**cutare**”, de la raftul „**cutare**”! Adică, într-un secol viitor! Bai-bai, dintre stelele călătoare, spre colege mulgătoare!

Semnăt: **CAUTĂ-MĂ!**

umor..și fericire familială!!!

Soțul, întors acasă, simte mirosul din bucătărie.

-Iar tocană de pasăre?

- Dragule, tu nu știi ce vrei : luni îți place tocana, marți, miercuri, joi la fel - îți place ... Și, deodată, vineri nu-ți mai place!

-De ce stai afară, pe vremea asta?

-Soția mea a început să cânte și nu vreau să creadă vecinii că o bat!

-Dragă, câte tacâmuri ne-au dispărut, odată cu plecarea invitaților?

-Toate cele pe care scria „**RESTAURANTUL LIDO**”!

-Cum să-l dezvăț pe bărbatu-meu să vorbească în somn?

-Lasă-l să vorbească, un pic, ziua!

-Tată, pot să mă uit la televizor?

-Da, numai să nu-l deschizi.

Doctorul întreabă pe o viitoare mamă tânără:

- Tatăl copilului va fi prezent la naștere?

- Nu cred.

- De ce?

- Păi, nu se prea înțelege cu soțul meu.

- Am fost oarbă și surdă când te-am luat! strigă soția furioasă.

- Vezi,draga mea, răspunde soțul calm, de câte boli te-am vindecat?

Mama îi spune fiicei:

-Acest nou admirator al tău îmi este atât de antipatic, încât voi deveni, cu cea mai mare plăcere, soacra lui!

Doi tipi, mergând pe stradă, văd două dame arătoase, în fața lor.

Primul: -Uite, cea din stânga este nevastă-mea, iar cea din dreapta este amanta mea.

Al doilea: -Curios! La mine este exact invers.

La spovedanie

- Fumezi?
- Nu.
- Bei?
- Nu.
- Preacurvești?
- Nu.
- Furi?
- Nu.
- Îți înșeli soția?
- Nu.
- Atunci cum păcătuiești?
- Mint!!!!!!

Doi prieteni se întâlnesc:

- Bravo mă, felicitări! Am văzut că te-ai împăcat cu nevastă-ta!
- Ba nu ne-am împăcat, ce-ți veni?
- Dar v-am văzut ieri împreună, spărgeați lemne în curte!
- Pe dracu...împărțeam mobila!

Se întâlnesc două prietene.

Prima observă: - Maria, iar ești însărcinată?

- Da.
- Cu cine?
- Cu fostul meu soț. A venit să-și ceară scuze pentru că m-a lăsat singură cu doi copii.

Un bărbat , surprins la amantă de către soț, sare de la etajul XX.

În cădere, se gândește: "Nu puteam să stau acasă cu nevasta... să mănânc un grătar... să beau un sprîț.... și cine știe, poate să fac și sex?"

Cade, cu noroc, pe o căpiță de iarbă, proaspăt cosită, din spațiul verde al blocului – și, îmbrăcându-și izmenele, cugetă: "Doamne, cum e omul.... numai două secunde de disperare, și uite câte prostii mi-au trecut prin cap..."

Trei prieteni se laudă cu nevestele lor.

Primul: - Eu am o nevastăăă, ca un fluture!!!

Al doilea: - Nevastă-mea e ca o căprioaaaară!!!

Al treilea stă, stă, stă... și se gândește – ...și, după vreo 2 minute, zice: - Păi... nici a mea nu prea seamănă a om!!! ...

FIECARE ARE DREPTUL

- Domnule doctor, sunt foarte îngrijorat din cauză că mi-au slăbit puterile.
- Te referi la viața dumată sexuală? Da. Bine, dar la cei nouăzeci de ani ai dumată, e firesc să se întâmple acest fenomen.
- Da, dar Nae e cu cinci ani mai bătrân decât mine și spune că face dragoste cu vecina, de trei ori pe zi.
- Și pe dumneata cine te oprește să spui?

ÎNTREBARE CU TÂLC

Psihiatrul către Bulă:

- Boala de nervi a soției dumneavoastră nu este gravă. Poate trăi până la 120 de ani.
- Bine doctore, dar eu?!

COȘMAR

- Domnule doctor, am, în fiecare noapte, același coșmar!
- Da, și ce visezi?
- Că sunt înșurat.
- Da, cu cine?
- Cu nevastă-mea!

O femeie se duce la Confucius:

- Mărite Înțelept, am și eu o întrebare. De ce o femeie care face dragoste cu 10 bărbați este considerată o desfrânată, în timp ce un bărbat care se bucură de 10 femei este considerat un adevărat bărbat?

Înțeleptul Confucius îi răspunde:

- Vezi tu, copila mea. Un lacăt care este deschis de 10 chei, nu e un lacăt bun, în timp ce o cheie care deschide 10 lacăte, ce mai cheie este...

Femeia se pregătește să-i spună soțului că vrea să se despartă:

- Vasile, am o veste proastă pentru tine...

- Ce-i, Leano?? Eu am una bună...
- Păi, începe cu a ta.
- Am câștigat la loto 1 milion de euro... Spune-o pe-a ta acum.
- Eu am ars cozonacii.

Se întoarce soțul mai devreme acasă, deschide ușa la dormitor, și vede un tinerel în pielea goală, care se scoală de lângă „doamna”, și sare, iute, pe geam.

- Ce a fost asta, nevastă ?

- Ce să fie? Generația din ziua de azi: nici mie „*mersi*”, nici ție „*pardon*” !!!

ultima oră/ultima oară

MISIUNE ȘI NEAM METAFIZIC

Misiunea ți-o faci, întâi, față de familia, de Neamul tău – și abia după ce ți-ai cunoscut/recunoscut Neamul tău – trebuie să-ți vezi și chipul din Omenire. Poporul este supra-fața istorică, deci schimbător-șovăitoare, a Supra-Ființei tale (dar, vrea ori ba, poporul trebuie să fie și vehiculul tău, spre Neamul Metafizic...) – dar **NEAMUL METAFIZIC** (dintru **MOCȘA-Patria**

Sfântă!) este **ȚINTA FINALĂ A SUPRA-FIINȚEI TALE IDEALE!!!** – obrazul/fața ta ideal/ă, împlinit/ă întru Sinea Luminat-Dumnezeiască. Umanitatea **METAFIZICĂ** nu este decât numele și mijlocul de a ajunge la re-transcenderea deplină a Neamurilor/Supra-Fețe Dumnezeiești, înapoi întru Adam Protogonos-Unicul (re-sfințit, re-întors la Creatorul său, cu smerenia cuvenită, după trădarea dintâi...).

Misiunea, deci, ți-o faci, deplin, doar cu **INIMA** și cu **TRUPUL** proptite de Duhul și Trupul **PĂTRIEI** tale Unice. Nu dezerta de la **NEAMUL METAFIZIC**, căci pe tine te pierzi în Neant... – căci nici nu ai unde merge/dezerta, decât în Sumbrul, Fără-de-**Chipul PUSTIU AL SATANEI...**

*

...Eu nu-mi permit să fiu superficialo-condescendent, precum majoritatea „olimpienilor” noștri critici... – față de spirite majore românești, precum **AMINUL-EMINESCU**, și, bineînțeles, nici față de spirite influențate misionar (conștient sau inconștient...) de acesta – precum Creangă, Caragiale, Slavici, Sadoveanu, Rebreanu, Brâncuși, Enescu, Nicolae Paulescu, Ștefan Odobleja etc. – adică, față de cei rămași **TOTAL** (și manifest!) fideli

inițierii întru **MISIUNEA NEAMULUI METAFIZIC ROMÂNESC!!!**

Doresc ca românii să-și vadă geniile „plimbându-se” prin Grădina Arheilor... Nu este suficient să excluzi, injurios și mișel (cum o fac, azi, străinii și românii-neromâni, în cârdășie, față de cel care, de trei sferturi de veac, scapă viața a sute de milioane de oameni, „ființe humanoide terestre”... **NICOLAE PAULESCU!!!**), sau, dimpotrivă, să lansezi ditirambi fără acoperire... Termenul de „genialitate”, mai ales când chiar vorbești despre spirite planetare, trebuie argumentat, susținut!

De aceea, probabil cărțile mele de hermeneutică esoterico-arhetipală nici nu sunt citite decât de câțiva oameni... Ele, cărțile mele, obosesc, probabil, mințile dedate cu imagini fugitive/virtuale, ale epocii moderne... Nu mai sunt dispuși oamenii contemporani la eforturi spirituale susținute – foarte puțini înțeleg că omul este, în primul rând, ființă de duh... Omul contemporan preferă să fie „mințit frumos”, decât să se nevoiască a pricepe diferența dintre o existență mințită (falsă/falsificată) și o existență **REALĂ**, prin „sudori de sânge” ale efortului spiritual-rugăciune către Dumnezeu și către Spiritul Nostru Transpersonal.

Neamul Metafizic, despre care tot scriu, și degeaba scriu... Nu cred că trebuie să mă considere pe mine cineva nebun, pentru că sunt treaz... și **CRED**... și spun ceea ce cred și văd/intuiesc... Nu sunt ascultat, pentru că nu sunt o „celebritate” – dar ce o mai fi însemnând, astăzi, „a fi celebru”, decât „a fi un mistagog”, un șmecher mai șmecher decât media, dar strașnic ajutat de „rechinii” din „media”/mass media... hmmm... un individ care a „prins” mersul spre iluzie al istoriei, și se lasă el însuși iluzionat cu „propria lui glorie” – care „glorie”, de fapt, nu va rezista, în veac, nici cât praful pustiului...?!

După opinia mea, păcatul cel mai mare al românilor este că refuză să-și asume și priceapă corect **MIORIȚA DUMNEZEIASCĂ!!!** După care urmează păcatul nostru de moarte, prin non-repunerea, în demnitate supremă, a celui ce este însăși esențialitatea Logosului Românesc: Aminul-Eminescu!!!

Românii contemporani nu vor să priceapă (și s-au făcut vinovați de păcatul ăsta chiar cărturari demni de tot respectul, precum a fost Octavian Paler!!!) că Miorița este **ȚINTA METAFIZICĂ FINALĂ A EVOLUȚIEI SPIRITULUI ROMÂNESC!!!** Nu este prezent, nici imagine a ceva de aici, din contingent... – ci din **VECIA METAFIZICĂ!!!** – acolo unde ar trebui să ajungem, dacă și numai dacă, însă, ne vom împlini inițierea în labirintul probelor istoriei!!!

Miorița, cea atât de tembel interpretată și condamnată, oferă surprinzătoare soluții, pentru problema Învierii, la traco-geți (sau geto-daci, cum doriți...): într-o variantă ardelenască a mult-hulitei **Miorițe** – Magul-Păstor le spusese celor apropiați că **VA ÎNVIA** (iată, stimate și regretate domnule Octavian Paler, adevărul despre „nesimțirea”, în fața „pericolului” **MORȚII**, a păstorului și a românilor, în general...: păstorul traco-get **ȘTIA CĂ VA NEMURI-ÎNVIA!!!**): „*Oile, pascănd, / Să le-aud plângând, / Cum plâng și jălesc, / Eu să vă-ndrăgesc, / De v-o veni dor, / EU AM SĂ MĂ SCOL*” – s.n. – la fel, și într-o variantă moldovenească: „*Și mama purta, / În traistă ducea / Apă-nvietoare, / Buruieni tămăduitoare / Și mi-l oblojea / Și mi-l descânta, / DE MI-L ÎNVIA*” – s. n. (cf. Adrian Bucurescu, **Dacia secretă**, Arhetip, Buc., 1997).

Da, așa cum Hristos-Dumnezeu, pentru a Învia, a trebuit să treacă, întâi, prin moarte – așa și românii ar trebui să înțeleagă că, până la stadiul „*Păsărele* (n.mea:Îngeri!!!) *mii/Și stele făclii...*” – este, anterior, un drum de inițiere întru infern...

*

...Dacă ungurii, spre pildă, nu fac altceva decât să tot falsifice la istoria lor... – și nu mult diferit procedează și francezii, cu momente fundamentale ale istoriei lor (oh, veșnicele Alsacia și Lorena...) – și cum ar putea face altfel anglo-saxonii, „siamezi” istorici cu francezii... – și germanii moderni, care sunt „siamezi” istorici atât cu francezii, cât și cu englezii/anglo-saxonii... (– și cum, Doamne, iartă! – ar putea să facă excepție tocmai belgienii, cu schizofrenia lor valono-flamandă...) – ei bine, dacă toate neamurile Europei au intrat, de mult, grav și tragic, în frământarea identitară – cum își închipuie românii, intrați în acest infern schizoid, **UNIUNEA EUROPEANĂ**... – că pot scăpa de balamucul identitar...?

Nu ne cere nimeni să ne falsificăm istoria (și, de-o cere, n-avem dreptul să acceptăm!!!), căci nu avem cu ce să ne rușinăm, în fața celorlalte neamuri europene!!!- dar nu avem dreptul să ignorăm, la modul tembel, această frământare a spiritului uman!!! Nu avem, deci, dreptul la Suprema Confuzie: între planul Metafizic (în care există, ideal, Neamurile, ca o prefigurare paradisiacă) – și planul evenimential-istoric, în care ceea ce eu numesc „**NEAMURI METAFIZICE**” – nici măcar nu se văd pe ele înseși, nu se deslușesc, lor înseși!!!

Avem obligația să pricepem că, până să ajungem la stadiul spiritual numit, de Eminescu, **MARE/MĂREȚ** (cf. finalul poemului *Andrei Mureșanu*) – trebuie să trecem prin istorie, prin infernul inițiativ al evenimentialului nebun... :

“*Mai tare e-acea stâncă ce a trecut martiră / Prin vijelii mai multe – Popoarele barbare / Ce-au cotropit românii sub vijelii mărețe, / Turbate, mândre, aspre ca orice vijelie, / Dară și trecătoare ca ele. Iar stejarul / Poporului meu tare ridică și-azi în vânturi / Întunecată-i frunte și proaspăta lui frunză. / În lume sunt popoare cuminiți și fericite, / Și mă-ntreb ce soarte să doresc la al meu? / Și-un gând îmi vine aspru, adânc, fără de milă / Și sfărâmtor de lume – Nu, nu! N-aș vrea ca alte / Popoare să mai fie c-al meu – nu merit ele / Să-i semene. Poporu-mi meritul-i ca să fie / Altfel de cumu-s alte. Eu nu cer fericire / Pentru a lui viață, – O, nație iubită! (...) voi să te văd, iubită, nu fericită – mare!*”

Vijelia (simbolul schimbării/transfigurării, prin intervenție a Supra-Spiritului/Supra-Sinelui – SINEA DIVINĂ!) la Eminescu, nu poate să-și dezvolte semantica în câmpul sublimului (vârtej creator), decât prin corelative semantice. Aerul trebuie să aibă, totdeauna, un corelativ în apa-potop, sau apa-cristal-grindină (în Scrisoarea III, vijelia “*ca potop ce prăpădește*”, “*grindin-oțelită*”), sau în mineral-stâncă, coroborat, la rândul său, cu finalitatea Pisc-cu-Mag-Foc (I-291), **POVESTEA MAGULUI**...: “*Deasupra ăstui munte cu fruntea sterpă, / Deasupra de lume, deasupra de nori, / stă magul; privește furtuna pornită (...) vuind furtunoasa-i și strășnica arpă / Trec vânturi...*”). Așa se întâmplă și în exemplul citat: vijelia nu are încărcătură sublimă și utilă în sine (popoarele barbare, ca vijelii fără suport acvatic, mineral etc., nu sunt întemeiate, sunt trecătoare, nefiind corelate cu vreo esență) – ci realizează proba rezistenței (implicit, a creației inițiatice a) mineralului stâncă: poporul român.

Stâncă și stejarul sunt corelative în câmpul semantic cu mare autonomie al stabilității, sublimului, divinului. Despre stejar se spune : “*Gestul tragic al Regelui Decebal are loc sub stejar. Acesta era un copac sacru, pe care fusese răstignit însuși Zalmoxis. Atins de săgeata ucigașă, tânărul zeu exclamase, cu ochii către cer: «Helis, Helis, alamus aba tani!»* [ciudată asemănare cu aramaicul: «Eli, Eli, lama sabachtani?!», al lui Iisus], *adică «Doamne, Doamne, glorie Ție!»; se spune că acestea au fost și ultimele cuvinte ale lui Decebal și ale celorlalți viteji, uciși în luptă sau sinuciși. Geții numeau stejarul Usta-Daema (=Frunze dantelate) sau Carambis (=Încoronatul). Ca și geto-dacii, românii venerază acest falnic arbore, și uneori doresc să fie înmormântați lângă el*”.

În viziunea eminesciană, deci, poporul-stejar al românilor este sacru. E vorba de o sacralitate menită (“*poporu-mi meritul-i să fie ...*”), dar și câștigată, confirmată și reconfirmată, printr-un fel de teurgie necesară, dorită, dar pusă sub semnul tragic al non-implacabilului în istoria explicit-evidentă (s-ar putea ca arhetipalitatea implacabilă să nu devină relevantă în istorie, și atunci:

“*Mai bine stinge, doamne, viața ginții mele, / Decât o soartă aspră din chin în chin s-o poarte, / Mai bine-atingă-i fruntea suflarea mării moarte!*” – halele mării sunt zona arhetipurilor, unde, la ospăț, stau Odin, Decebal – și, probabil, toți zeii pantheonului daco-germanic). În această istorie, arhetipul poate să nu aibă relevanță. Dar anistoria confirmă identitatea sublimă Logos (gintă română) – **SPIRIT ATOTÎNGLOBATOR. MENIREA POPORULUI-STEJAR ESTE STABILITĂ ÎN ANISTORIE**. Mai rămâne ca, prin teurgie, arhetipul să devină, în istoria profană, poporul altfel, poporul ales.

Poporul-stejar sacru, consecutiv, este și un popor al minunii unicității: el, și nu celelalte popoare, a avut parte și de cele mai relevante (“*turbate, aspre*”) încercări – dar, tot el, și nu altul, și-a păstrat “*proaspăta frunză*” (corelată cu genialitatea genuină: întunecata frunte). De aceea, menirea lui nu poate și nu trebuie să fie asemănătoare cu a nici unui popor: “*N-aș vrea ca alte / Popoare să mai fie c-al meu – nu merit ele / Să-i semene*”). Deci, e vorba și de merit teurgic/teandric (contopit cu menirea, din arhetipalitate). Menirea (dar și meritul) cer poporului român să fie altfel. Misiunea poporului-stejar este, deci, una specială, cu totul diferită de toate menirile. Nu trebuie să fie un popor fericit-echilibrat (“*Eu nu cer fericire...*”), nu are o menire evidentă-exoterică, împlinită uman (căci, la modul uman, fericirea este dorită, închipuită etc. de indivizi ca punct terminus al năzuințelor ființei), ci transuman, esoteric. Poporul român, în viziunea eminesciană, nu este, deci, o realitate ființială, ci trebuie să fie mare și altfel (mare – măreție aspațială, spiritual-ocultă). Poporul român este menit, deci, unei existențe paralele cu cea ființială: unei existențe mistice, existență în care fericire-nefericire sunt termeni lipsiți de semnificație.

Și dacă este singurul care are astfel de menire, și dacă este **POPOR-STEJAR**, deci **AXIS MUNDI** – înseamnă, pe cale de consecință, că menirea lui implicită este să dea semnificație celorlalte popoare, lipsite de vlaga divină – să dea semnificație lumii, cosmosului. Poporul român este poporul sacru, conține salvarea lumii întru semantica sacră.

Eminescu spune clar că nu vrea, pentru neamul său, “*fericire*”, căci, în Valea Plângerii, care este Pământul, “*fericirea*” înseamnă inconștientă/iresponsabilitate – ci măreția martirajului, pentru a-și înfrânge soarta iluzorie, și a binemerita să ajungă la soarta metafizică...Să-și împlinească misiunea, înseamnă ori să suporte, extrem, inițierea prin istorie – ori să dispară din planul divin!!!

Nu se vede, oare, clar, că nici măcar musulmanii nu mai sunt **DELOC** fataliști – nu-și permit!!! – ci patrioții musulmani dezvoltă chiar atitudini de un dinamism spiritual extrem, fanatic?

Și dacă **EI** nu-și permit fatalismul, conform doctrinei lor religioase – cum îndrăznim noi să stopăm motoarele Spiritului?! Zalmoxianismul intuitiv/nativ al părinților și bunicilor noștri nu ne-a învățat, oare, nimic?! N-a mai rămas nimic din culturalitatea existenței lor?! Falșii noștri intelectuali mână poporul la dispreț pentru comunitatea sacral-sătească... Da... Niște trădători ordinari... – dar noi ce păzim?! Sau n-au mai rămas paznici?!

Nu am văzut, noi, cum țineau părinții și bunicii noștri, cu sfințenie, posturile, cum țineau, **REAL** și **SMERIT**, sfintele sărbători, cum își țineau portul lor cosmic ???!!! – căci straiile lor de sărbătoare, „**portul național**” – erau, de fapt, veșminte **SACERDOTALE**!!! – pe care erau/mai sunt(...? – am văzut numai în Bucovina mândria de a îmbrăca, duminica, în fața lui Dumnezeu, straiile „naționale”...) inscripționate, egal, constelații și drumurile vieții și morții!!!

*

De ce nu dăm mărturie, cu toată puterea? De ce nu ne instituim în martori, pentru Neamul nostru din VECI – Neamul Metafizic Românesc (neam de înțelepți și buni în fața lui Dumnezeu!) – pe care l-am întrezărit, în comportamentul lor, al părinților și bunilor noștri – comportament plin de bună-cuviință și credincioșie și respect față de toate ale trupului și ale Duhului???

...**ORI NE ÎNȚELEGEM MISIUNEA DE CANDELĂ, VEȘNIC NESTINSĂ, PENTRU TOATE NEAMURILE** (cele care, deja, tremură de groază, în întuneric, și cată să vadă unde a mai lăsat Dumnezeu lumină, pe Pământ, pentru a reaprinde...lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat...) – **ORI DISPĂREM DIN ARENA ISTORIEI ÎNIȚIATE, DIN PLANUL VAST AL DUMNEZEIRII – ȘI ALT NEAM VA FI DESEMNAT DE DUMNEZEU DREPT CANDELĂ A LUMII!!!**

prof. dr. **Adrian BOTEZ**, Adjud/ROMÂNIA

revista revistelor culturale

ProSAECULUM, Focșani, Anul XII, nr. 1-2 (85-86) – 15 ian.-1 martie 2013: Număr îndoliat (**MIRCEA DINUTZ**, redactorul-șef, a plecat “*să le facă și ingerilor reviste*”, cum frumos se spune, *La închiderea ediției...*) – ...dar regretatul critic, scriitor și jurnalist a apucat să-și pună

pecetea sa de aur, și pe acest număr: editorialul lui **Mircea DINUTZ** – *Despre megalomania și nu numai...*, în care se discută nu numai “*cazul Mircea Cărtărescu*”, ci se face și o evaluare, destul de ironică și amară, a situației morale, în care se află **cultura contemporană românească**, cum și mai autenticii sau doar pretenșii oameni “*de reper*”, ai acestei culturi, în genere...! (“*Un fost prim-ministru de doi bani se declara Mischiu (adică poet) și, ca un demn urmaș al lui Horațiu, declara într-o emisiune TV: poezia mea va rămâne, mai simplu spus: Exegi monumentum aere perennius, un eminent primar al comunei Belciugele (jud. Călărași) și-a ridicat singur statuie, pentru a-și cruța urmașii de cheltuieli, un oier, ajuns la o impresionantă stare financiară și socială (să nu se înțeleagă, Doamne iartă-mă, că prin eforturi și merite personale) ne oferă aproape zilnic spectacole delectabile, de cum deschizi televizorul: – Spuneți-mi dacă vedeți unul mai puternic decât mine pe aici, după care privește triumfător în jurul său. Cin’ să fie? Cin’ să fie? După 1989, semn al unei reale libertăți de exprimare, au apărut, în valuri (cam clăbucite, e adevărat!), memoriile – nimic rău în asta! Numai că, alături de martirii închisorilor comuniste sau de ctitorii de valori spirituale durabile, au primit cale liberă vipurile tabloide, măsluitoarii cu fețe angelice, semidocții pe post de vedete TV, impostorii de vocație. Vanitatea acestora de a-și vedea numele pe o carte se întâlnește cu nerușinarea fostelor/falselor gloriei politice și, să zicem, culturale, dornice să se proiecteze în lumini cât mai favorabile. Nu ne rămâne decât să ne temem de o posibilă alterare a memoriei colective și, mai dureros, de o atrofiere, fie și parțială, a simțului realității în zona socială și morală*”) – și tot semnat de **Mircea DINUTZ**: *Să dăm cititorului ce se cuvine!* (un omagiu binemeritat, adus scriitorului și jurnalistului de excepție, **Valeriu ANGHEL**, la împlinirea a trei sferturi de veac de existență rodnică, fidelă culturii românești și vrâncenești!,) - LIS își continuă **Jurnalul poemelor**, Dumitru Radu Popescu se adresează: “*Domnule Niki Modreanu!*” (“*Câți nu sunt mulțumiți, repetăm, de propria lor umbră aurită? Câți nu îmbătrânesc într-o libertate inexistentă, fără să știe că adevărul e un munte îngrozitor, care trebuie parcurs, și măsurat până în pisc? Dan Stoica a ascultat și de străinul din el, de dușmanul din el, care l-a îndemnat să încerce să ajungă la tainele cunoașterii artei? Ce pedeapsă fericită! Dacă în sinea sa ar fi existat un duh liniștitor, mulțumit de sine, Dan Stoica ar fi rămas la Galați, la Brăila, la câmpie, încântat de exuberanța florilor de tei, adormitoare! Dar cel mai bine ar fi fost – poate! – dacă, tot tras de urechi și pupat pe bot, n-ar mai fi auzit și n-ar mai fi văzut nimic – în afara propriei perfecțiuni morale și artistice!? Nu, Dan Stoica n-a așteptat nici ca viața să dea în el cu zarurile! Și-a luat muntele în brațe și nu s-a temut de înălțimile cele chinătoare pe care trebuia să le vadă cu ochii săi...*”), Traian Gh. Cristea aduce “*Omagiu Poetului*” **RADU CÂRNECI** (“*Maestrul Radu Cârneli a cucerit publicul cititor nu ca epigon romantic, ci prin efluvii lirice izvorâte din scrierile liturgice, purtătoare de duh. Poeziile sale, dedicate iubirii, alcătuiesc un veritabil poem al iubirii iubirilor, încărcat nu cu bijuterii de aur negru, ci cu trăirile arzânde mereu a “veșnicia oară” și cu parfumuri din fermecate zări edenice. Se chinuie unii critici și cronicari să-l traducă pre limba lor, filosofându-l în graiul lor pretențios,*

însă poetul zâmbește și face semn că iubirea lui nu este nici păgânească, nici diavolească, nici zeiască, e iubire pur și simplu, cu înălțări și căderi, cu înstelări și suspine...)...Și, într-adevăr, acest număr de excepție scoate, în prim plan, literatură din toate genurile, recenzii valoroase - dar, mai cu seamă – Poezie (de cea mai bună calitate) și poeți autentici: Ionuț Caragea/Canada, Osip Mandelștam/Rusia, Wisława Szymborska/Polonia, Toma George Maiorescu, Dan Petrușcă, Dumitru Toma, Alina-Elena Vasiliu, Paul Spirescu, Adrian Botez, Vasile Mic, Adrian Țion...

REGATUL CUVÂNTULUI, București, Anul III, nr. 17, martie 2013: revista online a lui **NICOLAE N.**

NEGULESCU chiar aduce a *“regat al Logosului”*, permițând scriitorilor colaboratori, *“să-și respire gândul”* în voie: Eugen Evu – cu noi poeseuri: *“ISME – o scurtă epistolă către noi înșine”* (*“Delimitările ‘Infinitul mare și infinitul mic’, sunt improprii lingvistic, prin starea psihicului nostru în enunțul său raționalist; suntem în binomul DUALIST, chiar dacă vecea și continua cunoaștere, revelatorie, necum altfel !, ne redă constanta TRIADICĂ / a metafizicii (vs antimetafizicii, care i-a obsedat devastator pe un Eminescu / geniul demonizat ca ‘luciferic’. Ne zbatem între paradeigme, de la cea din Sumer, cele din Platon și Aristotel, cele din Creștinism vs nihilismul mortificănt Budhist, ori daosim. ISME !”*), *“Nu Panta RHEI!”*, *“Cât despre iubire”*; apoi: recenzie, pertinent și erudit alcătuită, la cartea *“Enthymena la <<GINTA LUI GAE>>”* (a lui Ion Văleanu Vâlceanu), făcută de Nicolae N. Negulescu (*“Pe noi ne interesează mai întâi Logosul Pantocrator, care a poruncit (în gr. archein) Eonului – spiritului emanat dintr-o inteligență divină (în gr. aion, entitate) să desăvârșească un archhetypos (în gr. început, un tip) generând prin el ființa (în gr. on) și apoi ooblastul – ovulul primordial. Fără archetypos nimeni nu va pricepe vreodată cum s-a născut viața – (anima) – primul om, adică strămoșului pur și a urmașilor săi, grupați în familii triburi, ginte și popoare. Prin archetypos a fost înființată rasa pură cu aceleași generator sanguin în care strălucea lumina divină. Mai explicit, prima seminție trăind după legi sacre și în armonie cosmică nu s-a amestecat cu alte seminții întârziate genele. Aici este un mister ezoteric din care pot spune doar că, celelalte seminții întârziate au apărut în perioadele evoluțiilor planetare”*), *“Drumul ca inițiere. Descoperirea Pietrei Filosofale”*, de Adrian Botez etc.

SFERA EONICĂ, București, Anul II, nr. 3, februarie 2013: Același harnic și erudit făuritor de reviste, cu conținut esoteric, **NICOLAE N. NEGULESCU**, lansează, în acest an, un al doilea front de înaltă spiritualitate! Pe post de editorial, un poem în proză, vizionar, al cititorului revistei – *“Înflăcăări Eonice”* (*“Încetează ninsul clipelor, vremelnicia, cuanta timpului. Cine sunt eu de stăpânesc acum cu ascuțitul vederii reflexele nemărginitei cunoașteri? Poate că port în ființă aceeași sămânță care a străbătut de la un capăt la altul universul. Poate că am ceva din perechea edenică. Aceste revelații deșteaptă în mine puteri nebănuite. De-a lungul vieții sufletești, într-un acces de căință, multe firi invocă Bunevestiri fericite. Celor ce caută izbăvirea le-ar fi spornice astfel de daruri spiritualizate, fosforescente”*), Nicolae Georgeescu: *“Melania Cuc, în continuă căutare de locuri, de figuri, de teritorii mereu noi”*, un *“remember ION NICOLESCU”* (un poet buzoian de excepție: *“Azi nu era poetul pregătit, / Fără de veste, să devină ieri. / Zăpada de pe brazi l-a îngropat, / Când încă număra la primăveri”*), semnat de Teo Cabel, recenzie lui Eugen Evu: *“Dumitru ICHIM- Psaltirea apocrifă a dreptului Iov”*, studiul crengian, *“Cuptorul Alchimic”*, de Adrian Botez - și poezii de Ștefan Radu Mușat, Alensis de Nobilis, Alina Beatrice Cheșcă etc. De reținut excelentul eseu-recenzie (o polemică deschisă, de vreo 23 de ani, de către un român-antiromân: Lucian Boia, pretins istoric!), a lui **Corneliu Florea**, din Winnipeg/Canada: *“Lucian Boia a publicat la Editura Humanitas eseuul DE CE ESTE ROMÂNIA ALTFEL - și am eu un bun prieten, care a vrut să mă cătrănească trimițându-mi-l”* – și-și urmează cuvântul, binemeritat, așa: *“LUCIAN BOIA - O LUMÂNARE DE ZECE BAN!”*

NOVA PROVINCIA CORVINA, Hunedoara, Anul XVI, nr. 61-62/2013: Revista veșnic neliiniștitului Poet și revelator revuistic hunedorean, **EUGEN EVU**, păstrează conținutistic, integral, valențele princiare și regale ale numelui de pe frontispiciu: este o planetă de idei / *“cugetări regine”*, o galaxie de lumini ale Duhului Românesc și Uman, în genere. Lucian Hețco (care are și un dialog, extrem de viu, cu Eugen Evu, în acest număr!), redactorul-șef al lui *“Agero”*-Stuttgart, afirmă, cu deplină îndreptățire și cu vizionarism, invitat fiind de către *“corvinești”* să-și formuleze opinia, despre viitorul românimii și al umanității (în articolul de fond, *“Scrisoare în pragul lui 2013”*): *“Orice democrație are nevoie de cetățeni, dispuși să acționeze spre binele societății. Afirmția se bazează pe convingerea că partidele politice au pierdut treptat, dar sigur, din așa-zisa lor legitimitate, fie denumindu-se fronturi ale salvării naționale, fie alianțe, ori având alte denumiri cu indicativ de presupus profil: liberal, civic, cetățenesc, de stânga, creștin, social-democrat, național, de nord sau sud etc. Legitimitatea partidelor actuale nu mai este autorizată nici măcar de alegători, mersul la urne a devenit o corvoadă, un cvasi nou non-sens, o constrângere politică! Nu se schimbă nimic! Trăim o nouă utopie: AVEM NEVOIE DE POLITICIENI AUTENTICI ȘI INTEGRI ȘI MAI PUȚIN DE PARTIDE!”*). Semnează, în continuare, sub semnul dintâi al revistei: Mircea Tarcea (*“Spicui din „Noaptea osândeii” „sub obida vremii”*), Ada Ionescu (*“Alexandru PODEA, artistul care dă suflet metalului”*), Eugen EVU – *“fost oțelar”* (*“Mirosul de ars holocaustic...”*: *“...undeva la radio Budapesta via Viena, apoi la Muenchen, eruditul evreu multilingvist, Robert ŠTAUFFER, cel cu 14 ani de mandate prezidențial al Uniunii Scriitorilor din Bavaria, și care îmi conferi Premiul cultural la „OctoberFest”, marele mondial al berii... Dar mai ales celebrul LUSTIG, al holocaustului, care după căderea zidului Berlinului, ajuns miliardar prin afaceri cu zaharicale and academe... Eugen IONESCO e copil mic! CARAGIALE rezistă, după HURMUZ(achis) și Ion PRIBEAGU, TÂNASE și dadaistii/nunuști...”*). Poezie semnată de: Ilarie Voronca, Cezar Ivănescu, Mircea Ciobanu, Ionel Amărieuței, Horia Bădescu, Eugen Evu, Marilena Rodica Chirețu, Sali Bashota, Baki Ymeri, Ion Davideanu, Jose Luis Reina Palazon, George Roca, Constantin Stancu etc. etc.

CETATEA CULTURALĂ, Cluj-Napoca, An XIV, nr. 7 (105), aprilie 2013: un excelent număr românesc-ardelenesc, scos de prof. univ. dr. **DAN BRUDAȘCU!** – cu “ajutoare” din Moldova, Muntenia și ...Algeria! Semnează: Ion Coja (“Târgu Mureș, , martie 1990: cum a ratat UDMR-ul 18 cadavre!”), Miron Scorobete, Al. Florin Țene, Ionuț Țene, Ion Pachia-Tatomirescu (“18 reviste de cultură/literatură , în cronica de iarnă - 2012 - 2013”), Ana Cicio (“ȚARA OAȘULUI - sau starea dintâi a dimineților”), Ioan Gâf-Deac (“Inteligibilitatea poeziei”), Dan Brudașcu (“Din lumea politică interbelică” și “Triumful iubirii - triumful poeziei”) – apoi, poeme de Gavril Moisă, Ion Podosu, Adrian Botez, Ion Bală, Ion Maria etc. – precum și: “Meridiane lirice: Poeți algerieni contemporani”.

ONYX, Dublin/Irlanda, Anul I, nr. 2, decembrie 2013: Încă un multiplu ctitor de reviste (foarte valoroase, în Duh!), după Nicolae N. Negulescu și Eugen Evu – **IOAN MITITELU** (“*Considerăm că este o datorie a fiecărui creator de frumos, din orice domeniu al culturii, să aducă fără ezitare creația sa la cunoștința a cât mai mulți oameni prin mijlocele pe care le oferă publicațiile și chiar prin mijloacele pe care încă le mai pune la îndemână azi canalele de massmedia, din ce în ce mai inundate de vulgaritate și nonvaloare. Publicarea aceluiași material literar în mai multe publicații ar trebui să fie ca un fel de datorie a fiecărui creator și a fiecărui editor de publicații, fiindcă, în felul acesta, sperăm că slova scrisă va ajunge la cât mai mulți cititori. De aici a apărut și necesitatea apariției unor reviste precum Onyx din Dublin care să ducă flacăra vie a cuvântului românesc peste hotare, fiind în același timp distribuită și în România*”)! Th. Codreanu semnează un studio de mare intensitate spirituală și de interes “urgent” și ...etern (cel puțin, cât va ține istoria terestră!): “Iarăși despre identitate” (“Dintotdeauna, imperiile au avut interesul să-și asigure, dincolo de forța brută a războiului, o dominație „cu față umană” și, de aceea, au utilizat religiile ca pe o armă ideologică sau, cel mai sigur, au inventat ideologii cu principii teoretice frumoase, umanitare. Imperiile au utilizat cu succes religia, deformată în ideologie, până în secolul al XVIII-lea, când aceasta a fost înlocuită cu doctrina „drepturilor și libertăților omului”. Această ideologie, radicalizată în marxism, apoi în leninism și stalinism, a constituit, pe lângă arma violenței, cea mai sigură formă de expansiune a imperiului rusesc asupra popoarelor din jur, ajungând, cu acordul altor imperii, până în inima Europei occidentale, rupând în două națiunea germană în urma nereușitei lui Hitler de a menține Germania în rândul imperiilor”). Mai semnează, cu rost înalt al scrisului: Nichita Danilov, cu întrebări de maximă gravitate, pentru oameni nemancurtizați (“Câte ceva despre satul global”: “Gradul de informatizare va atinge cote halucinante[...]. Ce se va întâmpla cu individul? Cu viața sa intimă? Ce grad de poluare psihică va atinge uniformizarea? Ne sperie cifrele halucinante pe care ni le aduce viitorul în fața ochilor. Câți oameni vor trăi pe planetă? Ce se va întâmpla cu ei?[...] Cât de singuri vom fi în satul global? La fel de singuri ca orice fiu al lui Adam, nimerit, prin voia Domnului, în grădina edenică, pe care, încetul cu încetul, urmașii săi l-au transformat în iad”), Ion Pachia-Tatomirescu (“Nouă radiografii ale „Cazului Dacia“..., de Adrian Botez”), Emilian Marcu (poeme de cleștar!), Adrian Botez (“Un breviar al eliberării duhului: „antologia paradoxismului internațional”, alcătuită de Florentin Smarandache”), Gellu Dorian (poeme într-o neliniște) etc.

DESTINE LITERARE, Canada, Anul VI, nr. 38-40, ianuarie-martie 2013: Revista ctitorită și ocrotită de bunul domn **ALEXANDRU CETĂȚEANU** este, mereu, în top! Ion Pachia-Tatomirescu, Ioan Barbu (“**Lauri pentru aleșii mei**”), Marian Barbu (“Despre Brâncuși, la modul absolut”: “*Brâncuși a început descifrarea înțeleșurilor lumii de la popasurile în Biserica din satul natal și în lăcașurile similar din Craiova (Epitropia Bisericii Madona Dudu i-a oferit nu odată burse de studiu) din București, dar și din Franța. Aproximarea de Dumnezeu a realizat-o prin revelație și cugetare îndelungă. Cuvântul i s-a părut prea îngust ca să-l exprime îndeajuns. Sculptura este un punct terminus, la care a visat mereu, trudnic...*”), Corneliu Leu (“Critica de direcție a lămuririi și duminării”), Eugen Evu (“Întâmpinare: <<Apocastaza>>, de Dumitru ICHIM, Ontario”), Harrison Forbes, Isabela Vasiliu-Scraba, Daniela Voiculescu, Ion Andreiță (“Viața în fișe de roman”), Adrian Botez (“Dramatica epopee valahă – prin monografia unui cuvânt: “<<La început fost-au săga, sîgetul, siginii, apoi Sarmisegetusa... /monografia unui cuvânt pelasg>valah>>, de Ion Pachia-Tatomirescu”), Ion Anton Datcu (“Războiul împotriva țărănimii, 1907 - până în prezent”) etc.

VATRA VECHE, Tg. Mureș, Anul V, nr. 4 (52), aprilie 2013: Un număr “miezos” și erudit. Revista oblăduită de poetul și jurnalistul **NICOLAE BĂCIUȚ** este, din nou, prezentă la apel, cu scânteieri ale minții și Duhului: “Actualitatea lui Marin Preda” (de N. Băciuț), “Despre mitografia personajului predist” (de Petre Isachi: “*Evantaiul numelor personajelor prediste merge de la banalitatea previzibilă, la jocul și bricolajul onomastic, până la o numire convențională și indiferentă*”), “Mihai Eminescu – despre geniul național al poporului român” (de Dumitru Velea), “Rebreanu. Corespondența intimă” (de Eugen Lungu), “Postmodernismul” (de Doina Drăguț), “Ultima carte despre întuneric - Bianca C. Dan” (de Ionuț Caragea) – precum și poeme de: Dumitru Toma, Dumitru Ichim (Canada), Nicolae Nicoară, Coriloan Păunescu, George Nimigeanu, Ion Iancu Vale, Tania Nicolescu.

CONSTELAȚII DIAMANTINE, Craiova, Anul IV, nr. 3 (31)/2013: Frumoasa revistă, condusă de **DOINA DRĂGUȚ** - este plină, până la obsesie, de recenzii asupra unor acte literare și de literatură de înaltă calitate. Semnează, alături de alții: Iulian Chivu (“Reflecții din Peștera Nimfelor”), Alexandru Șerban (“Serghei Esenin – Poetul Iubirii”), Al. Florin Țene (“Poezia ca viziune în geometria metaforei”), George Petrovai (“Considerații despre artă”), **Adrian Botez** (“Maestrul pelasgolog și Cometa Transsubstanțierii”); poeme de Eugen Deutsch, Ion Iancu Vale, Patricia Lidia, Vasile Popovici, Rashit Gashi etc.

CITADELA, Satu Mare, Anul VII, nr. 1-2-3 (51-52-53), ianuarie-martie 2013: Harnicul și întreprinzătorul **AUREL POP** mai extrage, de sub tiparniță, un număr interesant, nu doar pentru sătmăreni. Încă din editorial (“**Pe o geană de senin**”), Felician Pop se întreabă, cu amar și angoasă, perfect îndreptățite: “**Cine mai are, astăzi, răbdare și pricepere să deslușească marile semen ale trăirii noastre transcendente?**”. De reținut, pentru nevoi intelectuale deosebite: “**Nedreptățirea lui Iuda**”, de G. Petrovai, “**Un centenar uitat: ION GROȘANU**”, de Viorel Câmpeanu, “**Despre Eminescu, sine ira et studio**”, de Ion Roșioru, “**Democrația azi – o nouă cotitură lingvistică**”, de Daniela Gâfu ; poezie de: Anda Comșa, Aurel Pop, Ștefania Adela Pop, Corina Petrescu, Adrian Botez, Petre Scutelnicu etc.

CREDINȚA ORTODOXĂ, revistă de cultură, atitudine și spiritualitate a Episcopiei Alexandriei și Teleormanului, Anul XVII, nr. 3 (193), martie/2013: Neostenitul redactor-șef **IOAN ENACHE** ne mai ajută Duhul, cu o treaptă de revelații celeste (cu osebite din mediul monahal - **model de sănătate spirituală!**). “**Postul este poarta sfințeniei**” (Sfântul Petru Hrisologul), “**Taine ale Rugăciunii lui Iisus**” (de Arhim. Paulin Lecca: “**În chipul Sfintei Cruci, diavolul nu s-a arătat niciodată!**”), “**Altfel despre Apocalipsă**” (de Cornel Galben), “**Facă-se voia Ta, Doamne!**” (de Lucia Enache), “**Martirii secolului XX**” (de Î.P.S.S. Justinian Chira, Arhiepiscopul Maramureșului și Sătmăruului), “**Cruce sau comoditate?**” (interviu luat, de Ioan Enache, Părintelui **IOAN**, de la Pârâul Alb: “**Când nu te preocupă problemele persoanei și abordezi mulțimi, atunci rănila fiecărui om rămân nevindecate și rămâi la soluții abstracte, utopice, aplicate statisti...**”), “**Papa: fiul pierzării!**” (de I.P.S. Augustin Kandiotul, Mitropolit de Florina).

PERMANENȚE, București, Anul XIV, nr. 11, noiembrie 2012: Revista naționalismului curat și sănătos, a românismului avântat și inspirat – **NU** a intrat în derivă, după ce vechii săi cărmaci “**de vreme rea și furtuni**” (greu încercați de veacul al XX-lea, dar și de contemporaneitate!) s-au adunat în bătaură, la Domnul! Din comitetul director a mai rămas dl Nicolae Roșca (din “**vechea gardă**!”), dar, ca redactori, vin, din urmă, tineri, cu forțe proaspete și ochi limpeziți de promisiunile noilor zori, ai unei Români “**ca soarele de pe cer**”...! Articole de memorat, **PE DE ROST**: “**Radu Gyr : omul sau opera?**” (de Bogdan Munteanu: “**La Radu Gyr, biciuirea firii a avut loc, practice, la modul PROPRIU (n.n.: în temnițele ucigașe, ale boșevismului!), iar inspirația i-a fost hrănită cu suferință – a sa personal, îngemănată cu aceea a generației sale, întemnițată de comuniști**”, “**Jertfa Căpitanului**” (de preot prof. Marius Vișovan), “**Omagiu omului de rând**”, de Badea Gheorghe (“**Și au murit pentru drapel sute de mii, chiar milioane de oameni de rând, iubitori de neam și de țară. Cei mari, însă, au știut, totdeauna (n.n.: în ultimele veacuri), să se ferească de pericole, de moarte și suferințe (...). Am tot respectul pentru marile personalități ale istoriei și civilizației din România, dar, în același timp, îmi scot pălăria și îmi înclin fruntea, în fața OMULUI DE RÂND de azi, de ieri și din totdeauna. Doamne, ajută!**”).

MIORIȚA USA, Sacramento-California/SUA, Anul VI, nr. 67, septembrie 2012: Inimioasă revistă, fiică a sufletului de patriot, al lui **VIOREL NICULA!** Reținem, spre recitare: “**România – țara unde toate prețurile sunt în creștere, numai prețul omului în scădere**”, de George Petrovai (“**Marea reformă a românilor, în legătură cu care s-a bătut și continuă să se bată atâtă monedă, trebuie să pornească din interior (de la mentalități, concepții și deprinderi) înspre exterior. De-abia atunci valoarea și demnitatea umană vor fi repuse în drepturi, iar oamenii nu vor mai fi apreciați, în absența criteriilor morale, după cele extraprofesionale (diplome achiziționate în condiții suspecte, bani, relații), ci după indubitabilele criterii profesionale, umane și moral-spirituale**”), “**Marile puteri și democrația 2012**” (o viziune discutabilă/disputabilă, asupra politicii Estului și a României, în speță...!), de Viorel Roman/Germania, “**Bijuterii din cuvinte**”, de Mara Circiu.

STAR PRESS VÂLCEA TURISM, revistă **româno-canadiano-americană**, ctitorie (însorită și cu un duh dianamic rar întâlnit, la o revistă online!) a doamnei **LIGYA DIACONESCU**, scriitor, eseist, jurnalist “**duduitor**”, autoare a numeroase antologii ale literaturii românilor de pretutindeni (variante antologice, deocamdată: româno-engleză, româno-franceză, româno-germană – urmând cele româno-italiană, româno-spaniolă etc.). Revista se adresează **TUTUROR** românilor, atât celor dintre granițele sărăcite ale României, cât și celor din Diaspora, celor cu har cultural, precum și celor cu abilități economice, savanților, cât și “**sufleteștilor**”...! - îmbină articolele de cultură, de cea mai înaltă și rafinată calitate, cu studii serioase (de cea mai adâncă spiritualitate ortodoxă!) – pe teme literare, filosofice/de istorie a culturii și a filosofiei, pe teme pur-istorice - sau studii, la fel de serioase, interesând mediul de afaceri, sau pe gospodinele cu cvasi-manii culinare, pe medicii homeopați, ca și pe tehnicienii electroniști etc. etc. etc. - pagini cu anunțuri, cu interviuri, cu dezbateri socio-economice etc. Câteva mostre, dintre miile de articole, de larg interes și, totodată, intens-problematizante, ale acestei publicații, **UNICE, ÎN FELUL EI**: **Petru Cotnăreanu** - Președinte ARC anunță: “**Comunitatea română din Montréal este în doliu**” (“**Comunitatea română din Montréal a pierdut o mare personalitate; este vorba de domnul IOSIF BOTA care a încetat din viață la 9 aprilie 2013! Numele său se leagă în mod deosebit de Asociația Românilor din Canada (ARC), fiind unul dintre aceia care în urmă cu 61 de ani, au pus bazele acestei Asociații. <http://www.arcanada.org>**”), “**Teatru InDART – invitație la spectacole**”, “**Adrian BOTEZ : Interviu cu ION PACHIA-TATOMIRESCU**” (“**Idioțimea decizională din România pseudoreformelor învățământului de dincoace de anul 1996 (...) a făcut ca din programele școlare << să dispară >> mai multe, nu numai Istoria României...!**”), “**REIKI – despre bionergie Reiki**” (“**Toate dereglările, indiferent că au origine psihologică sau fiziologică, pot fi tratate prin Reiki. Reiki nu vindecă doar problemele fizice – poate vindeca și obiceiuri proaste și probleme psihologice, cum ar fi deznădejdea, slăbiciunile de caracter, timiditatea, nesiguranța și nervozitatea. Prin această metodă, sufletul își identifică natura divină și dorește să vindece ce se află în jurul său. Așa atingem fericirea...**”), “**S.C. CET Govora S.A. Introduction**” (“**Using the activity profile and its tradition,**

CET Govora , has established its position of unique producer of industrial steam in Rm. Valcea-Sud Industrial Platform, unique supplier for thermal agent for urban warmth in Rm. Valcea and permanent producer of electric power in the country. The economic results at the level of the year 2004 are pointed in the business number 2.352 bilion lei ROL, at a social capital of 186 bilion lei ROL...”) etc. etc. etc.

CETATEA LUI BUCUR, București, nr. 47, ianuarie 2013: Revistă online, editată de **LIGA SCRITORILOR DIN ROMÂNIA**, filiala București. Revistă condusă cu mult *“nerv”* și ritm, cu inteligență și ascutit spirit managerial, de către doamna **ELISABETA IOSIF** – poet cu mare sensibilitate și jurnalist de forță. Un număr care invită (ca de obicei!) la competiții intelectuale, pe cele mai diverse teme – dar și la tremolouri și arabescuri sentimental-poetice rafinate. Articole de interes național (acute și polemice) și extrapolări ideatice, spre Duhul internațional, al Terrei: Elisabeta Iosif (*“În Iași l-am regăsit pe Eminescu”: “Ningea cu flori de tei – fluturi aurii pe bolta Iașului – când vedeam (pentru a câta oară?!) coroana solară a teiului eminescian. Arborele respira ritmic , precum versul eminescian, în timp ce risipea parfum. Își purta coama înflorită ca un tânăr cu pletele-n vânt, răspândind viață. Era în murmurul acela ceva din versul eminescian, „cu frunza-n freamăt” din Făt – Frumos din tei”, când „în mijloc de codru” am zărit o pereche de tineri. Întotdeauna mi-a plăcut să-i iau cu mine, pe urmele lui Eminescu, pe adolescenți...”*), Florentin Smarandache – *“Cifrele au început să vibreze liric”*, Theodor Damian – *“Scriind cu sufletul”* (*“Daniela Gifu scrie cu primăvara în suflet, cu sufletul în vis și cu visul ca un soare răsărind și asfințind ca în zilele facerii lumii. Volumul „Păcatul neliniștii” este expresia unui „dor purtat în suflet o vreme-ndelungată”, care „oricât l-ar paște moartea nu moare niciodată”, cum ar zice Victor Eftimiu, dor ce se manifestă atât în căutarea firească a împlinirii prin iubire, cât și într-o generală stare de grație și gratitudine față de Dumnezeu pentru darul iubirii născător de ființă nouă în adâncul ființei iubitoare...”*), un anunț al cunoscutului poet și jurnalist, Ștefan Doru Dăncuș – *“O altfel de istorie a literaturii române contemporane”* (*“Lucrarea va conține recenzii, cronici sau semnalări de carte referitoare la cărțile unor autori de limbă română, scrise de-a lungul carierei acestora. Considerăm că în acest fel putem oferi o privire plurivalentă asupra operei unor scriitori deseori ignorați de istoriile literare scrise și editate până acum de câte o singură persoană sau critic literar. Lucrarea va fi tipărită în format A5 la Editura SINGUR și va apărea în mai multe volume, în încercarea de a cuprinde cât mai mulți dintre autorii contemporani. Fiecare din aceste volume va conține, în funcție de autorii selecționați, câte o secțiune de proză, poezie, traduceri, teatru, eseu”*), un eseu/jurnal de călătorie, al Elenei Buică – *“Cipru, corolă de lumină vie - punte către eternitate”* – poeme de Elisabeta Iosif, Ion Iancu Vale, Dorina Șişu, Viorel Gongu etc.

ION Z. BARDĂ

Editor revistă: **Editura RAFET – RÂMNICU SĂRAT**/Director editură: **CONSTANTIN MARAFET**

Editor revistă: **Editura RAFET – RÂMNICU SĂRAT**/Director editură: **CONSTANTIN MARAFET**

Director revistă: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (Colegiul Tehnic ”*Gheorghe Balș*”-Adjud/ROMÂNIA)

COLEGIUL REDACȚIONAL (în ordine alfabetică):

-**CEZARINA ADAMESCU**, scriitor, critic, eseist, jurnalist – **Galați/ROMÂNIA**;

-prof. univ. dr. **FLORINEL AGAFIȚEI** – scriitor, critic, sanscritolog, jurnalist, prof. asociat al Colegiului Focșani/Facultatea de Psiho-Pedagogie – Universitatea **București/ROMÂNIA**;

-**IONUȚ CARAGEA** – scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură (fondează, pe 16 iulie 2008, împreună cu poetul **Adrian Erbiceanu**, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec –**ASLRQ** - și Editura **ASLRQ**) – **Montréal/CANADA**;

-**LIGYA DIACONESCU**, scriitor, eseist, jurnalist, director de editură – **Montréal/CANADA**;

-prof. univ. dr. **CONSTANTIN FROSIN**, traducător, scriitor, jurnalist – **Galați/ROMÂNIA**;

-**IOAN MICLĂU**, scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură – **Sydney/AUSTRALIA**;

-prof. **CĂTĂLIN MOCANU** – Colegiul Tehnic ”*Gheorghe Balș*”-Adjud/ROMÂNIA;

-**IONEL NECULA**, profesor și filosof, om de cultură – **Tecuci/ROMÂNIA**;

-**VIOREL NICULA** – jurnalist, om de cultură – **Sacramento, California/SUA**;

-prof. univ. dr. **GABRIELA PACHIA-TATOMIRESCU** - scriitor, traducător, eseist, jurnalist – **Timișoara/ROMÂNIA**

-**AUREL POP**, scriitor, critic, jurnalist, red. șef al revistei literare ”*Citadela*”, directorul editurii „*Citadela*”, **Satu Mare/ROMÂNIA**;

-prof. **ELLEN POPOVICI** - Colegiul Tehnic „*Gheorghe Balș*”-Adjud/ROMÂNIA;

-prof. dr. **FLORENTIN SMARANDACHE** – scriitor, matematician, fizician, inventator american, de origine română (contestatar oficial, cu demonstrații competente, al ”*teoriei relativității*”, a lui Albert Einstein), profesor de matematică la **UNIVERSITATEA NEW MEXICO/SUA**, ctitor al **PARADOXISMULUI MONDIAL**;

-cons. juridic **CONSTANTIN STANCU**, scriitor, critic, jurnalist- **Hațeg/ROMÂNIA**;

-**LIVIU IOAN STOICIU**- scriitor, jurnalist, critic, eseist – **București/ROMÂNIA**;

-**GEORGE LIVIU TELEOACĂ** – cercetător genetică lingvistică – **București/ROMÂNIA**.

Secretar de redacție: MIHAELA MUȘAT (cl. A XII-a E, C.T. ”*Gh. Balș*”-Adjud).

Elevi/studenți colaboratori permanenți: Valerian CĂLIN (absolvent C.T. „*Gh. Balș*”-Adjud); **Laura Lucia MIHALCA** – studentă la Filologie și Arte Plastice – București; **Daniela ASAVEI**, cl. a IX-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”); **Ana-Maria CHELARU**, cl. A IX-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”); **Sorina CHIRIAC**, cl. a X-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”); **Mădălina DOBRE**, cl. a X-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”); **Andrei GRAPĂ** (absolvent al C. T. „*Gh. Balș*”- Adjud); **Oana MĂZGĂ**, cl. a X-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”); **Gabriela MIHU**, cl. a IX-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”); **Mădălina PAVEL**, cl. a X-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”), **Ioana POPA**, cl. A IX-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”); **Mădălina SAMOILĂ**, cl. a XI-a F (C.T. ”*Gh. Balș*”-Adjud); **Elena ȘERBAN**, cl. a X-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”); **Ion/Nelu ȘTEFAN**, cl. a IX-a E (C.T. ”*Gh. Balș*”).

Redactare computerizată: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;

Corectură și tehnoredactare: laborant **ELENA BOTEZ**.

Adresa redacției: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjud – cod poștal 625.100 – tel. 0237/640.681.

E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com

Adresa electronică a site-ului: www.adrianbotez.com

Varianta on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): <http://revistacontraatac.wordpress.com>

ISSN 1841 – 4907 ISSN 1841 - 4907

Numărul de față al revistei ”CONTRAATAC” a fost sponsorizat, integral, prin generozitatea și bunăvoința PRIMĂRIEI MUNICIPIULUI ADJUD